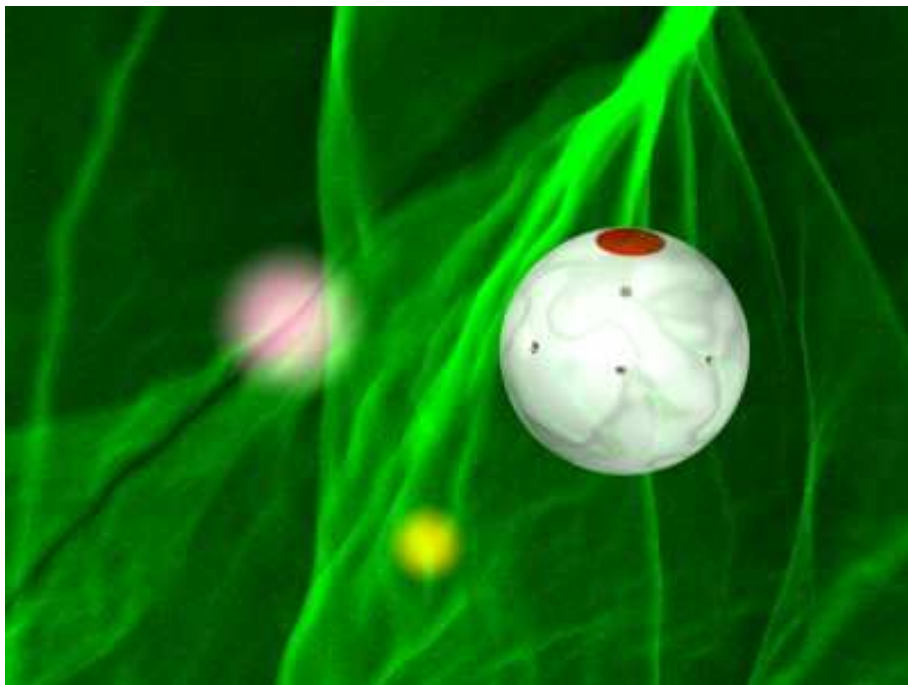

Václav Semerád

GURROA a válka AGRÍŠŮ

(Příběh telepatické bytosti)

(GSMB 2)

I. část: Gurroa

Na jedné lodi s pozemšťanem

Historii naší rodiny, do níž nutně patří i mé seznámení s Pavlem, jsem se rozhodla sepsat až mnohem později, než se všechny tyto události přihodily. Bohužel mi k úplnému obrazu chybělo několik klíčových míst, která mohl znát jenom Pavel. Dnes už se ho na nic nezeptám - není naživu. Když jsem sama na vlastní oči viděla, co z něho zbylo, zhroutila jsem se a ještě dnes mi ten krvavý obraz občas vyvstává před očima. Byla to hrůza, na jakou se nezapomíná.

On původně ani nechtěl, abych něco sepisovala. Kdyby se náš příběh nezapsal nesmazatelným písmem nejen do dějin mé rodné Aigury, ale do dějin celého Galaktického společenství myslících bytostí, mohl by upadnout do zapomnění, jak si asi Pavel přál. Jenže - ať už chtěl nebo ne, zbyla tu spousta záhadných skutečností, kolem nichž vyvstávaly všelijaké fámy a nepodložené dohady. Nakonec mě Pavlův přítel Harry Ross, krajan z jeho rodné Země, přece jen přemluvil, abych sepsala všechno na co si ještě vzpomenu. Navíc chtěl, abych to nepsala v aigurštině, ale přímo jazykem Bar, jímž se mluví na planetách Společenství. Měl asi pravdu, nebylo by dobré v jazyce jediné planety zapsat historii, dotýkající se všech ostatních. Slíbil, když to bude třeba, můj příběh upravit, kdyby moje vyjadřování nebo styl nebyly na výši. Přece jsem většinu svého života prožila mimo centrální planety a i když jazyk Bar tak jako všichni zběžně ovládám, určitě je znát, že to není můj mateřský jazyk. Naopak mi přislíbil, že moje zápisky doplní o vlastní zážitky při pátrání po okolnostech Agríšské války, zejména o své dojmy z první a zatím i jediné návštěvy na jedné z centrálních planet Říše Glug, kde od té doby nikdo - až na mého syna - nebyl.

(Poznámka Harryho Rosse - první a jediná: Svůj slib jsem splnil tím, že jsem pokud možno věrně zachytil svoji celkem nepatrnou roli v této historii. V tom, co napsala ať už paní Yl-la Ligaidová osobně, nebo její dcera Gají, jsem nezměnil ani čárku. Jakýkoliv zásah, byť dobře míněný, by poškodil autentičnost jejich vyprávění. Ostatně - to

co dnes vím o podstatě záhadné bytosti Gurroa, mi bere k něčemu takovému odvalu. Kdyby mě někdo požádal, abych předělával Mozartovy opery, zdráhal bych se - asi z téhož důvodu. Znalci pozemské hudby, jsou jich dnes desítky miliard na všech planetách, mě jistě chápou. Tolik na vysvětlenou - teď ale raději vrátím slovo paní Yl-le, která ostatně zná jazyk Bar lépe, než sama přiznává. To mohu na svou čest potvrdit - já aigursky neumím a bez společné řeči Galaktického společenství Bar bych se s paní Yl-lou - a vlastně s nikým ve vesmíru - nikdy pořádně nedohovořil.)

Vzhledem k tomu, že od popisovaných událostí uplynuly už desítky let a během takové doby mohou vzpomínky vyblednout, bylo by dnes sepsání našeho příběhu těžké, ne-li nemožné. Naštěstí mi pomáhala moje dcera Gají. Dokonale si pamatuje všechno, co se týká Pavla. Co vypadá, jako kdyby psal Pavel, napsala ve skutečnosti Gají. To neznamená, že by si cokoliv vymýšlela. Já si totiž mnohé podrobnosti, jak se odehrály za našich společných cest, pamatuji velmi dobře a určitě vím, že Gají zná naprosto přesně všechny události, o nichž píše.

Čtenáře těchto stránek musím předem připravit na některé záhady, se kterými se tu asi setká. Mnohým z vás se určitě bude zdát divné, jak si může Gají pamatovat na něco, co se odehrálo dávno před jejím narozením - a navíc tak podrobně a ostře, jako kdyby u toho byla sama! Nedá se nic dělat, je tomu tak. Nevím sice, jak je to možné, ale naprosto určitě vím, že všechno, co napsala, souhlasí se skutečností. Mě ani nenapadne o ní pochybovat. Moje děti prostě mají schopnosti pro nezasvěcené zvláštní a nepochopitelné. Gají dobře zná do posledního detailu i to, co se odehrálo výhradně mezi mnou a Pavlem, takže má plné právo psát jeho jménem. Nevěřím sice kdejaké vymyšlenosti, ale ať mě krysy zaživa sežerou - mohla bych vyprávět o mnoha překvapeních, prožitých se svými dětmi - k některým se určitě ještě vrátím. Já vím, každá máma vidí ve svých dětech něco kromobyčejného a zázračného, ale žádná matka v celém známém vesmíru nemůže tvrdit, že její čtyřleté dítě samostatně pilotovalo válečný kosmický křižník. Já ano. Ale o tom později. Čtenáře zatím prosím - věřte mi.

Neživější vzpomínky mám na dobu, kdy nám Pavel poprvé ukázal své znalosti, jaké bychom u něho rozhodně do té doby nehledali.

Moje probuzení v řídicí kabině našeho hvězdného letadla bylo jedním z klíčových míst celého našeho příběhu, ani desítky let mi pak nedokázaly tyto vzpomínky zahladit.

To byl Pavel v našem hvězdném letadle pouhým pasažérem, považovali jsme ho za polobarbara z neznámé, divoké planety - což byl jeden z našich omylů. Ukázalo se, že tento omyl vedl k naší záchraně - za jiné jsme obvykle draze platili... Vzali jsme Pavla s sebou jen náhodou na naší strastiplné cestě vesmírem, ale byl tu s námi - a pak...

Toho rána to pro mě začalo celkem nevinně.

Když jsem se probudila, svítilo na mě z hlavní obrazovky veliké, jasné slunce. Chvíli mi trvalo, než jsem se probírala a uvědomila si, že něco není v pořádku. Pocit neznámého, hrozícího nebezpečí mě však probudil úplně. Rychle jsem se rozhlédla kolem. Nejprve jsem přelétla očima obrazovky, pak všech sto osmdesát šest ukazatelů na řídicím panelu. Žádný z nich nesignalizoval závadu. Bleskově jsem se rozhlédla po kabině. Vedle mě v křesle druhého pilota tiše seděla nehybná postava. Byl to pozemšťan Pav-le, aspoň jsme mu tak tenkrát říkali. Vlastně jsme ho ani nepovažovali za člověka, ačkoliv se nám velice podobal. Nespál, cosi si zapisoval do sešitu, který jsem mu věnovala. Jak jsem tak sebou trhla, Pav-le se na mě ohlédl a usmál se. V jeho úsměvu byl klid a pohoda, takže jsem se na něho těž bezděčně usmála, ale zlá předtucha mě neopustila. Pav-le vůbec nemusel postřehnout nebezpečí! Nebo ano, ale on by se tvářil klidně i kdyby věděl, co nám hrozí! Neměl totiž stejné vyjadřování pocitů jako my. Nikdy jsem neviděla, že by pohnul tím svým směšným nosem - snad to ani neuměl! Jak jsme se v něm měli vyznat?

(Teprve mnohem později jsem přišla na to, že i zdánlivě kamenná tvář pozemšťanů dovede vyjádřit jejich city. Neužívá k tomu totiž nosní mimiky, jako naše, takže je pro nás těžší z jejich úst a tváří zjistit stav jejich mysli. Dnes už se ve tváři pozemšťanů trochu vyznám - ale tenkrát?)

Rychle jsem se podívala na stav energie. Svítící číslice mě nejprve upokojily, energie podle nich bylo dost, ale pak jsem si najednou uvědomila, že jsem na tomto měřiči ještě neviděla tak vysoký stav od chvíle startu z Aigury - a Feíon přece spočítal, že nabíjení bude trvat dvacet dní a to jako mezník stanovil minimální požadavky! Pohlédla jsem nevěřícně na hvězdu, svítící uprostřed obrazovky. Kde byla ta

neduživá tmavě rudá bludička? Z obrazovky na mě místo ní zářilo velké slunce! Všimla jsem si, že se poslední číslice na měřiči stavu energie zachvěla a místo ní naskočila vyšší. Dívala jsem se na to fascinovaně - když najednou se i tato číslice změnila ve vyšší! Energie tedy přibývalo tak rychle, že se to dalo poznat i během chvilky, namísto po celých hodinách, jako dřív. Napadlo mě jediné vysvětlení. Vzpomněla jsem si, že některé hvězdy čas od času ze záhadných důvodů ztratí stabilitu a explodují. Při tom se velmi zvětší a sežehnou, pohltnou své planety. Tato hvězda sice planety neměla - ale byli jsme tu my. Roztahovala se jistě velmi rychle, byla teď mnohem větší než prve! Zanedlouho by její plameny objaly náš letoun - a co by z nás pak zůstalo, to jsem si nechtěla ani představit.

Pav-le si něčeho takového ovšem nevšiml, ale jemu jsem to nemohla vyčítat. Ještě že jsem usnula jenom na tak krátkou dobu! Budu muset vzbudit Fe-í... ach, ten teď přece spí imeolem jako všichni ostatní, budou tak spát ještě pět dní, ty by nevzbudil ani konec světa... Ted' by se mohla probudit jedinec Kwaita, ta spí nejdéle ze všech, ale ta by se stejně jenom rozkřičela hrůzou, kdyby se dozvěděla, co se děje. Bleskurychle jsem si uvědomovala jednu nepříjemnější skutečnost po druhé. To znamená, že budu muset sama přeletět k jiné hvězdě, došlo mi. Já - a samostatný let nadprostorem? Viděla jsem sice mnohokrát, jak se to dělá, ale nikdy bych se to neodvážila sama zkusit! Tentokrát ale budu muset, to je jisté! Já, Yl-la Ligaidová, jsem sice dcera hlavního konstruktéra a majitele největší aigurské letecké továrny Fo-ru Ligaida, ale nikdy bych si netroufla samostatně řídit tátovu mezihvězdnou loď - kdyby to nebylo tak naléhavé, jako právě teď!

„Spala jsi dobře?“ zeptal se mě v té chvíli Pav-le.

„Dobře,“ odpověděla jsem a rychle jsem ukázala na hvězdu na obrazovce. „Vidíš to také?“

„Ano, je to jiná hvězda,“ řekl klidně Pav-le. „Omrzelo mě čekat a přeletět jsem jinam, k nejbližší hvězdě.“

„To není možné! Ty jsi letěl sám nadprostorem? Víš vůbec, co se mohlo stát?“

Hrůzou mě až zamrazilo.

„Letěl jsem víckrát,“ přiznal se Pav-le klidně k dalšímu provinění. „Nejprve jsem se držel hvězdy, jen jsem se jí přiblížil asi tak na pětinu vzdálenosti, aby sluneční články dostaly víc energie. To bylo pořád na dohled od si-jidu, takže se nemohlo nic stát. Přitom jsem

zjistil, která hvězda je od nás nejbliž a tak jsem k ní přeletěl. U toho rudého obra nic pořádného nemohlo být, je to mrtvá hvězda.“

Že by mě tím uklidnil, to bych netvrdila. Dobrá, dokud se držel si-jidu, to bych mu ještě odpustila. Hvězdy i některé planety jsou v nadprostoru Evseji doprovázeny nevelikým, červeně, nebo oranžově žhoucím světélkem, kterým jsme říkali si-jid podle majáků, zajišťujících bezpečnou plavbu lodím po mořích naší daleké rodné Aigury. Ale stačí jediný neopatrný pohyb, majáček si-jid zmizí z obrazovky a takovou hvězdu jsme pak už nikdy nenašli! Dokud se Pav-le úzkostlivě držel si-jidu, neměl by se od hvězdy vzdálit, pravda. Přibližování lodí ke hvězdě byl však manévr, který mohl také velmi snadno skončit katastrofou. Pokud vím, v nadprostoru se odhadují špatně vzdálenosti. Kdyby se z něj Pav-le vrátil příliš blízko od hvězdy, shořeli bychom. Něco podobného se nám už stalo, shodou náhod právě u té jeho Země. Tenkrát našťestí nešlo o hvězdu, nýbrž jen o planetu - jinak by z nás asi nic nezůstalo. Feíon se chtěl přiblížit co nejvíc, ale pěkně ho to vytrestalo. Vynořili jsme se z nadprostoru tak blízko, že nás od povrchu planety dělilo snad tři tisíce liin, takže jsme se rázem ocitli v pěkně husté atmosféře. Konstrukcí letounu otrásl strašný náraz, dvě obrazovky zhasly ihned a ani ostatní v první chvíli neukazovaly, než jakési bílé plameny. Feíon později usoudil, že ránu mohl způsobit vzduch této planety, který musel náraz vyklidit místo, kde se měl objevit náš letoun. To vysvětlení se mi nezdálo, mohlo by to být jinak, ale pak už jsem o tom nepřemýšlela. Tenkrát bylo horší, že jsme v té chvíli měli pořád pěknou rychlost směrem k planetě, našťestí trochu šikmo a ne kolmo dolů, to bychom určitě neubrzdili. Letoun byl navíc nešťastně otočen hřbetem k planetě - zkrátka jsme se svištěním vrazili jako bomba do vysokého místního porostu, až z tamějších stromů na všechny strany létaly třísky, větve a jehličí. Přitom to bylo jen na planetě, navíc podobné naší Aiguře! Vynořit se takhle přímo do atmosféry hvězdy rozžhavené na tisíce reví, ani bychom si neuvědomili, že už jsme rozprášení po vesmíru...

A Pav-le se pokusil přiblížit ke hvězdě, ačkoliv neuměl pořádně pilotovat - to byla od něho ohromná nezodpovědnost!

„Pav-le, něco takového už nikdy v životě neuděláš, rozumíš?“ pokárala jsem ho. „Víš přece, že neumíš létat. Proč provádíš takové... klukoviny?“

„Proč klukoviny?“ podíval se na mě jako nevinátko. „Učím se ří-

dit letoun už dva měsíce, to je více, než bývá u vás na Aiguře vyžadováno, nevím, proč byste mě občas nemohli nechat letět samotného? Zvlášť když doletím přesně tam, kam se rozhodnu letět?“

„Protože nejsme v letecké škole v Rumo-ogu, ale v kosmu, kde každá chyba může být tou poslední,“ vyjela jsem na něho. „Protože tady se můžeš jediným okamžikem octnout v plamenech hvězdy, v plamenech tak žhavých, že si to ani představit nedoveš. Jistě sis všiml, nechci podceňovat tvé pozorovací schopnosti, že ani my se necítíme tak jistí, abychom řídili samostatně letoun v Evseji. My takovou zodpovědnou činnost svěřujeme jenom těm nejlepším z nás, jako je třeba Feion. Ty se snad chceš srovnávat s ním?“

Poslední věty jsem vzápětí litovala.

„A co Strašlivá?“ připomenul mi.

Pravda, měl se čím chlubit. Na Strašlivé jsme jen jeho zásluhou vyvázli z nebezpečí, které by bez něho bylo naším posledním. Feion po této příhodě už netrval na tom, že Pav-le nesmí vstoupit přes práh řídicí kabiny, namísto toho prohlásil, že ho bude učit aspoň základům pilotáže, ačkoliv my ostatní jsme tentokrát byli zásadně proti.

Samozřejmě Pav-le vyrukoval s touto příhodou, jakmile jsem ho chtěla trochu zchladit. Jenomže něco jiného je síla, které měl podle všeho mnohem víc než my, něco jiného jsou vědomosti, kterých se mu žalostně nedostávalo.

„Víš, Yl-lo, to ještě není všechno,“ pokračoval po chvíli Pav-le, když jsem nemohla hned najít slova, kterými bych ho lépe zpražila. Totiž - některá mi hlavou bleskla hned, ale ta Pav-le určitě neznal a těžko bych mu je pak vysvětlovala. Před ním jsme mluvili slušně, aby si o nás něco nepomyslel.

„Já jsem se za těch pár hodin, zatímco jsi spala, naučil mnohem víc, než předtím pod dohledem Feiona,“ pokračoval. „Pořídil jsem mapu nejbližších hvězd. Víím, které jsou od nás na dosah a naučil jsem se, jak letět ke kterékoliv z nich.“

„Ty jsi zešilel!“ skoro jsem vykřikla. „Vždyť ani nevíš, co říkáš! Myslíš si, že víš, které hvězdy jsou blíž a které dál? Ale to jsi určitě na omylu! Podle jasu to nepoznáš! To přece neumí určit nikdo, ani Feion ne!“

Opět jsem řekla něco, co mě vzápětí mrzelo, dokonce dřív, než mi na to Pav-le stačil něco vpálit. Až dosud jsme se mu snažili zatajit pravý stav věcí a oddálit okamžik, kdy pozná celou pravdu o naší vý-

pravě.

„Ba ne, vím to naprosto určitě,“ trval na svém Pav-le. „Neměřím to podle jasu, ale podle paralaxy, to je, alespoň pro bližší hvězdy, docela vyhovující. Plus minus pět dílků ze sta je v našich podmínkách přijatelná přesnost.“

„Chceš říci, že používáš nějakou vaši, pozemskou metodu?“ zeptala jsem se. Pav-le, jak bylo jeho zvykem, použil slovo ze svého jazyka, když neznal odpovídající výraz v našem, ale tomu jsem zase nerozuměla já.

„Pochopitelně,“ zavrčel. „Něco si ještě ze školy pamatuji a používám to, když vy přede mnou tak pečlivě utajujete vaši mezihvězdnou navigaci!“

„No dobrá, pozemská metoda, pro mě za mě... Která hvězda je podle tebe nejbližší? Kromě téhle na obrazovce, prosím,“ rýpla jsem si do něho.

„Tahle přece,“ ukázal na jednu, která byla mezi ostatními trochu schovaná. „To je ten rudý obr, u kterého jsme trčeli ještě včera.“

„To sis vymyslel až teď, nebo už před chvílí?“

Z takové dálky se nedalo poznat, zda mluví pravdu. Možná to světélko bylo trochu narudlé, ale to by mohlo být rastrem obrazovky. Hvězdy na ní byly dost neostré a už vůbec nemělo cenu přít se o jejich barvě. To bylo zřejmé teprve zblízka a i tak se daly okem odlišit jen vyhasínající, rudé hvězdy. Ultrafialový obr svítí na první pohled stejně bílým světlem jako každá jiná hvězda a že jeho paprsky mají ultrafialového světla více než viditelného, to poznáte až tehdy, když vám vypálí citlivou vrstvu kamery.

„Jestli mi nevěříš, mohu ti to dokázat,“ nabízel se.

„To si budeš muset nechat na jindy,“ řekla jsem. Při těch slovech jsem jediným pohybem uzamkla hlavní vypínač řídicího panelu, klíč jsem vytáhla a dala do kapsičky. „Teď počkáme, až se vzbudí Feíon nebo Kalep. Až se ti dva dozvědí, co jsi vyváděl!“

„S Feíonem se aspoň dá mluvit,“ povzdychl si Pav-le.

„A se mnou se mluvit nedá, co?“ vyjela jsem na něho už nazlobeně. „A kdo tě tu celou dobu učil mluvit naší řečí? Já - anebo Feíon?“

„Ovšemže ty, ale když ti nabízím důkaz, sebereš mi klíče od řízení,“ řekl Pav-le. „Tomu říkáš rozumná diskuse?“

„To jsem ti jen zabránila vyvést něco nenapravitelného! Kdo mi

bude tvrdit, že se mu nemůže nic stát, ani když skočí z vysoké skály, je blázen - ale pro mě za mě, ať si to zkusí - ale sám! Když mě ale bude mermo mocí tahat za ruku, abych skočila s ním, budu se taky vzpouzet!“

„Takže ty důkazy si budu muset schovat pro Feíona, když s tebou není řeč.“

„Tak víš co?“ vybuchla jsem. „Dokaž mi ty svoje rozumné úvahy! Dovolím ti let nadprostorem k tamté červené hvězdě. Když ji najdeš, přede všemi přiznám, že to umíš!“

Hned mě sice zamrzelo, že jsem to slíbila tak neuváženě, ale už mi nezbylo, než mu mlčky podat klíč od motorů.

„Ale to ti povídám, nanejvýš tři pokusy, každý z nich jen na hodinu letu, ať už něco najdeme, nebo ne, rozumíš?“

„Střefím se na první pokus a bude to trvat pětadvacet, nejvýše třicet minut,“ přistoupil na moji podmínku. Tím ve mně vzbudil podezření, že si chce jen tak vyletět do vesmíru ať to stojí co stojí, ale energie bylo opravdu dost na týden dopředu. Jen ať se jednou spálí, pomyslela jsem si, aspoň se příště nebude vychloubat! Na jeden pokus se i Feíon málokdy dostane ke hvězdě, snad jen náhodou - a že by přitom doletěl právě k té červené? Tomu bych se opravdu divila!

„Ale necháš mě řídit celou tu dobu, ano?“

„Když už jsem ti to slíbila, tak to platí,“ broukla jsem rozmrzele.

„Díky,“ řekl a sáhl do řízení.

Letoun se poslušně pohnul a začal se obracet. Když se opět zastavil, poznala jsem, že označená hvězda teď stojí ve středu obrazovky. Pav-le si tam tužkou namaloval kolečko, no nechci vidět, co mu na to řekne Feíon! Ten obrazovku nechtěl ani zlehka utírat od prachu, aby ji nepoškodil!

A pak, dříve než jsem si něco stačila rozmyslet, což by vzhledem k danému slovu bylo už problematické, Pav-le stiskl vypínač igidhigu a na všech obrazovkách se objevila zelená mlha nadprostoru. Světla v kabině blikla, konvertor spolykal svou porci energie - a byli jsme tam, kde nemůže existovat žádný hmotný předmět kromě letounů s igidhigem.

Ohlédla jsem se po ostatních obrazovkách. Na pravé boční svítil oranžový majáček, si-jid hvězdy, u níž jsme byli. Ale další zhoupnutí znamenalo, že Pav-le zapnul manévrovací girrigy a loď vyrazila vpřed. Spásný majáček si-jid ihned zmizel a s ním i naděje, že si to

Pav-le rozmyslí.

Co se dělo potom, mi připadalo jako nějaký sen.

Zelená mlha na obrazovce začala viditelně uhýbat stranou, pak se začala otáčet a kroutit, až její vlákna létala přes obrazovku jako zelené šmouhy. A Pav-le na to nic - na řízení ani nesáhl. Letoun letěl dál, teď už vyloženě špatně, jenom igidhig dál stále stejně jistě vysával akumulátory. Pohled na obrazovky ukazoval, že letounem smýkají jakési neznámé síly, i když uvnitř byl bez tahu motorů samozřejmě stav bez tíže. A teď - teď nás to dokonce zastavilo a začali jsme pomalu couvat! Chtěla jsem Pav-le pomoci a už-úž jsem sahala na řízení abych loď vyrovnala, ale on na mě varovně zasyčel: „Slíbila jsi, že mě necháš letět samotného? Tak vydrž aspoň chvíličku, prosím tě!“

No budiž, měj si co chceš, pomyslela jsem si škodolibě a stáhla jsem ruce od řízení. Zelená mlha se po chvílce opět zastavila, pak jsme padali kamsi do strany a asi po dvaceti minutách se letoun sám od sebe srovnal do správného směru - jenomže Pav-le na tom neměl nejmenší zásluhu. Letoun letěl bezmocně, mířil kamsi do neznáma a já jsem se soustředila na třicetiminutovou lhůtu, kterou ostatně Pav-le sám přijal.

Proto jsem asi vypadala jaksepatří vyjeveně, když se po pětadvaceti minutách přímo uprostřed obrazovky zjevil růžový si-jid, dokonce s aureolou, signalizující hvězdného obra. Pav-le ale ještě chvílku čekal a teprve když mu si-jid náhle zmizel z přední obrazovky a přeskočil na zadní, pomalu, beze spěchu vypnul konvertor - a já užasla.

Bylo to poprvé za celou dobu našeho letu mezi hvězdami, kdy se souhvězdí na přední obrazovce vůbec nezměnilo. Hlavní kamera mířila skoro přesně tak, jako předtím, jen - opravdu, nemýlila jsem se - označená hvězda z obrazovky zmizela.

Zato na zadní obrazovce teď svítila obrovská, tmavě rudá hvězda, rudý obr, jak jí říkal Pav-le. Podívala jsem se na něho jako na div světa, ale bylo proč. Vždyť to bylo vůbec poprvé, co někdo doletěl Evsejem tam, kam si usmyslel!

To bude Feíon koukat, pomyslela jsem si. Až se vzbudí!

„Stačilo ti to?“ obrátil se ke mě Pav-le.

„Jak jsi to dokázal? Tohle přece nedovede ani Feíon!“

„To už jsem poznal,“ usmíval se Pav-le. „Přiznej se, že vůbec nikdo z vás nedovede létat mezi hvězdami?!“

Tím ze mě vyrazil zbytek dechu. Musela jsem se asi koukat po-

řádně vyjeveně, protože se na mě po chvilce usmál a docela klidným tónem mi navrhl: „Když mě necháš letět ještě jednou, mohli bychom spolu přeletět k támhle té hvězdě,“ ukázal mi na jednu jasnou hvězdu na levé boční obrazovce. „Není to ani daleko - asi tak čtyřicet minut letu. Souhlasíš? Ostatně jsi mi prve nabízela tři pokusy, mám tedy dva dopředu dovolené? Aniž bys to věděla, v dosahu jedné hodiny letu byly pouze dvě hvězdy: rudý obr a tahle.“

Byla jsem jako v šoku, jen jsem němě přikývla.

Netrvalo to čtyřicet minut, ale přesně třicet osm, když jsme objevili si-jid hvězdy, ke které chtěl Pav-le doletět. A také teď se objevil přesně uprostřed obrazovky - navíc doprovázený dvěma karmínovými, tmavšími si-jidy. Pav-le tedy už podruhé doletěl ke hvězdě, kterou si vybral - a ta navíc měla dvě planety!

Planeta YLLINA

Než se začali probouzet ostatní, byli už zabydlení.

Planeta Yllina je přivítala vlídně. Přistáli v jejím mírném pásmu, teplota ovzduší dosahovala přes den odhadem až pětadvaceti stupňů Celsia a nijak moc nekolísala. I v noci bylo dvacet stupňů, zkrátka ideální počasí. Skoro každou noc z kropila krajinu přeháňka teplého deště, ale přes den kapka nespadla, ačkoliv se nad lesy neustále vznášela bílá vodní mlha a nedovolovala pozorovat vzdálené obzory. Jako by našim kosmickým cestovatelům, pozemšťanu Pavlovi a malé Aigurance Yl-le planeta chtěla ukázat jenom nejlepší, co umí.

Ovzduší zkoušeli celých pět dní. Jor-rí, malá pokusná zvířátka, podobající se trochu veverkám (až na to, že to vůbec nebyli hlodavci), přežila v klíčkách po celou tu dobu pobyt na volném vzduchu planety bez úhony. Teprv pak zkusili odložit nepohodlné kosmické skafandry i lidé. Nejprve jen na pár minut, ale když se nic nestalo, odložili je natrvalo.

Hvězdolet spočíval na svých široce rozkročených vzpěrách, trochu nakloněn k jedné straně, na pokraji pouště. Byla to velice podivná poušť. Z výšky bylo vidět, že její půdorys má tvar skoro přesného mezikruží o průměru asi deset kilometrů, šířky zhruba dvěřtř metrů. Nebyla daleko od moře, navíc byla ze řvřech stran obklopená bujnou vegetací, i uprostřed ní byl hustý les - a také téměř přesně kruhového půdorysu. Vláhř tu byl nadbytek - a přece v tom pásu nerostl ani lístek zeleně. Nebyl to nedostatek vody, který by zdeřším rostlinám bránil uchytit se tu, nebyl vlastně řádřný důvod proč tomu tak bylo. řivot byl i na této pouřti, kde se schovávaly velké, pískově řluté jeřtěrky, snad tu nebylo řsem řživým tvorům nebezpečno. Cestovatelům ovřem toto místo přišlo velice vhod. Na pusté pláni se stříbřitá koule jejich hvězdoletu dobře vyjímala, musela být vidět zdaleka, což by bylo vítané, kdyby někdo z nich zabloudil. Lesy kolem byly rozsáhlé, letěli nad nimi prve několik hodin, aniř by našli sebemenřší mýtinu nebo plochu bez stromů. Tahle pláň byla asi jedině místo, vhodné pro přistání. Navíc tu ani nebyla jinak řsudypřítomná mlha. Pavel doufal, ře uvnitř hvězdoletu bude pro lidi bezpečno přinejmenřím tak jako ve

vesmíru, proto se přistání tolik neobával, jako opatrnější Yl-la. Té byla podivná poušť velmi podezřelá, uznávala však, že na otevřené pláni je těžko může něco tak snadno překvapit, jako v džungli neznámé planety.

Moře, vzdálené odtud sotva dvacet kilometrů, se vlnilo tak jednotvárně, jako tisíce let před přistáním nepatrného hvězdného letadla a jako se jistě bude vlnit i další tisíce let poté, až návštěvníci z hvězd zase odletí. Jeho voda byla slaná jako na Zemi či na Aiguře, což Yl-la brzy zjistila. Měla v letadle docela slušně vybavenou chemickou laboratoř a uměla s ní i zručně zacházet, což Pavel potají obdivoval, neboť chemie nebyla jeho silnou stránkou. Voda se ovšem pít nedala, ale o ni prozatím v letadle nouze nebyla. Chyběly tu jiné důležité věci: vzduch a potraviny. Vzduch se sice také, jako voda, ve hvězdoletu jakž-takž obnovoval, bylo však už potřeba nahradit ztráty, vzniklé různými netěsnostmi pláště. Zásoby potravin ovšem necyklovaly, ty ubývaly nenávratně.

Planeta však i zde vyšla cestovatelům maximálně vstříc. Yl-liny obavy, že totiž zdejší rostliny budou jedovaté, opět rozptýlili pokusní jor-rí. S nezřízenou chutí pojídali veškeré předložené ovoce a s obzvláštním potěšením chytali a mlaskavě konzumovali i mouchy, veliké až pět centimetrů, které vábil zápach vycházející z klícek. Mouchy ovšem jako jídlo nevypadaly vábně, v tom nikdo pokusná zvířátka nemínil napodobovat, zato ovoce bylo tak svěží, že ani Yl-la, ani Pavel nevydrželi čekat příliš dlouho.

V prvních dnech po přistání raději ven nevycházeli. Až po týdnů si vyšli prozkoumat pokraj vnitřního lesa, oba ještě ve skafandrech. Opatrně obešli kus jeho obvodu a vrátili se opět k letadlu. Prales vypadal nepohnutě, ale na jeho okraji ležela čistě vybělená kostra. Patřila nejspíš nějaké pouštní ještěrce. Jistě tu byl i jiný život, nejenom rostlinný, ale při první výpravě spatřili jen dvě ještěrky.

Při druhém výletu do lesa Yl-la natrhala první plody a přinesla je do letounu. Les byl tichý, přesto se pohybovali oba dva obezřetně pouze na jeho okraji. Yl-le se zalíbilo veliké ovoce všech možných barev. Rostlo tam divoce na stromech, stačilo natáhnout ruku a utrhnout je. Některé plody byly podobné švestkám, jiné hruškám, pomerančům nebo jablkům, jiné vypadaly jako banány - až na to, že tyhle byly švestkově modré. Ovoce viselo všude na dosah, nedalo práci natrhat ho i velký koš. Bylo ho tam všude dost a dost, takže se oba hned

domluvili, že je dají vyzkoušet jor-rí - a potom že se uvidí. Ačkoliv teď měli tolik ovoce na dosah, měli oba pořád hlad, protože Yl-la oběma stále odměřovala jen hladové dávky jídla. Čekali několik dní a napjatě pozorovali pokusná zvířátka, ale těm se zřejmě vedlo dobře. Nakonec hlad nutně zvítězil nad opatrností. Yl-la jako první potají ochutnala švestkově modrý banán, pak nabídla i Pavlovi a pustili se do hostiny, jakou dosud měli jenom jor-rí. Některé plody měly dužninu vláknitou, jiné zas drobně zrnitou. Oranžové koule, jak zjistili, byly chuťově podobné jablkům, jenomže byly bez jader. Sladká dužina červených, modrých, zelených i žlutých plodů příjemně voněla po vanilkách a chuti byla - ó! Poprvé po dlouhé době se oba najedli dosyta. Pak na sebe pohlédli - a museli se oba rozesmát. Zejména „vajíčka“, lahodné plody s vejčitou pevnou skořápkou, která skrývala tisíce drobných, šťavnatých zrníček malinové barvy, barvily lépe, než šťáva pozemských borůvek - a tato barva na kůži držela právě tak. Naštěstí všichni ostatní ještě spali a tak oba odváživci, pomalovaní jako bojovníci Komančů, unikli posměchu. Později už zdejší plody jedli opatrněji, ne tak hltavě jako poprvé - také už neměli tak hrozný hlad. Tady na Yllině nemělo cenu šetřit ovocem, bylo ho tu dost a co nesnědli, jistě sežrala místní zvířata, nebo se bez užitku zkazilo. Yl-la litovala, že se do ovoce nepustili hned - ale oba dva věděli, že i tak projeví jen málo opatrnosti - no, hlavně že to tak dobře dopadlo.

A pak se konečně probudili první spáči.

První se neprobudila Kwaita, jak najisto očekávali, ale Feíon, který šel spát jako poslední. Vzal si asi nejméně imeolu. Rozespale rozeplnul popruhy, protáhl se - a spadl s lůžka, neboť si včas neuvědomil, že tíže v letadle je jiná než kdyby fungovaly motory. Letoun nestál totiž rovně, neboť od tvrdšího přistání na jedné planetě nebyly jeho vzpěry zcela v pořádku. Lůžka proto byla trochu nakřivo - a právě Feíonovo mělo takový sklon, že jeho rozespalý majitel vypadl na tvrdou podlahu kabinky.

Nejdřív bylo slyšet bolestivé zaúpění. Pak ovšem vypuklo hromobití! Yl-la zbledla a vystartovala mu naproti, Feíon ji však odstrčil a vpadl do řídicí kabiny jako bůh pomsty.

„Co jste si to dovolili?“ zahřměl, jakmile se rozhlédl po všech obrazovkách.

„Přistáli jsme na planetě,“ opáčil Pavel klidně. To ovšem Feíona rozčertilo, protože tak prostý fakt viděl sám na všech obrazovkách na

vlastní oči.

„Tam, co jste měli čekat, žádná planeta nebyla!“ hromoval roz-zlobeně. „Říkal jsem přece, že nemáte na nic sahat!“

Ze dveří bojácně vykoukla Yl-la, ale hned se zase stáhla.

„Chyba!“ namítl Pavel. „Neříkal jsi, že nemáme nic dělat, ale je-nom, že nemáme zbytečně utrácet energii. Což jsme snad dodrželi, nebo chceš tvrdit, že ne?“

Pohled na měřič energie Feíona trochu vyvedl z míry. Stav aku-mulátorů byl asi stokrát lepší, než mohl vůbec doufat.

„No dejme tomu - to vás zachránilo,“ zabručel smířlivěji. „A teď mi, prosím vás, konečně řekněte, jak jste se vůbec na tuhle planetu dostali.“

Bylo vidět, že první vztek ho přešel. Yl-la to vycítila a pomalu, jako by se nechumelilo, vstrčila hlavu do těsné řídicí kabiny. A ruka-ma přistrčila Feíona, až chtě nechtě usedl do sedadla druhého pilota.

„Na to se musíš posadit, Fe-í, nebudeš se stačit divit,“ začala ta-jemným hlasem.

„O co, že uhádnou?“ řekl Feíon, ale posadil se bez odporu. „Chceš mi sdělit, že Pav-le sám přistával, vid’?“

„To taky,“ přikývla Yl-la.

„Jenom jsi sebrala můj nápad,“ trochu pobaveně se ušklíbl Feíon. „Mě napadlo už na Strašlivé, že si Pav-le snadno poradí i s tím, na co bychom třeba nestačili. Myslím si, že bude nejlépe, když mu svěříme kdejaké přistávání, má cit pro létání. Proč myslíš, že jsem ho chtěl učit řídit? A vy jste všichni byli proti, pamatuješ?“

„Byla jsem pěkně hloupá, přiznávám,“ řekla Yl-la. „Ono to ale pořád není všechno. Abys věděl, Pav-le dokáže letět, ke kterékoli hvězdě si vzpomene.“

„Takže jsi ho naučila i let v nadprostoru - nebo to možná odkou-kal ode mne, bystrý je na to dost,“ připustil Feíon.

„Počkej, Fe-í, tady nejde o to, doletět náhodou k nějaké hvězdě! Pav-le ti předem ukáže na hvězdě, řekne Tam poletíme a potrvá to dvacet minut - a pak tam opravdu za dvacet minut doletí, přesně na čas a ne jinam, rozumíš?“

„To by musel znát navigaci v Evseji - ale tu jsi ho přece naučit nemohla!“ zamžikal očima Feíon a přetřel si čelo.

„Navigaci v Evseji ho nemohl naučit nikdo z nás, protože ji sami neumíme,“ řekla Yl-la naplno. „Tu neumí vůbec nikdo na Aiguře,

dokonce ani tátovi zkušební piloti ne! A protože ji nezná od nás, musel ji umět už dřív, leda že by ji právě teď vynalezl.“

„Ty věříš tomu, co ti napovídal?“ hekl Feíon. „Já bych to musel nejprve vidět na vlastní oči!“

„Já jsem mu to samozřejmě také nechtěla věřit,“ odsekla Yl-la. „Jenomže on mi dvakrát předvedl, jak dokáže přeletět od hvězdy ke hvězdě. Pak teprve jsem mu uvěřila, dřív ne. Nezbylo mi než potvrdit, že to opravdu umí. Dvakrát ukázal na hvězdu a pokaždé se k ní střelil tak přesně, až mi to vzalo dech. Navíc v tom prvním případě se s námi dokonce vrátil, tak jak předem ohlásil - a to právě k té červené hvězdě, co od ní odletěl, když jsem spala. Rozumíš - on umí doletět kamkoliv, kde už jednou byl, on si dokonce začal kreslit i svoje mapy vesmíru. To ale znamená, že se budeme moci kdykoliv vrátit i na tuhle planetu. Našel ji u druhé hvězdy. Mimochodem, vzduch se tu dá dýchat a už jsme oba ochutnali i zdejší ovoce!“

„Tu navigaci v Evseji chci vidět, ale nejdřív mi dej něco jíst, mám strašný hlad! Čtrnáct dní jsem nejedl!“ vyskočil Feíon a ještě jednou se rozhlédl po všech obrazovkách.

„Tak pojď do kuchyňky, mám tam pro tebe koláč ze zdejších plodů, prsty si budeš olizovat!“ nemusela ho ani přemlouvat.

„A pak bychom se mohli spolu trochu projít,“ navrhl Pavel klidně. „Yl-la může zatím zůstat v letadle. Jednak umí dělat báječné koláče, na kterých si určitě všichni pochutnáme, ale mohla by také dávat pozor, aby se ostatní nerozutíkali, až se vzbudí.“

„Vy už jste venku byli, že?“ otázal se Feíon. „To víš, že půjdu, s radostí - ale až po tom koláči!“

Yl-la se zamračila, ale nic neříkala. Bylo však vidět, že se jí úloha kuchařky a opatrovnice příliš nezamlouvá a že by šla raději spolu. Jenže Pavel se chtěl tentokrát podívat dál do lesa, ne jenom opatrně obcházet okraj. Na takovou výpravu se ale nechťel pouštět s tak drobnou dívkou, jakou byla Yl-la. Feíon byl přece jen silnější. I v pozemských lesích je všelijaká dravá zvěř, kdo ví, co tu mohlo vyrazit. Pavel se tam chtěl porozhlédnout víc než prve. Zajímalo ho, jak je možné, že zdejší poušť má tak pravidelný tvar. Chtěl se dostat až do středu toho podivného kruhu. Rozkládal se tam kopec, který mu svou velikostí i typickým tvarem nápadně připomínal horu Říp. Pavel chtěl vylézt na vrchol a podívat se, co tam bude zajímavého.

Ačkoliv Yl-la s Pavlem kolem letounu už pár dní chodili beze

skafandrů, do lesa si je Pavel i Feíon raději oblékli. Jejich pevný materiál dával přece jen ochranu proti některým nepříjemným překvapením, jako je třeba kousnutí jedovatého hada nebo hmyzu.

Feíon měl s sebou kromě toho i zbraň, které říkal iég, jedinou na hvězdoletu. O její existenci Pavel vlastně až do této chvíle nevěděl. Iég byl podle vzhledu docela obyčejná vzduchová pistole. Náboje vypadaly jako malá zrnka rýže, ale Feíon se na jejich účinky dost spolehal. Pavel si na tuto výpravu vzal z kuchyně největší nůž, jaký tam našel. Byla to spíš mačeta a když s ní párkrát švihl, rozhodl se, že bude docela dobrá. Rozhodně by jí věřil víc, než těm zrnkům rýže z Feíonova iégu.

Oba si vzali na záda velké batohy. Na zpáteční cestě měli nasbírat tolik jedlých plodů, kolik unesou. Yl-la tvrdila, že se pokusí něco zavážit do prázdných krabic od konzerv. Těch byla na hvězdoletu plná komůrka. Aigurské konzervy byly vybavené uzavíratelnými víčky a daly se použít opakovaně.

Průzkumníci bez potíží došli na okraj pralesa. Pavel vedl Feíona schválně tak, aby právě on jako první spatřil holou, vybělenou kostru, kterou objevila už Yl-la.

„Podívej se - tady posel nějaký ještěr!“ přivolal ho hned Feíon polohlasem.

„Na co asi posel?“ projevil zájem Pavel. „Nebo - že by ho Něco ulovilo?“

„Myslíš, že by to mohlo být nebezpečné i nám?“ strchoval se hned Feíon.

„To by ho to Něco snad také sežralo, ale tahle kostra tu leží vcelku,“ řekl hned chlácholivě Pavel. „Ten živočich mohl pojit i stářím... No ale bude lépe uvažovat i to, že tu nějaké Něco může být,“ dodal.

Do lesa vkročil jako první Pavel. Mačetou musel v křoví prosekat průchod. Ale asi po dvaceti metrech porost pozvolna zřídł a zase mohli kráčet vedle sebe. Vysoké kmeny stromů se nahoře rozkládaly do hustých korun, kterými dolů sluneční světlo jen stěží pronikalo, ale ani dole nebylo místa tolik, aby se tu dalo tancovat. Byly tu statisíce šlahounů, listů, chápavých lián, pukajících tobolek, z nichž vyletoval divný oranžový prášek. Bylo tu šero, vlhko a pokud tu něco rostlo, byly to především veliké houby. Pavel jim moc nevěřil, proto celkem snadno Feíona přesvědčil, aby se s nimi nezdržovali.

Kráčeli pomalu, opatrně. Feíon se nestaral o směr, nechal to zcela

na Pavlovi. Ten chtěl dojít až doprostřed lesa, tak jak si umínil. Pak se chtěl vrátit jiným směrem, aby se opět dostali na pokraj pouště. Zatím zacházeli stále hlouběji do lesa. Pavel především hledal stopy větších zvířat, která by případně mohla ohrozit člověka, ale stopy po větších tvorech tu nikde nebyly. Pokud se na této planetě nebezpečná zvířata vyskytovala, byla asi jinde, což by bylo jen dobře.

Feiona brzy omrzelo se lesem jen tak procházet. Co chvíli se shýbl, aby si blíže prohlédl některou z pestrabarevných hub, pak začal za zvlášť velkými exempláři odbíhat i dál do lesa a nakonec kolem pobíhal jako u vytržení.

„Pav-le!“ byl slyšet co chvíli jeho hlas, tlumený skoro k neslyšitelnosti skafandrem. „Tahle je, co?“

Pavel uvažoval, jak je mrzuté, že aigurské skafandry ani nemají radiostanice. Takhle Feiona pořádně ani neslyšel. Už ho chtěl zdvořile požádat, aby kolem nepoletoval a raději se bedlivěji rozhlížel, nebo ho tu něco sežere, když najednou Feionův hlas zazněl jinak, tlumeně a zaraženě.

„Pav-le, pojd' sem! Tady je úplná hromada kostí!“

„Počkej, nechod' k tomu, proboha!“ vykřikl Pavel a rychle zamířil tím směrem.

„Pav-le, pomoc!“ vykřikl najednou Feion. V jeho křiku teď byla opravdová hrůza. Pavel vyrazil, co mu skafandr dovolil.

Feion ležel na zemi, zamotaný do jakési sítě. Pokoušel se z ní dostat, ale vlákna byla pevná a strašně lepivá. Pavel mu chtěl hned běžet na pomoc, ale včas ho napadlo nejprve se rozhlédnout, odkud se ta síť vzala. A nahoře pod korunami stromů spatřil druhou, nejméně desetimetrovou síť, právě nad místem, kudy chtěl běžet. Neriskoval proto a raději těch pár metrů oběhl stranou, ale už se spíše nežli na zem ohlížel nahoru. V té chvíli spatřil něco, co ho naplnilo odporem. Po silném vlákně se s koruny stromu spouštěl přímo na Feiona veliký, černý, chlupatý pavouk. Měl bachraté tělo, veliké málem jako lidská hlava a své chlupaté nohy roztahoval dobře metr do stran.

„Fe-í, pozor, nad tebou!“ vykřikl Pavel své varování, ale bylo mu jasné, že dorazí pozdě. Pavouk sjížděl dolů rychleji než mohl člověk běžet ve skafandru. Feion ale pohlédl vzhůru a také spatřil nebezpečí. Vykřikl hrůzou, pozdvihl svou vzduchovkovou pistolku a vystřelil.

Zbraň jen slabě sykla, jako opravdová vzduchovka. Vzápětí Pavel poznal, že ta rýžová zrnka nejsou vůbec tak nevinná, jak vypadají.

Pavouk totiž za ohlušujícího rachotu vybuchl, rozletěl se na kusy a na houpajícím se vlákně zůstaly viset jen jeho zadní nohy, křečovitě sebou škubající. Pozemšťan už neztrácel čas, doběhl k Feíonovi a pokusil se rozřezat pavučinu, do níž byl zamotán. Šlo to ztěžka a navíc se vlákna pevně lepila ke všemu. K noži, k rukavicím skafandrů i jedno k druhému. Až po chvílce přišel na nápad dovléci Feíona ke kmeni stromu a každý kus sítě tam po odřezání přilepit. Šlo to poněkud lépe, ale i tak mu trvalo skoro půl hodiny, než byl Feíon uvolněn tak, aby mohl vstát. I potom musel dlouho jeho skafandr zbavovat kousků lep-kavých vláken.

„Tak proto ta hromada kostí,“ ukázal Feíon stranou.

Přímo nad kostmi žádná síť nevisela, ale stranou objevili další dvě sítě, nastražené a připravené spadnout dolů. Při pečlivějším pohledu mohli u každé objevit jejího majitele - velkého černého pavouka.

„Je jich tu celá kolonie, pojďme pryč!“ navrhl Pavel.

„Ale teď už radši pomalu a opatrně,“ dodal Feíon.

To snad ani připomínat nemusel. Šli dál pěkně na dosah jeden od druhého. Terén klesal, půda se stávala bažinatější a boty skafandrů se začínaly bořit hloub. Pak se terén zase trochu zvedl, bažiny zůstaly vzadu a opět šli po tvrdší, ale přece jen neustále vlhké půdě. Kromě hub tu nic nebylo.

„Ten les není příliš zajímavý,“ prohlásil Feíon. „Co jste to s Yl-lou říkali o ovoci? Tady žádné nevidím.“

„Na kraji ho bude dost,“ ujistil ho Pavel.

„Tak tam pojďme, jestli je to pravda,“ zabručel Feíon.

„Chtěl bych dojít na ten vršek uprostřed,“ namítal Pavel. Ale Feíon byl najednou proti a pokud se s ním nechtěl hádat, raději se obrátili nazpět k okraji lesa, i když trochu jinou cestou. Konečně spatřili více světla a brzy se jenom stěží prosekávali hustým okrajovým porostem.

Vyšli dobré dva kilometry od hvězdoletu. Hned spatřili plody, stejné jako ty, které všem prve tolik chutnaly. Než došli k letadlu, měli oba batohy plné.

„Ani nevím, co s takovým množstvím jídla budeme dělat,“ podotkl Feíon. „Já si myslím, že se toho většina zkazí.“

„Yl-la chtěla něco zakonzervovat,“ připomněl mu Pavel. „Budeme je muset nějak sterilizovat, ale podle mě by stačilo horkou vodou. Někáká nádoba i vařič se v kuchyni najdou.“

„Byl by to báječný nápad, kdyby to vyšlo,“ usmál se Feíon trochu kysele. „Mohli bychom tak získat i nějaké zásoby na další lety do vesmíru. Jenomže nevím, jak to dopadne. Já jsem nikdy žádné konzervy nedělal. Škoda - takových planet bychom měli objevit více.“

„Teď už nám nic chybět nebude,“ řekl Pavel. „V nejhorším případě se necháme opět hostit planetou.“

„Netvrdil bych to tak jistě,“ zavrčel Feíon. „Že jste teď našli pohostinnou planetu, to byla náhoda!“

„Náhoda to byla,“ připustil Pavel. „Ale teď už mám Yllinu zaznamenanou v mapách a to znamená, že se kdykoliv budeme moci vrátit. Pak už budeme vědět, co tu můžeme očekávat.“

„Když já tomu pořád nemohu uvěřit!“ řekl Feíon nešťastně. „Je to přece naše letadlo a my bychom s ním měli umět létat, ne někdo cizí! Já tomu prostě nemohu uvěřit!“

„To se uvidí,“ řekl s úsměvem Pavel.

„Tu vé!“ vítala je od letounu Yl-la. „Pojďte honem! Všichni už jsou vzhůru a hned se bude podávat báječný oběd, výhradně z místních zdrojů!“

Po větru se k oběma průzkumníkům od letadla nesla vůně, kterou naplno ucítili, jakmile otevřeli teď už nepotřebné přílby skafandrů. Yl-la s Kwaitou si mezitím vynesly před letadlo stolek, na něm stál přenosný elektrický vařič a ve velkém hrnci tam obě střídavě míchaly jakousi marmeládu.

„Tak vidíš - i to zavařování se zvládne,“ podotkl Pavel. „Jestli jsou aigurská děvčata šikovná aspoň jako pozemská, nemusíme mít obavy z hladu ani teď, ani později ve vesmíru.“

Planeta Yllina nás hostila štědře - a hlavně mnohem déle, než jsme původně očekávali.

Nebyla to sice úplně mateřská péče, ale stěžovat jsme si rozhodně nemohli. O jednoho z našich jor-rí jsme přišli, když jsme mu předložili zdejší houby - od té doby jsme se jim pochopitelně vyhýbali. Ve mně houby nebudily důvěru od začátku, ale na Aiguře podle vyprávění Yl-ly rostly velmi chutné druhy a tak chtěla vyzkoušet, jaké budou ty zdejší. Ještě že ji ale napadlo dát je ochutnat nejprve zvířatům! Já jsem ji pak „utěšoval“, že i na Zemi se všechny houby dají jíst, bohu-

žel některé jen jednou. Yl-la nad mrtvým zvířátkem probrečela málem celé odpoledne. Většina zdejších plodin však jedovatá nebyla a naše téměř prázdná spižírna se utěšeně plnila zásobami.

Ovoce jsme konzervovali buď vcelku, nebo častěji v podobě povidel a marmelád. Výborná povidla byla z podlouhlých plodů podobných banánům, které se jinak rychle kazily. Z velkých ořechů, jejichž pevná skořápka se nedala snadno rozbít, jsme získávali žlutý olej a vláknitou dřeň silně nasáklou olejem, kterou stačilo osmažit, aby na byla chuti vepřového řízku.

Kromě ovoce jsme ve velkém nakládali vejce. Měli jsme na vybranou vajíčka ode dvou druhů ještěrek, s kožovitým obalem a nahnědlým vnitřkem, lišící se velikostí a chutí. Ta menší mi příliš nechutnala, byla podle mě moc nahořklá, ale větší se dala docela dobře jíst buď smažená, nebo jako přísada do jiných pokrmů. Kromě toho jsme si občas pochutnali i na mase ještěrek. Dalo se chuťově přirovnat ke kuřecímu a získat je nebylo obtížné. Ještěrky sice před námi prchaly, ale nikdy neutíkaly daleko, většinou ne dál než na pět-šest metrů. Což ovšem byla vzdálenost, která je rozhodně nemohla ochránit před střelami z iegu. Ještěřčí maso se brzy velice dobře vyjímalo i v desítkách konzerv. Prales všechno dával snadno, ale bez nebezpečí to přece jen nebylo.

S pavouky jsme se seznámili hned na začátku. Jejich sítě nebyly stavěny jako překážka v cestě, kterou by oběť prostě přehlédla. Byly umně rozvěšovány po stromech a uzpůsobeny tak, aby na překousnutí jediného vlákna spadly. Každá taková síť byla zatěžkána několika kameny, které pavouci vynášeli do korun stromů a ovíjeli lepivými vlákny. Kameny snad mohly chycené zvíře omráčit, v každém případě znemožňovaly pohyb. Pevnost vláken a jejich lepivost byla značná. Když připočtu, že si pavouci pro své sítě rádi vybírali místa nad bažinami, kde byla obrana ještě ztížena, byl jejich lov velice často úspěšný. Jakmile byla oběť obalena sítí, spouštěl se shora pavouk a jedovatými kusadly její osud zpečetil. Pak obvykle svou kořist i se sítí vytáhl nahoru do koruny stromu, kde si na ní pochutnával i několik dní.

Druhé nebezpečí, se kterým jsme se setkali, byli hadi, jak jedovatí, kteří však byli většinou malí a nikdy se proti nám nepostavili, tak velcí, kteří svou kořist škrtili, ale naštěstí nepoužívali jed. Ti prudkým úderem hlavy srazili zvíře k zemi a než se mohlo vzpamatovat, bylo omotáno několika závity tuhého hadího těla. Pak se obvykle brzy

ozvalo praskání drcených kostí a když se zvíře přestalo zmítat, bylo vcelku pohlceno. Velcí hadi se živili i velkou kořistí, takže si jeden z nich troufl dokonce i na Feiona. I toho srazil k zemi, naštěstí ho nezabil vědomí a otřesený Feion dokázal v pádu vytáhnout zbraň, zamířit a vystřelit, takže jsem mu ani nemusel spěchat na pomoc. Ze šoku se potom dlouho nemohl vzpamatovat a skoro týden nevyšel z letadla.

Stříbřitá koule hvězdoletu působila z dálky majestátním dojmem, ale zblízka bylo vidět, že letoun už musel v kosmu ledacos vydržet. Plášť letounu byl místy drsný a zčernalý, s popraskanými puchýřky průstřelů po mikrometeoritech. Na několika místech byly pláty zvarhanovatělé od nárazů - na Zemi prý, navzdory zoufalému brzdění, vletěl Feion velkou rychlostí do lesa, na „Strašlivé“ zase nalomil jednu ze tří přistávacích noh. Na celém povrchu letounu byla původně spousta držáků. Zřejmě někdo počítal i s opravou pláště za letu v kosmu - já ale nevím o případu, kdy by Aiguřané za letu vylezli ven. Většina držáků byla ulámána a zohýbána, právě tak jako byla ulámána nebo něčím rozdrcena část čidel, vystupujících nad povrch. Naštěstí byly kamery umístěny do prohlubenin, takže byly přece jen trochu chráněny. I tak už byly dvě z nich zničené. Na samém vrcholku měla stříbřitá koule hvězdoletu červenou čepičku z rubínově se třpytících slunečních baterií. I v nich byl ne jeden puchýř průstřelu, ale zatím se to kupodivu na schopnostech slunečních baterií příliš neprojevovalo. Jistěže byly zapojené do paralelních větví, takže vyřazení jedné znamenalo nic víc, než malé snížení dodávaného proudu.

Před letoun byla vynesena kromě vaříče spousta dalších věcí. Skládací stoleček, na němž obě dívky, Yl-la i Kwaita střídavě připravovaly i servírovaly jídlo, tu byl ponecháván i v noci. Skládací lehátka, na nichž se ve volném čase často vyhřívali všichni, kdo neměli co na práci, byla ovšem naopak uklížena, neboť v noci tu pravidelně přišlo a na mokré látce už se tak dobře neleželo.

Nejčastěji jsem na lehátku viděl Kalepa. Byl to dobrák, trochu silnější postavy než ostatní, ale přitom byl ze všech nejmladší. Bylo mu prý teprve sedm let, ale rok na Aiguře trvá něco kolem dvou let pozemských, čili byl o málo mladší než já. Kalep s Kwaitou se neodvažovali od letounu dále než deset metrů a oba se mi také vyhýbali, jak mohli. Když jsme se měli potkat uvnitř hvězdné lodi, vždycky se raději schovali do některé kabinky, aby mi tak nemuseli být ani na

okamžik v těsnější blízkosti. Zda se mě štítili, nebo se mě báli, nevím. Já jsem pro ně přece nepředstavoval sebemenší nebezpečí. Ale když bylo třeba pomoci, oba velice ochotně přiložili ruce k dílu. Kalep navzdory své kulatější postavě velice obratně šplhal až na vrcholek letadla, kde spolu s Feíonem zalepovali rychletuhnoucím tmelem drobná poškození pláště. Jakmile tato práce skončila, Kalep se zase vyhříval na sluníčku.

Dnes se spolu s ním na lehátkách vyhřívaly obě dívky, Yl-la i Kwaita. Feíon odešel spolu s Vontrem k lesu na ovoce a pro něco k obědu, já jsem zůstal sám v letadle. Pokoušel jsem se počítat další trojúhelníky. Bez počítače, kalkulačky a dokonce i bez tabulek goniometrických funkcí to byla práce pro vraha. Přitom jsem občas na obrazovkách sledoval Kalepa s oběma dívkami, aby je venku něco nepřepadlo.

Všichni tři byli oblečení, tak jako i já, v obleku, který ze všeho nejvíce připomínal tmavohnědou teplákovou soupravu. Něco jako plavky, v nichž by se dalo slunit mnohem lépe, na Aiguře jako oblek neuznávali a asi by to i u mne považovali za nemravné oblečení. Dosud jsem z jejich těl nespatrił nic víc než obličeje, krk a ruce, i když ještě ve vesmíru se mi Yl-la „čistě z vědeckých důvodů“, zato v pečlivě uzamčené kabině odhodlala ukázat chodidlo, abych jí uvěřil, že nikdo z Aiguřanů nemá na nohou nehty ani prsty, ale všichni mají chodidla srostlá. Ale dělala s tím hrozně drahoty a nejprve jsem jí musel dvakrát slíbit, že se nikdo ode mě nic nedoví. Kdybych bral v úvahu jejich postavu, byly by aigurské dívky hezké i podle pozemských měřítek - až na ty jejich prasečí nosy, uši a nezvyklá kukadla! Oběma dívkám prý bylo nedávno osm let - tady jsem opravdu nevěděl, zda jsou starší či mladší než já. Řekl jsem si, že bychom mohli být nastejno.

Feíon, jak se zdálo, rozuměl letounu a jeho řízení ze všech nejlépe. Toho aspoň vůbec nevyvedl z míry let mezi planetami, dokázal nejen ovládat letoun, ale také rozuměl funkci jeho agregátů. Přesto to byl prý právě on, kdo svým prudkým přistáním na Zemi zavinil moje dlouhé bezvědomí. „Díky“ tomu jsem se sice dostal dovnitř tohoto letounu, ale také kdovíjak daleko od Země, přičemž návrat byl za těchto podmínek a zejména při jejich „znalostech“ navigace velmi problematickou záležitostí. Oni nevěděli, kudy by měli letět domů - natož aby si ještě pamatovali, kde leží Země.

Feíon se ke mně zpočátku choval okázale přezíravě. Dával mi najevo, že ničemu nerozumím a do ničeho bych se neměl plést, od toho je tu on a on si jistě poradí. Až teprve po příhodě na planetě, která měla poněkud větší přitažlivost a kde se nikdo z Aiguřanů nemohl skoro ani pohnout, jsem byl částečně vzat na milost, ale i potom mi Feíon několikrát zdůrazňoval, že létání mezi hvězdami je nad moje schopnosti a že bych se do řízení měl vměšovat co nejméně. Feíon byl ze všech nepozemšťanů nejstarší. Bylo mu už deset let, to je na Aiguře „věk samostatnosti“. Feíon ostatně vypadal starší než já i než všichni ostatní.

Nejhůř se ke mě choval Vontr.

Toho jsem si zpočátku pletl s Feíonem. Rozeznával jsem je jakž-takž podle hlasu, jinak se mi zdáli oba stejní, asi jako se mi zdají stejní všichni Japonci. Pak jsem ale získal pádný důvod, abych se rychle naučil oba od sebe odlišit. V době, kdy jsem se díky Yl-le naučil pár desítek slov, jsem poprvé poznal, že Vontr něco proti mně má. Moc jsem mu ještě nerozuměl, ale pochopil jsem, že Yl-le vyčítá, že sportřebuji příliš mnoho jídla a vzduchu a že pouhá moje přítomnost tady v letadle může všechny ostatní ohrozit, neboť zásoby ubývají rychleji než beze mne. Což sice byla pravda, ale já jsem se přece do jejich letadla neprosil a nemohl jsem za to. Tenhle syčák to ale chtěl vyřešit tím, že přemlouval Yl-lu, aby mě otrávil. Myslel si ovšem, že jeho slovům nerozumím, jinak by s ní nemluvil přede mnou a nahlas. Když jsme potom našli Yllinu, která nás zachránila před smrtí hladem, když jsme si doplnili zásoby jídla i vzduchu, čekal jsem, že Vontr ztratí důvod, proč mě nemá rád. Ukázalo se ale, že se mezitím proti mě ztvrdil, takže ani plný stůl, ani plná spižírna letounu jeho nechuť ke mně nepřekonaly. Vontr se ke mě stále choval povýšeně, přímo nepřátelsky. Jednou mě venku u lesa dokonce praštil pořádným kamenem, až mi tím na chvíli vyrazil dech, ale brzy jsem se vzpamatoval. Myslel jsem, že mě to udeřil had-škrtič a hned jsem měl v ruce nůž, tím jsem ovšem Vontra vylekal, až málem omdlel. Od něho to také nebyl dobrý vtip, to se na divoké planetě nedělá! Vontr byl sice starší než já, bylo mu prý kolem devíti aigurských let, ale choval se jako uražený prcek. Přímo si proti mně nic nedovolil, ale musel jsem se mít na pozoru před další ranou zezadu.

A Yl-la? Snad jako jediná ze všech měla moje sympatie od samého začátku. Byla první, kterou jsem spatřil, když jsem se probudil z

šoku. Přiznávám, že jsem vzápětí málem utrpěl druhý, když jsem poprvé v těsné blízkosti spatřil její jasně nepozemský obličej s plochým nosem vepřika a uvědomil si, kde se nacházím. Navíc jsem byl zpočátku v ochromení, které ustupovalo jen pomalu, takže jsem teprve druhý den začal jen ztěžka pohybovat rukama a nohama. Když jsem se pak mohl pohybovat sám, její zájem o mě neskončil. Naučila mě mluvit jejich řečí a zacházet s mnoha potřebnými maličkostmi. Byla mou opatrovnící i učitelkou, vděčil jsem jí tu nejvíce.

Byli to nepozemšťané - ovšem setkání s nimi jsem si dříve představoval trochu jinak.

Překonali přímo strašlivé propasti vesmíru, propasti, ze kterých se mi zatočila hlava, ale jak se zdálo, nikdo z nich neuměl pořádně řídit. Ještě Feíon, Kalep a Yl-la, ti by byli schopní s letounem letět tak, aby to vypadalo, že letí podle svého úmyslu a ne náhodně. Z jejich narážek jsem vyrozuměl, že tento letoun není odzkoušen, že to je první stroj schopný létat mimo normální prostor - ale oni se zvláštnostmi toho nadprostoru nechali zaskočit a nenaučili se v něm pohybovat ani po roce bloudění. To bych opravdu nečekal.

A já? Byl jsem v tomhle letadle cizinec, jediný člověk ze Země. Doma jsem nebyl vůbec ničím - co je to patnáctiletý kluk, který má většinu škol teprve před sebou? Mojí jedinou předností tu bylo, že jsem byl fyzicky o trochu silnější než oni. A přece - možná jsem měl proti nim ještě jednu, snad i důležitou výhodu. Ne jen v tom, že bych se nebál jako oni. Odvaha, která pramení jen z neznalosti věcí, není k ničemu. Chtěl jsem jim dokázat, že lidé Země nejsou na tom hůř než oni, i když se jim podařilo najít cestu mezi hvězdami. Jisté je, že oni se vzdávali mnohem dříve než bylo zdravé. Co však bylo mnohem horší - oni se vysloveně báli experimentovat. Proč se tak úzkostlivě drželi jednoho stereotypu, když přece dokázali objevit nadprostor, který jsme my lidé navzdory snažení tisíců svých vědců dosud neobjevili?

Jednou - nejspíš náhodou na počátku své cesty - objevili způsob, jak se dostat od hvězdy ke hvězdě. Zapnout konvertor prostorů a letět tak dlouho, až se objeví oranžové světélko, signalizující přítomnost hvězdy. Jenže oni se přitom vždycky zoufale snažili, aby taková těžko popsatelná zelená vlákna, která se objevovala na jejich obrazovkách a která byla jenom nějakým preludem, plynula stále rovnoměrně kolem letounu. To se jim sice většinou dařilo, ale mně se při tom zdálo, že

letoun v nadprostoru opisuje nejnemožnější křivky, nejspíš spirály. Oni by se toho postupu drželi tak dlouho, dokud by přece jen neobjevili svou Aiguru, což vzhledem k náhodnosti jejich přeletů vypadalo beznadějně. Já jsem naopak věřil, že létání ve vesmíru je věcí matematické přesnosti a že musíme polohu té jejich Aigury vypočítat. Ale jak, když aigurská civilizace nejen neznala počítače, ale v celém tak nádherném kosmickém letadle jsem neobjevil ani jedny pořádné tabulky goniometrických funkcí?

Z něčeho jsem ale musel začít. Vzal jsem největší papír, který jsem v letadle našel, (naštěstí papír znali, dokonce stejného vzhledu jako u nás), pečlivě jsem na něm nakreslil co největší kruh a sestavil si vlastní tabulky funkcí sinus a tangens. Moc přesné to ovšem nebylo, ale lepší něco nežli nic, usoudil jsem a začal jsem poctivě srovnávat fotografie a kreslit hvězdu po hvězdě.

Yl-la brzy nicnedělání přerušila a tak mě zastihla právě uprostřed mých výpočtů. Ačkoliv jim nerozuměla, nabídla se, že mi s tím pomůže.

Ano, Yl-la byla mnohem zvědavější, než všichni ostatní dohromady. Proti nim měla totiž Yl-la tu hlavní, důležitou přednost. Měla o mě zájem. Možná ani tak ne o mne samotného, ale pořád se chtěla dovědět něco nového o Zemi. Bylo to tak přirozené, jen jsem nechápal, jak mohou ostatní Aiguřané tak okázale dávat najevo nezájem o všechno, co souviselo se mnou a se Zemí. Já jsem o nich všechny informace sbíral právě tak dychtivě, jako Yl-la o mně. Když už jsem tu byl, chtěl jsem se aspoň co nejvíc o nich dozvědět.

Planetu nazval Pav-le „Yllina“ na moji počest. Měl právo objevitele nazvat ji podle sebe, takže jsem tím jménem byla překvapená a přiznám se, docela polichocená. Planeta to byla pohostinná a pobyt na ní se po předchozím nebezpečném bloudění vesmírem podobal nezasloužené rekreaci. Byla to vlastně první planeta, na které jsme mohli delší dobu zůstat a trochu si odpočinout, pokud ovšem nepočítám domov Pav-le, Zemi, kterou jsme dosti zbrkle opustili. Feíona sice trochu mrzelo, že tuto planetu neobjevil on, Feíon Sygyt, syn Uilli Sygyta, ale Pav-le, cizinec v našem letounu - ale už se tak stalo. Utěšoval se, že časem najdeme planet více a některá se pak bude jmenovat po

něm, „Feíonis“. Pav-le mi musel být velice nakloněn, když svou první objevenou planetu nazval mým jménem - ale neprotestovala jsem.

Ukázalo se, že zdejší jedovatí pavouci a hadi škrtiči nám sice mohou být nebezpeční, ale jiné nebezpečné druhy zvířeny zdejšího světa jsme naštěstí neobjevili. Pavouci nám příliš nevadili, pokud jsme se drželi na kraji pralesa, nepouštěli se zbytečně do hloubky a pro jistotu si dávali pozor zejména na delší větve, přečnívající z pralesa ven. Kvůli hadům však Pav-le trval na tom, že budeme vycházet do lesa vždy jedině ve dvojicích, čemuž jsme se podrobili velmi ochotně, neboť to souhlasilo i s naším názorem ohledně bezpečnosti.

Do hloubi lesa jsme naštěstí neměli důvod chodit. Spousta výtečných lesních plodů rostla hned na kraji a co jsme za den otrhali, brzy opět narostlo. Okraj pralesa nám tak dával nejen obživu, ale umožňoval i pozvolné doplňování zásob hvězdného letounu. Není divu, že se nám nechtělo vrátit se zpátky do mrazivého kosmu, ačkoliv všem bylo jasné, že věčně na Yllině zůstat nemůžeme.

Zařídili jsme se tu na dlouhodobý pobyt. Zpočátku jsme se omlouvali tím, že je třeba doplnit zásoby vzduchu, potravin a vody, ale když byly všechny konzervy opět plné, nádrže na vodu také a ve všech tlakových láhvích byl plný tlak čistého kyslíku, přesto jsme zůstávali dál.

Při jednom společném večerním jídle nám Pav-le navrhl, abychom už konečně odstartovali. Říkal, že jsme jaksepatří Yllinu využili, ale jsme na ní skoro půl roku a to je trochu dlouho. A že bychom měli letět dál hledat Aiguru. Byla bych s ním souhlasila, ale Kwaita hned začala ječet jako pomínutá a uklidnila se teprve tehdy, když Pav-le, celý zamračený, přivolil start opět odložit. Takže jsme zůstali na Yllině ještě několik dalších týdnů.

Ted' už všichni většinou jen polehávali a vyhřívali se na slunci. Neměli jsme nic na práci. Zpočátku Feíon s Kalepem kontrolovali vnější plášť lodi a zalepovali zvenčí všelijaké puchýřky a otvory po setkání s kosmickými kamínky, ale i to nakonec skončilo. Něco opravit nebylo v našich silách, třeba přistávací vzpěru, nalomenou jako následek Feíonova přistání na Strašlivé, přistání, na které nikdy nezapomenou.

Do smrti nepochopím, jak se to mohlo stát. Zdálky tahle planeta vypadala nevinně, ale měla strašnou přitažlivost. Jen díky automatu, který nedovolil přistání větší rychlostí, jsme se nerozplácli o povrch.

Náraz to byl strašlivý, divím se jen, že se letoun nerozsypal a jeho konstrukce vydržela i drtivý tlak ovzduší, který nám promáčkl membránu vnějšího tlakoměru a definitivně jej zničil. Naštěstí jsme přistáli na jakémsi hřebenu vysokánských hor, kde asi byl tlak nižší než v údolí - tam by nás to nejspíš rozmačkalo na kaši. Už když jsme se blížili k povrchu, srazilo to prý Feíonovi ruce do klína, takže přistávaní vlastně jen přihlížel a nemohl do něho vůbec zasáhnout. Po nárazu jsme asi byli všichni chvíli bez vědomí, ale když jsem se probírala, pochopila jsem teprve celou hrůzu našeho postavení.

Ležela jsem na svém lůžku, které se pode mnou zhouplo až k dorazům pérování. Slyšela jsem, jak se lodí ozývá jakési praskání, ale loď zůstala trochu nakloněná. Dole pak dlouho kvílelo nějaké čerpadlo. Později jsem si uvědomila, že to byla hydraulika, že se podle údajů holu-póde marně snažila srovnat polohu lodi, ale přitažlivost téhle planety byla silnější a hydraulika jen bezmocně sténala. Potom se ozvalo jakési skřípění a všechno zmlklo. To se začal zadírat špatně mazaný elektromotor a pojistky ho naštěstí odpojily. Loď zůstala nakloněná, ale nepřevrátila se. Bohužel, nikdo z nás se nemohl ani pohnout. Leželi jsme a příšerná tíže se na nás navalila jako balvan, jen jsme zoufale lapali po dechu. Ani křičet jsem nemohla, ačkoliv jsem pocítovala nesmírnou hrůzu a beznaděj. Vše teď záviselo na tom, zda se Feíonovi podaří zapnout motory, ale minuty ubíhaly a nic se nedělo. Já jsem pak asi omdlela, nic víc si nepamatuji, ale později jsem se na to Feíona podrobně vyptávala a ten mi vylíčil, co se dělo v řídicí kabině.

„Bylo to děsné,“ držel si hlavu v dlaních, když na to vzpomínal. „Pilotní sedadla byla v tak nevýhodné poloze, že bych musel zvedat ruce šikmo vzhůru, abych na řízení dosáhl. Věděl jsem, že jsem jediný, kdo z nás může zapnout motory, ale nemohl jsem se ani pohnout, nešlo to. Marně jsem napínal svaly, pokaždé mi to srazilo ruce nazpět a obvykle jsem se přitom navíc bolestivě udeřil do kolen.“

Myslel jsem si, že naberu síl, když budu chvíli nehybně ležet. Ale čím déle jsem se nehýbal, tím to bylo horší. Brzy mi zdřevěněly odkrvené nohy, rozbolela mě záda, o tvarované křeslo jsem se otláčil, až jsem tam měl fialové skvrny.“

(To byla pravda, my ležící jsme na tom byli lépe, protože naše těla byla na lůžkách lépe rozložena, ale velké fialové podlitiny jsme potom měli všichni.)

„V té chvíli jsem uslyšel sténání přetíženého motorku,“ pokračoval po chvilce Feíon. „Někdo otvíral dveře do pilotní kabiny. Musel by ale u dveří dosáhnout na knoflík a to zase předpokládalo aspoň trochu se vztyčit. Nedovedl jsem si něco takového ani představit, takže jsem tu myšlenku zase zavrhl. Abych se ke dveřím podíval, musel bych pootočit hlavou, což ale bylo nad moje síly. Řekl jsem si, že se mi to muselo jen zdát, ale pak se stalo něco, co mě šokovalo. Vedle se ozvalo namáhavé supění - a pak jsem spatřil ruku, jak se zachytila za opěrky na sousedním pilotním křesle. Nemusel jsem vidět víc, abych poznal, čím ruka to je. Takové zvláštní rohovitě destičky má na prstech jedině Pav-le. Tak to on se dokázal připlazit až do pilotní kabiny a dokonce otevřít dveře! A co víc - byl přece předtím jistě ve své kabině, to by se musel ke všemu vyšplhat nahoru po žebříku v šachtě, což bylo ještě nepředstavitelnější.

Pav-le chvíli sbíral síly, potom prudce trhl za opěrky a přitáhl se. Než jsem se nadál, měl horní polovinu těla v křesle, které se pod ním také zhouplo na doraz pérování, pak se nějak zavlhl jako had - a seděl vedle mě.

Zíral jsem na ten výkon, který mi předvedl, ale naděje mi to nepřidalo. Jak jsem viděl, Pav-le musí mít strašnou sílu, ale chyběly mu základní znalosti o pilotování. Já bych uměl řídit letoun, ale nemohl jsem se ani pohnout. Pav-le se mohl pohybovat, s obtížemi ale přece, jenže neuměl řídit.

Ačkoli jsem tomu pak dlouho nemohl uvěřit, Pav-le nakonec dokázal vzletět. Stačilo, abych mu vysvětlil, jak má zapnout motory a jak se udržuje rovnováha letadla. Pav-le to všechno kupodivu pochopil a pokusil se odstartovat.

Když motory zabraly, asi jsem vykřikl, ale dál se na nic nepamatuji. Po dlouhé době jsem se zase probral, ale to už bylo v letounu bez tíží, obíhali jsme kolem Strašlivé, ale k mému údivu jsme na ni nepadali, ani se od ní nevzdalovali. Ležel jsem jen letmo připoután na lůžku ve své kabině, ty jsi tu poletovala a starala ses o mě...”

Po tomhle dobrodružství Feíon proti všem prosadil, že se Pav-le musí naučit aspoň základům pilotáže. A trval na tom, že od této chvíle musí Pav-le sedět vedle něho při každém přistávání. Protože jeho síla nám dávala naději, že se už nikdy nedostaneme do žádné podobné pasti.

A Pav-le se naučil pilotovat brzy. Teď už dokázal i sám přistát na

planetě, kterou jsme spolu objevili - a jak se mi zdálo, objevil i principy spolehlivé kosmické navigace. Což bylo něco, nač nepřišli ani zkušení piloti tátovy skupiny, kteří tvrdili, že nadprostor Evsej je šílené bludiště, které asi jen tak lehce neovládáme.

Pav-le a já jsme se teď nedrželi ostatních. Zatímco oni se většinou jen vyhrívali na lehátkách vynesných z letounu, my jsme pobývali sami v pilotní kabině, ačkoliv venku bylo mnohem příjemněji, nebo jsme naopak odcházeli daleko, aby na nás nebylo vidět. Vždycky jsme u sebe měli poznámkové bloky, které se tak osvědčily, když jsem učila Pav-le naší řeči. Tentokrát se ale nejednalo o jeho učení. Stránky bloků byly brzy pokresleny trojúhelníky a nesrozumitelnými symboly. Teď totiž pro změnu Pav-le učil mě, ukazoval mi, jak počítá vzdálenosti mezi hvězdami a spolu jsme kreslili mapu této části vesmíru.

S Pav-le se na Yllině začala dít změna, které si všichni brzy všimli. Jeho kůže byla den ode dne tmavší, až dohněda. Jak byl prve nepřirozeně bledý, tak byl teď nezdravě, skoro hnilobně hnědý. Začali se mu vyhýbat, jako kdyby měl nějakou neznámou nemoc. Jedině Feíon mě na to přišel upozornit, ale nechtěl to udělat tak, aby jeho slova slyšel Pav-le. Počkal si proto na chvíli, kdy jsem byla v malé kuchyňce letounu sama a přímo se mě zeptal:

„Poslyš, Yl-lo, nemáš dojem, že Pav-le onemocněl? Kdyby jeho nemoc byla nakažlivá, první bys onemocněla i ty!“

„Pav-le není nemocný,“ ujistila jsem ho.

„Není? A to sis nevšimla, jak se najednou změnila barva jeho kůže?“

„Ale to víš, že jsem si toho všimla,“ usmála jsem se na něho, „dokonce si myslím, že dříve než kdo jiný. Jenže jsem se ho na to hned zeptala a Pav-le mi vysvětlil, že to není nic podivného ani nebezpečného. Tak se u některých lidí Země projevuje slunce. U nich je tato změna normální, to víš, je to přece jen člověk z jiného světa. Důležité je, že on o tom ví a že to není nic zlého.“

„To jsem rád,“ oddechl si. „To víš, mám obavu, abychom tu nakonec všichni nezemřeli.“

„To můžeš směle pustit z hlavy,“ usmála jsem se na něho. „Včera mi Pav-le ukazoval ruku. Na těch místech, kde mu kůže zakrývá oblek, je pořád stejně bledý. Můžeš mi to věřit, ale kdybys chtěl, Pav-le ti ukáže ruku také.“

„To nebude třeba, já ti věřím,“ ujistil mě rychle. „Ale také by mě

zajímalo, co pořád s Pav-le děláte,“ pokračoval po chvíli.

„Proč to chceš vědět?“ mrkla jsem se na něho nedůvěřivě. „Jestli ti něco povídal Vontr, tak mi to řekni hned, stejně to na tobě poznám.“

„Co by mi měl Vontr povídat?“ podivil se.

„On ti neřekl, jak jsem ho včera vyhodila?“ podívala jsem se na něho trochu nejistě.

„Ne, nemluvil jsem s Vontrem,“ ujistil mě. „A pročpak jsi ho...“

„Vyhodila jsem ho, protože měl řeči, které jsem nemínila poslouchat,“ přerušila jsem ho. „A tobě říkám předem: jestli se ti také nelíbí, že se zajímám jenom o Pav-le, když tu mám na vybranou hezčí chlapce, tak můžeš jít rovnou za Vontrem. Protože jestli to řekneš tak, jako to řekl on, poletíš těmi samými dveřmi!“

„Aha,“ pochopil mou nepřátelskou náladu. „Takže Vontr... Jenomže já nejsem on a přišel jsem teď za tebou čistě ze zvědavosti. Co vy dva pořád děláte? Jak tě trochu znám, bude v tom nejspíš věda. Nemyslíš, že mě to může zajímat také? Pav-le slíbil, že nám ukáže, jak umí nadprostorem létat od hvězdy ke hvězdě. Ty jsi také říkala, že to umí. Věřím ti, ale pořád mi to vrtá hlavou. Jak může předem vědět, u které hvězdy se vynoří? Pochop, je to strašně důležité a určitě na tom závisí, zda se vrátíme domů!“

„V tom případě máš štěstí,“ odfoukla jsem si svůj hněv a zase jsem se na něho usmála. „Už jsem si málem myslela, že jsi stejný jako ostatní. Všichni se na Pav-le díváte, jako by byl nějaké zvíře, nejvýše divoch z pralesů Bodiiru. Pořád nechcete pochopit, že je to člověk jako my, pochází z docela civilizované planety a ví toho o vesmíru víc než my.“

„No, to snad přeháníš!“ pokusil se mi odporovat, ale tím jenom přilil oleje do ohně.

„Přeháním?“ vybuchla jsem. „Ty vůbec nevidíš, jak rychle se naučil řízení našeho letadla? Dovede teď s naším letadlem létat lépe než my sami! To ti také nic neřeklo? Myslíš, že Pav-le přišel na principy navigace v Evseji náhodou? Fe-í, přestaň se konečně jen vyhřívat na sluníčku a začni myslet! Možná zjistíš tak jako já, že Pav-le znal kosmickou navigaci dávno předtím, než jsme ho vzali do našeho letadla. Obávám se, že nás nakonec doveze domů a my ani nebudeme vědět jak! Víš ty vůbec, jak to u Strašlivé dokázal, že jsme se pak nad ní vznášeli - bez motorů?“

„To nevím, ale vždyť oni nemají taková letadla, aby mohli létat v

kosmu. A vždyť ani on neví, kde jsme!“

„Tím prvním bych si asi na tvém místě tak jistá nebyla,“ zavrčela jsem. „Předně - lidé Země do vesmíru létají také, dokonce ne až v poslední době, tak jako my. Že nemají stejná hvězdná letadla? To by snad byl zázrak, aby měli přesně to samé co my, nemyslíš? Stejná letadla nemají - ale mají jiná, dokonce větší! Já jsem se na to Pav-le ptala. A co se týče toho, že Pav-le neví, kde jsme? Víme to snad my? Vždyť my jsme dokonale zabloudili, je tomu tak? Kdybychom prý alespoň měli pořádné hvězdné mapy, říkal, hned by to bylo jiné! To mu totiž nejvíc chybí! Ale myslím si, že nebude dlouho trvat a on si je udělá. A pak bude s naším letadlem v Evseji jako doma. A my se na něho budeme koukat jako divoši.“

„Tomu už nevěřím, nezlob se na mě, to už určitě pořádně přeháníš!“ vyhrkl.

„A proč by to nebyla pravda?“ podívala jsem se na něj, jako by mě samotnou urazil. „Pořád doufáš, že divoch nemůže zvládnout to, co sami neumíme? To se pak možná budeš divit! Pav-le umí tolik věcí, že se mi z toho zatočila hlava, když jsem si to poprvé dala dohromady. Například: veškeré moje znalosti matematiky mu připadají směšné a řekl, že nechápe, jak s ní vystačím. Což je možná moje chyba, protože skutečně v matematice nevynikám. Co bys ale řekl tomu, že si už přede mnou několikrát posteskl, jaká je škoda, že tady nemá svůj počítačový stroj? Navrhla jsem, že mu udělám z korálků jiný, ale on se rozesmál a pak mě úplně vyvedl z míry. Řekl totiž, že jejich počítačové stroje pracují na elektřinu, jsou hrozně složité, obsahují několik miliónů velice mrňavých součástek, dovedou všechno možné a navíc miliónkrát rychleji, než to dokáže člověk. Představ si, on mi tvrdil, že jeho stroj umí mluvit lidskou řečí! A že to, co jsme předtím spolu počítali celý týden, že by ten jeho stroj spočetl za pár okamžiků! Co ty na to?“

„Že si vymýšlí - to přece není pravda!“

„A co když nelže? Co pak? Co když opravdu jejich stroje existují a jsou takové, jak říkáš? Vzpomeň si, co jsi tvrdil o tom přístrojku, co měl Pav-le na ruce, když jsme ho našli. Pav-le říkal, že to byly obyčejné, jednoduché elektrické hodinky, které se naším girrigovým úderem poškodily, protože jinak by ukazovaly pozemské číslice. Ty tvrdíš, že jsi tam neobjevil vůbec nic, co by dávalo smysl. Pravda, nebyla tam žádná kolečka - ale zato tam byly nějaké velmi jemné drátky, což

snad dávalo tušit, že to bude něco elektrického. Pav-le tvrdí, že jejich součástky musíš hledat jen pod hodně silnou lupou, jak jsou mrňavé. Víš, zdá se mi, že jsi jeho hodinky zkoumal asi tak jako divoch. Ne kamenem, ale kleštěmi, ovšem se stejným výsledkem! Dodnes jsi nepochopil, co v nich bylo! Jejich civilizace je asi opravdu jemnější než naše, jak mi Pav-le pořád tvrdí!“

„I kdyby to byla pravda, tak on teď bude bez toho svého počítacího stroje úplně vedle!“ řekl uraženě.

„A co řekneš na to, že Pav-le v současné době zná nejen které hvězdy jsou odtud nejbližší, ale i jak je která od nás vzdálená? A také jak jsou vzdálené jedna od druhé? Nejbližší hvězdy, tím myslím sto těch opravdu nejbližších, rozumíš?“

„To přece není možné, Yl-lo, pochop to!“ zkusil namítat. „Možná, kdyby Pav-le měl s sebou přístroje, nám neznámé, pak bych se tak nedivil. Ale vždyť on tu nemá nic víc, než co tu máme my! Že by právě on dokázal něco tak nepředstavitelného? Já to považuji za vyloučené!“

„Budeš se muset od něho mnohému přiučit, Fe-í,“ podívala jsem se na něho shovívavě. „Jen se budeš muset více zajímat o to, co Pav-le dělá, místo toho věčného odpočívání spolu s ostatními. Mohu ti říct, že vzdálenosti ke hvězdám už umím spočítat i já a není to nakonec nic těžkého, jenom jsem se musela naučit postup, jak to dělá Pav-le. Jde to i s mými ubohými znalostmi matematiky, ani jsem se na to nemusela učit jeho značky. Jakmile to jednou pochopíš, už se ti to zdá jednoduché.“

„Chceš říci, že bych se to mohl naučit také?“ podíval se na mě vyjeveně, až jsem se tomu upřímně rozesmála.

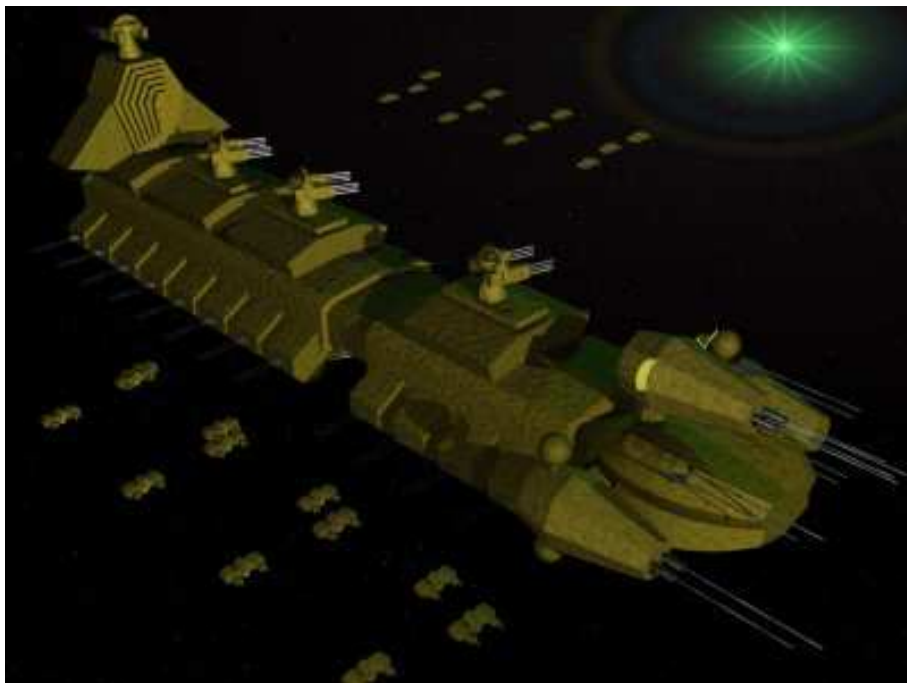
„Byla bych tě k tomu už dávno pozvala, kdyby ses pořád od Pav-le neodtahoval. Ostatně Pav-le sám chtěl, aby ses k nám přidal, já jsem ho přemluvila, aby počkal, až ty sám konečně projevíš zájem. Takže jestli chceš...“

„Jestli chci? Ovšemže chci, ještě se ptáš? Prosím tě, Yl-lo, zajdi za Pav-le, nejlépe teď hned.“

„Proč já?“ usmála jsem se na něho. „Což nepůjdeš se mnou? Či snad si myslíš, že je Pav-le můj, že mám na něho výsadní právo? Nebo se ho bojíš?“

Při těchto slovech jsem mu podala podnos a narovnala na něj trojí porci jídla.

„A neboj se ho, on tě nekousne. Když jsem mu řekla, že se všichni bojí jeho nemoci, na nikoho se nezlobil, jen se tomu smál.“

Náš poslední jor-rí náhle za velice podivných okolností posel. Když jsem ho chtěla ráno jako obvykle nakrmit, našla jsem ho ztuhlého. Kůži pod srstí měl všude zčernalou a mrtvé oči zalepené podivným zeleným hlenem. Vyburcovala jsem hned ostatní. Chvíli jsme se bezradně radili a pak jsme se raději obrátili na Pav-le.

„Já jsem hned říkal, že se mi ta poušť nelíbí,“ pokrčil rameny. „Voda tu je, kousek odtud je prales, tam se rostliny mačkají jedna přes druhou, ale tady není ani stéblo trávy? Zdá se mi to čím dál podezřelější. Nezapomeňte, že tady může působit něco neznámého, neviditelného a nebezpečného. Měli jsme zmizet dřív než došlo na moje obavy. Ještě že to odnesl jenom jor-rí! Zatím!“

Kdyby taková slova řekla Kwaita, známý strašpytel, mávli bychom nad nimi rukou. Že je říkal Pav-le, o kterém všichni věděli, že se jediný nebojí ani jedovatých obřích pavouků, zapůsobilo to podstatně více. Kwaita najednou chtěla odletět okamžitě pryč, jakože tomu doposud bránila. Selanka skončila stejně náhle jako začala. Za chvíli bylo všechno připraveno, všechno naloženo a z Ylliny jsme odstartovali velice nakvap. Věděla jsem, že Pav-le už dlouho chce odletět, však jsem ho v tom podporovala, ale tentokrát to ani nebylo proti vůli ostatních. Kwaita prve hystericky vrískala, když nám Pav-le navrhoval odlet. A najednou se mohla přetrhnout, jen abychom už byli pryč.

„Nebyla to špatná planeta,“ řekl Pav-le, když náš letoun stoupal nad hranice atmosféry. „Kdybychom v dohledné době ve vesmíru neuspěli, budeme se sem možná rádi vracet.“

Pak zamířil letoun do směru, podle něho nejzajímavějšího. Neměli jsme žádný protinávrh, spolehli jsme se čistě na jeho slova. Na mou prosbu Pav-le bez nejmenšího zaváhání proletěl strašnou propast k nejbližší hvězdě, kde jsme zůstali viset v prostoru, abychom nabili akumulátory. Konečně přesvědčil i Feíona, který sice pořád něco broukal, jako že tomu nemůže uvěřit, ale jinak už nic proti Pav-le neměl. Pořádili jsme další fotografie vesmíru a než se naplno nabily akumulátory, Pav-le cosi porovnával a počítal. Fotografie obrazovky byly klíčem k jeho navigaci - podle posunutí hvězd na snímcích, poří-

zených na různých místech vesmíru, Pav-le počítal jejich vzdálenosti. Snímky od této hvězdy pomohly doplnit seznam blízkých hvězd o dvě další, které Pav-le hned umístil do svých náčrtků a opět porovnával s jediným plánkem hvězdné oblohy, co jsme měli k dispozici. Bylo to podle mě zoufalé počínání, souhvězdí v této části vesmíru vůbec neodpovídala plánu, ale Pav-le se nevzdával.

Zastávku jsme všichni využili k odpočinku od překonané hrůzy. Všichni usoudili, že teď mají nárok na delší imeolový spánek plný krásných snů a všichni kromě nás tří, to znamená mě, Pav-le a Feóna, spolykali několik kuliček imeolu.

„Musím se vám omluvit za ten překotný odlet,“ obrátil se k nám Pav-le, když jsme osaměli v řídicí kabině.

„Kdyby nepošel jor-rí, asi bychom tě ještě hodně dlouho neposlechli,“ řekla jsem smířlivě. „Ne ty, ale smrt našeho jor-rí nás dostala zase do vesmíru.“

„Právě,“ přikývl suše. „Neudělal jsem to rád, ale musel jsem ho otrávit, abych vás donutil odletět. Jinak bychom tam zůstali trčet až do smrti.“

„Kde jsi sebral jed?“ vytřeštil udiveně oči Feón.

„Přinesl jsem z lesa jednoho pavouka, aby chudáka jor-rí kousnul,“ přiznal Pav-le. „Jed těch pavouků je docela silný, účinkoval velmi rychle.“

„Snad jsi ho nebral do ruky?“ vyjekla jsem s ošklivostí. „Co kdyby kousl i tebe?“

„Neboj se, rukavice od skafandru mi prokousnout nemohl,“ ujišťoval mě honem. „Tihle pavouci příliš spoléhají na svoje síť. Když je jejich oběť omotaná a znehybnělá, kousnou ji, k tomu žádnou obratnost nepotřebují. Jinak si netroufají.“

„Tak takhle je to tedy,“ ťukl se Feón do hlavy. Chtěl přitom vypadat vesele, ale jestli jsem zbledla také tak, pak na nás asi nebyl příjemný pohled. „Tak proto ses i ty tvářil málem jako Kwaita! No dobrá, tenhle podvod ti odpustíme. Mně by se na Yllině líbilo, ale radši se chci také vrátit domů. Opravdu jsme se tam zdrželi moc dlouho, doma už o nás jistě umírají obavami.“

„Já bych zemřela hrůzou, kdybych se jen prstem dotkla tak hnusného pavouka!“ otrásla jsem se odporem.

„A teď se vám svěřím s další záležitostí,“ nechal Pav-le mou větu bez odpovědi.

„Nějak ti to moc lehce prošlo!“ řekla jsem. „Co to bude, další úskok?“

„Tentokrát to nebude žádný úskok,“ usmál se Pav-le. „Prostě nechci jen jako motýl poletovat od hvězdy ke hvězdě. Ne že by mě nebavilo objevovat nové světy, ale bojím se, že bychom tímto způsobem hledali domov příliš dlouho. Nemluvím o všelijakém nebezpečí, které je s objevováním nových planet spojeno. Rozhodně nejsou všechny tak příjemné, jako Yllina. Navíc, nezlobte se na mě, vaše letadlo k objevování nových světů není dost vybavené.“

„Vy máte letadla vybavená lépe?“ ušklíbl se Feíon.

„Řekl bych, že ano,“ přikývl Pav-le. „Říkal jsem vám už o něčem neviditelném, co by nás mohlo i zabít? Nemáte jediný přístroj, který by vás na podobné nebezpečí včas upozornil. Kdybychom náhodou přistáli na planetě, kde tohle neviditelné nebezpečí je, umřeli bychom, ale nezjistili bychom proč.“

„Ty myslíš, že něco takového existuje?“ zbledla jsem.

„Já to vím docela určitě,“ řekl Pav-le.

„Ty ses už s něčím takovým setkal?“ zvažněl i Feíon.

„Já ne, ale naši kosmonauti,“ řekl Pav-le. „Narazili na planetu, kde neviditelná radioaktivita zabíjela. Také museli odletět narychlo. Naštěstí to podle přístrojů poznali včas.“

„Jak dlouho létáte do vesmíru?“ zeptal se dychtivě Feíon.

„Dlouho,“ řekl Pav-le. (Čímž vlastně neřekl vůbec nic.)

„Budiž - ale co tedy chceš dělat?“ zajímala jsem se.

„Protože jsem si už jist, že tady v nejbližším hvězdném okolí není ani Země, ani Aigura, chtěl bych se pokusit o trochu delší let. Chci se dostat jediným skokem do míst, kde by Aigura mohla být. Je to ale dost daleko odtud.“

„Udivuje mě tvoje jistota!“ neodpustil si Feíon.

„Jak víte, něco jsem na Yllině stačil spočítat,“ nedal se Pav-le zvíkat.

„Dobrá, ale co jsi zjistil?“ neovládl se už Feíon.

„Myslím, že bychom měli zamířit tady k té hvězdě,“ ukázal Pav-le na mapu. „Není-li to přímo slunce Aigury, pak určitě nebude daleko od ní.“

„Tuhle hvězdu jsem přece počítala - ale ta je opravdu moc daleko!“ řekla jsem nerozhodně. „Co když se k ní nestrefíme, co pak?“

„Počítala jsi to až po mně,“ usmál se Pav-le. „To už jsi jenom

kontrolovala, jestli jsem se někde nespletl já. Ale i kdyby to nebyla ta správná hvězda, můžeme se přece vždycky vrátit na Yllinu. Když už známe, kde leží, je to maličkost. Aspoň teď už ano,“ opravil se trochu, zřejmě aby to Feíonovi nepřišlo líto.

„Jak dlouho si myslíš, že to poletíme?“ otázal se Feíon starostlivě.

„Podle mě asi dva dny - to by měly akumulátory vydržet,“ řekl Pav-le. „Ale i potom by v nich mělo zbýt ještě na dva kratší lety.“

„Tak tomu věřím, to odpovídá,“ řekl Feíon. „Chceš vyrazit hned, nebo počkáš, až se doplní energie?“

„Bude lépe vyrazit hned,“ řekl Pav-le. „Ale bude to perná cesta, žádná legrace. Byl bych hrozně rád, kdybyste se vy dva přitom střídali ve spánku. Já to tu budu muset vydržet až do konce, ať se děje co se děje.“

„Když budeš vzhůru ty, zůstanu s tebou i já,“ řekla jsem odhodlaně.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Pav-le. „To bys nevydržela. Víš už přece, že lidé Země snesou víc, než lidé Aigury.“

„Vždyť jsem odpočívala ještě nedávno,“ připomněla jsem.

„Pak ať jde teď spát Feíon, aby byl svěží, až bude třeba. Až se vzbudí, ať tě vystřídá. Ale neber si už žádný imeol, Fe-í, prosím tě,“ mínil Pav-le. „Abychom tě mohli v případě potřeby probudit.“

Feíon to slíbil a odplul do své kabiny, aby si odpočinul. My jsme se mezitím pomalu připoutali do pilotních křesel. Pav-le ještě chvíli čekal, chtěl, aby Feíon stačil vlézt do spacího vaku dříve, než začne manévrování. Teprve pak, když umlkly všechny zvuky v letadle, pomalu pomocí manévrovacích motorků otočil letoun tak, aby dostal hvězdu do kolečka, namalovaného přímo na obrazovce.

Pak se kolem nás opět rozlila ta zrádná, zeleně vláknitá mlha, vyplňující nadprostor Evsej. Pav-le spustil motory přímo vpřed. Nahlas odpočítal několik čísel, ale všimla jsem si, že jich bylo víc než při dosavadních krátkých letech. Pak teprve vypnul motory a pohodlně se uvelebil v křesle.

„Tak - a letíme!“ pochvaloval si a podíval se na mě. Jen jsem si povzdychla, ale měla jsem lepší náladu, než dříve. Věřila jsem, že Pav-le má víc naděje na úspěch, než my sami.

„Prosím tě, Pav-le, jak můžeš vědět, které naše přístroje ukazují dobře a které ne? Říkal jsi mi, že vaše Země nemá letouny jako je ten-

to, ale jiné. Jak je to tedy možné, že se v nadprostoru orientuješ, jako kdybys tu byl doma? A odkud máš takové znalosti o vesmíru? Jak jsi vůbec přišel na nápad počítat vzdálenosti hvězd?“ ptala jsem se páté přes deváté.

„Většinou jsem to vypožoroval,“ odpověděl stručně.

„No dobře, dejme tomu, že jsi něco odkoukal až tady,“ připustila jsem. „Ale navigaci v Evseji ses naučit nemohl, když říkáš, že ji neumíme, což ovšem musím přiznat.“

Tentokrát se Pav-le dlouho rozmýšlel, než odpověděl.

„Podívej se, Yl-lo,“ začal po chvíli pomalu a nejistě. „Naše světy jsou přece jen odlišné, to si nemusíme zakrývat, víme to oba moc dobře. U nás na Zemi jsem se nějaké základní znalosti o vesmíru naučil ve škole. Já jsem se o vesmír moc nezajímal, ale něco mi v hlavě přece zůstalo. Teď jsem se tu najednou ocitl mezi vámi a bylo mi tu všechno neznámé, cizí. Naštěstí, díky tobě, jsem se mohl docela rychle seznámit se vším, ale přece jenom bylo pro mě výhodné, když jsem si mohl některé předměty, přístroje a zařízení pojmenovat svou řečí. Pokud jsem si dokázal vzpomenout, jak se něco nazývá u nás, na Zemi, obvykle už jsem s tím pak mohl zacházet jako u nás doma. Spoustu z toho, co tu máte, máme i my. Svítíme si také elektřinou, jíme lžičkami, které vypadají skoro stejně jako vaše, máme i podobné konzervy, spíme na lůžkách a sedíme na židlích. Trochu mi tady chyběly nůžky, to je takový nástroj, kterým si odstříhujeme nehty. Vy nehty nemáte, nepotřebujete tedy ani nůžky. Až úplně nakonec jsem se mohl naučit to, co opravdu nemáme. Například řídit váš letoun. Mimochodem, naše pozemské letouny mívají řízení mnohem složitější.“

A teď si představ, že bys byla na mém místě ty. Měla bys před sebou více než sto různých přístrojů a nevěděla bys o žádném, nač je. Mohla by ses ptát - ale Feíon tak krásně jako ty vysvětlovat neumí, takže bys asi byla ráda, kdybys pochopila sotva čtvrtinu. Také by ses asi zaměřila na to, co znáš z domova, ne? No a proto jsem řídil podle holu-póde, což byl pro mě od samého začátku starý známý gyroskop, než abych vůbec sledoval suru-kupid, který dodneška nechápu. Naštěstí jsem zjistil, že při letu v Evseji je suru-kupid asi k ničemu, ukazuje si co chce, kdežto holu-póde ukazuje v obou prostorech stejně.

Velmi brzy jsem poznal, že nikdo z vás neumí létat ve vesmíru. Honili jste se za přeludy, létali jste po kdejakých spirálách a pokud jste narazili na si-jid hvězdy, bylo to vždycky náhodou. Když jsem

nebyl v kabině a neviděl tu mlhu tady, zdálo se mi, že létáte naprosto nesmyslně. Tady jsem pochopil, že se snažíte srovnat se podle těch vláken venku, ale také mě napadlo, že to mohou být úplně náhodné siločáry, které vedou odnikud nikam. Když jsem se díval na holu-póde za letu s Feíonem, jen to potvrzovalo moje pocity. Rozhodl jsem se, že se aspoň jednou pokusím řídit letoun podle svých pocitů a ne podle obrazovky.

Náhoda mi přála. Na planetě, kterou jste později nazvali Strašlivá, byla přitažlivost větší než Feíon čekal. Možná, že se na to jeho přistání pamatuješ, i mně v první chvíli vyrazilo dech. Když jsem se ale po nějaké době vzpamatoval, odplazil jsem se nejprve do tvé kabinky, ale zjistil jsem jen to, že jsi omdlela. Nemohl jsem tě nijak probudit a vtom jsem si také uvědomil, že je v celém letadle nějak podezřelé ticho. Chtěl jsem ti dojít pro pomoc, ale pak jsem si řekl, že nejprve je nutné odletět z té tíže, pokud to ještě půjde. Dostal jsem se tedy až do pilotní kabiny, kde se Feíon marně namáhal překonat přitažlivost, ale nakonec byl rád, když mi vysvětlil, jak mám zapnout motory. Při startu ztratil vědomí a poskytl mi tak krásnou příležitost zkusit si řídit podle své libosti. Nevím, jestli se na to pamatuješ, ale podařilo se mi dostat letadlo na stabilní oběžnou dráhu, takže jsme pak ani nepadali k planetě, ani se od ní nevzdalovali, čemuž se pak Feíon tak divil.“

„Strašlivou mi nepřipomínej!“ otrásla jsem se hrůzou.

„Promiň,“ omlouval se, „musel jsem. Protože až do téhle chvíle jste mě do pilotní kabiny ani nepustili, natož abyste mi dovolili sáhnout na řízení. Až potom mě Feíon párkrát nechal řídit, ale jen tehdy, když se podle něho nedalo nic zkazit. Jenže jsem nikdy nemohl letět podle svého. Pamatuješ se na den, kdy jsem poprvé letěl nadprostorem? Byla jsi tu se mnou, ale také jsem musel využít chvíle, kdy jsi únavou usnula, jinak bys mi žádný pokus nedovolila,“ podíval se na mě vyčítavě.

„Dodnes nikdo z nás nechápe, jak je možné, že se v našem letadle vyznáš lépe než my sami,“ vysvětlovala jsem rychle. „Nezlob se na nás. To nikdo z nás nečekal a ani nemohl.“

„Vidíš - a já jsem si potřeboval už jenom ověřit, jak je to v Evseji s rychlostí. Jestli je úměrná, nebo náhodná. Ta druhá možnost by mi ovšem vadila víc. To už jsem si ale byl jist, že i když v Evseji nesouhlasí rozměry, souhlasí úhly. Když v normálním prostoru letoun na-

směřuješ a po přechodu do Evseje zapneš motory dopředu, musíš se strefit. Podívej se na obrazovku! Vidiš tady to kolečko?“

„Toho už jsem si všimla,“ řekla jsem. „Podle něj směřuješ letoun, vid’?“

„Než jsem je sem namaloval, měl jsem nějakou dobu celou obrazovku pokreslenou pomocnými čarami, ale teď už mi stačí jen tohle kolečko. To je totiž bod, kam je soustředěna tažná síla motorů. Všimni si, je sice skoro uprostřed obrazovky, ale ne přesně. Ten malý rozdíl by však v cíli mohl znamenat strašnou odchylku, proto musí být na obrazovce namalováno tohle kolečko a orientovat se musíš podle něj.“

„Jak tě tohle všechno mohlo napadnout?“ vzdychla jsem si.

„Nerad chodím cestou, o které už vím, že nikam nevede,“ řekl. „Vy jste tu pořád opakovali tutéž chybu. Vy jste pořád létali jen podle obrazovek a podle té zelené mlhy, která vás zmátla,“ usmál se Pav-le. „Kdybyste se zkusili orientovat podle normálního prostoru, asi byste na to přišli také.“

„Jenže my bychom se asi dřív rozbili i s letadlem,“ řekla jsem a otřásla se přitom hrůzou. „Bez tebe bychom se už ani nedostali ze Strašlivé. Nebo bychom mohli uvíznout daleko od hvězd, kde by bylo tak málo energie, že bychom neměli čím nabít baterie. Až by se zastavila čistička, udusili bychom se. Také bychom se mohli vynořit uvnitř hvězdy - kdoví, jaká jiná nebezpečí ještě ve vesmíru číhají!“

„Měli jste zůstat u nás, na Zemi,“ řekl smutně Pav-le. „Země sice není bez chyb, ale jsem si jist, že byste tam pomoc našli.“

„My bychom se tam zdrželi rádi,“ řekla jsem vyčítavě, „ale muse-li jsme odletět hrozně nakvap, když po nás lidé ze Země začali střílet.“

„Střílet?“ nechtěl věřit Pav-le. „Proč si to myslíš?“

Vzpomněla jsem si znovu na tu chvíli, kdy jsme s Kwaitou a Feíonem stáli nešťastně nad omráčeným člověkem z jiného světa. Při našem nouzovém přistání na Zemi se nacházel v blízkosti a vlnová pole našich motorů ho odhodila stranou jako pírkó. Když jsme opatrně zkusili vyjít z letadla, našli jsme ho nedaleko od letounu. Chtěli jsme mu nějak pomoci, ale na místě to nešlo, měli jsme jen holé ruce. Já a Feíon jsme celý život bydleli vlastně na letišti a už několikrát jsme viděli člověka, omráčeného girrigovými motory. Věděli jsme také, že zemře, ponecháme-li ho na místě. Feíon navrhl, abychom ho vzali dovnitř a pomohl nám s ním, ale pak odešel do pilotní kabiny pozorovat okolí pomocí obrazovek, zatímco my jsme se s Kwaitou snažily

přivést toho člověka k vědomí.

Pak se venku ozvala dunivá rána a vzápětí se pod námi propadla podlaha, ale nebyli jsme v beztláčeném stavu, protože Feíon v leknutí současně s igidhigem zapnul motory - a už nikdy jsme planetu Zemi nespatriili.

Tak jsem to vyprávěla i Pav-le. Ten se zamyslel, pak se trochu divně usmál a pokýval hlavou:

„Řekl bych, že po vás nikdo nestřílel. To jste se asi jen polekali hluku, který vydávají naše letadla. U těch je to obvyklý jev. Myslím si, že vám nic nehrozilo.“

„To jsme ale nemohli vědět,“ zbledla jsem. Musela jsem se nějak v jeho očích ospravedlnit, ale on se zase choval, jako kdyby se nic nestalo.

„Víš, Pav-le, u nás na Aiguře byla nedávno taková hrozná věc, říkáme jí fos-to. To lidé jedné země střílí proti lidem druhé země a zabíjejí se. Nikdo si není jist, zda bude žít ještě druhého dne. Zvuk vašeho letadla se příliš podobal zvuku obrovských válečných iégů našich létajících pevností a když víš, kolik lidí zahubily v poslední fos-to. U nás se teď naštěstí nic takového neděje. V posledních bojích padl Veliký Jaiper a jeho říše byla pohlcena říší našeho vládce Šimara, ale poslední fos-to bylo nedávno a každý z nás se hromových zvuků ještě bojí.“

„No tak to už se vám ani nedivím,“ řekl Pav-le pomalu.

„Já vím, že si o nás myslíš něco ošklivého,“ řekla jsem, „ale my bychom se hrozně chtěli vrátit... a já si nedovedu představit, že bychom se dostali domů, až od nás odejdeš. Jestli najdeš Zemi, může být k naší Aiguře ještě daleko. Musíš nás určitě naučit do té doby létat, slíbíš mi to?“

„Spíše mám já obavy, že už se nikdy nedostanu na Zem,“ povzdychl si Pav-le. „Jediné mapy, které tu máte, umožňují návrat na Aiguru, ale ne cestu k Zemi. A jsem si jist, že až objevíme Aiguru, nikdo z vás nebude chtít hledat dál. A jak se mi zdá, Aiguru objevíme brzy. Podle mne příliš brzy.“

Ta slova mi v první chvíli připadala jako vysvobození. Pav-le si tedy myslí, že Aiguru najdeme v nejbližších dnech - to ovšem znamená, že budeme konečně doma! Ale také jsem si uvědomila, že na Aiguře se budeme muset rozloučit. I on se bude chtít vrátit domů.

Pav-le se mi přitom pořád díval do očí. Viděla jsem jeho podivný,

smutný úsměv a napadlo mě, že on asi také přemýšlí o brzkém loučení. Co si asi myslí? Jeho oči s divně bílými okraji se na mě dívaly tak smutně...

„Pav-le?“ zeptala jsem se, ale otázku jsem nedořekla.

„Co chceš vědět?“ zeptal se mě po chvíli.

„Těšíš se také domů?“

„Také,“ odpověděl, ale díval se přitom pořád na mě.

„A - také se nechceš rozloučit?“ vyrazila jsem s otázkou, která mu více říkala, než kolik požadovala znát.

„Myslím, že asi nějakou dobu zůstanu na Aiguře,“ řekl.

Tak jednoduché řešení mě, pravda, nenapadlo. Pav-le by opravdu mohl nějakou dobu pobýt u nás!

„Budeš naším hostem!“ vyhrkla jsem nadšeně. „Pav-le, ani nevíš, jak jsem ráda... nejraději bych byla, kdybys od nás nemusel odejít nikdy!“

„Jen aby na tvá slova nedošlo jinak, než si myslíš,“ řekl Pav-le s podivným smutkem, ačkoliv jeho úsměv byl najednou takový veselejší.

Tak ani on se nechce hned rozloučit, jákala jsem uvnitř - i když navenek jsem mlčela.

Feíona probudil ze spánku jemný dotyk ruky na čele.

„Vstávej, Fe-í...“ uslyšel tichý hlas Yl-ly. Otevřel oči a vyskočil, ale popruhy ho našťěstí jemně zachytily. Spatřil Yl-lu vznášet se vedle svého lůžka, v letadle byl tedy pořád beztlížný stav.

„Kde jsme? Co dělá Pav-le?“ zajímal se hned. „Letíme nebo nabíjíme akumulátory?“

„Letíme pořád stejně Evsejem,“ informovala ho ochotně. „Pav-le sedí u řízení, řekl mi, abych šla spát, ale předtím vzbudila tebe. Už se mi opravdu spát chce.“

„Už jdu,“ rozeplnul si Feíon popruhy. „Mohl nám alespoň na chvíli zapnout motory, abychom tu pořád neplavali jako ryby v nádrži,“ zabručel trochu rozmrzele.

„Cožpak nevíš, že Pav-le nesáhne na motory po celou dobu letu?“ podívala se na něho tázavě. „Že ty sis toho ještě nevšiml? Pav-le vždycky nasměruje letoun tak přesně, jak to jenom jde, přejde do Ev-

seje, krátce zabere motory - a pak už jen čeká, až se objeví si-jid hvězdy, ke které letíme.“

„A jak vyrovnává odchylky?“ podivil se Feíon.

„On tvrdí, že žádné odchylky nevzniknou, pokud nesáhne na motory,“ vysvětlovala dívka. „Celé jeho tajemství je v tom, že se rozjede správným směrem správnou rychlostí.“

„Myslel jsem si, že on na našich obrazovkách vidí něco, co my sami vidět nemůžeme,“ řekl trochu zklamaně.

„To by snad také bylo možné,“ zamyslela se Yl-la. „Bylo mi vždycky divné, když Pav-le ukázal na obrazovku a byl přesvědčen, že musím vidět si-jid, zatímco já jsem viděla jenom stále stejná zelenavá vlákna mlhy. Až dosud jsem si myslela, že si je tak jist svými výpočty. A zatím se vždycky si-jid objevil, ale jestli má Pav-le oči, kterými vidí něco navíc, těžko bychom se to pak mohli od něho naučit.“

„Já se ho na to zeptám,“ řekl Feíon. „Jdi teď spát, Yl-lo. Já jdu k Pav-le.“

Dívka pomalu odplula z kabiny. Bylo vidět, že je opravdu pořádně unavená. Feíon pomalu ručkoval ke kuchyňce. Řekl si, že něco sní a že nějaké jídlo přinese i Pav-le.

Z první konzervy se však na něho k jeho zděšení vyvalil odporný zápach. Konzerva byla plná nějakého shnilého neřádu. Feíon rychle uzavřel její víko a vyhodil konzervu do odpadků i s obalem. Druhou otevíral s obavami, ale ta byla naštěstí dobrá a obsahovala marmeládu z ovoce, nasbíraného na Yllině. Feíon rychle snědl obsah a obal uložil stranou mezi prázdné obaly. Výborný nápad měla Yl-la s těmi konzervami. Kdybychom se museli vrátit na Yllinu, pomyslel si, budou zase prázdné obaly užitečné. Jen jsme asi neudělali všechny konzervy dost dobře, příště budeme muset postupovat pečlivěji.

Pak otevřel další konzervu a když zjistil, že i ta je dobrá, uzavřel víčko, vsunul konzervu do kapsy a vyplul na chodbu.

„A teď tě konečně zabiju, ty hvězdná stvůro!“ ozvalo se z pilotní kabiny. Feíon poznal hlas Vontra. Vontr byl tedy vzhůru - budiž! Ale jestli takhle vyhrožoval Pav-le, tak si musel být naprosto jist. Vontr moc dobře věděl, že Pav-le je silnější než lidé Aigury a jeho jistota mohla tedy pramenit nespíš z převahy ozbrojeného proti bezbrannému. V letadle byla jediná zbraň, iég. Feíon si byl náhle jist, že právě touto zbraní Vontr určitě na Pav-le míří. Jenom se přikrčil v očekávání exploze. Výbušná střela musí Pav-le zabít, bez ohledu na jeho větší

sílu. Tomu se nedá zabránit!

Místo výbuchu však vycházelo z pilotní kabiny jen jakési supění. Konečně se Feíon vzpamatoval, několika lehkými hmaty přeručkoval po držadlech k otevřeným dveřím řídicí kabiny, za nimiž se mu ale naskytl jiný obraz, než jaký tam najisto očekával.

Vontr sice opravdu držel v ruce iég, jenomže zbraň mířila kamsi dozadu za Pav-le. Ten totiž držel rukama Vontra za obě zápěstí a vykroutil mu ruku s iégem stranou, ať se útočník vzpíral jak chtěl. Stisk rukou pozemšťana byl příliš silný než aby mohl něco dělat. Pozemšťan byl navíc pevně připoután k pilotnímu křeslu, neměl dostatečnou volnost pohybu, ale nezdálo se, že by tím byl nějak zneklidněn. Spokojil se tím, že pevně držel Vontra za ruce. Dokonce bylo zřejmé, že ještě sleduje, aby ani náhodný výstřel nepoškodil některý důležitý přístroj na palubní desce, ale aby náboj dopadl nanejvýš do zadní stěny nebo na strop, kde by nenapáchal tolik škody.

Zatímco pozemšťan vypadal docela klidný, jako kdyby držel svého protivníka jen tak mimochodem, Vontr byl rudý námahou a rozčilením. Cloumal sebou, ale v beztlížném stavu se neměl o co zachytit, jen nohama o dveře kabiny, ale to mu příliš nepomohlo. Nepodařilo se mu ani na okamžik vychýlit ruku, aby iég mířil na Pav-le.

Když Feíon připlul ke kabině, oba ho spatřili. Pav-le se na Feíona jen omluvně usmál, ale neřekl nic, zato Vontr hned začal křičet, jako kdyby ho pozemšťan trhal na kusy.

„To zvíře mě napadlo, Feíone, zastřel ho, honem!“ křičel, trhl přitom rukou a pustil zbraň, takže ta pomalu připlula vzduchem směrem k Feíonovi. Ten ji opatrně zachytil, ale ke splnění Vontrova příkazu se neměl. Místo toho iég zajistil a vsunul jej do kapsy kombinézy.

„Nerozumíš?“ křičel Vontr. „Zastřel to zvíře, zabije mě!“

„Asi by ti to patřilo,“ řekl Feíon. „Mám oči a vidím, kdo na koho tady útočil. Jak tě mohl napadnout, když neměl zbraň a byl ke všemu připoutaný v křesle? A také jsem slyšel tvoje vyhrožování. To ty ses na něj vrhl se zbraní. Já jsem docela rád, že ti to nevyšlo! Bylo to tak, vid', Pav-le?“

„Namířil to na mě,“ řekl pozemšťan klidně. „Jenže chtěl asi nejdřív vychutnat svou převahu a přiblížil se na dosah. Tak jsem ho popadl za ruku - to je všechno.“

„Nemůžeš přece věřit té bestii!“ křičel Vontr. „Já jsem aiguřan z vysokého rodu a on je jenom divoch, zvíře! Napadl mě a já jsem se

musel bránit! A ty mě teď nemůžeš nechat jen tak zabít a klidně se na to dívat!“

„Kdo tě tu zabíjí?“ opáčil klidně pozemšťan. „Nikdy jsem ti nic zlého neudělal, proč mě nenecháš na pokoji? Kdybych měl v úmyslu tě zabít, udělal bych to už dávno, příležitostí bych měl dost - a ty to víš, ale já nechci nikomu ubližovat! Ani tobě ne!“

„Ale já tě stejně zabiju, ty bestie!“ vztekal se Vontr.

„On to myslí vážně,“ řekl Feíon pomalu. „On tě chce zabít doopravdy. Pav-le, tohle není žádná legrace, víš to?“

„Já už to vím dávno, Fe-í,“ usmál se smutně Pav-le. „Jen nechápu, co ho přimělo k takové nenávisti.“

„Podle zákonů Aigury teď máš právo na odvetu,“ připomněl Feíon vážně. „Myslím si, že bys ho dovedl zabít i jen tak, holýma rukama, vid’?“

„Kdybych mu dal jednu pořádnou, bylo by asi po něm,“ řekl Pav-le. „Proto si na mě vzal tu bouchačku.“

„Tak mu tu ránu dej a zabij ho!“ řekl Feíon. „Máš na to plné právo, dokonce už podruhé. Kdykoliv ti budu moci na své svědomí dosvědčit, že jsi to udělal v sebeobraně.“

„Ty zrádce!“ zesinal Vontr. Zkusil se ještě jednou prudce vytrhnout, ale byl jako v kleštích. Pozemšťan si ho přitáhl a než se Vontr nadál, objímala ho jedna ruka pozemšťan kolem těla tak, že mu blokovala ruce obě. Aiguřan byl teď bezmocný a pozemšťan měl jednu ruku volnou. Vontr začal ječet hrůzou.

„Půjč mi, Fe-í, svoji zásobu imeolu,“ požádal Pav-le.

„Tak příjemnou smrt si snad ani nezaslouží,“ řekl Feíon nesouhlasně, ale vytáhl z kapsy váček.

„Nééé!“ kvičel Vontr v hrůze.

„Já ho nezabiju,“ řekl Pav-le klidně. „Já ho jen uspím, aby dal pokoj.“

„Nechceš?“ divil se Feíon. „Opakuji ti znovu, že když na tebe zaútočil s vražedným úmyslem, smíš ho zabít beztrestně, jinak tě příště zabije on, bez slitování!“

„Nejsem vrah,“ odfrkl si Pav-le. „Kolik těch tabletek je potřeba na dva dny spánku?“

„Šest,“ odpověděl Feíon nechápavě. „Ale když mu jich dáš sedesát, tak zemře velmi příjemně, ani o tom nebude vědět.“

„Dej mu těch šest,“ požádal Pav-le rozhodně. „Mně stačí, když

mi dá pokoj aspoň dva dny.“

Vontr se kroutil jak mohl, ale nebylo mu to nic platné. Pav-le mu násilím otevřel ústa a Feíon mu naházel pilulky skoro až do krku. Jakmile jich bylo šest, Pav-le Vontrovi ústa zavřel a počkal, až Vontr chtě nechtě polkne. Křečovitě napětí jeho těla pak za chvíli povolilo a zákeřník zůstal bezvládně v rukou pozemšťana.

„Tak,“ oddechl si Pav-le. „Uložíš ho na lůžko, Fe-í?“

„Opravdu mu daruješ život?“ ujist'oval se nevěřicně Feíon.

„Než se prospí, budeme už možná na Aiguře,“ řekl Pav-le. „Až přistaneme, nebude nebezpečný.“

„To jsi na obrovském omylu, Pav-le,“ řekl Feíon vážným hlasem. „Ty to samozřejmě nevíš, ale jeho otec je nejvyšším faddihem Šimarovy Ochrany trůnu, to znamená, že je druhým nejmocnějším mužem na Aiguře. Až přistaneme, bude mít Vontr možnost se ti pomstít. I když nechápu, co proti tobě má.“

„Také by mě to zajímalo,“ zamračil se Pav-le. „Vím, kdysi říkal, že vám ujídám zásoby a dýchám vzduch, který by mohl chybět. Ale když jsme na Yllině zásoby doplnili, tento důvod snad měl pominout. A nic jiného mě nenapadá.“

„Budeme to muset zjistit,“ řekl Feíon zamračeně.

Když mě Feíon přišel budit, byla jsem již vzhůru. Spala jsem podle hodin krátce, ale kupodivu mi to stačilo.

„Co dělá Pav-le?“ zeptala jsem se ze všeho nejdříve.

„Ještě nespál,“ oznámil mi Feíon. „Ale řeknu ti, že to je div. Pobyt v řídicí kabině je mnohem větší nuda, než když se nabíjí akumulátor.“

„Pav-le říká, že to potrvá jen dva dny,“ připomněla jsem.

„Tak to už máme za sebou dvě třetiny,“ utěšoval mě Feíon zbytečně. „Nechápu jen, jak jsme mohli zabloudit tak daleko? Pravda, bloudili jsme skoro rok. Je vlastně div, že Pav-le na nápravu našich omylů potřebuje jen dva dny.“

„Já mu věřím,“ řekla jsem prostě.

„Já už také,“ ujistil mě Feíon. „Ale o tom jsem s tebou nechtěl mluvit. Ať už doletíme rovnou k Aiguře, nebo to bude trvat ještě déle, musíme se teď domluvit, co budeme dělat, až se vrátíme domů.“

„No co bychom dělali?“ podivila jsem se. „Budeme doma, ty se na to netěšíš?“

„Musím ti tedy říci něco, co je podle mě strašně vážné,“ řekl mi Feíon poněkud podmračeně. „Vontr chtěl Pav-le zabít. Našel si příhodnou chvíli a chtěl Pav-le zastřelit iégem.“

Za slova, která mi poté vyklouzla, bych se asi v jiném okamžiku styděla, ale teď jsem to ani nevnímala.

„Co se stalo Pav-le?“ dodala jsem rychle.

„Budeš se divit jako já, ale nestalo se nic,“ řekl Feíon a já jsem si nahlas oddechla. „Vontr na Pav-le nestačil ani tím iégem. Když jsem k nim dorazil, byl už Vontr prakticky bezmocný a kdyby Pav-le chtěl, byl by s ním pěkně zatočil! On se však spokojil s tím, že jsme dali Vontrovi na dva dny imeolu a zavřeli ho do kajuty. Vontr teď spí.“

„Hlavně že se Pav-le nic nestalo,“ oddechla jsem si.

„Teď se, pravda, nestalo nic, ale jestli se Pav-le podaří doletět na Aiguru a do té doby Vontra nezabije, stane se tam pánem situace Vontr, díky tatíčkovu vlivu.“

To ovšem byla nepříjemná pravda, na kterou jsem v prvním nadšení zapomněla. Vontr si postěžuje otci - a bude zle!

„Vzhledem k tomu, co se stalo dnes, se tě musím znovu zeptat, jak to bylo na Yllině, když jsi vyhodila Vontra ze dveří,“ vyslychal mě Feíon dál.

„To je moje tajemství!“ zamračila jsem se.

„Prosím tě, pochop už, že mi v této chvíli nejde o tvoje tajemství!“ vyjel na mě Feíon zhurta. „Musím se dozvědět pravou příčinu Vontrovy nenávisti. Rozumíš mi? Ty nechápeš, že tady jde o jeho život?“

„Dobrá, řeknu ti všechno,“ souhlasila jsem po chvíli dost váhavě. „Ale musíš mi slíbit, že nic z toho, co se dozvíš, bez mého souhlasu nikomu na Aiguře neprozradíš. Přísahej!“

„Přisahám ti, že nic z toho, co mi teď řekneš, bez tvého souhlasu nikomu na Aiguře neprozradím. Kdybych tuto přísahu porušil, ať mě zaživa sežerou krysy!“ řekl Feíon poslušně.

Věděla jsem, že Feíon je čestný a není schopen porušit starodávnou přísahu. Moje tajemství by u něj bylo v bezpečí, trochu jsem si oddechla, ale příliš se mi neulevilo. Situace byla skutečně vážná, to mi nemusel opakovat.

„Víš, Vontr začal Pav-le nenávidět už dávno,“ začala jsem poma-

lu. „Už v době, kdy byl Pav-le bezmocný po nárazu našich girrigových polí, jak jsme ho omráčili při tvém přistání na Zemi. Tenkrát mě Vontr přemlouval, abych Pav-le nechala zemřít. Ospravedlňoval to tím, že Pav-le jí z našich zásob a dýchá náš vzduch. Tenkrát by to, aspoň podle Vontra, bylo velmi jednoduché, stačilo by, abych přestala Pav-le krmit a zemřel by hladu - pamatuješ se, že zpočátku mohl hýbat jen očima a trochu ústy? Ale teď už mám dojem, že to nebyl pravý důvod jeho nenávisti, protože ta ještě stoupla, když nám Pav-le objevil Yllinu a vlastně nás tak zachránil.

Samozřejmě jsem to odmítla. Řekla jsem mu, že by se mi strašně přičilo zabít bezmocného člověka, kterému jsme i tak dost ublížili. A navíc šlo o člověka z jiného světa, bylo by nesmírně zajímavé dozvědět se, zda se s ním vůbec domluvíme a jak na nás bude reagovat. A také jsem se chtěla dozvědět více o jeho světě, což platí dodnes, neboť nám toho o sobě moc neřekl. Spíše se zaměřil na vyřešení navigace.“

„Bylo by také nesmyslné, aby se s námi bavil konverzačním tónem v době, kdy všem jde o život,“ řekl Feíon klidně.

„I kdybych tenkrát Vontra poslechla,“ nenechala jsem se přerušovat, „nebylo by mu to nic platné, protože Pav-le se vzpamatoval velice rychle, už za pár dnů - on je přece jen silnější než my. Podruhé na mě proto Vontr naléhal, abych dala Pav-le jed, pár dní před přistáním na Strašlivé. V té době jsme jen já a ty věděli, že Pav-le obstojně rozumí naší řeči, pokud se jí mluví pomalu a srozumitelně. Vontr to však nevěděl a mluvil před Pav-le nahlas a bez obalu, myslel si, že mu nerozumí. Pav-le mlčel a já také. Vontr mluvil velice nepěkně o divošské planetě, na níž jsme Pav-le našli, že Pav-le není člověk, ale nebezpečné zvíře, které zabít by byl záslužný čin, neboť by se tím prodloužil život důležitějším osobám. Patrně tím myslel sebe.

Nechala jsem ho vymluvit a když skončil, ani jsem mu na to neodpověděla. Jen jsem se obrátila k Pav-le a omluvila jsem se mu za Vontrovy řeči. Pav-le na to řekl, že se přece já nemohu omlouvat za někoho druhého. Jen si prý nemyslel, že s takovými názory může někdo létat mezihvězdným letadlem, a že o nás měl mnohem lepší mínění. Nato Vontr zbledl, utekl do kabiny a od té doby se mně i Pav-le dlouho vyhýbal.“

„Udělal jsi to ovšem překrásně,“ pochovalil mě Feíon, až jsem cítila, jak červenám. „Pav-le si možná o nás pomyslel něco nelichotivého, ale snad si už mezitím udělal o nás také lepší mínění. No nic, po-

kračuj...”

„Třetí případ jsem viděla jako přímý svědek,“ řekla jsem polohlasem. „To jsem pochopila, že Vontř chce zabít Pav-le opravdu, ne jen slovně - a že je schopen svůj úmysl provést.

Bylo to na Yllině. Byli jsme na kraji lesa. Pav-le si tam cosi prohlížel, tuším, že zkoumal jakousi zvířecí kostru. Víš přece, že po nás chtěl, abychom chodili ve dvojicích, ale pro něho to neplatilo, často vycházel i sám. O Vontrovi nejspíš nevěděl, právě tak jako oba dva nevěděli o mě. Vontř se k němu přiblížil zezadu, pak se rozhlédl, jestli ho nikdo nevidí, zvedl veliký kámen a mrštil jím po Pav-le. Strefil se mu, neřád, přímo doprostřed zad. Já jsem myslela, že se mi zastavilo srdce, jaká to byla rána! Každý z nás by byl na místě mrtev, to by každému rozdrtilo páteř. Pav-le také padl k zemi a pode mnou se podlomila kolena, ale dříve, než jsem stačila omdlít, spatřila jsem, jak se Pav-le překulil, pak se vymrštil a najednou stál opět na nohou, čelem přímo proti Vontrovi - jenže s napřaženým velkým nožem v ruce! Jak se mi ulevilo, to si nedovedeš představit. Zato Vontř byl zděšením bez sebe. Rozumíš, on chtěl Pav-le zabít, on podnikl smrtící útok, ale Pav-le to přečkal bez viditelné újmy a situace se otočila. Pro Vontra to musela být pěkně šeredná chvíle! Stál najednou s holýma rukama proti noži a ještě ke všemu proti takovému protivníkovi! Strachem a hrůzou padl na kolena, jen očekával smrtící ránu, na kterou měl Pav-le právo - ale ten se beze slova obrátil a odešel, jako kdyby Vontř neusiloval o jeho život... Rozumíš tomu? Dlouho jsem o tom přemýšlela, ale nakonec jsem si řekla, že Pav-le, i když je jinak bystrý dost, tentokrát nepochopil, že šlo opravdu o vražedný útok. Rána, která by pro každého z nás byla smrtelná, ho sice také poranila, ostatně večer jsem mu ji ošetřovala, ale nebylo to příliš vážné. On si ani neuvědomil, že měl být nebožtíkem! Proto pak nechtěl zaútočit. Vontř mu nestál za ránu!“

„Ba ne, Yl-lo,“ řekl Feíon pomalu. „Je to trochu jinak, než si myslíš. Kdyby to Pav-le nepovažoval za smrtelný útok, asi by to Vontrovi oplatil, třeba ne nožem, ale také kamenem nebo i jen rukou - což by ovšem byla Vontrova smrt. Já si myslím, že Pav-le dobře poznal, co taková rána znamená, ale rozhodl se darovat svému protivníkovi život. Dnes to udělal podruhé. Vontř ho napadl s iégem v ruce. Vybral si zbraň, která by mu měla dát naprostou jistotu, ale Pav-le ho opět zneškodnil, ačkoliv těžko pochopím, jak se mu to povedlo. Iég však Pav-le dobře zná. Pochybovat o Vontrově úmyslu dnes prostě nemohl,

bylo to nad slunce jasnější. A přitom mu zase stačilo, aby tak nebezpečného nepřítele jen uspal na pár dní imeolem. Navíc Pav-le dobře ví, že až se Vontr probudí, bude mu ještě nebezpečnější. Já jsem pokládal za svou povinnost a čest ho na tyto souvislosti upozornit. Pav-le mě vyslechl, ale zachoval se tak, jak jsem ti teď řekl.“

„Příhodu s kamenem jsem si nechala pro sebe,“ pokračovala jsem po chvilce. „Nikomu jsem o tom neřekla, Vontr i Pav-le také mlčeli. A pak se stalo to, co jsem ti prve říkala.“

„Jak jsi vyhodila Vontra?“

„Ano,“ přikývla jsem.

„Vontr přišel za mnou do palubní kuchyňky jako ty, jenže den před tebou. Ještě ani nebyl uvnitř, už ve dveřích neměl lepší téma k rozhovoru, než očerňování Pav-le. Vyčítal mi, jak je možné, že se pořád zajímám o to zvíře, že se nesluší, aby se děvče z dobrého rodu zabývalo drezúrou šelem, že bych jako dcera ogšigada měla dbát na svou pověst, že si je jist, že mi to zvíře nakonec ublíží, a tak pořád dokola. Chvilku jsem ho poslouchala, ale brzy mi došla trpělivost a pustila jsem se do něho. Podívej se, řekla jsem mu, Pav-le nám našel tady tu planetu, měl bys mu být vděčný, protože zachránila život nám všem. Já už vím, že Pav-le není žádné zvíře, ale člověk, který se v kosmu vyzná lépe než my!“

„To je nesmysl!“ řekl mi. „Zvíře nemůže řídit letoun lépe než lidé jako já nebo dokonce Feón!“

„Feón spal, když Pav-le našel planetu,“ opáčila jsem mu na to klidně.

„Yllinu jsi našla ty!“ vyštěkl Vontr. „Vždyť jsi ji přece nazvala po sobě - ale teď děláš, jako by ji našlo to zvíře a nestydíš se lhát mi do očí! Jak myslíš! Podle mě by bylo nejlepší, kdybychom odletěli a nechali ho tu pavoukům.“

„Kam chceš odletět, ty osle?“ rozkřikla jsem se na něho, protože mi jeho řeči už pořádně napěnily krev. „Cožpak víš, kterým směrem je Aigura? Jestli máme vůbec naději vrátit se domů, tak jedině že nás tam Pav-le doveze!“

A on na to, že už dávno ví, že jsme ztraceni ve vesmíru a že cestu domů nenajdeme. Měli bychom být rádi, že tu máme aspoň útočiště, jako dřív měli na moři trosečníci záchranné ostrovy. Měli bychom se tu zařídit co nejpohodlněji, což by v letounu ušlo, kdyby tam nebyla šelma, která nás všechny jednoho dne zahubí.

Odsekla jsem mu, že Pav-le není žádná dravá šelma, kdyby byl, mohl nás dávno zabít jednoho po druhém. On to neudělal a ani neudělá, ačkoliv na to má právo, protože někdo usiluje o jeho život, nechci zatím na nikoho ukazovat, i když bych mohla. Myslím, že Pav-le je z civilizovanějšího světa než je ten náš. To podle toho, že neoplácí ani vražedné útoky, ale přitom se nevzdává ani tehdy, když si už nikdo z nás neví rady. Je jako hrdina našich starých pověstí, řekla jsem mu, já se mu mohu jenom obdivovat.

Nato Vontr zlostí až zrudl.

„To zvíře je ti nakonec milejší, než my? No to je pěkné!“ křičel. „Jsme na pokraji záhuby, měli bychom držet pohromadě proti společnému nepříteli a nejlepší děvče výpravy se s ním přátelí, se zvířetem!“

„Ale ty opravdu jsi nejlepší děvče z naší výpravy,“ řekl Feíon potichu. „V tom jediném s Vontrem souhlasím...“

Tentokrát jsem určitě zrudla a chvíli jsem nevěděla, co na to říci.

„Fe-í, je to snad vážné, nemyslíš?“ pokusila jsem se ho upamatovat na původní směr našeho rozhovoru.

„Promiň... tohle bylo zase moje tajemství,“ uklouzlo mu.

„Raději ti ani nebudu opakovat, co všechno jsme si vmetli do očí,“ pokračovala jsem rychle, abych to už měla za sebou. „Vontr mi pak řekl, že mě už na Aiguře chtěl požádat o ruku, ačkoliv jsem z nižšího rodu než on, ale že to udělá jedině tehdy, když já sama zabiju Pav-le. Že jsem tu jediná, komu Pav-le věří. Jenom já si mohu vybrat, jestli ho podříznu ve spaní, nebo mu dám smrtelnou dávku imeolu, když jsem taková citlivka, ale že jedině jeho smrt ho může uspokojit aby se ke mně vrátil. A že to myslí vážně. A abych si nemyslela, že by o mě stál, jestli ho v tomhle neuposlechnu, i když jsem pro něho jediná přijatelná žena v okolním vesmíru.“

No a já mu na to odsekla, že to taky myslím vážně, když o jeho ruku vůbec nestojím. Řekla jsem, že bych ji raději dala tomu, koho on nazývá zvířetem, jenomže si po tom všem nejsem jistá, zda by Pav-le chtěl za ženu mě. To my jsme se mu předvedli jako bestie - a zejména on, Vontr!

Vontr nakonec vztekle prohlásil, že jestli se mi narodí nějaká chlupatá štěňata, bude aspoň vědět čím to je, ale pak zabije i mě, nato jsem ho já vzala za ruku, otočila jsem ho a než se nadál, vyletěl dveřmi na chodbu a jenom na poslední chvíli se zachytil, aby nespadl po hlavě do šachty. Já jsem se potom v kuchyňce zamkla a dobrou půl-

hodinu jsem brečela, což se snad dá pochopit.

Pak jsi přišel s tím, že Pav-le má nějakou nemoc - no, už to bylo druhý den poté, ale pořád jsem byla v ráži, jen málo chybělo a vyhodila bych tě také,“ skončila jsem konečně svou zpověď. „Naštěstí jsi aspoň ty přišel v dobrém. Tak - a teď víš všechno, co se stalo mezi mnou a Vontrem. Ovšem slíbil jsi mi mlčení.“

„Neboj se, slíbil jsem ti, že co se dozvím, nikdy nikomu neřeknu,“ opakoval Feíon. Byla jsem ráda že slíbil, protože má zpověď by mohla mít kruté následky doma, až se vrátíme.

„A teď ti zase na oplátku řeknu něco já,“ pokračoval po chvilce. „Je to sice také tajemství, ale nemusíš přísahat, naopak jsem si jist, že budeš mlčet. Ty jsi smíchala svoji krev s krví Pav-le, vid’?“

Kdyby mě v té chvíli bodl, nevytekla by ze mě ani kapka. On to musel vidět, uvědomila jsem si, nemá cenu zapírat!

„Jednou jsme byli s Pav-le na kraji lesa,“ začala jsem povídat, ale zavřela jsem přitom oči. „Sbírali jsme tam ty červené plody - a Pav-le se přitom škrábl o trn. Propíchl si prst, až mu krev kapala na listy. On je někdy nešikovný, že to není k uvěření... Podívovala jsem se, že má krev právě tak červenou, jako my. To zase zajímalo jeho, asi by se rád dozvěděl něco o nás. Škrábla jsem se také, jenže úmyslně, abych mu ukázala, že je to pravda.

- To je opravdu zajímavé - řekl Pav-le, přešel prstem po povrchu listu a všechnu krev smíchal do jediné kapky.

Dívala jsem se na to jako omámená. Ta velká kapka se hned nerasila, jak jsem očekávala. Znamenalo to, že Pav-le a já máme stejnou krev.

Nezdálo se však, že by Pav-le věděl, co to u nás znamená. Prohlížel si list s krví se zájmem, ale to bylo všechno, ani se na mě přitom nepodíval. A když se na mě přece podíval, zeptal se mě jen, zdali máme také čtyři hlavní skupiny krve, jako lidé Země. Rozumíš mi, já jsem mu ani předtím ani potom neřekla, co se v té chvíli stalo, co u nás znamená smíchat krev. U nich na Zemi mají jiné zvyky, tam to podle všeho neznamená vůbec nic, i když oni o nesnášení krve něco vědí, kdežto u nás... Já mlčela, takže se Pav-le doted' nedozvěděl, co se stalo.“

„A právě toho večera se Vontř poprvé osobně pokusil zabít Pav-le kamenem,“ dodal chmurně Feíon.

„Ano... jak víš, že to bylo zrovna ten den?“

„Viděl jsem ho, jak jde za vámi,“ řekl. „Pořád se skrýval abyste ho nespatriili, až mi to bylo podezřelé. Tak jsem šel za ním, aby něco neprovedl - mě už také přemlouval, abych spolu s ním Pav-le zabil. Když jste odešli dál podél lesa, dlouho si tam cosi prohlížel. Mě to také zajímalo a také jsem tam pak přišel na stopy krve, jenomže já jsem tenkrát ještě nevytušil, co to znamená. Zato Vontr byl blíž a asi si domyslel všechno. On se pak otočil a odběhl k letadlu, já jsem zapadl do houští, aby mě neviděl. A ten večer jsem si všiml, jak Pav-le sykl bolestí, když se opřel o opěradlo křesla. Ovšem tyhle souvislosti mě napadly teprve teď.“

„Jenomže ani já, ani Pav-le jsme tomu vůbec nepřikládali takovou důležitost,“ řekla jsem nešťastně. „Především se tu nejednalo o úmysl, ale o pouhou náhodu. Já jsem krev úmyslně nemíchala a Pav-le zase nevěděl co to znamená, takže to bral určitě jen jako vědeckou zajímavost, nic víc.“

„Vontr to ale nepovažoval za náhodu,“ řekl zamračeně. „Je přece šlechtic a ne vědec - vždyť to víš! Nemohl v tom vidět jen zajímavý biologický úkaz, ale naše starodávne... Vždyť ani nemůže rozlišovat, zda jste to udělali neúmyslně nebo se znalostí věcí! Pak je mi ale jasné, proč se ten den pokusil Pav-le zabít! Jeho dnešní vražedný pokus nebyl ani první ani poslední. Tady v letadle se mu další úskok nepodaří, protože já iég dobře schovám a Vontr si rozmyslí Pav-le napadnout bez dostatečné převahy. Všiml jsem si, že se Pav-le ve své kajutě zamýká, když spí, on také ví, že se musí chránit před jeho zákeřností. Ale na Aiguře, tam se všechno otočí. Vontr má příliš mocného otce.“

„Třeba Pav-le najde dřív Zemi a na Aiguru poletíme už bez něho,“ napadlo mě.

„Pav-le Zemi vůbec nehledá,“ ujistil mě Feíon. „Pav-le hledá Aiguru, protože mapy, které máme, mu dovolí srovnávat postavení hvězd jen s tím, co je u nás. Pochop to, on prostě nemůže být tak dokonalý, aby si nazpaměť pamatoval hvězdnou oblohu, jak vypadá u té jeho Země. A kromě toho jsem se ho už zeptal, co bude dělat, když najde Zemi dříve než Aiguru. Řekl mi, abych se neobával, že nás neopustí. Polohu Země by si poznamenal do mapy, aby ji pak vždycky našel, ale zůstane prý s námi, dokud nám bude hrozit nebezpečí.“

„Pav-le by mohl přistát na Aiguře jen na okamžik, jen co bychom stačili opustit letadlo. Jakmile se letoun vznesl, zapne igidhig a vliv Vontrova otce je ten tam!“ Připadalo mi to jednoduché, ale trochu

jsem se bála, že Pav-le přece jen od nás odletí tak nakvap.

„Jestli bude naším dnešním cílem Aigura, bude Pav-le dva dny beze spánku,“ zchladil mě Feíon. „Letoun bude mít téměř úplně vybité akumulátory a kromě toho by naléhavě potřeboval opravit. Ty bys měla za těchto podmínek srdce nechat odletět Pav-le někam do neznáma?“

„Tak proč aspoň nechce spát?“ vyhrkla jsem. „Já bych ho strážila, aby se mu nic nestalo!“

„Protože on hlídá, aby mu někdo z nás nezasáhl do řízení a celý let nezkazil,“ řekl Feíon trpce. „Možná už nevěří ani nám dvěma - ani bych se mu nedivil.“

„Já bych si nedovolila rušit jeho úmysly, když vím, že to umí lépe než já,“ ohradila jsem se.

„Já také ne - ale můžeš ručit i za Kwaitu nebo Kalepa? Konečně - Vontr se předvedl přímo ukázkově!“

„Co ale budeme dělat?“ zeptala jsem se nešťastně.

„Přemýšlel jsem o tom celou dobu, co jsem byl vzhůru,“ řekl Feíon vážně. „Myslím si, že bychom mohli dostat Pav-le z moci Vontrůva otce. Ale museli bychom vzbudit zájem někoho mocnějšího.“

„Než Vontrův otec? To už jedině samotný Šimar!“

„Ano, jedině vládce celé Aigury může zachránit Pav-le,“ souhlasil Feíon. „Jediný, kdo ho o to může požádat, je tvůj otec, Yl-lo.“

„Můj otec přece nemá takový vliv, jako Vontrův,“ řekla jsem nešťastně.

„Ale je to hlavní konstruktér továrny v Mofidii,“ řekl Feíon přesvědčeně. „Jediný na celé Aiguře ví, jak vlastně pracuje igidhig a spousta jiných agregátů letounu. Bez tvého otce nebudou možné mezihvězdné lety a Šimar to moc dobře ví. Yl-lo, když tvůj otec požádá Šimara, aby mu vydal Pav-le, jinak nebude možný další výzkum vesmíru, je skoro jisté, že mu Šimar vyhoví. Stačilo by, aby tvůj otec prohlásil, že je Pav-le jediný, kdo zná mezihvězdnou navigaci. Ostatně to ani nebude daleko od pravdy, neboť ani ty, ani já toho nevíme dost, abychom se s klidným svědomím pustili do samostatného letu. Budeme ale muset zapřít i to málo, co nám Pav-le řekl. Budeme se muset tvářit, že nevíme vůbec nic. Budeme říkat, že nechápeme, jaké nadpřirozené schopnosti Pav-le pomáhaly vést letoun mezi hvězdami. Rozumíš? Neboj se, nikdo nám na to nepřijde. Jenom potvrdíme, co od začátku říkali všichni piloti, kteří aspoň na okamžik nahlédli do Evse-

je: že je tam jen neurčitá zelená mlha a že létat v Evseji je věci šťastné náhody. Dodáme k tomu, že Pav-le z neznámých důvodů, možná proto, že jeho oči vidí víc než naše, dovede mezi hvězdami létat jak chce. Budeš to mít těžší, vím, že zásadně nelžeš. Můžeš ale směle tvrdit, že si na samostatný mezihvězdný let netroufneš, že bys zabloudila. Nemusíš se ostatně pouštět do podrobností. Nebudeš lhát a přece moje slova potvrdíš. Tvůj otec pak bude muset před naším vládcem úporně žádat, aby mu umožnil důkladně prozkoumat ty zvláštní schopnosti - tím se Pav-le ocitne mimo pravomoc Vontrova otce a mimo nebezpečí.“

„Jakmile ale Pav-le prozradí, jak se to doopravdy má s tou jeho navigací, dostane ho opět do moci Vontr a nikdo už mu nepomůže,“ bědovala jsem.

„To bude teď tvůj úkol, Yl-lo,“ řekl Feíon vážně. „My dva jsme se domluvili, že nikomu neprozradíme, co o té navigaci víme. Ty teď musíš vysvětlit Pav-le, že na Aiguře nesmí za nic na světě přiznat, že ta jeho navigace je vlastně docela jednoduchá. Bude se muset tvářit tajemně a nesmí nic říci, dokud nebude mezi námi. To je teď jeho jediná naděje, jak uniknout Vontrově pomstě.“

„Fe-í, ty jsi zlatý kluk,“ oddechla jsem si. „Tohle jistě Pav-le pochopí - a je to asi opravdu jediné, co bychom mohli dělat. Napadlo mě sice, že bych teď mohla Vontra ve spánku podříznout, nebo ho k smrti předávkovat imeolem, ale já bych asi také nemohla ublížit bezbrannému, i když jde o takového padoucha!“

„Vidíš, i tohle je nápad!“ zamyslel se Feíon. „Já si na rozdíl od vás obou myslím, že šetřit vraha je totéž, jako dávat mu příležitost k další vraždě, jenže mě Vontr nenapadl a já nemám právo ho zabít. To má z nás jediné Pav-le - a ten to neudělá. Ode mě by to bylo zbabělé a nečestné, jenže já začínám uvažovat... No nic, snad to dopadne dobře!“

„Tak já jdu,“ řekla jsem vesele.

„Chtěl bych se tě teď ještě zeptat na jednu otázku, už na poslední,“ pokračoval rychle Feíon, dříve než jsem se mohla doplout ke dveřím. „Když mi odpovíš, slibuji ti, že to nikdy nikomu na Aiguře neprozradím, jinak ať mě krysy sežerou!“

„Ptej se,“ vybídla jsem ho vesele.

„Opravdu, kdybys měla na vybranou jenom mezi Pav-le a Vontrem, bys dala svou ruku Pav-le?“

Cítila jsem, jak strašně červenám. Chvíli jsem ze sebe nemohla vypravit ani slovo. Teprve po chvíli jsem se trochu vzpamatovala a mohla o této otázce vůbec uvažovat. V první chvíli jsem měla touhu Feiona plesknout přes tvář a měla bych na to plné právo, ale pak jsem se ovládla. Fe-í by se mě snad na něco takového neptal, kdyby to z jeho hlediska nebylo důležité. Ale když předtím i náhodné smíchání krve, kterému jsem nevěnovala pozornost, protože bylo neúmyslné, málem stálo Pav-le život...

„Nezlob se, Fe-í,“ vysoukala jsem ze sebe nakonec, „ale na tohle ti asi neřeknu, co bys očekával. I kdybych měla jen takovou volbu, Vontra bych určitě odmítla znovu, je mi svým zákeřným chováním odporný. Vidiš, na Aiguře jsem si myslela, kdovíjaký není, když je šlechtic! Ještě že jsem včas poznala jaký je to zbabělec a nenávidivý člověk! Jenomže na druhé straně, Pav-le je bytost z jiného světa, to přece není možné přehlédnout! Nejde o jeho příšerný vzhled, na ten jsme si už zvykli. Řeknu ti, dlouho jsem ho považovala za ubohou zrůdu, jako jsou někteří deformovaní ubožáci u nás na Aiguře, ale jednoho dne mi došlo, že on přece žádná zrůda není, on může být podle měřítek svého světa docela krásný. Vezmi si třeba takového gekkra. Je to silný a krvelačný vrah lidí i zvířat, šelma bez citu, ale jeho hlava je svým způsobem krásná, jen si vzpomeň, kolik mistrovských obrazů s ním bylo namalováno! To ale na druhou stranu neznamená, že bych toužila vzít si za muže obludu! Mám přece vlastní estetické cítění! Pro mě není Pav-le krásný svým vzhledem, jako spíš svou povahou. Je strašně silný, ničeho se nebojí, přitom nám není nebezpečný, je takový mírný... Kdybych našla někoho s jeho vlastnostmi, kdo by o mě stál! Mít takového muže - ovšem také trochu hezkého - byla bych určitě šťastná! Jen se bojím, že nebude jednoduché najít takového u nás na Aiguře.“

„A vidiš, řekla jsi téměř to, co jsem čekal,“ přikývl Feion vážně. „Jenom ti musím říci, že u nás nenajdeš nikoho, kdo by byl jako on. V našich prastarých pověstech se sice vypráví o bájných hrdinech, jejichž šlechtetnost ducha šla tak daleko, že svým nepřátelům odpustili i úklady o život - ale nikdy ne víc než jednou! Aby někdo od téhož nepřítele odvrátil dva smrtelné útoky a přece ho nechal vyváznout, to se nevyskytuje ani v bájích. Kdybych já přežil jediný pokus o vraždu, zabil bych Vontra na místě a bez výčitek svědomí, vždyť víš!“

„Nemluvme o tom raději,“ poprosila jsem ho.

„Tak tedy běž a přemluv Pav-le, aby se na Aiguře zachoval tak,
jak jsme se domluvili,“ pobídl mě Feíon...

Večer byl překrásný.

Tak nádherné červánky, jaké se objevily dnešního dne nad vrcholkem posvátné hory Sih-ša, jsem ještě neviděl. Vzduch byl teplý, příjemně vlhký a každý mráček na obloze měl kolem sebe narůžovělou krajku. Viditelnost byla až ke vzdálenému obzoru. Cvrkání jakéhosi hmyzu bylo slyšet až do dvacátého osmého patra. Z dálky byl ještě trochu slyšet utichající pouliční hluk velkoměsta Rumu-ogu, ale tady byl klid a skoro ticho.

Žalářník mi přinesl misku s jídlem, opatrně ji prostrčil otvorem na dolním okraji dveří a rychle ucukl rukou, jako by se bál, že ho kousnu. Báli se všichni. V prvních dnech jsem se pokoušel s nimi navázat hovor, ale každý se vždycky hned otočil a prchal ode dveří. Nedozvěděl jsem se ani, zda se strážní bojí mě, nebo svých kolegů. Některý se třeba chvíli díval okénkem, ale když jsem přistoupil blíž, každý utekl. Jiný se ani neotočil a odešel. Měli na starosti více vězňů, nemohli se starat o jednoho.

Ostatní vězňové se aspoň jednou za den dostali na dvůr, ale mě ven nepouštěli. Když se to tak vezme, vlastně jsem tu ani za mřížemi nebyl. Na oknech aspoň žádné nebyly. Pohled dolů z dvacátého osmého poschodí však může vzít každému chuť k útěku. Napadlo mě, že mi tím vlastně nabízejí příležitost k sebevraždě, ale hned jsem si také řekl, že svým věznitelům takovou radost neudělám. Byl by to pro ně nejpříjemnější způsob, jak se mě zbavit.

Yl-la mi před přistáním řekla, že se možná dostanu u nich na Aiguře do vězení, ale že mě její otec vysvobodí, neboť má možnost dosáhnout slyšení u samojediného vládce planety Šimara. Proto jsem nejprve jenom čekal, co se bude dít.

Yl-la mi slibovala lhůtu tří až pěti dní. Když jsem seděl ve vězení celý měsíc, začalo mi svítat, že Yl-la i Feíon asi na cosi nepředvídaného narazili. Nejspíš přece jen podcenili vliv Vontra a jeho otce, vysokého hodnostáře na panovníkově dvoře.

Uvažoval jsem o dalších vyhlídkách.

Yl-la se spolehala, že mě vládce na pár dní půjčí vědcům z kos-

mického výzkumu. Tři vědci sice u mě skutečně ve vězení byli hned v prvních dnech, ale nezajímali se o kosmickou navigaci, jak jsem s jistotou čekal. Zkoumali mě, jak bych řekl, čistě z biologické stránky. Zajímaly je jen odlišnosti lidí Země od lidí Aigury. Moc si přitom pochvalovali, že mám na rukou a nohou nehty, protože, jak mi ukazovali, nějaký dávný prapředek lidí Aigury měl ruce i nohy opatřené drápy. To ale bylo asi tak všechno. Vědci odešli a já jsem zůstal ve vězení dál.

Do přísně střežené černé věznice se za mnou nedostala ani Yl-la, ani nikdo z vědců kosmického výzkumu. Bylo by to pro mě zpestření jednotvárného života, ale zejména bych se mohl dozvědět, na čem jsem. Takhle jsem nevěděl, zda jsou Yl-la a její přátelé volní, nebo zda se nakonec i oni neznelíbili natolik, že by byli zbaveni svobody.

Začal jsem upřímně litovat, že jsem přece jen Vontra na Ylline nepředhodil pavoukům.

Mohl bych teď sice čekat na vysvobození, ale o mém osudu už mohlo být rozhodnuto takovým mocným vlivem, že by moji přátelé ztratili jakoukoliv možnost mi pomoci. Pak by mi ale zbývalo jediné - pokusit se o útěk.

Všechno by mi nesmírně ulehčilo zejména to, že na velkém okně mé cely mříž nebyla, ale o další dvě patra níž už byly mříže až dolů. Stačil by kus provazu, nemusel by ani sahat až na zem. Uvažoval jsem, že provaz přehodím napůl přes něco pevného a spustím se tak třeba jen o dvě patra. Pak za jeden konec provazu zatáhnu, druhý uvolním, lano si přitáhnu, opět přeložím napůl přes jednu mříž a stejným způsobem se spustím o další patro a tak dál až na pevnou zem. Provaz bych mohl získat rozřezáním několika pokrývek, kterými mě zásobili. Zdejší látky byly z pevných vláken a měl jsem u sebe i svůj kapesní nůž, neboť mě nikdo ani neprohledával. To se mi teď velmi hodilo.

Dolů bych se tedy snad dostal. Tam by to ale bylo horší.

Kolem vězení byly dva pásy zdí, vysokých dobré tři metry. Nahoře byly pokryté hotovou změtí nožů a hrotů, odsud na ně bylo krásně vidět. Kromě toho jak mezi budovou a první zdí, tak i mezi zdmi samotnými neustále přecházeli strážníci, dobře vyzbrojení iégy, jejichž účinky bych si nedovolil podceňovat ani v nejmenším. Proklouznout mezi hlídkami by jistě nebylo jednoduché. Ani na noční tmě bych se nemohl spoléhat, neboť okolí vězení bylo i v noci dobře osvětleno.

Jakousi naději jsem mohl vidět ve dvou nevelkých brankách v obou zdech, kudy strážní často vycházeli ven do městského parku. Branky byla sice většinu času zamčené, ale klíče byly nejspíš uložené v malé strážní budce, která tu byla nedaleko jako ochrana strážných před nepohodou.

V dokonalém střežení jsem časem vypožoroval slabinu. Při každém střídání stráží, odbývajícím se s velikou okázalostí na bočním nádvoří, tam vždycky odcházeli všichni strážní a celý prostor skoro deset minut nikdo nehlídal. Střídání se odbývalo brzy ráno, odpoledne, večer a uprostřed noci. Na to jsem se zaměřil. Jedině v noci bych totiž mohl doufat, že nepozorovaně sešplhám až dolů k nádvoří. Kdybych se během střídání stráží schoval v budce, mohl bych tam buďto najít klíč, nebo překvapit strážného. Měl bych sice proti jeho zbrani holé ruce, ale také výhodu překvapení a poněkud větší fyzické síly. Kromě toho jsem měl na své straně i hrůzu, jakou ze mě měli. Věřil jsem, že dokáži přepadnout strážného tak rychle a bez velkého hluku, že se nezmůže na odpor.

Dobrá, ale co dál? Dejme tomu, že bych se takto dostal až do městského parku. Místních lidí bych se v noci nemusel obávat. Aigurská města nemají noční život jako pozemská. Na Aiguře se v noci spořádaně spí, až na pár výjimek, jako jsou hasiči, lékaři a strážní. Ulice měst jsou v noci pusté a jen spoře osvětlené.

Ne, že by lidé na Aiguře neměli zlozvyky, jakými oplývají lidé Země. Pravda, nesetkal jsem se tu vůbec s alkoholem a s jeho ne zrovna krásnými projevy. Opilého člověka jsem tu opravdu neviděl. Zdejší lidé mají jinou drogu, kterou však používají všichni.

Už ve vesmíru mě Yl-la ujišťovala, že imeol je látka zcela neškodná. Nezanechává následky ani na zdraví, ani na psychice. Její požívání není spojeno s pohoršením, jako tomu bylo v dobách, kdy imeol ještě nebyl znám a lidé holdovali jiným, mnohem škodlivějším drogám, včetně toho jednoduchého alkoholu. Objev imeolu byl prý dobrodiním lidí, neboť jen díky jemu opustili všechny předchozí nebezpečné preparáty. Což je sice možné, spousta narkomanů byla opravdu zachráněna od zkázy, ale nové, neškodné a nenávykové droze propadli všichni obyvatelé planety.

Kdysi dávno v letadle mi Yl-la také podávala imeol. Byl jsem skoro bezmocný a ona se bála, že se zblázním hrůzou. Vyzkoušel jsem si tady na vlastní kůži jeho účinky. Mohu jen potvrdit, že všechna

chvála o imeolu je pravdivá. Přináší krásné, živé sny, ve kterých se člověk snadno odpoutává od reality světa. Rozdíl proti pozemským drogám je v tom, že se člověk i po probuzení cítí svěží a odpočatý, bez kocoviny a jiných příznaků. A kdo se odhodlá přestat imeol užívat tak jako já, nemá ani žádné potíže s abstinencí.

Imeol má jen jedinou nevýhodu. Dokud účinky podané dávky neskončí, není v lidských silách spáče probudit. Kdyby tady v noci nastalo zemětřesení, nebo kdyby začalo hořet, většina lidí by přitom zahynula, nikdo by se neprobudil. V imeolovém spánku lidé necítí hlad, žízeň, zimu ani bolest a všechny životní pochody se zpomalují na minimum. Toho jsme ostatně v kosmu využili a řekl bych, že s úspěchem. Tento stav trvá vždy tak dlouho, dokud se při těchto zpomalených pochodech imeol z těla nedostane. Kdo si vezme víc najednou, může ve spánku zůstat několik dní.

Je v tom jen jedno nebezpečí. I při zpomalených životních pochodech tělo pomalu spotřebuje živiny a pokud spánek trvá příliš dlouho, může spáček i umřít hladem. Pro mnohé lidi Země by to mohla být výborná metoda ke zhubnutí, pro lidi Aigury, kteří jsou od přírody slabší, to je někdy prostředek velice příjemné - sebevraždy.

Pro mě by teď měl imeol obrovskou výhodu. Až do rána bych si mohl být jist, že většina lidí bude tvrdě spát a po celý zbytek noci nikdo nesežene dostatek pronásledovatelů.

Plán bych měl, zbývalo jeho provedení.

Začalo se stmívat. Musel jsem ještě chvíli počkat, abych nebyl některým žalárníkem přistižen při splétání provazu z pokrývek. Pustil jsem se zatím do opožděné večeře. Jídlo bylo strašné, ale už jsem si skoro zvykl. Určitě jediné na přímluvu Vontra jsem nejprve k jídlu dostával jen syrové maso jako šelma. To jsem ale rozhodně odmítal tak dlouho, dokud mi nezačali dávat něco jiného, i když to asi ani teď nebylo lidské jídlo. Na to jsem teď nemyslel, jedl jsem pomalu, beze spěchu i bez chuti, jenom jsem v duchu opět probíral svůj plán.

Dostanu se v noci do továrny v Mofidii, budou-li i její obyvatelé spát imeolem? Bude-li tomu tak, budu se muset dostat dovnitř buď přes plot, nebo jinak. Pak by asi bylo nejjednodušší vlézt do některého letadla a uletět. Ale což bych mohl utéci bez rozloučení?

Na druhé straně, kdybych se přece jen setkal s přáteli, museli by mě ukrývat a třeba by se kvůli mě sami dostali do vězení. Postavili by se proti vůli jediného vládce planety? Musel bych nejspíš přece jen

opustit tuhle planetu - teď šlo o to, budu-li mít na čem.

Tma venku zhoustla. Usedl jsem na lůžko, rozprostřel jsem příkrývky a začal řezat pevná vlákna tkaniny. Kus provazu už jsem měl připravený, dnes bych to měl dokončit. V uplynulých dnech jsem z dlouhé chvíle pečlivě brousil ostří svého nože, krájel teď jako namaзанý, skoro bezhlučně. Proto jsem včas zaslechl jiný, podivný zvuk, přicházející zvenčí.

Bylo to zvláštní šustění, zakončené zřetelným plesknutím a škrábáním o zeď. Zdvihl jsem hlavu a podíval se k oknu. A opravdu, zdálo se mi, že se ve světlejším obdélníku okna pohybuje jakýsi stín. Zatajil jsem dech a přestal jsem se pohybovat, abych tento stín nevyplašil.

A najednou jsem rozeznal, že se shora spouští nohy a pak celá silueta člověka. Nechtěl jsem ani věřit svým očím. Tady bylo přece dvacáté osmé poschodí! Že by i někdo jiný měl nápad utéci po provaže?

Neznámému však zřejmě nešlo o útěk. Zaslechl jsem lehký dopad měkkých bot na podlahu mé cely, ani kočka by nemohla dopadnout vláčněji. Že by moji věznitelé přišli na myšlenku zabít mě ve spánku? Sevřel jsem pevně nůž, ale hned jsem si uvědomil, že to je nesmysl. Ti by přišli ve dne a s iégem.

„Pav-le, spíš?“ ozvalo se v té chvíli ve tmě zašeptání.

Poznal jsem ten hlas okamžitě, ačkoliv šlo jen o trochu silnější šepot. V té chvíli už jsem věděl, kdo to přede mnou stojí. Moje vesmírná učitelka a opatrovnice - Yl-la. Kdyby se kameny, které spadnou se srdce, mohly projevovat zvukem, ozvalo by se asi v té chvíli strašlivé křápnutí. Přátelé na mě přece jen nezapomněli!

„Nespím, Yl-lo,“ odpověděl jsem rovněž šeptem. Musel jsem dát dívce najevo, že tu jsem a že jsem ji poznal.

„Sláva, tak jsem se přece jenom nespletla!“ zašeptala ulehčeně. „Přišla jsem tě vysvobodit, Pav-le. To, s čím jsme počítali, nám nevyšlo,“ vysvětlovala rychle tichým hlasem.

To už jsem ji držel v náručí a ve tmě jsem ji hladil po kudrnatých, mechovitých vlasech.

„Jsi moc hodná, že jsi nezapomněla,“ šeptal jsem.

„Jak bych mohla zapomenout?“ opáčila dotčeně. „To by byla ta nejčernější zrada po tom, co jsi pro nás udělal! Já jsem se jen bála, že si spletu okno, nebo že tě nevzbudím, pokud budeš spát imeolem. Ještě že jsi názor na imeol nezměnil!“

„Spustili tě po provaze z letounu?“ vyptával jsem se. To by byl skutečně reálný způsob.

„Mám něco lepšího,“ ujistila mě. Sáhla mi potmě na ruku, uchopila ji a položila si ji na svoje rameno. Nahmátl jsem na něm nevelkou kovovou krabici s oblými hranami, připojenou k pevným popruhům.

„O tomhle nikdo na světě neví,“ řekla tajemně. „Tohle až letos vymyslel Feíonův otec, Sygyt starší. Tak malé girrigy ještě nikdo neviděl. Vyzkoušela jsem si je a přiletěla jsem si pro tebe vzduchem.“

„Jak jsi ale věděla, kde mě najdeš?“

„Prohlížela jsem si dnes odpoledne několik hodin věznicí z dálky dalekohledem a naštěstí jsi byl skoro pořád u okna. Tak žluté vlasy tu nemůže mít nikdo jiný, zmýlit jsem se ani nemohla. Ještě že mě ale napadlo spočítat si okna, protože potmě jsem musela letět najisto. No a jak vidíš, nespletla jsem se.“

„A přišla jsi na poslední chvíli,“ ujistil jsem ji. „Zrovna dnes v noci jsem se chystal utéci.“

„Jak, prosím tě?“ podivila se. „Vždyť tady je tak vysoko, že sem nedali ani mříže do oken!“

„To se nám ale hodí,“ řekl jsem a pak jsem jí vysvětlil svůj plán a ukázal dohotovenou část provazu.

„Jak vidím, opravdu jsem přiletěla na poslední chvíli,“ zvažněla. „Tvůj plán je sice neuvěřitelně ztřeštěný, ale je zase natolik reálný, že by ses o to pokusil, jak tě znám. Jsem ochotná uvěřit, že by ses dostal i do města. Jenomže už nevěřím tomu, že by ses dostal k nám do továrny. Víš, vojáky Ochrany trůnu by asi hned napadlo, že nemá smysl tě hledat v ulicích města. Věděli by, že budeš utíkat k naší továrně, předletěli by tě a počkali by si na tebe tam. Možná, že by sis jich všiml a nevběhl jim do pastí. Ale co by sis počal ráno, až se probudí lidé? Neznají tě a vidí v tobě jenom nebezpečné zvíře. Vontr tě vylíčil tak, že se tě lidé bojí a jsou vděční tomu, že jsi ve vězení. Nás nikde nepustili ke slovu, když jsme tě chtěli hájit.“

„To jsem nevěděl,“ řekl jsem zaraženě. „Což nikdo neví, že umím mluvit? Vždyť tu za mnou ve vězení byli i vědci a ti přece museli zjistit pravdu! Vždyť byli tak nadšení, že mohou zkoumat člověka z vesmíru a dokonce že se se mnou domluví vaší řečí!“

„Vontrův otec pečlivě vybíral, kdo se k tobě dostat může a kdo ne,“ řekla dívka hněvivě. „A samozřejmě vybral takové, kteří pak o tobě lidem vykládali jako o nebezpečném, lstivém a krutém zvířeti.“

Mrzelo mě nejvíc, že se k takové lumpárně propůjčil i Luy-pyk, kterého jsem si dříve vážila. Nemohli tě zabít, sám Šimar tě chtěl mít živého, ale pomstili se ti jistě dost, Vontr se svým tatíčkem!“

„Když jsme přistáli, byl u toho přece Vontrův otec také,“ zamračil jsem se. „To mi za syna děkoval.“

„Protože Vontr spal,“ řekla Yl-la opovržlivě. „Jakmile si pak se svým tatíčkem pohovořil, všechno se obrátilo.“

„Vždyť jsem mu nijak neublížil!“

„Ty jsi ho měl zabít!“ řekla Yl-la tvrdě. „Věděl jsi, že ti ukládá o život? Věděl, věděl jsi to už dávno. Tenkrát, když tě zezadu udeřil na Yllině, měl jsi ho stejným kamenem bacit také a byl by pokoj. Ty jsi to nepovažoval za smrtící útok? Tebe to sice nezabilo, ale kdyby Vontr udeřil stejnou silou kohokoliv z nás, byla by to naše smrt!“

„Myslel jsem, že je Vontr jenom hysterický z neustálého nebezpečí,“ řekl jsem zamyšleně. „Dodnes nevím, co proti mě měl. Bylo mi ho docela líto.“

„Tobě ho bylo líto - a on se ti takhle odvděčil,“ řekla Yl-la trpce. „Ale ty jsi věděl i to, že nepřestane ani tady, kde mu nic nehrozí. Což jsme ti to oba neříkali?“

„I ty by ses pak na mě dívala jako na šelmu - a právem.“

„Mohl sis na něho počíhat, když tě sledoval na Yllině,“ řekla Yl-la. „Stačilo by, abys ho omráčil a pak ho předhodil pavoukům, když už jsi ho nechtěl zabít vlastnoručně. Pak by to vypadalo jako neštěstí.“

„To by také byla vražda,“ ujistil jsem ji. „Nemohl bych se ti už nikdy potom podívat do očí. Byl bych vrah.“

„Tak jsi tedy ponechal život člověku, který tě několikrát za sebou chtěl zabít, zachránil jsi ho, přivezl ho v pořádku domů - a když ti opět ublížil, ještě by ses mu omlouval?“ zavrčela Yl-la. „Ty jsi nepolepšitelný. Kdybych tě neznala, asi bych také řekla, že jsi tupý a omezený, jak o tobě pořád Vontr rozhlašuje. Jenomže já tě naštěstí trochu znám. Nejsi hloupý, jenom tak nepřírozeně šlechetný, že pro to v našem světě nemáme příklad ani ve starých bájích. A teď, prosím tě stůj a nehýbej se, ať na tebe mohu navléci girrigy.“

„Mohl bych sám,“ začal jsem, ale nenechala mě domluvit.

„Až někdy jindy, teď na to nevidíš, mohl bys také špatně dopnout zámky a co kdybys za letu vypadl?“ strašila mě. „Já jsem do toho Feiona oblékala několikrát, dokonce i potmě, dobře vím, kam co patří, jen se nesmíš hýbat.“

Nezbylo mi než stát nehybně jako panák. Yl-la to však už měla dobře nacvičené. Nejprve mi něco navlékla přes hlavu, pak nějaké popruhy ovinula kolem hrudi, další kolem nohou, ozvalo se několik kovových klapnutí a bylo to.

„Ještě se to musíš naučit řídit,“ řekla na závěr. „Ale nejdřív tě musím varovat. Tyhle mrňavé girrigy mají velký výkon a úžasnou rezervu síly. Kdybys dal najednou plný tah, docela určitě by sis rozbil hlavu o strop. Já jsem se učila na volném prostranství, ale poprvé jsem vyletěla málem do stratosféry, než jsem to zvládla. Budeš muset moc jemně, ale ty to jistě svedeš. Ovládací kolečka jsou rozmístěna stejně, jako jsi zvyklý u letounů.“

Vzala mě opět za ruku a přistrčila mi ji, až jsem prsty nahnatal ovládací panel. Byl zamontován v neveliké destičce na hrudi. Jen jsem se ujistil o poloze vroubkovaných koleček a pak jsem zkusil opatrně zapnout tah vzhůru. Pocítil jsem, jak mě popruhy nadnášejí, až jsem se sotva dotýkal podlahy. Pak jsem zase ubral vznášivou sílu a pevně se postavil.

„Tuto soupravu ti právě věnuje Uilli Sygyt, otec Feíona, za to, že jsi mu vrátil syna,“ řekla Yl-la slavnostně. „Když se teď podíváš z okna, uvidíš na obzoru malé světélko, které pravidelně zhasíná a zase se rozsvěcí. To je si-jid našeho továrního letiště v Mofidii, kde už nás netrpělivě čekají. Dej mi ruku, poletíme spolu, povedu tě.“

„Ani nevím, jak se ti odvděčím,“ řekl jsem a znovu jsem ji samou radostí objal.

„Nemáš nám za co vděčit, naopak, na nás je pořád řada se splácením,“ namítala dívka, ale vůbec se nesnažila odstrčit mě, naopak se ke mně sama přitiskla.

„Přišla jsi opravdu jako z nebe,“ řekl jsem radostně, ale hned jsem zase zvažněl.

„Tyhle girrigy podstatně mění situaci, ale budeme se teď muset znovu dohodnout,“ řekl jsem.

„Co chceš ještě domlouvat?“ podivila se. „Vezmeš mě za ruku a poletíme, co bychom tady ještě domlouvali?“

„Kdybychom to udělali tak jak si představuješ, každého by hned napadlo, kde mě má hledat,“ uvažoval jsem. „Vontra by si určitě snadno domyslel, kdo mi v útěku pomáhal. Vám by potom hrozil trest za to, že jste se vzepřeli vůli vládce Aigury, nebo ne?“

„Schováme tě, že tě nikdo nenajde,“ ujišťovala mě Yl-la. „Nikdo

přece nebude vědět, že jsem to byla já, kdo ti pomohl z vězení. Feiónův otec je pevně rozhodnutý neohlásit tyhle osobní girrigy, ačkoliv by jejich výroba byla finančně velmi úspěšná, je to přece jen úžasný vynález. U nás v továrně je tolik schovávaček, že by tě tam nenašla ani armáda - mohli bychom tě například schovat přímo do ukrytého letadla, se kterým bys mohl v případě potřeby kdykoliv vzletět. To snad je výhodné, nemyslíš?“

„Kdybych utekl z vězení sám, vlastními silami, pak by vás nepodezírali vůbec, či snad ano?“ zjišťoval jsem.

„Možná by nás podezírali, ale dokázat by nám nemohli nic,“ řekla dívka nejistě. „Možná by i prohledali továrnu a kdyby tě nenašli, aspoň by ji obklíčili, aby ses nedostal dovnitř.“

„A kdyby mě viděli utíkat právě na opačnou stranu?“

„Tam by tě určitě chytili u zdi, která odděluje pralesy Atitláa od pevniny,“ řekla s určitostí. „Pralesy Atitláa jsou totiž životu nebezpečné, žije v nich spousta divokých zvířat, jako gekkři, vmugové, hadi ketú a plno jiných dravců, schopných napadnout a zabít člověka. Dříve se lidé pokoušeli dravce vyhubit, ale nedařilo se to. Počet jejich obětí neustále rostl. Proto byla dávno, už před staletími, celá nebezpečná oblast pralesů Atitláa oddělena od zbytku pevniny vysokou, silnou zdí, která se táhne od moře k moři. Zeď je tak vysoká, aby ji žádné zvíře nepřekonal a mohutná, aby ji nic nemohlo rozbořit. Také při její stavbě zahynuly v zubech dravců tisíce lidí, ale od té doby nemohou divoká zvířata opustit Atitláa - a je od nich pokoj. Jenomže právě tak jako zeď nedovoluje zvířatům opustit Atitláa, zabránila by tobě uniknout vojákům Ochrany trůnu. Tam by tě zaručeně chytili, to mi můžeš věřit.“

„A kdybych se přes tu zeď dostal?“

„Jak tě vůbec něco takového mohlo napadnout?“ zděsila se Yl-la. „To by byla tvoje smrt, věř mi! Hned za zdí bys mohl spadnout do hnízda hadů! V žádném případě bys nepřežil ani den - a zejména noc. Tam se neodváží nikdo, kdo má trochu rozumu, je to příliš nebezpečné.“

„Takže za tou zdí by mě nikdo nepronásledoval?“ zajímal jsem se tvrdohlavě.

„Nikdo by se neodvážil víc než pozorovat prales z bezpečí letadla,“ řekla s určitostí. „Ale asi by tím nikdo neztrácel čas. Jakmile by se za tebou zavřely koruny stromů, všichni by tě považovali právem

za mrtvého. Snad bys tam přežil půl hodiny, snad hodinu, než bys skončil život v zubech nějakého gekkra.“

„Vidíš, právě tohle jsem potřeboval vědět,“ oddechl jsem si. „Tím je můj nový plán hotový. Nechám se pronásledovat až ke zdi pralesa Atitláa, pak zmizím v džungli za ní a ve tmě se vrátím k vám do Mo-fidie. Co tomu říkáš?“

„Že to je špatně promyšlená sebevražda,“ opáčila dívka. „Nejen že by ses chtěl ukazovat strážným a dávat jim krásnou příležitost k výstřelu, ale ty bys snad opravdu skočil i do pralesů! Já bych si zvolila příjemnější způsob, kdybych si přála zemřít.“

„Já to ale nevidím tak tragicky,“ řekl jsem. „Kdybych měl na sobě tyhle létací girrigy, nemusel bych se přece žádných zvířat bát! Mohl bych létat jen tak vysoko, aby na mě zdola dravci nemohli, ale aby mě pod korunami stromů nikdo neviděl shora. Jakmile by pronásledovatelé získali dojem, že jsem zahynul v Atitláa, nepodezírali by už nikoho, že by mě snad ukrýval. A já si opravdu nepřeji svobodu draze vykoupenou vaším vězením. Nikdy bych si neodpustil, kdyby ses mou vinou dostala do moci toho lumpa Vontra, nebo někoho jiného. To bylo nejhorší, co mě tížilo.“

„Ale já tě tam nepustím!“ vykřikla nahlas a na důkaz, že to myslí vážně, se mě chytila jako klíště.

Položil jsem jí ve tmě dlaň na ústa. Uvědomila si, že by její výkřik mohl všechno prozradit a ztichla, ale o to víc se ke mně přitiskla. Cítil jsem, jak jí splašeně tluče srdce a jak se celá chvěje. Pomalu jsem se i s ní posadil na kraj vězeňské pryčny. Trochu se vzepřela, ale když poznala, že se jí nechci vytrhnout, posadila se a znovu se ke mně vši silou přitiskla.

„No tak, uklidni se, Yl-lo,“ pokoušel jsem se ji utiшит. „Určitě se to podaří. A bude to, věř mi, nejlepší řešení ze všech možných.“

„Já vím, že se nebojíš, Pav-le,“ zašeptala dívka. „Ale ty nevíš, co to jsou pralesy Atitláa. Bojím se také, že na tebe budou strážní střílet. Víš, co dokáže s člověkem udělat střela z iégu? Já jsem to viděla, nechť ani vědět, co je to za hrůzu. Tak strašné rány nepřežije nikdo, ani ty ne...“

„Ty bys pro mě klidně riskovala vězení a možná i něco horšího - a mně nedovolíš, abych pro tebe riskoval také?“

„Vězení není totéž co smrt,“ namítla plačtivě.

„Jenomže já si myslím, že to co chci udělat, není zas tak nebez-

pečné, jak se obáváš ty. Víc než dravců v Atitláa se obávám toho, že by se vám mohl Vontr mstít. Podívej se na to z jiné strany. Pokud by můj plán vyšel, mohl bych pak klidně zůstat na Aiguře a nebyli byste vůbec v podezření, že mě skrýváte. A já bych vám naopak nebyl tak na obtíž.“

Yl-la neodpověděla. Několikrát si potichu vzlykla, ale už nic neříkala, jen se ke mně pořád tiskla. A já jsem si přitom uvědomil, proč se mi ani nechce co nejdříve odletět domů, k Zemi. Většina lidí této planety se mě tu bála a ani mě neznala. Pak ovšem jsem ani já po pobytu mezi nimi moc netoužil. Ale dva přátele, které jsem poznal během několika měsíců ve vesmíru, jsem nechtěl navždy opustit.

Feíona jsem si vážil jako odborníka i jako kamaráda. To on zvládl let vesmírem, na který si předtím netroufali ani zkušení piloti, ačkoliv mu bylo v době odletu z Aigury snad teprve devět let. Rok na Aiguře sice trvá více než dva roky na Zemi, ale ani pak by Feíon nebyl o mnoho starší než já. Feíon byl ale syn Uilli Sygyta, známého aigurského odborníka na girrigové motory a přímého spolupracovníka Foru Ligaida, konstruktéra prvních pokusných mezihvězdných letadel, teprve nedávno na Aiguře postavených.

Feíon se seznamoval s hvězdnými letadly už v době, kdy se teprve promýšlely první výkresy. Létat letadlem se naučil, sotva mu bylo pět let a i ve vesmíru si poradil lépe, než se dalo očekávat. Že neobjevil mezihvězdnou navigaci, to se mu nedalo vyčítat. Náhoda mu nepřála právě tak, jako mnoha starším zkušebním letcům před ním.

Feíon se se mnou během letu docela spřátelil. Nejprve se sice na mě díval svrchu, když mi Yl-la musela vysvětlovat věci, jaké měl podle jejich názoru znát každý civilizovaný tvor ve vesmíru, ale od chvíle, kdy jsme vyvázli z planety Strašlivé, mě ochotně učil všemu, co jsem potřeboval vědět o řízení hvězdného letadla. Já jsem se s ním později podělil o objev kosmické navigace a od té doby jsme byli kamarádi natolik, že mi pak dokonce pomohl překazit Vontrův útok.

A Yl-la?

Ta jediná se o mě zajímala od samého počátku až dodnes. Starala se o mě, když jsem byl v prvních dnech ochromen po nárazu girrigových vlnových polí, ale i později, i když jsem se mohl pohybovat sám. Učila mě řeč, kterou na Aiguře mluví všichni lidé, seznamovala mě se všemi podrobnostmi letadla, vysvětlovala mi všechny předměty, s

nimiž jsem si zprvu nevěděl rady. Nerozuměla všemu v letadle tak důkladně jako Feíon, byla ostatně mladší a přece mi právě ona pomáhala počítat vzdálenosti mezi hvězdami a sestavovat mapy blízkého vesmíru. A teď? Právě kvůli mně podnikla i nebezpečný noční let až sem, do věznice Šimarovy Ochrany trůnu.

A teď tu seděla vedle mě a přemýšlela, co dál. Nejspíš bude muset souhlasit s mým návrhem, věděl jsem, že jen těžko vymyslí něco lepšího, ale pořád přemýšlela. Bylo mi v této chvíli nádherně. Dívka, narozená na této planetě, se tiskla ke mně, bytosti původem tak vzdálené; ani odhadovat jsem nechtěl kolik miliard kilometrů to je... Bylo v tom něco krásného, tak milého a přece tak zvláštního.

Tady, ve tmě neútluné věznice, se dnes setkaly dva světy, dosud oddělené nepředstavitelnou kosmickou propastí, tady se setkaly a porozuměly si. Jednou, až mezi našimi světy budou létat Ligaidovy nadprostorové letouny, se snad lidé Země a Aigury dorozumí, poznají a spřátelí, ale to první opravdu upřímné sblížení, to už jsme si s Yl-lou prožili. Nejprve ve vesmíru, ale nejvíc tady, na Aiguře.

„Ráda bych tě odradila od toho, co chceš udělat,“ řekla Yl-la po dlouhém mlčení. „Bude to velice nebezpečné, i když budeš mít girrigy - a to vím, že si dokážeš poradit lépe než by si poradil kdokoliv na Aiguře. Snad máš tentokrát pravdu. Věřím, že se ti nic nestane ani v Atitláa. Budu... budeme na tebe čekat, dokud nepřiletíš. Majáček si-jid našeho letiště bude ode dneška blikat každou noc. Ale prosím tě, nezůstávej v Atitláa ani den zbytečně. Nezapomeň, že se o tebe budeme obávat každou hodinu víc a víc. Slibuješ?“

„Když to klapne, uvidíš mě hned zítra,“ ujišťoval jsem ji. „Kdybych se zdržel trochu víc, tak pozítří.“

„Jestli se nevrátíš do týdne, vezmu si letadlo a poletím tě hledat,“ řekla Yl-la odhodlaně. „I když bych si v takovém případě měla být jistá, že tě už nikdy neuvidím. Pamatuj si, že v akumulátoru náramenních girrigů máš energii nanejvýš na tři až čtyři dny letu. Déle to nevydrží, raději neriskuj.“

„Neboj se o mě, Yl-lo,“ řekl jsem co možná nejveseleji.

„Budeme tě čekat...“ řekla vážně. „Budou tě čekat, dokud bude se bemenší naděje. Musíš se mi vrátit.“

Seděli jsme vedle sebe a už jsme oba mlčeli.

Zdola jsme najednou uslyšeli pískání strážných, kteří právě střídali předchozí směnu a rozcházeli se po dvojicích na svá stanoviště.

Měl bych teď urychleně dokončovat lano, ale řekl jsem si, že to, co mám, už bude stačit. S girrigy se plán útěku nesmírně zjednodušil.

Yl-la však postřehla, jak jsem sebou přece jenom trhl. Povolila své objetí, jemně se ode mě odstrčila a vstala. Zvedl jsem se také.

„Moc ráda bych ti pomohla mnohem víc, také bych s tebou ráda zůstala co nejdéle, ale bojím se, že nic z toho už není v mých možnostech,“ řekla potichu. „Teď bych ti mohla jediné překážet. Nic neříkej. Poletím domů bez tebe, jak chceš, ale budu na tebe čekat. Nejprve však musím ještě něco...“

Znenadání mě uchopila oběma rukama za hlavu a přitáhla se blíže ke mně. Najednou jsem ve tmě pocítil na svých rtech dotyk jejích rtů a dívka rychle vydechla. No, nebyl to pravý polibek, jak jej známe my, pozemšťané. Spíš se to podobalo umělému dýchání. Hned poté se ode mě odtáhla.

„Tohle neznáš, vid’?“ řekla rychle. „Já vím, vy přece ani nemůžete mít stejné zvyky jako my. Musím ti proto povědět, co to v našem světě znamená. Od této chvíle máš totiž v sobě nejen svůj, ale i můj dech. Kdybys zahynul, spolykám tolik imeolu, abych se už neprobudila. Mysli si o tom co chceš, já bych nevydržela žít s vědomím, že jsem příčinou tvé smrti.“

„Yl-lo!“ skoro jsem vykřikl, ale rychle mi svou malou dlaní přikryla ústa a tak jsem pokračoval už zase šeptem. „Takhle nesmíš mluvit! I kdyby se mi něco stalo, ty přece za nic nemůžeš!“

„Měla jsem tě přemluvit,“ trvala na svém. „Jak tě znám, riskoval bys i tam, kde by to nebylo nutné. Snad tě aspoň ohled na někoho jiného přiměje, aby ses tolik nevystavoval nebezpečí. To neříkám proto, abych tě teď jenom strašila. Když někdo svěří svůj dech druhému, je to závazné. A nic na tom nemění ani to, že o tom zatím nikdo kromě nás dvou neví. Já totiž budu muset tento slib prozradit alespoň svému otci a to hned, jakmile doletím domů. Rozumíš mi?“

„Rozumím ti, Yl-lo,“ řekl jsem tiše. „Neboj se o mě, ale kdybych se něčím přece jen zdržel, neblázni a čekej dál. Já přijdu, určitě přijdu. A ty si uvědom, že by bylo strašné, kdybych přišel a našel tě mrtvou. Ty také budeš muset dávat na sebe pozor, rozumíš?“

„Já ti věřím, Pav-le,“ řekla. Pak se ode mne odstrčila a proti slabě osvětlenému obdélníku okna jsem spatřil její siluetu, jak stoupá vzhůru. Vzápětí poté zmizela ve tmě. Byl jsem opět sám, ale dvě kovové krabice na ramenou, spojené s pásy popruhů, mě ubezpečovaly, že se

mi to jen nezdálo.

„Představoval jsem si, že muž z hvězd bude mnohem větší,“ řekl starší muž, který právě vstoupil do místnosti a zvědavě si mě prohlížel. „Podle pověstí to měl být obr!“

Bylo nás v místnosti celkem pět. Yl-lu a Feíona jsem znal z naší společné cesty vesmírem, však už jsme spolu prožili hodně dobrého i zlého. Feíonova otce, známého konstruktéra girrigových motorů Uilli Sygyta, jsem už znal též, byl mezi prvními, kdo k našemu letounu dorazil po našem šťastném přistání na Aiguře. Posledního muže jsem dosud neviděl, ale určitě to nebyl nikdo cizí. Všichni moji přátelé se tvářili, jako by mezi ně patřil odjakživa.

„Vždycky jsem si tolik přál poznat zblízka nějakou bytost z jiného světa!“ pokračoval muž a nespouštěl ze mě oči. „Nikdy mě však nenapadlo, že k tomu setkání dojde na Aiguře, navíc právě v tomto domě - a že té cizí bytosti budu vděčit za život své jediné dcery Yl-ly.“

„To je tedy tvůj otec, Yl-lo?“ podíval jsem se na dívku překvapeně. Neodpověděla, ale zářila, bylo to jasné.

„Ano, já jsem Fo-ru Ligaid,“ řekl muž slavnostním tónem. „Konečně mi bylo dopřáno setkat se s bytostí z jiného světa! Je ovšem smutné, že jsem k tomu až dosud neměl příležitost, ačkoliv tolik jiných lidí se může pyšnit, že bytost z hvězd vidělo! Když jste přistáli, byl jsem právě v Zouiiiru, v naší továrně na opačném konci Aigury - a než jsem se vrátil, bylo pozdě, Ochránci trůnu byli rychlejší. Brána nespravedlivého vězení se pevně uzavřela a nepodařilo se mi už přesvědčit vládce Aigury, aby ten nešťastný příkaz odvolal. Ani dnes v noci jsem našeho hosta nemohl přivítat, neboť jsem se o jeho chystaném útěku nedověděl. Můj nejlepší přítel Sygyt by mi to nejspíš řekl, kdyby ho má jediná dcera nezavázala mlčením dříve, než ho seznámila se svým plánem. Smutné je, že ten plán tajila i před svým otcem,“ podíval se na Yl-lu vyčítavě.

„Uillimu jsme to museli říci, protože jsme potřebovali ty náramečníky!“ řekla Yl-la uraženě.

„A to ještě není všechno!“ pokračoval Ligaid. „Dnes ráno mě Yl-la úpěnlivě prosila, abych odejel do paláce a tam se celé dopoledne

zdržoval zbytečnou audiencí u císaře Šimara Velikého. Měl jsem žádat propuštění muže z hvězd, který tou dobou už několik hodin pobýval přímo v mém domě!“

„Ta audience byla krycí manévr,“ řekla Yl-la. „Kdybych ti řekla, že je Pav-le u nás, už bys nikam nešel.“

„To se rozumí, nešel bych!“ souhlasil Ligaid. „Celý život se těším, že jednou spatřím bytost z jiného světa - jak bych mohl odjet? Zvláště když mám povinnost poděkovat i za svou neposlušnou dceru!“

„I já rád poznávám největšího konstruktéra Aigury, tvůrce obdivuhodných hvězdných letadel a otce dívky, které si velmi vážím a která pro mě tak mnoho udělala,“ snažil jsem rychle z paměti vydolovat aigurská zdvořilostní slova. „Také jsem velice rád, že jste mi umožnili poznat představitele jiného světa.“

„Jenže oni odlétli sami o své vůli a do letadla vstoupili dobrovolně,“ povzdychl si Ligaid. „Tebe ale vytrhli ze tvého světa násilím. Neměli vůbec právo brát tě do letadla, když nevěděli ani kde se nacházejí, ani zda někam vůbec doletí. Nadprostor Evsej je tak záhadný, že moji staří, ostřílení zkušební piloti v něm odmítali létat. Také my už jsme svoje ztracené děti oplakali, když jsme spočítali, že tak dlouho nemohl vzduch ani zásoby potravin v žádném případě vydržet. Nevěděli jsme, že počet lidí v letounu je vyšší, než jsme si mysleli, ale bytost z hvězd včas objevila přívětivý svět, který jim umožnil přežít.“

„Objevení Ylliny byla náhoda,“ řekl jsem.

„Náhoda, která přišla hned poté, co bytost z cizího světa zasedla za řízení letadla?“ schválně se podívil Sygyt.

„A pak - ta podoba!“ pokračoval Ligaid.

„Nějaké rozdíly tu přece jen jsou,“ řekla Yl-la. „Barva vlasů je nejnápadnější už z dálky, barva očí zase působí až nepřírozeně a pro někoho nepříjemně. Kůži má strašně bledou, ale když si ji nechá delší dobu ozařovat sluníčkem, ztmavne mu tak, že je tmavší než naše. Na jeho nos se dá také docela zvyknout, ale nejzajímavější rozdíl uvidíš, když se podíváš na jeho ruce. Má totiž na konci prstů takové divné destičky, které neustále rostou a musí si je čas od času odstříhovat.“

„To jsou nehty,“ řekl jsem s úsměvem. „My lidé je máme jako památku na drápy svých zvířecích prapředků. Jakýsi váš vědec mi ve vězení ukazoval vyobrazení jednoho z předků lidí Aigury. Ten také měl drápy na rukou i na nohou.“

„Toho vědce mi ani nepřipomínej,“ zamračil se Ligaid. „To byl

Luy-pyk, který pak tímto obrázkem dokazoval, že člověk ze Země je pouhé zvíře, ale ne myslící bytost.“

„To snad ne, myšlení nesouvisí s nohama, ale především s hlavou a mozkiem,“ usmál jsem se.

„Také jsem se to pokoušel dokazovat,“ povzdychl si Ligaid nesusouhlasně. „Jenomže Luy-pyk je světově proslulá vědecká kapacita přes biologii, kdežto já jsem jenom technik. Rada vědecké společnosti mě nakonec ukřičela. Přitom já bych si asi netroufl samostatně řídit letadlo jiné civilizace, jako jsi dokázal ty. Létat v nadprostoru ostatně neumíme dodnes, kdežto ty ano. Kdo ještě může pochybovat?“

„Luy-pyk se prostě projevil jako hlupák,“ řekl jsem.

„To nebyla jen hloupost!“ namítl Ligaid. „Vědec světového jména by se neměl nechat ovlivnit názory vědecké nuly, jakou je Vontr! Ba ne! Luy-pyk dostal krásnou příležitost zjistit, jak to je doopravdy! Ale on místo toho, aby poctivě zkoumal pravdu, dal se ochotně do služeb mocných padouchů. Tím u mě navždy pohřbil veškerou svou autoritu vědce. Horší je, že se Rada vědecké společnosti plně spolehla na Luy-pyka. Podle mě to neměla dělat. Ale co se rozčiluji - vždyť v Radě je plno takových, kteří místo pravdy zkoumají, jak se co nejsnáze dostat k lepšímu místu.“

„I v dějinách Země je dost příkladů, kdy se podobné Rady šeredně mýlily. O pravdě přece nestačí hlasovat, ani se nedá odvolávat na autority!“ utěšoval jsem ho. „Vlastní létání nadprostorem není tak složité, jak si myslíte. Domnívám se, že byste na to přišli i sami.“

„Bez tebe bychom všichni zahynuli,“ řekl Feíon chmurně. „A to dokonce i na té pohostinné Yllině! Hned první den, jen jsme si vyšli do neznámého lesa, mě zachránil před obrovským jedovatým pavoukem!“

„Tak zlé to snad nebylo,“ opravoval jsem ho. „Pavouk tě nemohl ohrozit, měl jsi na sobě skafandr a v ruce zbraň.“

„Jenže ty jsi tam chodil sám s obyčejným nožem! A později jsi přinesl až k letadlu živého pavouka jen holýma rukama!“ tvrdil Feíon dál.

„Už jsem říkal - rukavice skafandru prokousnout nemohl!“ připomněl jsem mu.

„Nemohl - protože jsi žádné neměl! Nechtěl jsem to říkat před Yl-lou - já jsem ten den skafandry kontroloval a čistil od prachu, tak vím, že na ně určitě několik týdnů nikdo ani nesáhl,“ trval na svém

Feíon. „Ty jsi sám z divokého lesa na neznámé planetě přinesl holýma rukama obřího černého pavouka jen proto, abys nás přiměl odletět! Je to tak, vid’?“

Podíval jsem se na Yl-lu. Neřekla nic, jenom nepřírozeně zbledla a na okamžik křečovitě zavřela oči, až jsem se bál, že ještě teď omdlí. Naštěstí se tak nestalo, od té doby už přece jen uplynulo dost času. Ovšem, pavouků se tenkrát báli všichni. Ti přitom nebyli ani tak nebezpeční, jak vypadali. Jedovatá kusadla sice měli, ale jenom vpředu. Uřízl jsem si na ně hůl, tou jsem pavouka přitiskl k zemi a bylo to. Vztít ho do ruky bylo asi jako vztít do ruky chlupatého kraba.

„Máš pravdu,“ přiznal jsem po chvílce. „Ale před Yl-lou jsi to říkat nemusel.“

„Já jsem se do lesa bál jít s iégem - a ty jsi tam chodil s holýma rukama!“ pokračoval Feíon. „Nám jsi nařídil, že za nic na světě nesmíme chodit jednotlivě! To bylo rozumné, ale ty jsi chodil často sám do hustého lesa! No a když mi povíš, jak jsi na Strašlivé dokázal v té drtící gravitaci přijít do pilotní kabiny, posadit se a vzletět, když já jsem nemohl ani natáhnout ruku, vysvětlíš mi další záhadu!“

„Asi jsem přece jen silnější,“ připustil jsem. „I když ne zas tak o moc. Na Strašlivé jsem nechodil, ale plazil se po čtyřech. Jen u dveří jsem se musel vztyčit, abych dosáhl na spínač, ale to jsem si pomohl rukojetí. Myslím si, že by ses z té pasti dostal sám - i bez motorů!“

„Jak, prosím tě?“ vytřeštil své černé oči Feíon.

„Vypínač igidhigu je blíž na dosah,“ řekl jsem. „Kdybys jej sepnul, byl bys rázem v nadprostoru, kam gravitace nemá dosah. Však ty bys na to přišel, kdyby ti nic jiného nezbylo a já se neobjevil.“

„Na tohle bych nepřišel... a kromě toho, já bych nedosáhl ani na ten igidhig,“ řekl Feíon jistě. „Jedno je mi jasné, že bez tebe bychom se odtamtud nedostali - a domů už vůbec ne! Léтали jsme tam téměř celý rok - ale výsledkem bylo jen to, že jsme se vzdalovali dál a dál.“

„Když vy jste létali kolem dokola, nebo spíš po takových spirálách,“ povzdychl jsem si. „Fakt je, že jste se dokázali vzdálit pěkně daleko od Aigury. Najít Zemi teď bude skoro nemožné. Nejhorší je, že si nepamatuji, jak vypadají naše souhvězdí při pohledu ze Země. Vy jste měli mapy sice ubohé, ale přece jen aspoň nějaké - já nemám žádné.“

„Já věřím tomu, že cestu domů najdeš,“ řekl Ligaid. „Náš svět se k tobě nezachoval dobře, pravda, musíme to napravit. Přítel Sygyt už

část svého dluhu splatil, ale nestačí jenom umožnit ti útěk z vězení, do něhož jsi byl nespravedlivě uvržen. Já si myslím, že ti musíme umožnit i návrat na Zem. To je teď můj dluh. A já jej splatím. V továrně se dokončuje nový, zatím nejlepší z dosud postavených hvězdných letounů. Bude tvůj - jako odměna za to, že jsi mi vrátil Yl-lu.“

„To by snad byl příliš veliký dar,“ zarazil jsem se.

„Chci tobě a lidem Země umožnit, abyste se snáze dostali do vesmíru,“ řekl Ligaid slavnostně. „Tajemství vesmírných letů bylo na Aiguře objeveno příliš brzy. Vládne nám krutý tyran, říká si Šimar Veliký. Podářilo se mu sice nastolit mír a sjednotit Aiguru, ale jenom tím, že vyvraždil všechny své protivníky. Stálo to přitom životy tolika lidí, že je teď značná část našeho světa mrtvou pustinou. Když si navíc představím, že by naše letouny rozvážely i po vesmíru bomby a granáty na další světy, chce se mi všechno zapálit a potom sám skočit do plamenů!“

„Takže vy chcete, aby ty bomby vozily po vesmíru pozemské válečné stroje?“ uklouzlo mi, když jsem si vzpomněl na svět, který byl mým domovem.

„Cožpak lidé Země nežijí v míru?“ podíval se na mě Ligaid překvapeně.

„Kdybych posuzoval Aiguru podle Yl-ly a Feóna, byl by to svět, v jakém bych chtěl žít,“ řekl jsem trpce. „Kdybych však Aiguru posuzoval podle Vontra, křivdil bych těm dobrým. Nemůžete posuzovat celý svět podle jednoho představitele. I na Zemi je takových vontrů dost a bohužel mají i moc. Je mi opravdu líto, ale nemyslím si, že by tak dokonalá letadla měla být dána všem lidem Země bez rozdílu.“

Chvilí bylo ticho.

„Takže ani Země...“ zašeptal Ligaid. „Což není ve vesmíru svět, kde by žili jenom spravedliví lidé?“

„A co kdybychom založili ve vesmíru osadu, kolonii, nebo cosi tomu podobného?“ navrhl Feón. „O jednom vhodném místě bych věděl. Yllina! Je to příjemný svět, nepočítáme-li její pavouky a hady, ale s těmi bychom si jistě brzy poradili!“

„Principy igidhigu, umožňujícího lety mezi hvězdami, dnes znají na celé Aiguře jen čtyři lidé,“ řekl Ligaid zamyšleně. „Všichni čtyři jsme zde, v této místnosti. Když na Aiguře nebude jediný letoun vybavený tímto konvertorem, když s námi zmizí všechny plány, mohlo by trvat celá staletí, než někdo opět objeví tajemství letů ke hvězdám.“

To by bylo lepší než sebevražda, o které jsme už uvažovali!“

„Bylo by jistě možné na takoveto základně dál pokračovat v našich plánech a mohli bychom nerušeně zkoumat vesmír,“ pokračoval nadšeně Feíon.

„Mohli bychom na Yllinu pozvat i lidi ze Země,“ navrhla Yl-la. „Pokud ovšem budou chtít.“

Všichni umlkli a dívali se na mě. Byl jsem tu jediným pozemšťanem a chtě-nechtě jsem měl takovou zodpovědnost za všechny lidi Země, že jsem musel pečlivě vážit každé slovo. Bylo cosi příjemného v pomyšlení, že sedím společně s těmito bytostmi, rozumím jim, mluvím jejich řečí, poslouchám jejich nadšené plány, na jejichž konci by mohlo být vytvoření světa o jakém snily tisíce generací. Ale už jsem věděl, že je budu muset zklamat.

„Vy o tom pořád ještě nevíte,“ řekl jsem pomalu. „Yllina není pustý svět bez vlastních obyvatel. Neřekl jsem vám asi, co jsem objevil na tom kopci v lese, kam jsem se pořád chtěl podívat, ale vy jste se se mnou báli jít, protože tam byla veliká kolonie pavouků.“

„Tys tam přece jen šel - a sám?“ zbledla Yl-la.

„Ano, byl jsem až na vrcholu toho kopce,“ přisvědčil jsem klidně, abych ji nepoplašil tím víc. „Nebyla to, snad až na nutnou opatrnost před pavouky, tak nebezpečná výprava. A tam jsem objevil, že Yllina není neobydlená planeta. Jsou na ní nějaké bytosti. Neviděl jsem je, ale našel jsem na vrcholu toho kopce nepochybné stopy jejich činnosti.“

„Co tam bylo, povídej!“ naléhal Feíon.

„Našel jsem tam velmi dobře zachované zbytky stroje, jaký vy tady na Aiguře neznáte, ale který u nás na Zemi používáme už dávno,“ řekl jsem tiše. „Uprostřed lesa, na vrcholu skály stála veliká kovová anténa radaru. To znamená, že na Yllině žijí myslící bytosti - a my nemáme právo se tam nastěhovat.“

Opět se všichni zarazili a zvážněli.

„Říkám to proto, že právě Země má neblahé zkušenosti se zakládáním kolonií, při kterém se na původní obyvatele vůbec nebral ohled. My jsme sice na Yllině žádné neviděli, ale to mohlo být tím, že jsme přistáli v neobydlené části planety.“

„To je opravdu závažné,“ souhlasil Ligaid po chvílce ticha. „Pokud je tomu tak, budeme si asi muset najít jinou, tentokrát opravdu pustou planetu. Ale ať by to byla Yllina nebo jiná planeta, chtěl bych

slyšet, co si pozemský přítel myslí o nápadu osídlit ji společně lidmi Aigury i Země.“

„Já jsem přece s vámi vycházel dobře, až na Vontra,“ řekl jsem. „Ale bude třeba na Zemi i na Aiguře lidi pro nový svět vybírat. A to nebude lehký úkol.“

„A ty bys na takové planetě chtěl žít?“ podívala se na mě Yl-la zkoumavě. „Ty se nechceš vrátit na Zem?“

„Ovšemže se chci vrátit,“ ujistil jsem ji. „Také se mi občas stýská po domově, to není jen vlastnost lidí z Aigury. Mám tam přece rodiče, určitě jsou zarmoucení, že jsem jim tak najednou zmizel. Rád bych se vrátil a ujistil je, že jsem v pořádku. Jenomže to přece neznamená, že bych se pak k vám nemohl vrátit. Setkání civilizací je taková historická událost, jaká ještě nemá obdoby. Pokud se mi nabízí možnost přispět k tomu, aby naše světy začaly spolupracovat, nemohu ji přece odmítnout.“

„Takže se nemusíme loučit vůbec!“ rozzářila se Yl-la.

„Anebo jen nakrátko,“ ujistil jsem ji. „Rád se vrátím na Zem, ale ještě raději se budu vracet k vám.“

„Ale tvůj pobyt tady na Aiguře nebude rozhodně jednoduchý ani bezpečný,“ zachmuřil se Sygyt. „Jakmile někdo z Šimarovy Ochrany trůnu zjistí, že jsi tu, bude usilovat, aby tě buďto uvěznil nebo zabil. Jak jsi jim vůbec unikl?“

„Díky létacím nárameníkům to byla hračka,“ usmál jsem se. „Kdo o nich nevěděl, musel být pořádně překvapený. Když jsem před očima strážných přeskočil třímetrovou zeď kolem vězení, slyšel jsem jejich zděšené volání: „Šelma prchá - spas se, kdo můžeš!“ Čtyřicet kilometrů k pralesům Atitláa jsem uběhl zdánlivě vlastními silami - ale protože jsem byl nadlehčován sygyty, nebyl to vyčerpávající maratón, ale celkem příjemný běh. Nejvíc mě ovšem pobavil pohled na stíhací letky Ochrany trůnu, když piloti viděli, jak šplhám na vysoký strom, který rostl těsně u ochranné zdi pralesů. Nepochybuji o tom, že by mě rozstříleli, kdyby byli trochu blíž! Než se ale dostali na dostřel, vyskočil jsem na zeď a zmizel jim v pralese. Pak jsem se držel těsně pod vrcholky stromů a jen jsem sledoval, jak víří jako hejno vos nad místem, kde jsem jim zmizel ve větvích. Jejich letadla se ponořila i mezi stromy, ale najít mě už nemohla. Když se pak snesla noc, odletěl jsem v klidu do Mofidie.“

„Kdyby se dozvěděli, že jsi tady, bylo by to zlé,“ řekl Feíon s

obavami.

„Tuhle starost si zatím necháme na později,“ řekl Ligaid zamýšleně. „Teď o našem příteli kromě nás nikdo neví. Může žít v mém domě v klidu. Uvidíme, jestli si bude muset dělat starosti z Šimarových Ochránců!“

„Ale ovšem - vždyť jim může kdykoliv uletět,“ rozjasnil tvář Feíon.

„To také,“ přikývl Ligaid. „A to nejen pomocí náramenních sygytů, ale brzy též vlastním mezihvězdným letadlem. Jakmile bude jeho letoun hotový, bude s námi žít - sice na zapřenou, ale bez pocitu bezprostředního ohrožení. To by mohl vydržet, přece se jen tak něčeho nevyleká!“

A tak začal můj pobyt na planetě Aigura - pobyt, který se nakonec protáhl až na několik Aigurských, proti Zemi téměř dvojnásobně dlouhých roků...

Ligaid vyslal další výpravu do vesmíru. Oficiálně jediným členem výpravy byl Feíon, ve skutečnosti jsem letěl i já.

Cílem naší cesty byla Yllina. Měli jsme nejen vyzkoušet nový letoun, který by létal mezi hvězdami bezpečněji a lépe než předchozí modely, ale i důkladněji se na Yllině podívat po místních obyvatelích.

Let proběhl úspěšně. Za tu dobu, co jsem byl na Aiguře, jsem měl možnost porovnat své neumělé mapy s nejlepšími hvězdnými atlasy, dokonce mě v domě u Ligaida navštívilo též několik hvězdářů. Moje triangulační metoda hvězdné navigace tyto odborníky pochopitelně nijak nepřekvapila, všichni však uznali, že byla správná a dala se navzdory své jednoduchosti použít i do budoucna. Dnes jsme měli k dispozici všechno, co tak chybělo při naší první cestě: dobré mapy hvězd a slušné tabulky goniometrických funkcí.

Na Yllinu jsme doletěli v pořádku. Tentokrát jsme se ve spánku střídali a nebylo to tak úmorné jako prve. A co bylo nejdůležitější, vzájemně jsme si důvěřovali a nebyl tu nikdo podobný Vontrovi, od koho bychom mohli očekávat podraz. Teď jsme měli lepší informace a po přepočtu jednotlivých veličin jsem spočítal, že Yllina je od Aigury vzdálená něco kolem sedmi set světelných let - opravdu úctyhodná vzdálenost. Let nadprostorem při relativní rychlosti tří set světelných let za den udělal přijatelné cestování i z takových nestvůrných propas-tí, o jakých se mi předtím ani nezdálo.

Nejprve jsme si planetu důkladněji prohlédli z výšky. Ať jsme pá-trali jak chtěli, ačkoliv jsme obletěli větší část pevnin, nikde jsme ne-narazili na žádné stopy civilizace, na stopy jiných bytostí. Přistáli jsme opět na té divné poušti, jako prve. Feíon mi sice připomněl moje vlastní obavy těsně před odletem, ale vyvrátil jsem mu je. Vždyť jsme tam prve žili dlouhou dobu a nic se nám nestalo - nebýt mého úskoku s pavoukem, tvrdli bychom tam doposud.

Zajistili jsme letoun a vydali jsme se na vrchol kopce, kde jsem tenkrát objevil tu radarovou anténu, či co to bylo. Nemuseli jsme se tam prosekávat lesem jako prve, přeletěli jsme rovnou na vršek na náramenních sygytech a tak jsme brzy stáli před parabolickou, kovově

se jiskřící sítí. Kdo ji tu postavil? To byla zatím záhada. Anténa mířila bez pohnutí šikmo vzhůru přímo do kmenu silného stromu. Ten by znemožnil i jakýkoliv pokus o její otočení. Došlo mi, jak je to možné. Tento mohutný, rozložitý strom, jehož kmen jsme ani oba dva společně neobjali, vyrostl až mnohem později, než byla tato anténa postavena! Bylo to jasné podle kořenů, které se marně pokoušely prorůst monolitickým podstavcem antény. Musely jej obrůst - a stačily jej už téměř přikrýt!

Navrhl jsem obletět pořádně celý kopec. Museli jsme níže, pod koruny stromů. S nutnou opatrností před mnoha číhajícími pavouky jsme spirálou obkroužili kopec. Dole při úpatí jsme objevili - masivní kovová vrata, uzavírající vchod do skály. Vrata byla pořádná, šířku i výšku měla kolem čtyř metrů. Asi byla z nějakého kovu, jak se zdálo. Prohlíželi jsme si je důkladně několik minut. Nakonec jsme rozhodli, že zaletíme k hvězdoletu pro trhavinu a vrata otevřeme násilím. Mohutné nánosy prachu před nimi byly staré, věkem ztvrdlé; bylo vidět, že tato vrata už dlouho nikdo neotevřel.

Vrátili jsme se, umístili před vrata patronu výbušniny, Feíon zapálil doutnák a oba jsme vzletěli do výše. Po chvíli zazněl výbuch, z lesa se vyvalil dým a my se rychle snesli dolů, podívat se na výsledek našeho snažení. Nevěřičně jsme hleděli na těžká, masivní vrata, která - neměla ani nepatrné škrábnutí. Jen tvrdé nánosy věkovitého prachu byly výbuchem rozfoukány na prášek. Ale přece jen měl náš výbuch výsledek. Rozdrtil kus skály vpravo od vrat, kde byl umně zamaskovaný kryt. Pod ním byla jakási páčka, otočená dolů. Zvědavě jsem ji otočil nahoru - v té chvíli se ozval hluk, masivní vrata pomalu se skřípěním odjela doleva - a vchod byl volný!

Páčka v horní poloze nedržela, neustále se vracela dolů. Chvíli jsme čekali co se bude dít. Po necelé minutě se vrata sama od sebe zavřela. Opět jsme je otevřeli, ale teď už bylo jasné, že musíme dávat pozor, aby se z nich pro nás nestala past. Zamýšlel jsem páčku zajistit v horní poloze klacíkem, ale Feíon přišel na něco lepšího. Uvnitř, těsně za vraty, byla druhá taková páčka. Vyzkoušeli jsme, že se vrata dají otevřít i zevnitř. Teprve potom jsme oba rozsvítili svítilny a vstoupili.

Uvnitř se nic nedělo a tak jsme si dodali odvahy a pomalu jsme postupovali chodbou. Podlaha byla tvořena čtverci pevné hmoty, nejspíš keramickými, o straně asi dvacet centimetrů. Chodba nebyla přímá, po každých dvaceti metrech zatáčela do pravého úhlu vpravo ne-

bo vlevo. Po první zatačce jsme vpředu zpozorovali nazelenalé světlo, asi takové jako od pozemských světlušek. Dál už byla chodba jasně osvětlená metr velikými čtvercovými jasně svítícími deskami, rozmístěnými na stropě v pravidelných vzdálenostech. V bočních stěnách se začaly objevovat pevně zavřené dveře, ale u každých byla na stejném místě známá otevírací páčka. Kráčeli jsme opatrně, neustále se rozhlíželi, avšak nikde se nic nepohnulo. Nerostly tady žádné rostliny a bylo tu poměrně sucho a teplo. Zhruba po dvaceti metrech odbočovaly na strany další chodby, nebo tu chodba alespoň zatačela vlevo či vpravo. Za jednou takovou zatačkou mě Feíon pevně chytil za loket a škulbl jím.

„Podívej, Pav-le!“ ukazoval mi zděšeně.

Jedny boční dveře byly otevřené. Přes jejich práh ležela - kostra člověka, dosud oblečená do ztrouchnivělých šatů.

Trochu jsem se vyděsil také. Nález mrtvoly, zvláště na pusté planetě, může s člověkem trochu začloumat. Pak jsem si ale povšiml, že to není kostra člověka, jako jsme my, nebo obyvatelé Aigury. Tato bytost člověka jen připomínala tvarem a velikostí, hlavu však měla odlišnou. Měla zobákovitá ústa bez zubů, kostěný obličej bez nosu, jenom s malými nosními dírkami. Po stranách hlavy měla zřejmě otočná pouzdra dávno vyschlých očí, na temeni lebky se jí tyčil kostěný hřeben, na každé ruce byly jen čtyři prsty s krátkými drápky - ne, tohle nebyli lidé!

„Pojďme zpátky!“ navrhl Feíon po chvilce. „Co když na nás vyběhnou ostatní?“

„Myslím, že na nás nevyběhne nikdo,“ odpověděl jsem, ale trochu se mi sevřelo hrdlo.

„Proč myslíš?“ vyhrkl Feíon. „Nebyl bych si tak jistý!“

„Vzpomeň si na ten strom nahoře, u té kovové sítě,“ řekl jsem pomalu. „Je velký, starý. A přece strom vyrostl, aniž by si ho kdo všiml, ačkoliv té síti brání v pohybu. Za jak dlouho asi může takový strom vyrůst? Po celou dobu se nikdo takovou překážku nepokusil odstranit? Podívej se pořádně na toho mrtvého! Podle mě tu leží dlouho - je to jenom vysušená mumie - že by nikomu nepřekážel?“

„Co to znamená?“ zeptal se Feíon.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Ale vzpomínáš, jak jsem tu předtím mluvil o čemsi neviditelném, co by nás mohlo zabít, aniž bychom se dozvěděli proč? Tak poslouchej: kdyby tady něco takového

neviditelného a smrtícího kdysi řádilo, asi by tu všechno zůstalo právě tak, jak to vidíme před sebou dnes a jak to je, obávám se, i dál v téhle stavbě.“

„Pojďme pryč!“ vykřikl Feíon. „Než nás to zabije také!“

„Půjďme,“ souhlasil jsem. „I když toho neviditelného se podle mě už bát nemusíme.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ nevěřil Feíon.

„Protože ten strom nahoře roste už nejméně dvě stě let, spíš déle. Za tu dobu musela radioaktivita dávno zmizet!“

Nemělo smyslu zkoumat stavbu, ani hledat místní bytosti. Podle mě byly na této planetě už jenom stavby, podobné této pevnosti. Obrovské, pyramidám podobné - mrtvé hrobky.

Vrátili jsme se k letadlu. Vchod do stavby se za námi sám uzavřel. Chvilí jsme spolu debatovali o tom, co jsme našli. Pak jsme nastoupili a odletěli zpět na Aiguru.

Přistáli jsme v noci na továrním letišti v Mofidii. Po dlouhé debatě jsme spolu s našimi přáteli Ligaidem a Sygytem rozhodli, že příště s sebou vezmeme vyhlášeného archeologa Garra Ví-zúpa, dávného Ligaidova přítele. O nález podzemní stavby jsme se rozhodli pomlčet, snad s výjimkou několika zasvěcených, jako měl být právě Ví-zúp. Zejména já jsem byl proti zveřejnění. Nebylo by dobré, aby se na Aiguře dostaly do nezodpovědných rukou - plány zbraní, schopných vyvraždit celý svět - jako se nejspíš stalo na Yllině...

Náš let spustil neočekávanou lavinu, která však Aigurou pořádně zamíchala. Brzy se rozneslo, že Feíon umí létat mezi hvězdami jako kdysi muž z hvězd. Vyneslo mu to nemalou slávu a obdiv. On podle naší dohody tvrdil, že let na Yllinu nebyl snadný, návrat byl ještě obtížnější a jen málo scházelo, aby zabloudil. Tvrdil to i před Císařskou vyšetřovací komisí, kam byl brzy předveden. Tam zasedal i novopečený faddih pro kosmické lety, náš známý - Vontr. Tatíček mu určitě zajistil skvělou budoucnost, arogance synáčka však nadmíru vzrostla. Nikdy neodpustil Feíonovi, že mi poradil použít svého práva odvety! Ted' se do něho pustil, jak mohl nejhůře. Skončilo to přesně tak, jak se dalo čekat. Feíon se ocitl ve vězení pro „velezradu a zbabělost“.

Ligaid si vymohl audienci u samotného Šimara, ale nic tím nezís-

kal. Vontr byl celou dobu přítomen a jenom se Ligaidovi poškleboval. Neopomněl mu přitom sdělit ani to, že měl kdysi zájem o jeho dceru Yl-lu, ale že si už našel krásnější dívku mezi „sobě rovnějšími šlechtíci“.

Feíon zůstal ve vězení a Ligaid dostal od císaře rozkaz, aby jeho továrna co nejdříve postavila flotilu padesáti lodí pro cestování nadprostorem, všechny ozbrojené těžkými iégy a vrhači bomb. Současně Ligaidovi oznámil, že nad ním a jeho továrnou v Mofidii vyhláší „zostřený dozor“, vykonávaný vojáky nově sestavované Císařské hvězdné flotily pod velením známého odborníka na mezihvězdné lety - Vontra. Je nejvyšší čas, aby Aigurské císařství předešlo útoku všech krvelačných bytostí z vesmíru, zejména - ze Země.

Zeptal jsem se Ligaida, zda si tohle všechno nechá líbit. K mému údivu mi Ligaid odpověděl, že se asi stalo nejlepší, co se mohlo stát. Zpráva o zostřeném dozoru se velice brzy rozkřikla nejen po městě Mofidii, ale i jinde. Když Šimar Ligaidovi nasadil do továrny jako dozor Vontra, nenáviděného syna obávaného faddiha Ochrany trůnu, lidé se prý přestali na Ligaida dívat jako na „Šimarova miláčka“. Ale Feíona prý čekal soud - a to nebylo dobré!

Několik dní poté se do továrny tajně vypravila delegace z města a dlouho se s Ligaidem a Sygytem radila. O čem spolu rokovali, nám Ligaid neprozradil, jen naznačil, že se možná budeme divit.

Brzy se v továrně stavělo padesát létajících „kosmických křižníků“, podobných stratosférickým pevnostem, jaké pomohly Šimarovi vyhrát poslední válku na Aiguře. Tato letadla byla vyzbrojena iégy, bombomety i vrhači plamenů. Šimar požadoval namontovat na ně takovou palebnou sílu, aby se jejich útoku nemohla postavit žádná síla nejen tady na Aiguře, ale ani ve vesmíru. Jeho požadavky však Ligaid s poukazem na omezené prostorové možnosti letadel odmítl. Šimar ihned ústy svého kosmického faddiha Vontra požadoval zahájit stavbu dalších dvaceti strojů bezprostředně po dokončení první série.

Do létajících pevností byly zbraně montovány při stavbě, ale dokud byla letadla v továrně, nebyly použitelné, neboť munice měla být naložena až po slavnostním předávání letounů Císařské hvězdné flotile.

Termín dokončení pevností byl stanoven ke slavnému výročí „historického vítězství“ Šimarových armád a blížil se každým dnem. Ligaid mě však ujistil, že tato letadla nikdy bomby do vesmíru nosit

nebudou.

Do slavnosti výročí chyběl pouhý den. V Rumo-ogu, hlavním městě císařství, císař Šimar Veliký jako obvykle vynesl při této slavné příležitosti padesát rozsudků smrti nad „zrádci a buřiči“. Dověděli jsme se s hrůzou, že mezi odsouzenými je i Feíon, syn Uilli Sygyta. Císařova bohorovnost a arogance byla dokonalá. Jak mohl čekat poslušnost od toho, komu chtěl zabít jediného syna? Zřejmě ho ani nenapadlo, že dnes, když mu patří celý svět, by se někdo mohl proti němu postavit. V tom se osudově zmýlil. Ale mám dojem, že by následující události na Aiguře proběhly stejně i bez ohledu na to, že se jednalo o Feíona. Ohlášená poprava pouze donutila Sygyta i Ligaida okamžitě se rozhodnout. Poslední kapka ještě ani nedopadla a pohár přetekl.

Ráno před slavnostní popravou se na město Rumo-og sneslo padesát kosmických létajících pevností, právě dokončených v letecké továrně v Mofidii. Neměly sice munici, ale ukázalo se, že mohou být ničivé i bez ní. Stačilo totiž, aby pevnost těsně nad zemí zapnula svůj igidhig a přešla do Evseje. Tím náhle vznikla obrovská bublina vakua, schopná rozvalit zdi, trhat z kořenů stromy, převracet a vrhat proti sobě obrněná vozidla a ničit letouny. Každá pevnost se zpravidla objevila vzápětí znovu - a nejen její zmizení, ale i její objevení bylo vždy doprovázeno ničivým výbuchem. Ligaid mi to později vysvětlil tím, že konvertor sice vymění obsah nadprostoru s obsahem obyčejného prostoru, ale vzduch se v nadprostoru neudrží, okamžitě sklouzne po kulové obálce a vrátí se tak nazpět - jenomže nesmírně stlačený, takže nutně následuje exploze. Jediné okno v Rumo-ogu nezůstalo celé. V několika minutách pevnosti dokonale srovnaly se zemí císařský palác, několik dělových věží do této chvíle ovládajících město, ale i kasárna Ochrany trůnu. Všechny privilegované stavby byly od ostatních budov vzdálené, takže se lidem ve městě až na nějaká drobná zranění střepy skla nic vážného nestalo.

Posádky pak osvobodily vězně, vyzbrojily se v troskách kasáren ručními zbraněmi a opanovaly hlavní město. Sotva dozněly poslední výbuchy, vybíhali obyvatelé Rumo-ogu ven a provolávali slávu Sygytovi a Ligaidovi. Ukázalo se, že v Rumo-ogu bylo spiklenců proti císaři více. Měli spojení s Mofidií, takže nebyli tímto zvratem událostí zaskočení. Představitelé opozice se brzy s Ligaidem domluvili na dalším postupu. Ligaid prohlásil, že nechce vládnout nad Aigurou, chce

jen zničit všemi nenáviděného vladaře i jeho tyranskou soldatesku. Ponechal spiklencům kontrolu nad městem a odlétl dokončit převrat.

Ligaidovy pevnosti náhlým útokem dobyly muniční sklady ve městě Buyoodu a nabraly si tam plná skladiště munice a bomb. Dříve než se poplašné zprávy dostaly na císařskou leteckou základnu stratopevností v Zouiiiru, než tam mohli připravit nějaký protiútok, změnily kosmické pevnosti vzbouřenců nejen tyto stratopevnosti, ale i přilehlá kasárna v další hromady kouřících trosek. Ligaid zvolil ke svým přeletům nejkratší možnou cestu: oblétał Aiguru nadprostorem, takže byl na opačné polokouli v několika minutách a zvrátil tak všechny plány svých protivníků.

Zouiiir byla poslední akce, při níž mohly pevnosti využít naprostého překvapení svých protivníků. Další velká základna stratopevností v Huugrunu byla uvedena do pohotovosti dříve, než se vzbouřenci nad ní objevili. Všechny tamější létající pevnosti stačily vzlétnout do stratosféry a zamířit směrem k Rumo-ogu. Když vzbouřenci dorazili do Huugrunu, našli tu jen kasárna se zbytkem vojáků, připravená k boji. Ale i když to vypadalo, že se proti nalétávajícím pevnostem otevřelo samo peklo, všechny až na jednu prolétly zběsilou palbou bez větších škod - a vzápětí se kasárna změnila v trosky.

Zničení císařského paláce a obávaných leteckých základen bylo i pro ostatní obyvatele Aigury signálem, na který mnozí čekali. V tomto dni a ve dnech následujících byly zničeny všechny úřadovny a věznice Ochrany trůnu, jakož i vojenská kasárna po celé zemi. K lidem se na mnoha místech přidávali i vojáci a sami jim pomáhali zničit symboly dříve všemocného císařství. Vzbouřenecké pevnosti se na mnoha místech setkaly už jen s jásajícími davy, které je pozdravovaly jako vítěze.

Vítězství přece jen nebylo vybojováno tak lehce.

Císařské stratopevnosti z Huugrunu podnikly jediný nálet, než byly dostiženy a zničeny kosmickými pevnostmi Ligaidovy flotily vzbouřenců. Při náletu srovnaly se zemí Ligaidovu továrnu v Mofidii - bohužel i s celým městem.

Já s Yl-lou jsme byli tou dobou v jedné kosmické létající pevnosti. To místo jsem si vyžádal, ačkoliv jsem měl podle původního plánu zůstat v továrně. Ligaid po poradě s radou vůdců vzbouřenců rozhodl, že nepoletíme s flotilou, ale budeme hlídkovat nad továrnou v Mofidii. Snad nechtěl svou dceru vystavovat nebezpečí, ale ukázalo se, že se v

tomto směru zmýlil. Já jsem se v zájmu jednotného velení rozkazu podřídil. Přišli jsme o útok na císařský palác v Rumo-ogu, zato jsme se utkali s největší válečnou flotilou v historii Aigury, s Huugrunským seskupením osmdesáti stratopevností.

Naše kosmická létající pevnost neměla munici, protivníka mohla ničit jediné zblízka. Rozletěli jsme se s Yl-lou proti útočící formaci, ale najednou dostala naše pevnost zásah, který nás „sundal“ z oblohy. Byla to strašná rána, oba nás to vrhlo proti přístrojové desce, jenom pásy nás zachytily. Vzpamatoval jsem se a aniž bych zkoušel vybrat střemhlavý pád, přešel jsem do Evseje. Jedině to nás zachránilo.

Letoun se vynořil z nadprostoru stranou od planety. Měli jsme poškozený plášť, brzy nám unikl i vzduch, takže jsme museli pracovat ve skafandrech. Prohlédli jsme škody, našli přerušené kabely k motorům a opravili je. Jakmile nás začal letoun aspoň trochu poslouchat, mohli jsme jej zase obrátit k Aiguře. Trvalo nám to skoro celý den a noc, takže do bojů jsme už nezasáhli. Když jsme opatrně prorazili mraky, brzy Yl-la pod námi poznala první orientační body.

„Vidím Rumo-og!“ volala nadšeně. „Trochu vpravo a budeme doma!“

Stočil jsem letoun tím směrem.

„Ne... To snad ne!“ zajíkla se najednou Yl-la.

Před námi bylo město Mofidie - nebo spíše to, co z města zbylo. Hromady trosek, zřícené zdi, ohořelé a ještě kouřící hromady sutin. A mezitím lidé, skupinky lidí, přehrabujících se v troskách, snažících se vyprostit ty, kdo snad mohli pod troskami přežít. Stranou od města byly vidět ohořelé hromady kovu a spousty kovových trosek, roztroušených okolo. Byly to sestřelené létající pevnosti, nedalo se poznat, které straně předtím patřily.

Přistáli jsme na letišti, ač ne bez problémů. Přistávací plocha byla posetá velikými krátery, na každé trochu vhodné ploše stály létající pevnosti. Některé měly ze svého povrchu vyrvané kusy pláště, jak na ně dopadly střely z válečných iégů, ale bylo vidět, že jim tato poškození nebránila v letu a v dalších akcích. Zkusil jsem se je spočítat, ale zatrnulo ve mně, když jsem skončil u šestatřiceti.

Posadil jsem poškozený letoun na nepatrnou volnou plochu. Ihned jsme otevřeli dveře a vyšli ven. Mezi krátery už k nám přibíhalo několik lidí.

„Pojďte se podívat co zůstalo z továrny!“ slyšeli jsme na uvíta-

nou.

„Tati - já jsem tak ráda, že se ti nic nestalo!“ volala Yl-la a objala se s otcem.

„Huugrunkské stratopevnosti to tu vybombardovaly,“ dostalo se nám informací - od Feíona, který také přiběhl na uvítání. „Zatímco my jsme ničili základnu v Huugrunu, její pevnosti přeletěly sem a tady to srovnaly se zemí. Nebraly ohled ani na město! Tam zahynuly spousty lidí!“

„My jsme se jim postavili, ale oni měli munici, kdežto my ne,“ vysvětloval jsem rychle.

„A víte, že jste rozbili čtyři z nich? Tolik jich hořelo na zemi, když jsme sem dorazili,“ vyprávěl Feíon. „My jsme sem letěli podle kouře, tady bylo vše v jednom plameni. Pak jsme na stratopevnosti zaútočili a začali jsme je jednu po druhé ničit. Jak jste si všimli trosek kolem města, moc jich nevyvázlo.“

„A ty, co vyvázly?“ ptal jsem se rychle.

„Vzdaly se poslední tři,“ odpověděl Uilli Sygyt. „Nechali jsme vojáky vystoupit a prázdné pevnosti jsme rozstříleli.“

„Také jsme měli ztráty, že?“ řekl jsem vážně.

„Nebylo to tak zlé,“ odvětil Feíon. „Přišli jsme o jednu pevnost nad Huugrunem. Tady při letecké bitvě jsme utrpěli jen pár škrábnutí, ačkoliv jsme měli prakticky stejné zbraně jako oni. Vždycky když jsme byli na dostřel, vystřelili jsme salvu, oni ovšem také; ale zatímco jejich pevnosti po našich zásazích padaly v plamenech k zemi, my jsme pokaždé zmizeli v nadprostoru o něco dříve, nežli k našim lodím mohly jejich střely doletět. Jedna sestřelená pevnost nad Huugrunem, to byla spíš nešťastná náhoda. Jestli počítáš, že je tu našich pevností málo, pak je to tím, že ostatní hlídkují jinde. Kde jste ale byli vy? Už jsme se báli, že jste po smrti!“

Řekli jsme mu několika slovy, co nás potkalo.

„Pěknou ránu jste dostali,“ přikývl uznale Feíon. Byla to pravda, z boku letounu byla vyrvaná díra, do které by se asi vešel i nákladní automobil - a to nepočítám řadu menších.

„Kromě Huugrunu se proti nám nikdo nepostavil?“ zajímalo mě především.

„Po téhle bitvě už jsme nenarazili na odpor,“ řekl Feíon. „Když jsme rozhlásili rádiem, že jsme zničili obě flotily, Zouirskou i Huugrunkskou, žádná posádka se nám už neodvážila postavit. Upřímně

řečeno, nikde už neměli šanci.“

„A císař?“ chtěl jsem vědět.

„Císaře Šimara Velikého vykopali v troskách jeho paláce. Byl už mrtev, rozdrtily ho padající zdi. Nedaleko něho našli i faddiha Ochranu trůnu, otce Vontra. Byl ještě naživu, když ho našli, ale zemřel dříve než z něho odstranili spadlé kusy zdí,“ informoval nás Feíon. „Nemyslím si, že je lidé chtěli zachraňovat, spíš jim šlo o jistotu, že jsou mrtví. Kdoví, možná jim ještě trochu pomohli zemřít.“

V den, kdy mělo být krutými popravami oslavováno poslední vítězství císaře a jeho armád, byl císař zabit a lidé v celé zemi oslavovali jeho pád. Aigura byla konečně bez tyrana!

„A Vontr?“ řekla rychle Yl-la.

„Ten vlastně způsobil největší škody v celé této válce. Když všechno vypuklo, odletěl potají z Rumo-ogu do Huugrunu, tam se prohlásil za velitele Huugrurské flotily. Nikdo z nás si nepovšiml odletu jeho letadla, měli jsme jiné starosti,“ řekl Ligaid. „Právě on nařídil zničit továrnu, kde naštěstí nikdo nebyl, ale potom i město Mofidii. Když pak viděl, že letecká bitva je ztracena, chtěl opět tajně prchnout, ale to už jsme ho nepřehlédli a zajali jsme ho.“

„Toho bych rád viděl,“ řekl jsem. „Zajímalo by mě, jak se bude tvářit, až mě uvidí.“

„To jsi ovšem přiletěl pozdě,“ řekl Feíon. „Když to tady skončilo, převezli jsme Vontra a jeho důstojníky do věznice v Rumo-ogu. Ta byla tou dobou prázdná, vězně jsme osvobodili už dřív. Zapomněli jsme, jak naši lidé nenávidí Šimara, jeho přísluhovače a chráněnce. Ihned se rozkřiklo, že Vontr velel stratopevnostem, které zničily Mofidii a dav lidí vtrhl do vězení. Vontra spolu s jeho důstojníky vyházeli z nejvyššího patra na dvůr.“

„Nelituj ho,“ připojil se Ligaid. „V Mofidii zahynulo pod bombami jeho pevností několik tisíc lidí! I kdyby se dožil soudu, určitě by byl odsouzen k smrti, tím se už netrap. Teď budeme mít jiné starosti. Aigura je bez vlády a já se bojím, že by z tohoto stavu mohlo vzniknout nebezpečí. Zatím jsou města řízena Radami starších, ale kdekoliv by se mohl brzy objevit nový, samozvaný vládce. Pav-le, mohl bys nám konečně vysvětlit, jak si vlastně vládnou lidé na Zemi? My bychom tu třeba něco mohli převzít, ušetřilo by nám to spoustu sporů.“

„Snad bych vám mohl v něčem poradit,“ zamyslel jsem se, „ale vládnout si budete muset sami.“

„To my už nějak vymyslíme,“ řekl Ligaid. „Ale mohl bys nám aspoň nějakou dobu dělat... třeba takového poradce, byl bys svolný?“

„Já ale nejsem odborník na vládnutí,“ připomněl jsem mu. „Vždyť já jsem opustil Zemi v době, kdy jsem měl ještě před školami, nebyl jsem ani ve věku samostatnosti.“

„Ale teď je to přece jinak, ne?“ podíval se na mě tázavě. „Dobrá, nemáš dokončené vaše, pozemské školy, ale znáš naše tajemství igidhigu a girrigů, to snad není málo, nemyslíš? Nemusíš být odborníkem na vládnutí, to ostatně nebude nikdo z nás. Určitě si pamatuješ některé z pozemských problémů, neříkej že ne! Vaše civilizace se od naší odlišuje a ty jsi jediný, kdo může posoudit, co bychom mohli převzít a čemu se raději vyhnout.“

Chvilí jsem přemýšlel. Vrátit se domů bylo pochopitelně nesmírně lákavé. Ale tady mi nabízeli příležitost ovlivňovat civilizaci na Aiguře - kdy by se mi naskytla podobná životní příležitost? Přitom jsem cítil, že bych tu byl opravdu něco platný. Až dosud zde vládli jenom různě krutí tyrané. Teď by si poprvé mohli lidé začít vládnout sami. Země má zkušenosti s obojím a co si pamatuji, mohlo by se tu hodit. Co na tom, že ani na Zemi ještě nejsou všechny země uspořádané tak, jak by to mělo být! Po svržení posledního tyrana nastal čas i na Aiguře zavést skutečnou demokracii. Uvědomoval jsem si, že přijetím Ligaidovy nabídky budu muset odložit hledání Země. Bude to možné?

„Vaši nabídku přijímám,“ řekl jsem po chvíli.

„Věděli jsme, že nám pomůžeš!“ zaradoval se Feíon.

„Tak přece jen budeš na Aiguře jako host!“ rozzářila se Yl-la. „Ale tentokrát opravdu jako host vážený!“

Presidentův poradce

Centrální vláda Aigury se nastěhovala do Šimarova letního paláce v Huaré, na břehu jezera Galwontei ve střední oblasti pevniny Bótwi. Pav-le dostal dvě prostorné, luxusní komnaty, do kterých dříve kromě císaře a několika služebníků nesměl pod trestem smrti nikdo z lidí vstoupit. Jednu měl zařízenou jako ložnici, druhou jako pracovnu; používal ji rovněž jako přijímací pokoj.

V paláci teď byly stovky dalších lidí. Nová vláda bydlela pohromadě, aby se mohla lépe domluvit. Za Šimara byla Aigura rozdělena na osm oblastí, stejně jako nyní. Každá měla svou vlastní, menší vládu, přitom oblastní vlády podléhaly vládě centrální. To také formálně zůstalo jako při starém. Rozdíly tu ovšem byly a ne malé. Velikou novinkou, kterou nám navrhl Pav-le, bylo to, že z každé oblasti lidé mezi sebou vybrali hlasováním několik nejlepších a ti pak svůj kraj zastupovali ve Velikém Sněmu. Tomu se začalo říkat Parlament, jak to též navrhoval Pav-le. Měl sjednocovat všechny oblasti a určovat vládu celého světa. Úředníci bývali dříve jmenováni Šimarem. Teď vládu jmenoval Parlament, takže se úředníci najednou stali závislými nikoliv na vůli císaře, jak tomu bylo dosud, ale na vůli lidí. Pochopitelně byla většina míst ve vládách obsazena jinak než za Šimara. Kromě Parlamentu byl stejným způsobem volen lidmi celého světa prezident. Ten samozřejmě nemohl, tak jako dříve Šimar, podle své libovůle měnit vládu nebo její rozhodnutí. Měl svou důležitou úlohu teprve v těch případech, když by se parlament nedokázal dohodnout. Tyto pozemské zvyklosti u nás kupodivu brzy zdomácněly.

Pav-le se zúčastňoval všech příprav. Dohlížel na volby do prvního Parlamentu, uspořádané ostatně podle jeho návrhů. Ne všechno totiž šlo tak hladce, jak by bylo zapotřebí.

V oblasti, kde dříve vládl Veliký Jaiper, vyhráli volby zastánci myšlenky odtržení této provincie od zbytku Aigury a obnovení původního samostatného a nezávislého státu. Bylo by to přesně podle zásad, které nám Pav-le neustále hlásal. Neměli bychom jim v tom nijak bránit, ale každý se hrozil, co z toho v budoucnu bude. Pav-le to však vyřešil jinak.

Odjel s několika známými do Jaiperovy části Aigury a tam začal obyvatele přesvědčovat, aby další stát nezakládali.

Bylo to obtížné jednání. Všichni v provincii přímo hořeli touhou zbavit se nenáviděné vlády z Šimarovy centrální části pevniny. Chtěli si už konečně vládnout sami.

Pav-le jim trpělivě vysvětloval svůj názor. To co chtějí, je jejich právo a nikdo z centrální pevniny jim dnes v jeho naplnění nemůže a ani nebude bránit. Je pouze na uvážení, zda by dnes i pro ně nebylo přece jenom výhodnější zůstat ve společném státě se všemi ostatními. Což je nutné opět stavět hranice, obnovovat armády - a nakonec předat vládu nějakému novému tyranovi? Veliký Jaiper přece nebyl jako vládce o nic lepší než Šimar. Nejen oni, celá Aigura chce vytvořit mnohem přijatelnější společnost - a bude to určitě jednodušší, když její obyvatele nebude nic rozdělovat. Všichni znají společný jazyk, všichni mohou mít účast ve společné vládě. Systém, který Pav-le přinesl, přece umožňuje zástupcům menšin hájit jejich práva i proti většině a jednotlivé oblasti budou mít dost samostatnosti k vlastnímu rozhodování.

Nikdo jiný by lidi z těchto oblastí nepřesvědčil. Pav-le byl cizincem, ale možná právě proto ho všichni považovali za nestranného. Jakmile přesvědčil davy, shromážděné ve všech největších městech, zejména v Zouiiiru a Manteroi, dali si už říci i jimi zvolení poslanci.

Účastnil se samozřejmě i jednání o všech nových zákonech, z nichž velké množství sám navrhl. Jednoznačně ale odmítl funkci presidenta, ačkoliv jsme ho přemlouvali, aby se tomu nebránil. Byli bychom si ho nejspíš zvolili, jenomže on dal všem jasně najevo, že je ochoten nové vládě pomáhat nanejvýš jako poradce, nic více. Prvním zvoleným presidentem se proto stal energický Muruí Gafég, který už několik let organizoval opozici proti Šimarovi. Byl původem z Jaiperovy provincie, což velmi uspokojilo jeho krajany, ale přijali ho i ostatní. Hned po volbách byl slavnostně uveden do vládního paláce a bylo mu věnováno deset nejkrásnějších místností. On je dal brzy zpět k dispozici vládě a sám se nastěhoval do volných komnat sousedících s Pav-le, aby se mohli lépe navštěvovat.

Brzy po vítězství byly rozpuštěny všechny armády a jako nepotřebné roztaveny i veškeré těžké zbraně. Vojáci se na mnoha místech během občanské války přidali k nám a mohli by se tedy počítat k vítězům, jenomže všichni uznali, že armády jsou dnes na Aiguře zbyteč-

né, neboť není proti komu bojovat. Armáda Šimara Velikého byla i v době míru obrovským a proto nesmírně nákladným molochem, v němž sloužily statisíce mužů. Velká část vojáků se dala k policii - ta však nejprve prošla mnoha velkými změnami. Policie byla potřebná i po vítězství, jenomže z ní nejprve museli odejít prakticky všichni, kdo se předtím zapojili do krvavých praktik Šimarovy Ochrany trůnu.

Pav-le prosazoval, aby v policii sloužili vždy převážně místní lidé. Dříve byli policisté i vojáci přemísťováni co možná nejdále od svých původních domovů, aby se s ostatními lidmi příliš nekamarádili. Teď tomu mělo být naopak - a brzy se ukázalo, že to je mnohem lepší. Nebylo zapotřebí udržovat tolik špehů, Ochránců - ani věznic.

Kdyby se všichni vojáci vrátili do svých domovů, nebyla by pro ně práce. Naštěstí bylo na Aiguře dost místa - bylo zapotřebí osídlit pustou jižní pevninu, kde v předposlední válce na Šimarův krutý rozkaz vojska vyvraždila všechny obyvatele do posledního. Tam se teď mohli podle vlastního rozhodnutí odstěhovat ti, pro něž by nebyla práce na hlavní pevnině Tuímope.

Nejhůře dopadli Ochránci trůnu. Od těch nikdo nečekal, že se také přidají. Kde se proti nám otevřeně postavili, museli být poraženi. Na mnoha místech byli pobiti do posledního, protože lidé museli příliš dlouho snášet jejich tyranii. Některé nezachránilo ani to, že se vzdávali. Občanská válka byla krvavá na obou stranách - asi to nešlo jinak.

Když zabili Vontra, někoho také napadlo, že ve městě musí být i jeho žena. Dav se ihned vydal ji hledat. Kdosi ji sice varoval, pokusila se pronásledovatelům uletět v letadle, ale oni po ní začali střílet a její letounek zasáhli. Zřejmě jí přerušili elektrické kabely, spadla i s letadlem jako kámen a zabila se, nedaleko od věznice, na jejímž dvoře tou dobou stále leželo v krvi několik desítek těl, mezi nimi i Vontr.

Po vítězství jsem začala pomáhat otci obnovovat továrnu, aby mohla opět vyrábět letadla. Teď už jsme nemuseli stavět bojové létající pevnosti, ale množství obyčejných letadel, od malých jednomístných, až po bachraté airbusy (nazval je tak v pozemské řeči Pav-le a i toto slovo se brzy ujalo jako ostatně mnoho dalších). Táta měl z obnovení továrny velikou radost, ale mně v Mofidii chyběl Pav-le. Ten teď bydlel ve vládním sídle v Huaré, takže jsme se vídali jen málo.

Teprve po vítězství nad Šimarem a jeho císařstvím jsme se dozvěděli věci! Celá naše továrna měla být odpůrci Šimara vyhozena do povětří i se všemi létajícími pevnostmi - a aniž bychom to věděli, byla

už podminovaná. Jen Šimarova nemilost způsobila, že se táta mohl dohodnout s těmi, kdo nás původně chtěli zabít a tak nás vlastně zachránila. Naštěstí pro nás i pro ně. Naše létající pevnosti měly poté na pádu císařství rozhodující zásluhu.

Také ostatní lidé se divili. Nejprve tehdy, když Šimar odvrhl svého miláčka Ligaida a dokonce chtěl dát popravit Feiona, ale ještě víc, když naše letadla napadla císařský palác a svrhla císaře. Znovuobjevení Muže z hvězd, dávno už považovaného za mrtvého, přijali lidé nejprve s obavami, ale pak s jásotem, když se vysvětlilo, že Pav-le vůbec není zlá a krvežíznivá šelma, ale že to byla lež nadutého a obávaného Vontra, syna nejkrutějšího ministra Šimarovy vlády. Pav-le se stal přes noc jedním z nejobdivovanějších lidí na Aiguře. Bylo proč! Ne proto, že objevil tajemství Evsejové navigace; to zajímalo nejvýš kosmické piloty. Mezi lidmi si však brzy získal jinou proslulost. Jednak pomohl zachovat sjednocení Aigury, tentokrát už ne silou zbraní, ale jedinečně na základě dobrovolnosti a rovnosti všech obyvatel. Ačkoliv nám stále tvrdil, že jeho znalosti Země jsou nedostatečné, jeho námětu se při vzniku vlády, Parlamentu a nových zákonů uplatnilo tolik, že ho teď lidé nazývali i otcem aigurské ústavy.

Luy-pyka studenti vyhnali z univerzity. Prohlásili, že se nenechají učit lhářem - a nic už mu nepomohlo. Pav-le sám za sebe přijal jeho omluvu, ale to bylo vše. Ptal se nejprve několika Luy-pykových známých, jak mohl Vontr přinutit vědce lhát - a když vyšlo najevo, že Luy-pyk nebyl ke lži dohnán hrubým nátlakem, ale uplacen penězi, odmítl se dál Pav-le za nešťastného vědce přimluvit. Prohlásil, že každý musí nést odpovědnost za své skutky. Vědec má právo na omyl, ale ne na vědomou lež, o níž nadto dobře ví, že někomu ublíží. S tímto názorem souhlasili všichni a podobně jako Luy-pyk dopadla i celá Vědecká Rada. Její členové byli ostatně většinou jmenováni Šimarovými úředníky a žádné velké zásluhy o vědu neměli, spíš naopak. Těch několik opravdových vědců pak brzy prokázalo, že si toto označení zaslouhují i bez Šimara.

Pav-le, jakkoliv byl silnější než my už v době, kdy jsme ho vzali na palubu za našeho bloudění, časem ještě zesílil. Ted' bylo teprv jasné vidět, že pochází z jiného světa. Občas s tím měl i problémy. Nemohl projít užšími dveřmi, musel se shýbat před každým nízkým prahem. Jeho letadlo jsme museli vybavit větším pilotním sedadlem, aby je mohl používat. Ale on to bral s úsměvem. Tvrdil, že u nich, na Ze-

mi, jsou lidé jeden od druhého mnohem více odlišní, než se od sebe lišíme my, Aiguřané. Podle něho měli být i na Zemi lidé menší, jen asi jako my, byli tam též lidé s kudrnatými, černými vlasy, dokonce i rozličných nosů. Také barva kůže u lidí na Zemi kolísá, od bledé, jakou měl Pav-le, až po černou, jako jsou vlasy. To ale Pav-le věřilo jen málo lidí, snad jen já a pár takových, kdo už věděli, že Pav-le nemluví do větru. Rozumí se, že jsem nepropásla žádnou chvíli kdy Pav-le mluvil o své Zemi a velice často jsem ho prosila, aby nám zase něco řekl. Neuvědomila jsem si já hloupá, že tím v něm jenom neustále přizívají jeho touhu po domově. Kdybych jen tušila!

Zpočátku, když Pav-le přijali jako poradce do vlády, jsem ho neviděla několik týdnů v jednom kuse. I já jsem tou dobou měla plno práce, takže nám to ani nepřišlo. Jak se ale vláda dostala do tempa a lidé si začali zvykat, že funguje a stará se o všechny, jakmile začalo být lidem lépe než za Šimara, Pav-le přilétal do Mofidie častěji.

„Budu tam jen do prvních voleb,“ prohlašoval nejprve, ale pak ho přemluvili, aby zůstal i nadále.

„Příští vláda se bude muset obejít beze mne,“ tvrdil teď pořád. Někteří lidé se sice dali slyšet, že ho opět přemluví - ale tentokrát jsem začala cítit, že on už to myslí vážně.

A tak se jednoho dne ohlásil a přiletěl do Mofidie skoro jako vždycky, ale tentokrát byl v trochu odlišné náladě. Měl u nás stále pro tyto návštěvy vyhrazenou jednu místnost, kde bylo všechno zařízené jako za těch časů, kdy se tady musel skrývat před Šimarovými Ochránci trůnu. Toho dne však nosil z letadla více zavazadel než jindy. Pak, jak už bylo zvykem, jsem ho pozvala k nám na večeři.

Jako kdybych to tušila, připravovala jsem večeři sama. Měla být obzvlášť slavnostní a myslím, že se mi povedla.

U této večeře byli, jako obvykle, i oba Sygytové. Často jsme je zvali, když se tu zdrželi nad dalšími plány. Dohodli jsme se totiž, že místo jedné továrny postavíme dvě, přitom v té druhé budou oba Sygytové vyrábět ve velkém svoje malé létací nárameníky.

„Copak je nového ve vládě?“ otázal se můj táta Pav-le po dlouhé chvíli, aby přece jen nějak začal hovor.

„Vláda je v pořádku,“ odušil Pav-le. „Je tam jenom jedna malinká změna.“

„Odstoupil zase nějaký ministr?“ usmál se táta. Pav-le až dosud

všechny změny, k nimž ve vládě došlo, prohlašoval za malé až nepatrné.

„Ne, to ne,“ zavrtěl hlavou. „Všichni jsou pořád na svých místech, nemějte obavy. Odešel jen jeden celkem bezvýznamný úředník, kvůli kterému žádná vládní krize nenastane.“

„Známe ho aspoň?“ chtěla jsem vědět.

„Sedí tu s vámi,“ podotkl suše.

„Snad ne - ty?“ vytřeštil oči táta.

„Už je to tak,“ přisvědčil Pav-le.

„A ví o tom president?“ vyskočil Feion.

„Už jsme se rozloučili,“ řekl Pav-le, jako by se ani moc nechumelilo.

„A co budeš dělat?“ nechtěla jsem tomu pořád uvěřit.

„Jsem tu dnes vlastně obchodně,“ usmál se Pav-le. „Chci si koupit letadlo. Myslím si, že bych mohl usmlouvat slušnou cenu, nemám zas tolik peněz, abych měl na rozhazování.“

„Neříkej mi, že nemáš peníze,“ zavrtěl hlavou táta. „Náhodou vím, jaký plat jsi měl dostávat. Z toho bys mohl mít dvacet letadel. Neříkej ani, že jsi všechno rozházel, o tom by se určitě povídalo. A kromě toho jistě víš, že u mě dostaneš všechno i bez peněz. Jaké letadlo potřebuješ?“

„Budu potřebovat něco většího,“ řekl Pav-le se smutným úsměvem. „Nemusí to být airbus, ale potřebuji, aby v tom byl igidhig.“

„Ty už chceš odletět?“ vytřeštila jsem oči. A nejen já, ale i ostatní. „Hledat Zemi?“

„Už je nejvyšší čas,“ řekl Pav-le. „Teď je Aigura taková, jaká by měla být, žije se tu lépe - a já musím domů.“

„Můžeš ještě zůstat s námi v Mofidii,“ navrhla jsem.

„Ba ne, Yl-lo,“ zavrtěl hlavou Pav-le. „Já teď poletím hledat Zemi. Tady mě už nikdo nebude potřebovat.“

„Musíš ho pochopit, Yl-lo,“ řekl najednou můj táta divně, měkce, ale bylo zřejmé, že už dávno věděl, že tento okamžik jednou musí přijít.

„Daroval jsem ti už jeden letoun,“ řekl pak. „Ty jsi ho ale nepoužil a když byla továrna rozbombardována, byl zničen spolu se vším. Musím ti proto postavit jiný, ale bude aspoň mnohem lepší, protože jsme se mezitím mnoho nového naučili. Ale neprodám ti ten letoun za peníze, podle mě bude pořád v rámci našeho aigurského dluhu.“

„A to chceš... musíš odletět - navždycky?“ zeptala jsem se ho už skrz slzy.

„Musím v každém případě najít Zemi,“ řekl umíněně. „Pak se uvidí, jak se to vyvine dál. Jestli ji najdu, pokusím se přesvědčit lidi Země, aby se s Aigurou domluvili.“

„A nebude se ti stýskat?“ zeptala jsem se ho tiše.

„Pokud to půjde, jistě se rád na Aiguru opět podívám,“ řekl Pav-le.

„Asi to tak bude,“ řekl táta. „Podívej se, Yl-lo, Pav-le se k nám dostal jako mladý chlapec, ale to už přece dávno není pravda! Dlouhá léta nám tu pomáhal s hvězdnými letadly, pak s naší novou vládou, ani jsme ho pořádně neocenili! Ale každého jednou potká čas, kdy by se měl usadit. A jemu bude opravdu lépe doma.“

„Je to tak, budeme se muset rozloučit,“ řekl Pav-le. „Ale jakmile najdu Zemi, vrátím se, to vám slibuji. I kdyby jen proto, abyste si mohli Zemi zakreslit do hvězdných map.“

„A nemohla bych... nemohla bych letět s tebou?“ navrhla jsem najednou - snad příliš rychle.

Zarazil se a chvílku přemýšlel.

„Ty ještě nemáš dost toho bloudění vesmírem?“ zeptal se mě s úsměvem. „Najít Zemi nebude jednoduché. Očekávám, že to bude dlouhá a nudná cesta...“

„Možná bych se měla také usadit,“ prohlásila jsem. „Ale chtěla bych předtím uvidět Zemi. Vezmi mě s sebou, Pav-le, prosím tě!“

Chvíli přemýšlel a pak se usmál. „Yl-lo, ty jsi nebetyčně zvědavé stvoření, že bych ti to snad ani nedokázal odepřít. Ale rozhodně to nebude žádný výlet.“

„Opravdu, Yl-lo,“ chtěl mě přesvědčovat i Uilli Sygyt. „Pav-le bude muset proletět spoustu neznámých a nebezpečných míst, než najde svou Zemi. Myslím, že on se vrátí, určitě se vrátí a my se s ním všichni zase shledáme.“

„A podle našich aigurských zvyků,“ přidal se i můj otec, „nemo-hu přece dovolit, abys dlouhou dobu pobývala v malém letadle sama jen s jedním mužem, ty to dobře víš. Tím hůř, je-li z jiného světa, ač-koliv si ho jinak všichni vážíme!“

To ovšem neměl říkat!

„Když se tak odvoláváš na naše staré zvyky,“ odpověděla jsem mu rozhodně, „pak ti musím něco říci. Právě podle nich, našich pra-

starých aigurských zvyků, já nejenom že mohu, ale dokonce musím letět s Pav-le, ať už na jeho Zemi nebo jinam. Právě tyto zvyky mi navíc nařizují neptat se tě, zda mi to dovolíš, nebo ne! Protože já jsem na Yllině, byť neúmyslně, s Pav-le smíchala svou krev. Tady Feíon to musí dosvědčit, když se ho zeptáte. Slíbil mi sice mlčení dokud mu nedovolím promluvit, ale toto svolení ode dneška má. Dnes se ten zvyk nedodržuje tak přísně jako dříve, navíc nešlo o úmysl. Ale na druhé straně to - také už tenkrát na Yllině - zpečetil Vontr krví, když se pokusil Pav-le zabít!“

Nevím, jestli jsem byla po těchto slovech tak bledá, jako všichni okolo, ale řekla bych, že ano.

„Je to pravda, Fe-í?“ obrátil se můj táta na Feíona.

Ten jenom mlčky přikývl.

O cestě, spojené s hledáním Země, bylo tedy rozhodnuto.

Já jsem se chystal najít svůj domov - a byl bych letěl i v tom případě, kdybych měl letět sám. Tak jsem si to také původně představoval.

Yl-la si ale svoje místo vybojovala strašlivým přiznáním. Ted' teprve mi vysvětlili, co jsem dosud o starých aigurských zvycích nevěděl. Podle nich se mi Yl-la závazně zaslíbila tím, že dopustila, aby se za našeho pobytu na Aiguře její krev smíchala s mou. Na Aiguře prý takový závazek platí vždy až do smrti - proto se mě Vontr tak úporně pokoušel zabít! V době před odletem se prý Yl-le dvořil a snad ji chtěl mít za ženu, takže nesnesl pomyšlení na to, že se mohla věnovat někomu jinému než jemu. Yl-la měla o mě zájem čistě vědecký, ale Vontr to chápal jinak. Kdyby to bylo na Aiguře, nejspíš by Yl-lu opustil, byla přece nižšího rodu než on. V pustém vesmíru však byla kromě Kwaity, Vontrovy pokrevní příbuzné, jedinou dívkou. Proto neviděl jinou cestu než vraždu. Na pravý šlechtický souboj mě vyzvat nemohl, jednak jsem byl pro něho jen zvíře, navíc se mě bál. Proto zaútočil kamenem a zezadu. Praštil mě pořádně, raději jsem se nechal večer Yl-lou ošetřit, nemínil jsem na neznámé planetě podceňovat jakékoliv poranění. Když ted' Yl-la prohlásila, že poletí se mnou, její prozrazení tajemství znemožnilo ostatním, aby jí to jakkoliv vymlouvali.

Pamatuji se jen, jak jsem pak seděl s hlavou v dlaních a nevěděl,

co na to říci. Ty prastaré aigurské zvyky! Yl-ly jsem si přece nesmírně vážil, dost jsem ji už poznal na naší pouti vesmírem. Yl-la byla jednou z těch dívek, které by vynikaly nad ostatními nejen na Aiguře, ale i na Zemi. Kdyby byla pozemšťankou a měla o mě zájem, dávno bych se do ní zamiloval až po uši.

Kdyby byla pozemšťankou...

Jenže ona patřila k lidem Aigury. Patřila k civilizaci, která se po celou svou historii vyvíjela odlišně než všechny pozemské civilizace. To, že jsme si byli dost podobní, bylo víceméně věcí náhody. Bylo výborné, že jsme se domluvili, že jsme mohli spolupracovat a navzájem si pomáhat. Bylo by tak nádherné, kdyby se naše civilizace mohly spojit! Ligaidova letadla by takovou spolupráci umožňovala, byla vynikajícím mezihvězdným dopravním prostředkem. To vše by bylo nádherné a znamenalo by to určitě začátek nové epochy - ale podle mě to bylo asi tak všechno. Lidi Země od lidí Aigury přece více než světelné roky oddělovaly miliardy let odlišného vývoje a jestliže se naše krev nesrážela, bylo to sice pozoruhodné, ale podle mě nic neprokazující.

„Budeš moc nešťastná, děvče,“ řekl jsem jenom, když jsem si všechna tato fakta dal dohromady. „Jak tě něco takového mohlo napadnout?“

Byli jsme spolu sami. Ostatní potichu opustili místnost, aniž by se nás dál na co ptali. Ani jsem si pořádně nevšiml, kdy odcházel.

„Ty o mě nestojíš?“ zeptala se s napjatým očekáváním.

„Mě ani nenapadlo, že bych v tobě mohl vidět něco jiného než úžasnou kamarádku,“ přiznal jsem.

„Na to jsem se neptala,“ trochu nervózně zavrtěla nosem. „Chci vědět, jestli bys mohl o mě stát! Nebo si myslíš, že nejsem pro tebe dost dobrá?“

„Poslyš, Yl-lo, ty jsi přece tak skvělé děvče,“ řekl jsem a podíval se jí zpřímá do očí. „Kdybys byla pozemská dívka, považoval bych za nesmírné štěstí, kdyby sis vybrala právě mě. Jako kamarádku tě beru hned a bez diskuse. Dokonce budu určitě závidět tomu, kdo tě dostane za ženu. Ale myslel jsem si, že to bude nejspíš Feíon, kdo bude tím pravým pro tebe. Já ti mohu nabídnout, že zůstaneme i nadále přátelé, chceš?“

„Ty si myslíš,“ řekla smutně, „že pozemská děvčata jsou hezčí, vid’? Toho jsem se bála - že lidé Země mají úplně jiná měřítká pro

krásku.“

„V tom to není, děvče,“ řekl jsem. „Vzpomínáš, jak jsme si kdysi připadali navzájem směšní? Nos mám jako ptačí zobák a ty zase jako jedno naše zvířátko... Jenomže tohle je tak nepodstatné, že si člověk může zvyknout. Dobře vím, že podle aigurských měřítek jsi nadprůměrně krásná a už tě tak vidím i já sám. Krása není všechno, na tobě se mi líbí moc věcí a ty jsi opravdu děvče, jaké bych si přál!“

„Tak co ti brání, aby sis mě vzal za ženu?“ trochu se zas rozjasnila.

„Když to chceš vědět, tak ti povím všechno,“ rozhodl jsem se. „Ale budeme mluvit jen pravdu. Slibuješ?“

„Vždyť já mluvím pravdu, což sis toho nevšímal?“

„Tak mi odpověz - přála by sis mít dítě?“

Zarazila se, ale ne nadlouho.

„Ano - ale tvoje!“ řekla tiše.

„Tak to je přesně to, co asi nebude možné,“ řekl jsem.

„Máme přece stejnou krev!“ zavrtěla nosem.

„Tak víte aspoň něco,“ řekl jsem. „Jenže já se bojím, že stejná krev v tomto případě nestačí. Nechci, abys toho někdy litovala. Bojím se, že právě v té naší odlišnosti je ukryté hrozné nebezpečí.“

„Myslíš - že bychom spolu třeba nemohli mít děti?“ řekla. „Ano, to se může stát, ale i kdybych si vzala Feiona! To je prostě riziko - v každém případě!“

„To by ještě nebylo nejhorší,“ řekl jsem. „Ale co kdyby se ukázalo, že je mít sice můžeme, ale jenom nějakým hrozným způsobem deformované?“

„To se nedá zjistit předem,“ řekla potichu.

„Tím hůř,“ řekl jsem. „Dalo by se to zjistit snad jenom pokusem - který by ale mohl mít strašlivý výsledek. Nevím, co bychom pak dělali. A bojím se, že to je příliš reálné.“

Chvíli jsme oba mlčeli.

„To by asi opravdu bylo hrozné!“ otrásla se najednou.

„Tak vidíš,“ usmál jsem se na ni. „Ale věř mi, že tohle a jenom tohle je jediný důvod, který mám proti tvému návrhu. Jinak bys byla pro mě správnou ženou, jakou bych si opravdu přál. Mám tě svým způsobem rád, věř mi. Právě proto nechci, abys byla kvůli mně nešťastná.“

Trochu se začala usmívat, ale byl to velice smutný úsměv.

„Ale vezmeš mě s sebou na to hledání Země, vid’?“ řekla už klidně. „Není přece možné, abys tam letěl sám. Vezmeš si mě s sebou jako druhého pilota?“

Zaváhal jsem jen na okamžik.

Ty prastaré aigurské zvyky! Spatřil jsem v tušově černých očích aigurské dívky podivný záblesk, nebo nespatřil? Bud’ jak bud’, cosi mě v její otázce varovalo. A najednou jsem si uvědomil, co musím udělat. Uvědomil jsem si, že já ji teď na svoji pout’ vzít musím, pokud nechci, aby hned po mém odletu spolykala smrtící dávku imeolu! Se mnou bude bezpečnější než tady, dokonce i ve vesmíru - a snad si časem zvykne. Teď ji ale musím mít na očích!

„Musím ti znovu opakovat, že vesmír není vhodné místo k procházkám - ale jestli si to opravdu přeješ, nemám sílu říci ti Ne,“ usmál jsem se. „Rozmysli si to ale dobře!“

„Já už jsem se rozmyslela. Chci letět s tebou!“ řekla.

„Tak dobrá,“ ukončil jsem. „Pilote Yl-lo, jsi ustanovena do funkce druhého pilota... Ale se svým tátou si to vyjednáš sama, já nemám odvahu sdělit mu, že chci vzít jeho jedinou dceru s sebou na tak nebezpečný výlet.“

„Přijímám - můj kapitáne!“ řekla už s obvyklým šibalským úsměvem. „Jdu to říci tátovi!“

Odběhla - a za chvíli přišel za mnou její otec, Ligaid.

„Tak ty jsi mou dceru odmítl!“ mračil se.

„Jak se to vezme,“ pokrčil jsem bezradně rameny. „Nejsem proti, aby letěla se mnou, pokud jde o tohle.“

„Ty dobře víš, jak jsem to myslel,“ řekl Ligaid. „Ale já zase od Yl-ly vím, co tě k tomu vedlo.“

„Jestli byla Yl-la smutná, pak já také,“ řekl jsem tiše. „Takové odmítnutí rozhodně nebylo lehké.“

Díval se na mě chvíli zkoumavě.

„Myslím, že tě chápu, příteli ze Země,“ řekl. „Musím ti ale vysvětlit, jak je to s rodinou Ligaidů z Mofidie.“

Ujistil jsem ho, že mě to nesmírně zajímá.

„Ligaidové byli známí už odedávna. Nejprve jako trochu zvláštní hejsci, ale když se dali na vědu, ta se pak stala jejich osudem na celá staletí. Náš praděd, Gau-mal Ligaid, sestrojil kdysi ještě nedokonalé motory girrigy. Samozřejmě mu to nedalo, namontoval je na plošinu s akumulátory, nasedl - a způsobil strašlivý poprask nejprve v Mofidii,

pak ještě v Rumo-ogu, kam zčerstva zaletěl. Létal samozřejmě tak, aby způsobil co největší pozdvižení. Chvilí se vznášel tak nízko jako by jel jenom v elektromobilu bez kol, pak se vznesl, až policejní vozy, které ho pronásledovaly, napadaly do výkopu, který nedokázaly přeletět tak jako on.

Ligaidům ovšem takové kousky vždycky prošly, zejména když se girrigové motory brzy daly montovat do letadel, s jejichž pomocí císařské armády přemohly všechny sousedy a spojily naši pevninu do nejmocnějšího státu světa.

Náš děd, Jaš-ši Ligaid, postavil první letadlo, kde byly kromě akumulátorů sluneční baterie a přetlaková kabina. Děda dokázal viset ve stratosféře nad hlavním městem celý týden, navzdory císařským leteckým silám, které se marně snažily podezřelý letoun sestřelit.

Nesestřelitelné stratopevnosti pomohly později císařským armádám dobýt celý svět. Pod jejich bombami zahynuly milióny lidí ve všech ostatních světadílech.

Můj vlastní otec, Mo-lio Ligaid, zahynul při pokusech, na jejichž konci byl nadprostorový konvertor, igidhig. Podařilo se mu zřejmě uskutečnit první konverzi, ale sám si dovedeš představit, jaké to mělo v jeho laboratoři následky.

Já jsem už jen dokončil myšlenku svého otce a postavil první nadprostorové letouny. Jako první z Ligaidů jsem však svoje objevy nedal do služeb vládce Aigury, ale nakonec jsem je postavil proti němu - i když jsem se dlouho, velmi dlouho rozmýšlel. Věděl jsem jako všichni, že císař je krutý tyran, ale vystoupit otevřeně proti němu, to nikdo z Ligaidů nikdy neudělal. Ale nemínil jsem jen poslušně plnit jeho rozkazy. Když mi výslovně zakázal účastnit se osobně vesmírných letů, rozhodl jsem se, že ho neposlechnu. Mezitím se však ukázalo, že sice nemám syna aby dál pokračoval ve ztřeštěnostech rodu Ligaidů, ale že mám dceru - ještě ztřeštěnější.

Jak odletěli do vesmíru, to se už asi těžko dovíme. Měl jsem podezření, že Yl-la podnikla tuto cestu o své vůli, ale když mi pak po návratu slavnostně přísahala, že s letounem musel odstartovat někdo jiný, musel jsem jí věřit. Yl-la má jistě i špatné vlastnosti, ale než by lhala, raději mlčí.

Ať už letoun odstartovala ona nebo někdo jiný, Yl-la všem výstřelkům napáchaným za celá staletí rodem Ligaidů nasadila korunu, když na cizí planetě vtáhla do letadla cizí bytost. Kolikrát mě napadlo,

co by se mohlo přihodit, kdyby přitom nenarazila na tebe, ale na nějakou krutou a zákeřnou bytost, něco jako o tobě tvrdil Vontr. Nejenom že bych už pak nikdy dceru neuviděl, ale dal bych vlastně těm bytostem klíče od kosmu, kdoví jaké by to mělo následky! Když jsem to Yl-le vyčítal, mávla rukou a tvrdila, že bytost z hvězd je přece mírnější než většina lidí Aigury. Naštěstí měla pravdu.

Ale teď, teď už to moje dceruška přehnala úplně. Nejhorší na tom je, že ona to myslí vážně a je strašně nešťastná. Má tě ráda a jak jsem stačil poznat, chápeš to i ty.“

„Já mám také Yl-lu rád,“ řekl jsem potichu. „Tím hůř!“

„To bych pochopil,“ řekl Ligaid. „Mám také poslední dobou nějaké nedobré tušení, něco jako předzvěst něčeho špatného. Nerad dovoluji Yl-le, aby se vypravila hledat tvůj svět. Ale uznávám, že by bylo nezodpovědné nechat tě letět samotného. Příteli, dej na sebe i na moji dceru pozor. Neriskujte, ať se vrátíte v pořádku. Kdybyste nenašli Zemi do dvou měsíců, vraťte se aspoň nakrátko na Aiguru, dám vám doplnit zásoby a osobně zkontroluji, jak váš letoun snáší cestu vesmírem. A nakonec musím tlumočit jednu prosbu. Nabízí se vám další dobrovolník. Feíon mě uprosil, abych se za něho přimluvil. Slibuje, že vám nebude na obtíž, ale zajímá ho ta cesta jako taková. Chápu ho, nechce se mu čekat, až bude mezi Aigurou a Zemí zavedena pravidelná linka a cestování bude všední, bez nebezpečí. Můžeš i jeho vzít s sebou?“

„Letadlo unese šest lidí, bude nás i pak teprve polovina. Ale snad si Feíon nemyslí, že to bude hračka? Měl by si včas uvědomit, že naše cesta možná nebude krátká, ani jednoduchá. Mám sice jakési tušení, kde by Země měla být, ale i tak bude možná nutné prozkoumat několik desítek hvězd. Až se vrátíme a budeme vědět, kde je Země, ještě si spolu mnoho řekneme,“ sliboval jsem.

„Já ti věřím,“ přikývl Ligaid. „Vím, že nejsi ztřeštěný, jako má dcera, i když nikdo nikdy nemohl tvrdit, že by tě viděl bát se.“

„Ale mohl,“ mávl jsem rukou. „Teď například přiznávám, že se hrozně bojím o Yl-lu. Snad mě opravdu tenkrát měla raději nechat ležet v lese... Jestli nedoletíme...“

„Letoun má dvojitou sadu akumulátorů,“ připomenul Ligaid. „Mělo by mu to stačit třeba napříč Galaxií. Na žádné planetě nebudete muset přistávat, pokud to nebude Země.“

„To všechno vím,“ přikývl jsem. „A rád přijímám možnost, vra-

cet se čas od času na Aiguru. Škoda, že neznáte počítačí stroje. Kdybych měl možnost všechny hvězdy předem spočítat, letěli bychom už teď přímo k Zemi.“

„Snad mi jednou takový stroj ukážeš, příteli,“ usmál se Ligaid. „Možná opravdu existuje něco tak nepředstavitelného, jak mi bájila Yl-la. Yl-la sice nelže, ale ani ona ten stroj neviděla, jen opakovala, co slyšela od tebe.“

„Jednou budeme montovat počítačí stroje rovnou do letadel a ta budou létat mezi hvězdami sama. Ale teď budeme muset zkoušet hvězdu po hvězdě. A to může být dlouhé.“

„Nemohu nic jiného, než ti přát úspěch,“ řekl Ligaid.

„Také doufám.“

Nic jiného jsem už říci nemohl. Všechno důležité tím bylo vyřčeno. Mohli jsme si jen stisknout ruce před rozloučením.

A tak se i stalo...

Ztracenci

Proletěli jsme osmdesát sedm hvězdných soustav...

Všude jsme se vynořili z Evseje, aspoň nakrátko nastavili sluneční články paprskům a pořídili orientační fotografie, ale vždy, ještě dříve než jsme se vynořili, Pav-le zklamaně zabručel: „Zase nic.“

Neptala jsem se ho, odkud bere svou jistotu. Pravda, část hvězd byla bez planet, v Evseji to bylo dobře vidět, jenomže on to říkal i tehdy, když jsme u ní planety před vystoupením z nadprostoru v podobě nevelkých si-jidů viděli.

Pav-le mi někdy připadal jako mystik.

Feíon mě občas střídal, ale mnohem častěji hlídal letoun, když jsme u některé hvězdy doplňovali akumulátory a Pav-le odcházel spát. To mi umožňovalo být vzhůru vždycky když se něco dělo a Pav-le přelétával od hvězdy k hvězdě. Chudák Fe-í schytal jen nudnější část našeho letu, otravné nabíjení akumulátorů. Ale ani mrknutím oka nedal najevo, že by mu to bylo nepříjemné. Také on měl v sobě mnohé dobré vlastnosti a kdybych nikdy nepotkala Pav-le...

Ba ne, to bych spíš dopadla jako ta, kterou si vzal Vontr místo mě. Litovala jsem ji, když ji zabili. Nevadilo mi ani, že se mi kdysi vysmívala, jak mi přebrala Vontra, nevadilo mi, že nade mnou chtěla triumfovat. Já jsem proti ní vlastně nic neměla. Až na to pošklebování mi nevyvedla nic špatného, naopak, zbavila mě Vontra, kterého jsem sama odmítala. Když jsem se s tím svěřila Pav-le, řekl, že hněv lidí se obrátil špatným směrem - vlastně se mnou souhlasil.

Já jsem ve vesmíru našla zase klid a pohodu, jakou jsem naposledy prožívala ještě před nedávnem na Aiguře, když byl Pav-le poradcem vlády a každou chvíli byl u nás v Mofidii. Ale v koutku jsem se strchovala okamžiku, kdy Pav-le začne jásat, protože budeme u Země.

Pav-le však zatím s jásáním nijak nespěchal. Byli jsme ve vesmíru dlouho a jeho tvář se s každou další hvězdou stávala o něco zasmušilejší. Když jsme právě neletěli, aspoň podle fotografií doplňoval mapy vesmíru a já jsem se zase starala o obsah palubní spižírny. Zásob pomalu, ale jistě ubývalo. Nebylo to ovšem tak zlé, jako při našem

dřívějším bloudění. Teď jsme se mohli v libovolné chvíli vrátit přímo k Aiguře - a zdálo se, že toto přerušení budu muset brzy navrhnout.

Přece jen jsme byli všichni tři unavení. Za tu dobu jsme se dostali daleko od Aigury, ačkoliv jsme nejprve obhlíželi hvězdy Aiguře nejbližší a jen pozvolna, hvězdu po hvězdě, jsme se od ní vzdalovali. Naše předchozí putování muselo být pořádně bláznivé! Už teď jsme byli strašně daleko od domova a Země pořád nikde!

„Zdá se mi, že se vrátíme na Aiguru,“ řekl právě včera. „Létáme příliš dlouho, budeme si muset odpočinout.“

„Ty jsi také tak unavený?“ zeptala jsem se ho. Tím jsem mu nechťíc řekla všechno.

„Já vydržím mnohem víc, ale vás dva trápit nechci,“ usmál se na mě. „No nic, myslel jsem si, že dokončíme stovku hvězd a pak se vrátíme. Zaokrouhlíme to jen na devadesát. Rozhodně se nevracíme s prázdnou, zmapovali jsme pěkný kus vesmíru.“

Osmaosmdesátá hvězda planety neměla, ale vynořili jsme se proto, abychom jako obvykle pořídili fotografie. Planety tu nebyly, ale něco mnohem horšího.

Sotva Pav-le vypnul igidhig, ozvaly se tři rány do pláště letounu. Pak bylo několik okamžiků ticho, jen jsme se jeden na druhého udiveně podívali - ale vtom se letoun roztrásl, až jsme málem přetrhli pásy a vlétli do přístrojů.

„Meteory - a je jich moc!“ křikl Pav-le a současně zapnul páčku igidhigu. Světla blikla, ale byli jsme zase v zelené mlze Evseje a bezpečí před tímto krupobitím.

„Jdu se podívat, co se stalo,“ rozepnula jsem pásy.

„Vezmi si skafandr,“ řekl Pav-le skrz zuby, ale ani se na mě nepodíval, pečlivě směřoval letoun podle si-jidu hvězdy. Pochopila jsem, že se budeme vracet k minulé hvězdě. A to se ještě nestalo za tu dobu, co jsme hledali Zemi.

„Myslím, že máme nějakou větší díru,“ řekla jsem rychle. „Určitě to vzbudilo i Feóna. Doufám, že se s ním nic zlého nestalo!“

Feónova kabina zatím svítila zeleně, takže byla nejspíš v pořádku. Měla jsem pravdu.

Přesněji - v té chvíli jsem ještě pravdu měla.

Skafandr jsem oblékla v minutě, ačkoliv to v těsné kabině a v beztlížném stavu vždycky trvá déle. Pak jsem opět pořádně omrkla kontrolky indikátorů hermetičnosti.

Jen tři modrá světélka? Jenom ze tří místností nám unikl vzduch? To by snad tolik nevadilo! Oddechla jsem si, ale ne nadlouho. Palubní kuchyňka - tam asi bude spoušť, uvažovala jsem. Hlavní šachta je celá, to je dobré, nemusím teď čekat, až si skafandr obleče i Pav-le, ten má ostatně důležitější starosti, když se ani nestará o hermetičnost lodi!

A v té chvíli jsem si teprve uvědomila tu katastrofu.

Proboha - akumulátorovna!

Okamžik jsem na to světélko zírala jako králíček na hada. A další pohled, který jsem maně věnovala měřiči energie, mě přimrazil ještě víc!

Pav-le se přece vždycky snažil, abychom měli neustále obě sady akumulátorů plné. Hlavní sada už byla na nule - jak je to možné, vždyť ještě před chvilkou - a u záložní, na kterou jsme letěli teď, se asi zbláznily měřiče, tak rychle energie přece klesat nemůže!

„Pav-le?“ vyjekla jsem. Snad to slyšel, můj hlas byl sice skafandrem utlumený, ale zřetelný. Nepohlédl na mě ale a dál sledoval hlavní obrazovku, kde se teď míhala vlákna mlhy na znamení, že pořád ještě letíme.

„Zůstaň tu, Yl-lo,“ řekl najednou, aniž se ke mně otočil. „Brzy budeme u hvězdy.“

„Pav-le - akumulátory!“ připomněla jsem mu.

„Já vím,“ zavrčel. „Máme je prostřelené, musíme se dostat k jiné hvězdě. Tam budou fungovat sluneční články, nebo...“

Nedořekl, co bude, když nebo...

Konečně se objevil si-jid hvězdy. Pav-le nevypnul igidhig hned, ale podle svého zvyku počkal, až se mu si-jid přemístí na zadní obrazovku. Pak teprve vypnul vypínač a propadli jsme se do normálního prostoru. Planeta byla naštěstí na dohled, ale byl nejvyšší čas! Energie klesala přímo zběsilou rychlostí. Dokonce i teď, když jsme neletěli! Musela někudy unikat - a světla v kabině brzy začala znatelně slábnout.

„Tak - a teď se ukáže,“ zavrčel Pav-le - a vypnul záložní sadu akumulátorů. Světla se opět rozsvítila naplno. To naše zlaté sluneční články nezklamaly! I teď, navzdory předešlému krupobití, dávaly proud - a dostatečný!

„Jdu se podívat, co je s akumulátory,“ prohlásila jsem.

„Počkej, jen co se obleču!“ zadržel mě.

„Půjdu napřed,“ řekla jsem rychle.

„Proboha, ne!“ vykřikl. „Podívej se!“

Přístroj, který mi ukazoval, byl až na okraji panelu, byl to tedy jeden z méně důležitých přístrojů. Šlo jen o dálkové teploměry vnitřní teploty ve všech kabinách. Zatímco většina jich stála na obvyklé příjemné hodnotě, dva z nich ukazovaly kosmický mráz - v místnostech, odkud nám unikl vzduch. Jeden jediný však ukazoval teplotu, při které se vaří voda.

Vnitřní teploměr akumulátorovny!

„Co to má znamenat, Pav-le?“ vykřikla jsem.

„Budou tam nejspíš zkratky mezi deskami, elektrolyt se tam určitě vaří. Nemůžeš tam jít, dokud to trochu nevychladne!“ vrčel a jak mohl nejrychleji na sebe soukal skafandr.

Nešlo mu to, musela jsem mu pomoci.

„Ale vždyť už je tam zase normální tlak!?“ ukázala jsem mu na tlakoměr.

„Ježiši! Že on do toho Feíon vlezl?“ zařval náhle Pav-le zoufale a bezmocně.

Předlétl mě u šachty a trhnutím se nasměroval dolů.

A tam dole se vznášel Feíon. Podařilo se mu ještě opustit akumulátorovnu, ale dostal se jen do šachty a dál...

Vím jen to, že jsem strašně dlouho vrískala hrůzou. Dokud mě Pav-le - poprvé a naposledy v životě - nepleskl do zad. Kupodivu mě ta herda vzpamatovala. Ale jenom do chvíle, než jsme odklopili zprohýbanou, horkým a žíravým elektrolytem úplně zničenou přilbu Feíonova skafandru. Protože pak jsem začala ječet znovu. Víc nevím, nejspíš jsem omdlela, což asi bylo v té chvíli nejlepší, co jsem mohla udělat...

Přistání bylo trochu tvrdší, ale ještě v mezích únosnosti stroje i nás lidí uvnitř.

Letoun stál na nevelké skalní plošince. Z jedné strany se skoro tiskl ke kolmé stěně, na druhé straně mu jen pár metrů scházelo k propasti, jejíž dno se ztrácelo v mlze. Mlha byla i všude kolem, byl div, že se mi podařilo najít aspoň tuhle plošinku. Nebyl čas vybírat lepší místo k přistání, nestačil jsem ani zjistit, kterým směrem se planeta

otáčí, abychom si mohli zvolit co nejdelší den. Naletěl jsem prostě doprostřed osvětlené strany planety, abychom se dostali dolů za světla, jinak bychom se zřítili. I tak jsem cítil, jak s houstnoucí mlhou letoun slábne - a ke konci se naše klesání od pádu moc nelišilo. Při závěrečném brzdění pohasla světla v kabině, až jsem se obával, že je energie vyčerpána do dna, ale nakonec jsme to přece jen zastavili.

Yl-la zanesla do přechodové komory klíčku s našimi dvěma pokusnými jor-rí a rychle se vrátila do řídicí kabiny. Pak jsme spolu na dálku otevřeli vnější dveře - a zděsili se.

Oba dva jor-rí, jakmile je ovanul vzduch planety, začali v kleci divoce pobíhat, ale ne dlouho. V několika okamžicích už nehybně leželi na dně klíčky. Jejich heboučká zrzavá srst zकुdřnatěla a změnila barvu. V krátké době zčernala a pak se přímo před našima očima začala drolit a odpadávat, takže po několika minutách ležely v klícce jenom dvě holé, nabubřelé mrtvolky. Potom obraz zapraskal a zhasl. Kamera v přechodové komoře přestala fungovat.

„Co se to děje, Pav-le?“ vyjekla Yl-la.

„Nemůžeme mít pořád štěstí!“ pokrčil jsem rameny. „Tahle planeta má zkrátka jedovaté, nejspíš i žíravé ovzduší.“

„Zavři raději ty dveře!“ prosila Yl-la.

„To sice mohu,“ řekl jsem, „ale našim jor-rí to už nebude nic platné.“ Přesto jsem dveře rychle uzavřel a aby žíravé ovzduší planety nemohlo dlouho působit na materiály uvnitř, obětoval jsem raději i trochu vzduchu a vytlačil jsem je ven. Vnější kamera přitom ukázala, že venku přebytek našeho vzduchu završel bleděmodrými plameny. Nebylo by zdrávo vyjít z letadla, skafandry by to nemusely vydržet! Žíravina přitom stále působila na vnější plášť letounu, byť byl vyrobený ze speciálních vysoce legovaných ocelí - ale zejména na zátky plastického tmelu, jimiž byly zevnitř spravované průstřely po meteorrech! Neměli bychom se tu zdržovat ani o okamžik déle, než bude nezbytné!

„Co budeme dělat?“ zeptala se Yl-la v obavách. „Nebylo by lépe odletět?“

Podíval jsem se na měřiče, zejména energie.

„To asi nepůjde,“ zavrtěl jsem hlavou. „Musíme se nejdřív podívat, jak to vypadá s akumulátory. Bez nich beztak letět nemůžeme, bez energie jsme tu jako uvěznění. Budeme to muset vyřešit - ať to stojí, co stojí!“

Rozepnul jsem popruhy a vstal jsem.

„Ty chceš jít k akumulátorům?“ zděsila se. „Zapomněl jsi, jak dopadl Feíon?“

„V beztížném stavu to bylo horší,“ uvažoval jsem nahlas. „Jak víš, zrovna v té době se akumulátory vařily. Teď už to bude určitě klidnější.“

„Já tě tam nepustím!“ vyhrkla a roztáhla ruce, aby mi tak zatasila dveře.

„A co chceš dělat?“ vybuchl jsem.

„K akumulátorům ne! Víš, co to udělalo s Feíonem!“

Jenomže já jsem měl před očima ty bleděmodré plameny, jak vzduch z lodi reagoval s vnější atmosférou. Jestliže neodolá plášť, nebo jen plastické zátky, uhoříme bez ohně jako naši jor-rí! Museli jsme spěchat, jinak to nešlo!

„Poslyš, Yl-lo, pusť mě tam po dobrém!“ ovládl jsem se na poslední chvíli. „Jestli něco neuděláme s akumulátory, bude s námi konec - a ty to víš. Víš i to, že si musíme pospíšet, než se stane něco nenapravitelného - a každým okamžikem může být pozdě!“

„Tak tam půjdu já!“ prohlásila.

„Ty nevíš co a jak,“ řekl jsem. „Já mám větší šanci, že to spravím.“

„Já znám také celý letoun - a dokonale!“ trvala na svém.

„Jenomže nevydržíš co já,“ trval jsem na svém. „Kdyby se ti něco stalo, já bych si s tebou nevěděl rady. Ty jsi přece jen šikovnější.“

„Kdyby se tobě něco stalo, nezachránila bych tě,“ řekla potichu, ale pak stáhla ruce a uvolnila mi cestu.

„Skafandr něco vydrží!“ chlácholil jsem ji. „Teď už tam nebude elektrolyt volně poletovat, jistě mezitím stekl někam do kouta.“

„Feíon měl také skafandr!“ vzlykla.

„Jestli se tu budeme dohadovat, můžeme všechno ztratit,“ uzavřel jsem diskusi a sklouzl po žebříku šachty.

Akumulátory byly umístěny ve spodní části letounu. Musel jsem nejprve nad sebou pečlivě uzavřít dělicí poklop šachty, než jsem se odvážil otevřít dveře. Otevřely se s mlasknutím a vyvalila se z nich bílá mlha. Na podivně naleštěné podlaze akumulátorovny byla kaluž elektrolytu, ale letoun se trochu nakláněl a žíravina stekla k opačnému konci kabiny, jak jsem očekával. To bylo dobré - to ostatní bylo horší.

Nádržky akumulátorů byly zprohýbané žárem. Zpozoroval jsem v

jejich stěnách několik děr. Rovněž ve stěnách kabiny byly otvory, ale všechny byly alespoň narychlo pospravované. Feíon věděl, že musí zalepit otvory za každou cenu a také to udělal, i když pro něho ta cena byla příliš vysoká. Věnoval se zejména průstřelům ve vnější stěně a nemohl sledovat, co se děje za ním.

A tam probíhala spoušť stejná, ne-li větší. Ve sníženém tlaku se vařil elektrolyt prostřelených akumulátorů, blesky zkratů tavily vnitřky jednotlivých článků. Veliké bubliny horké žíraviny v beztláčí volně poletovaly vzduchem, pukaly a rozprašovaly do všech stran nebezpečné kapky... Ted' tu byl klid, ticho - a zima, jako ostatně v celém letounu.

Co s tím nadělením bude možné dělat, to mi nebylo jasné. Průstřelů bylo moc, některé zřejmě vedly naskrz více článků, takže je zkratovaly navzájem. Takové otvory zvenčí těžko kdo zacelí! Elektrolyt, který zůstal na podlaze, byl samozřejmě značně znečištěný, nalít jej zpátky by nemělo cenu.

Zbývala jediná naděje, jak pomoci aspoň zčásti. Odpojit všechny vadné články a ostatní pospojovat do jiného zapojení tak, aby byly využité co nejlépe. Jestli se z dvojité sady akumulátorů dá dohromady aspoň jedna taková, aby stačila pro let mezi hvězdami, pak jsme zachráněni. Nemusíme přece letět napříč Galaxií, stačí nám doletět k Aiguře nebo i k bližší Yllině. Vytáhl jsem klíče a pustil jsem se do práce.

Trvalo mi to několik dlouhých hodin. Překvapila mě trochu Yl-la, která v řídicí kabině nemohla vydržet nervové napětí a přišla se, našťastí oblečená ve skafandru, podívat, jestli se mi něco nepříhodilo. Když jsem ji uviděl ve dveřích, jen jsem ji upozornil na nutnou opatrnost před žíravými loužemi na podlaze, ale usmál jsem se na ni. Ovšem rychle jsem ji zase odpoklonkoval zpátky na její místo do řídicí kabiny.

„Ted' bedlivě pozoruj okolí a kdybys venku uviděla cokoli podezřelého, pak teprve přiběhni,“ nabádal jsem ji. „A také se podívej, co je s Feíonem.“

Po šesti hodinách chvatné práce jsem konečně mohl uložit nářadí do skříňky a vrátit se k Yl-le. Sestavil jsem baterii pouze z těch článků, které snad byly použitelné. Šlo o to, bude-li stačit energie na let - a zejména v nadprostoru!

Yl-lu jsem našel v palubní kuchyňce. Průstřely ve stěně jsme za-

lepili tmelem už ve vesmíru; teď zkoumala, co ještě půjde udělat s prostříleným vybavením. Ale aspoň vaříč šel, takže mě přivítala horším nápojem.

„Byla ses podívat na Feíona?“ zeptal jsem se jí.

„Má v sobě imeolu na čtrnáct dní,“ řekla tiše. „O ničem neví. Naštěstí pro něho.“

„Myslel jsem jen, aby se mu něco nestalo ve spánku,“ řekl jsem.

„Je tu všude taková zima...“

„Co by se mu mělo stát?“ podívala se smutně. „Když zemře, bude to pro něho vysvobození! Co ho může čekat horšího, když přišel o obličej, o ruce - ale hlavně o oči?“

„I bez očí se dá žít,“ řekl jsem.

Věděl jsem ale, že to nezní moc přesvědčivě.

„Měl jsi ho poslechnout, když chtěl smrtící dávku,“ mírně mi vyčetla Yl-la. „Takhle jsi to odložil o čtrnáct dní - ale co potom? Když už se jednou rozhodl umřít, je od nás kruté držet ho při životě proti jeho vůli. Stejně zemře, kdyby nic jiného, tedy proto, že zemřít chce.“

„U nás na Zemi nesmí lékař ani na smrt nemocnému dát jed, aby ukončil jeho trápení,“ řekl jsem tiše. „I tomu se u nás říká vražda. A navíc je to vražda na bezbranném.“

„Ani když si to sám přeje?“

„Ani potom,“ přikývl jsem.

„Některé vaše zvyky jsou tak barbarské!“ řekla. „Víš co? Nech mě ošetřovat Feíona samotnou. Já mu milosrdenství smrti rozhodně neodepřu.“

„Právě proto ho budu ošetřovat já.“

„To ovšem předpokládáš, že vydržíme čtrnáct dní...“

„Proč bychom nevydrželi? Jakmile vzlétáme z téhle žíravé atmosféry, máme opět naději.“

„Víš, Pav-le,“ podívala se na mě tak smutným pohledem, až jsem se zachvěl. „Tobě to řeknu, ty to sneseš. Před chvilkou jsem načala předposlední kyslíkovou bombu. Zjistila jsem při tom, že nejde čistička vzduchu. Rozbilo to hlavní kompresor, čistička je tím pádem zničená.“

„Budeme tedy rozkládat vodu,“ napadlo mě. „Snad budou alespoň elektrolyzéry v pořádku, ne?“

„Dostaly přímý zásah,“ opáčila. „Ale na tom už nezáleží, protože i kdyby byly v pořádku, nemáme vodu. Tady v kuchyňce to roztrhlo

potrubí a voda z hlavních recyklačních tanků se vypařila do vesmíru. Máme jen vodu v osvěžujících nápojích, celkem asi tak dvacet litrů. To je všechno. Na planetě voda je - totiž jestli je voda, co teď venku prší z mraků. Ale určitě je jedovatá a nejspíš bude žíravá. Divím se jen, že vnější kamery dosud ukazují.“

„Od Aigury jsme skoro pět dní letu,“ řekl jsem - a sáhla na mě smrt. „Yllina je blíž, ale jenom o dva dny letu. Takže nás mohou zachránit jedině akumulátory. Sestavil jsem z nich slabší baterii, je to lepší než nic. Zkusíme letět dál.“

„Jestli už není pozdě,“ řekla Yl-la.

Opravdu nemělo smysl zůstat dále na této nehostinné, jedovaté planetě, ale teď jsme museli počkat, až se s námi otočí ke slunci. V těchto místech byl pozdní večer, letoun byl ve stínu skal, takže sluneční články už nedávaly dost energie a akumulátory byly prázdné. V letounu nastala tma. Nejprve zhaslo osvětlení, pak nouzové lampičky a až nakonec zmrtvěly i přístroje. A byla nám pořád větší zima. Dálkové teploměry ukazovaly i bez proudu, ale ve světle svítilny nás s ledovým klidem ujišťovaly, že nám v kabinách brzy začne zamrzat voda.

Chudáka Feóna jsme alespoň pečlivě zabalili do spacího vaku. Nemohli jsme pro něho udělat víc, ale on teď naštěstí nic nepotřeboval. Jeho tělo bylo nepřírozeně studené, ale to bylo tím, že se všechny jeho životní pochody vlivem imeolu snížily na minimum. Napadlo mě jen jedno. Vložil jsem k němu do vaku rozsvícenou svítilnu. Ať si se vybije, alespoň trochu tepla z ní bude, pomyslel jsem si.

„Musíme si odpočinout, Yl-lo,“ řekl jsem mírně, když jsme se postarali o Feóna. V letounu byla tma a my jsme teď měli jen jednu svítilnu. Dveře jsme museli zavírat ručně, protože elektrické motorky pochopitelně nepracovaly. Všechno jsme uzavřeli a skončili jsme v Yl-lině kabině.

„Je tu hrozná zima,“ otrásla se.

„Spací vak si brzy zahřeješ,“ ujistil jsem ji.

„Mám nápad,“ řekla potichu. „Do jednoho vaku se vejdemo oba a spíš se zahřejeme... Já to nikdy nikomu neřeknu, jinak ať mě krysy zaživa sežerou! Nevydržím tu sama ležet - zdá se mi, že už ležím v rakvi!“

Uvažoval jsem jen krátce. Byli jsme v zoufalé situaci, to je pravda. A Yl-la to věděla. Snad jí moje přítomnost pomůže překonat de-

presi, která čišela z jejích slov. Protože jinak - sáček s imeolem měla určitě při sobě!

„Dobrá,“ řekl jsem. „Zůstanu s tebou.“

„Otoč se na chvíli, nedívej se, prosím tě,“ zašeptala a zhasla svítilnu.

„Vždyť je tma!“ usmál jsem se. Slyšel jsem, jak rozbalila spací vak a vklouzla dovnitř. Yl-la ani teď nepřekonalala svou stydlivost - i když už zřejmě jen ze setrvačnosti.

„Tak pojď,“ řekla šeptem. „Ale bez kombinézy, ta zvenčí strašně škrábe.“

A najednou jsme byli spolu ve spacím vaku, který byl pro dva přece jen trochu malý. O to rychleji nám ale bylo teplo, ačkoliv v místnosti se už začínala tvořit jinovatka. Tepelně izolační schopnost spacích vaků byla vynikající. Neodvažoval jsem se ani pohnout, ale nemohl jsem zabránit tomu, aby se v tak malém prostoru naše těla nedotýkala. Teď nám bylo bez ohledu na zoufalou situaci aspoň teplo a pro tuto chvíli nám bylo přece jen veseleji.

„Teď je mi krásně,“ řekla potichu a jakoby neúmyslně se ke mně trochu přitiskla. Držet v náručí nahé děvče a vědět, že nemůže být moje, to je nelidské, pomyslel jsem si.

„Poslyš, Pav-le, opravdu si myslíš, že ještě máme naději přežít?“ zeptala se šeptem. Cítil jsem, jak se zachvěla.

„To uvidíme ráno,“ řekl jsem. „Jestli dokážeme vzletět, zkusíme v prostoru nabít akumulátory. Tady na planetě by to trvalo moc dlouho. Teprve pak se uvidí, co si ještě můžeme dovolit. Moc toho nečekej, nebylo jednoduché propojit těch pár zbylých článků tak, aby z nich byla použitelná baterie. Ještě že jsme měli dvojitou sadu a bylo z čeho vybírat! Teď už ale nemáme rezervu vůbec žádnou.“

„A co vzduch?“ zašeptala.

„Tady to vypadá opravdu zle,“ odpověděl jsem jí po chvíli upřímně. „Měli bychom zkusit najít nějakou planetu, která by nám dala vzduch, nebo aspoň vodu...“

„Kdybychom ji našli, dala bych jí jméno Pavllina,“ řekla Yl-la skoro žertem. „Kde je teď asi Yllina? Není k ní blíž než k Aiguře?“

„Je - o celé dva dny letu,“ přisvědčil jsem. „Však já ani neuvažuji, že bychom doletěli na Aiguru. Nám opravdu stačí, když se dostaneme na Yllinu, tam je naše záchrana. Bude tam vzduch i voda. Zotavíme se, nabijeme akumulátory a na Aiguru je to pak už jen kousek.“

„Myslíš, že tam doletíme?“ zachvěla se. „Věřím ti, že se o to pokusíš. Myslíš si ale, že to půjde?“

Chvíli jsem mlčel.

„Naděje umírá poslední,“ řekl jsem potichu. „To si dobře zapamatuj, je to moc krásná pozemská myšlenka. Dává nám sílu vytrvat, i když všechno vidíš jako beznadějné.“

Chvíli neodpověděla.

„Takže i ty víš, že naději nemáme,“ zašeptala.

„Naděje umírá poslední,“ opakoval jsem. „Můžeme přece objevit planetu.“

„Sám víš, jak je to nepravděpodobné!“ řekla smutně.

„Vím,“ souhlasil jsem. „Ale nemůžeš to vyloučit.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Pav-le?“ zašeptala po chvíli. „Něco mě napadlo...“

„Povídej!“ vybídl jsem ji.

„Já vím, že naději nemáme,“ řekla odevzdaně. „Jsme příliš daleko nejen od Aigury, ale i od Ylliny! Abychom doletěli za tu dobu, na kterou nám vystačí vzduch, to je skoro vyloučené a budeme nakonec rádi, že máme dost imeolu a nebudeme vědět, jak umíráme... Slib mi aspoň to, že si vezmeš imeol spolu se mnou! Nechci abys mě viděl umírat! Až se začneme dusit, bude to strašné. Lidé prý přitom zvracejí, je to ošklivý pohled. Nebude lepší, když zemřeme ve stejnou chvíli?“

„Tak nemluv, Yl-lo!“ přerušil jsem ji.

„Já vím, naděje umírá poslední,“ řekla trpce. „Já bych si už dávno vzala smrtelnou dávku, hned jak jsem to zjistila s tím vzduchem, kdyby...“

„Dokud je naděje, nesmíš!“ řekl jsem naléhavě.

„Teď mě nepřerušuj, prosím tě!“ řekla. „Já teď mám už jen jedinou naději. Budeme žít ještě dva dny, déle ne. Ty to víš zrovna tak dobře! Když nám dvěma teď rozhodně nehrozí, čeho ses tak bál, řekni mi opravdu upřímně, máš ještě nějaký jiný důvod, proč bych nemohla být tvoje?“

„Pořád máme naději, malou, ale přece,“ řekl jsem umíněně.

„Vy lidé Země jste divní,“ zašeptala. „Nedovedete druhému podat milosrdnou smrt, ale dovedli byste zabít nečinností.“

„Zabít nečinností?“

„To je přece jednoduché!“ řekla. „Když se ti někdo před očima

topí, můžeš ho zabít právě tím, že neuděláš vůbec nic! Dej na jednu stranu vah tu tvou nepatrnou naději, já dám na druhou stranu, že aspoň poslední chvíle našeho života můžeme být spolu - a řekni, co bude vážit víc? Naděje, že přece jen budu tvoje, je teď opravdu jediné, co mě drží při životě!“

Rozvzlykala se.

„Máš pravdu, Yl-lo,“ pohladil jsem ji po kudrnaté hlavě. „Máme opravdu malou naději. Ale já ti nechci ublížit, víš?“

„Teď právě mi ubližuješ nejvíc!“ řekla. „Čas utíká pořád rychleji, zbývá nám tak málo - a ty mě zabíjíš nečinností!“

„Tak už neplač!“ řekl jsem. „Já ti neublížím...“

Pohladil jsem ji znovu, nejprve po vlasech, pak po nahých zádech. Potom jsem jí pečlivě otřel od slz oči a tváře. Zase se ke mně o něco víc přivinula, až jsem jasně cítil, jak jí splašeně bije srdce. Přitiskl jsem ji k sobě - vždyť měla pravdu, teď už příliš nesejde na tom, co by se mohlo stát kdovíkdy, jestliže máme před sebou jenom pár hodin!

Na okamžik strnula, ale pak mě objala silou, jakou bych od ní rozhodně nečekal.

Zapomněli jsme na to, že jsme v rozbité, napolo ochromené lodi ztraceni na pusté, jedovaté planetě... Najednou jsme si oba přáli ne aby svítání přišlo co nejdříve, abychom konečně mohli opustit nehostinnou planetu, ale aby tahle noc trvala co nejdéle. Noc, kdy jsme neusnuli ani na krátký okamžik... Kdy nám přestalo záležet na tom co bude, protože důležitější bylo, co bylo právě teď.

„Nikdy nebudu litovat téhle chvíle!“ řekla. „I kdybychom přežili! Jediné, co mě teď může mrzet, je - že jsme se našli příliš pozdě.“

Všimla si toho první, ale neupozornila mě, dokud jsem to nezpozoroval sám.

Osvětlení v kabině začalo žhnout.

„Je ráno,“ řekl jsem. „Ráno na této planetě. Svítá.“

„Už?“ podivila se, jako by to viděla až teď.

V té chvíli se nejspíš venku paprsky vycházejícího slunce přehoupaly přes obzor a opřely se trochu víc do slunečních baterií. Jas osvětlení se zvýšil tak, že to působilo dojmem, jako kdyby někdo zapnul vypínač.

„Opravdu je ráno,“ řekl jsem. „Půjdu se na to podívat.“

„Ještě ne,“ řekla potichu. „Prosím tě, ještě ne...“

„Počkej tady,“ nedal jsem se zastavit.

V kabině byl příšerný mráz. Než jsem se oblékl do zmrzlé kombinézy, cvakal jsem zuby.

„Zůstaň ležet, ale připoutej se. Pokusím se vzletět,“ dal jsem jí najevo, aby neopouštěla spací vak. „Určitě by bylo lepší, kdybys zkusila usnout. Ještě jsi nespala!“

„Půjdu s tebou,“ chtěla namítnout.

„Podívej, Yl-lo, nemám nic proti tomu, abys šla se mnou, ale v řídicí kabině mi stejně nebudeš nic platná. Zaparkuji s letounem někde, kde se budou akumulátory nabíjet rychleji než tady na planetě, zkontroluji je a za chvíli jsem u tebe. Pak budeme nabíjet, ale to už budu zase u tebe, chceš?“

„Dobře, počkám,“ řekla odevzdaně. Zimomřivě vytáhla své štíhlé, bronzově žluté ruce z vaku a rychle připnula všechny tři pásy. Pak zas vklouzla rukama dovnitř, do tepla.

„Zkus usnout, ale prosím tě, bez imeolu, ano?“

„Rozkaz, kapitáne!“ zamumlala - a usnula.

V řídicí kabině jsem zjistil, že energie je právě tak na vzlet, ale utěšoval jsem se, že nad mraky bude více světla. Podíval jsem se na vnější obrazovky. Dvě z nich už byly asi zničené žíravou atmosférou, protože se na nich míhalo jen zrnění, ale ostatní ještě ukazovaly tvář této planety. Tvář jedovatých žlutozelených skal, fialových louží, nafialovělé mlhy. Zapnul jsem girrigy, ale letoun se nevznesl. Trochu se nadzvedl, ale jen se chvěl, nestoupal. Podíval jsem se opět ven - a spatřil jsem v koutě jedné z obrazovek jakési silné provazce, natažené z ústí tmavé jeskyně k našemu letounu. Tyto provazce byly fialové, kroucené, měly průměr něco kolem čtvrt metru - a držely náš letoun, aby nemohl odletět.

Trochu jsem se polekal, ale jen na okamžik. Mohlo jít o nějakého netvora, který k nám natáhl svá chapadla? Ať je to jak chce, my odsud odletět musíme!

Přidal jsem příkon motorům. Slunce nám dodávalo energie jen tak-tak, baterie byly prázdné a dokonce odpojené. Světla pohasla, ale viděl jsem, jak se fialové provazce napnuly víc a pomalu se začaly prodlužovat. Jenomže ten tvor, či co nás to drželo, nás nemínil pustit jen tak - a jak jsem přidával motorům, světla začínala slábnout. Sešlá-

pl jsem pedál až na podlahu - a najednou, když už světla zhasínala a začínal se kalit i obraz vnějších kamer, spatřil jsem, jak ty provazce naráz povolily a odpadly. Byly čtyři a na jejich koncích byly velké placky s něčím, co připomínalo bílé porcelánové talíře, zřejmě šlo o přísavky. Pokud se jednalo o nějakého příbuzného pozemských chobotnic či spíše kalmarů, pak by to ovšem byla ohromná obluda, neboť chapadla měla délku víc než sto metrů a než odpadla, už jsem v mlze ani neviděl jeskyni, odkud se táhla. Ihned také v mlze zmizela, letoun se vyhoupl vzhůru a stoupali jsme. Antigravitační girrigy potřebují ve srovnání s motory pozemských letadel jenom nepatrný příkon. Nemusí totiž dodávat veškerou energii, potřebnou k vynesení letounu do výšky. Stačí, když vyváží jeho hmotu, pak začne působit vztlak okolního vzduchu a letoun až do stratosféry vyletí jako balón. Při vhodném režimu letu získá dokonce rychlost, která ho vynesete až nad atmosféru. Jakmile jsme po chvilce konečně prorazili pokrývku hustých mraků, zažhnula všechna světla naplno a letoun osvobozeně poskočil.

Co by se ale stalo, kdybychom se silou motorů nevytrhli? Motory dokázaly za dobrých podmínek uzvednout asi desetkrát větší váhu než je váha plně naloženého letadla. Letadlo váží šedesát tun - aby nějaké zvíře udrželo šest set tun, to už by muselo stát za to! Ale tady, při slabém světle, kde byl tah motorů dán přímo výkonem světelných článků - a ty by tak velký výkon nedodaly, bez akumulátorů byl náš letoun slabý jako těžce nemocný pacient. Kdoví? Hlavně že jsme se vytrhli - ani to nebudu Yl-le říkat, umiňoval jsem si.

Rozjel jsem se tak, abychom opustili sféru přitažlivosti planety a pak jsem nasměroval sluneční články ke hvězdě, aby dodávaly maximum. Pak teprve jsem připojil akumulátory, ale protože po jejich připojení všechna světla pohasla, rychle jsem oblékl skafandr a šel jsem je zkontrolovat.

V jednom článku jsem si všiml jakéhosi jiskření. Tam byla porucha, kterou jsem prve přehlédl. Musel jsem vyndat nářadí a odpojit poškozenou větev dříve, než se vadný článek začne vařit. Mohl by zničit další - to jsme si už nemohli dovolit.

Pracoval jsem pod proudem, ale rukavice skafandru by měly být izolační - a také byly. Konečně bylo všechno v pořádku, neviděl jsem žádné jiskření, ani když jsem zhasl světlo. Ted' už nám snad od akumulátorů nic nehrozí. Jenže - další větev je pryč, takže kapacita baterie opět o něco poklesla.

Vrátil jsem se do řídicí kabiny. Vyšlo mi, že nabíjení na plnou hodnotu bude trvat jenom pět hodin. Energie přibývalo rychle, to bylo dobře.

V té chvíli jsem si aspoň myslel, že to je dobře. Netušil jsem, že právě tohle bude znamenat katastrofu.

Podíval jsem se zatím do svých map. Budeme se vracet, to je jisté. Nejbližší hvězda odtud má planetu, ačkoliv nevíme jakou, vždyť jsme zatím na žádné planetě cestou nepřistáli. Jde o to, jestli tam je kyslík. Pak tu jsou dvě hvězdy bez planet, ty bychom asi přeletěli bez zastávky. Dál je trochu bohatší soustava, tři planety. Tam bychom se asi měli zkusit dostat. Hrome, té smůly už snad bylo dost, jestli ne, pak... Vlastně už nás mohla potkat jen jedna nehoda, nezáleželo by na tom, co to bude. Ať by se týkala čehokoliv, byla by naše poslední.

V kabině se oteplilo. Sotva jsem si to uvědomil, vypnul jsem topení kromě řídicí kabiny a kabiny Feiona a Yl-ly. Pak mi zbývalo nastavit buzení na dvě hodiny a usnul jsem tady v pilotním křesle, oblečený do skafandru.

Když mě vzbudil signál budíku, bylo v akumulátorech dost energie na několik nadprostorových skoků. Rozhodl jsem se, že nemá cenu čekat. Nastavil jsem letoun k nejbližší hvězdě a zapnul igidhig. Světla trochu pohasla a zase se rozsvítila - a byli jsme v Evseji. Nabral jsem naši obvyklou rychlost a musel jsem čekat. Ale najednou jsem měl nepříjemný pocit, až jsem rychle přeletěl očima všechny přístroje. Ne že by ukazovaly, že je všechno v tom nejlepší pořádku, ale nikde jsem neviděl nic, co by dávalo za pravdu mé předtuše. Až po chvílce jsem to objevil. Zamrazilo mě ale víc, než když jsme unikli z palby meteorů a upozoroval jsem kritické poškození akumulátorů.

I tentokrát se jich to týkalo. Energie ubývalo rychleji než by mělo. Odhadl jsem, že ke hvězdě doletíme, dokonce asi s rezervou, ale jak to tak vypadalo, neměli jsme energii na víc než na dvě až tři hodiny letu v Evseji. Přitom mezi námi a Yllinou byla oblast, na kterou jsme prve potřebovali skoro čtyřicet hodin nepřetržitého letu. Pustá oblast vesmíru, rozsáhlá tři sta padesát světelných let, ve které nebyla ani jediná hvězda, u níž bychom mohli dobít vybité akumulátory. Kdybychom tam zůstali viset bez energie - pak by nám opravdu zbýval jedině imeol!

Jenže tato oblast nás oddělovala nejen od Aigury, ale též od Ylliny, našich jediných nadějí.

Bylo to, jako když obžalovaný uslyší konečný rozsudek.
... a odsuzuje se - k trestu smrti...!

Když jsem se probudila, Pav-le u mě nebyl. Byli jsme asi někde v prostoru, v letadle bylo beztláčí. Hned jsem si ale všimla, že v kabině je teplo. Pav-le - můj Pav-le tedy letěl nadprostorem, nebo nabíjel baterie, ale rozhodně jsme nebyli na planetě. Vylétla jsem ze spacího vaku, bleskurychle jsem se oblékla a honem do pilotní kabiny. Bylo to, jak jsem si myslela. Viseli jsme u hvězdy a nabíjeli.

„Ahoj, Yl-lo!“ pozdravil mě Pav-le pozemským pozdravem, který používal jen zřídka, jen ke mně a jen když měl dobrou náladu. „Vyspala ses dobře?“

„Domluvili jsme se, že přijdeš ke mně,“ vyčetla jsem mu, ale bylo mi krásně. Přitiskla jsem se k němu, jen co jsem vedle něho zaplula do sedadla.

„Byl jsem u tebe, ale nemohl jsem tě budít, když jsi tak krásně spala,“ usmál se na mě. „Mám pro tebe dvě novinky. Dobrou a špatnou. Kterou chceš slyšet první?“

„Tak raději tu dobrou, špatných už bylo moc!“

„Funguje nám zase čistička vzduchu. Našel jsem ve skladu náhradní kompresor. Pokud se něco zlého nestane, pak i s tou poslední tlakovou láhví se nejméně dva měsíce nemusíme bát udušení. Vidiš - přece máme naději, i když to vypadalo zle!“

„Pav-le!“ vykřikla jsem radostí. „Tak přece! A já jsem si už odměřovala smrtící dávku!“

„Ale teď tu špatnou zprávu,“ zvažněl. „Akumulátory vydrží jenom na šest hodin letu. Za tu dobu můžeme uletět jen něco kolem osmdesáti světelných let vzdálenosti.“

„Tak budeme přelétávat jen od jedné hvězdy ke druhé, ne?“

„Zapomínáš na velký prostor bez hvězd, kterým jsme letěli mezi šedesátou devátou a sedmdesátou hvězdou,“ řekl vážně. „Ten nepřelétíme, má tři sta padesát světelných let. Vypadli bychom z nadprostoru bez energie někde uprostřed, daleko od hvězd, to by byl náš konec. Tuhle cestu máme uzavřenou.“

„Takže jsme přece jen ztroskotali!“ zatočila se mi hlava. „Máme dost kyslíku, ale jsme tak jako tak ztraceni.“ Asi jsem zbledla, protože

mě rychle vzal za ruku.

„Tak to není,“ řekl rychle. „Máme ještě jednu možnost. Je obtížnější, ale pořád máme naději. Podívej se!“

Rozvinul přede mnou svou mapu oblasti, ve které jsme se právě nacházeli. Mapa byla namalovaná ještě na Aiguře, ale už byla dost pokreslená dodatečnými informacemi, nasbíranými až teď, za našeho putování.

„Podívej se! Tudy to nejde, ale mohli bychom sem, potom skrz tuhle hvězdokupu. Dostaneme se na okraj prázdné oblasti v místě, kde do ní z jedné i z druhé strany zasahují osamělé hvězdy. Po nich bychom přeletěli, jsou u sebe blíž, odhadem kolem sedmdesáti světelných let. Přiletíme k Yllině z jiné strany než jsme si mysleli, ale ještě by to šlo. Kritické místo je tady, hvězdy tu jsou nejdál od sebe. Podle mě to můžeme přeletět, když nabijeme akumulátory naplno a vypneme v lodi osvětlení, vytápění i čističku vzduchu, ale jistý si moc nejsem ani pak. Tyto hvězdy jsme dosud vždycky počítali při pohledu z dálky a tedy nepřesně. Až se k nim dostaneme blíž, změříme je a pak uvidíme. Snad to přece jen půjde.“

„A kdyby byly příliš daleko?“

„I pak máme ještě jednu cestu, ale ta je bohužel mnohem delší,“ řekl vážně. „Doufám, že tudy nepoletíme.“

„Co je to za cestu?“ podívala jsem se na něho nedůvěřivě. Naše mapa žádnou takovou cestu neukazovala!

„Museli bychom letět mimo oblast, kterou ukazují všechny mapy, co máme. Někde se ramena Galaxie od sebe vzdalují víc, jinde se naopak přibližují. Aigura je také v jednom takovém místě, kde jedna hustší oblast končí a za ní je jen stovka světelných let prázdná. Ušetřilo nám to rozhodování, kterým směrem se máme vydat. To ale neznamená, že se nutně musíme vrátit stejnou cestou. Mohli bychom zamířit přímo ke středu Galaxie a doufat, že se nám někde jinde podaří prostor mezi rameny překonat. Ale nevím, zda bychom doletěli, to by byla moc dlouhá cesta a nejsem si jist, zda by ji letadlo vůbec vydrželo. Doufám, že to přeletíme právě tady.“

„Tak proč o té delší cestě uvažuješ?“ zatajila jsem dech.

„Protože naděje umírá poslední,“ řekl.

Tentokrát jsem ani nemrkla a vzpamatovala jsem se.

„Víš, Pav-le, já už jsem se smířila i s posledními dvěma dny života,“ řekla jsem zase veseleji. „A teď říkáš, že máme pro sebe ještě

mnohem víc, než kolik jsem mohla doufat!“

„To není tak jisté,“ odpověděl. „Zůstat na tomhle místě nemůžeme, to by byla jistá smrt. Když poletíme jinam hledat záchranu, pak snad máme naději, že se dostaneme domů, ale na druhé straně riskujeme, že nás příští meteory zabijí. Kromě toho mi teď dělá starosti Feíon. Nevím, zdali ho dovezeme na Aiguru živého. Proč jsem ho vůbec bral s námi!“

„S tím se netrap!“ řekla jsem, ačkoli se mi přitom stáhlo hrdlo. „Feíon umře, to je jisté, ale nemůžeš si vyčítat jeho smrt, nemáš na ní vinu. Původně jsme měli letět sami a on se přihlásil sám. Vím, byl to ohromný kamarád a obětoval se za nás, kdyby tam nešel on, zůstala bych tam asi já.“

„Tebe jsem tam nepustil - ale na Feíona jsem zapomněl,“ řekl trpce. „Ba ne, Yl-lo, já mám vinu na jeho stavu. Už tím že tady jsem. Když to tak vezmeš, nebýt mě, byl by naživu a měl by možná i tebe...“

„S tím už na mě nechod' vůbec,“ řekla jsem. „Ty jsi prve udělal všechno abys mě odradil, nemůžeš si vyčítat, že bys mě přebíral zrovna jemu. To já jsem se rozhodla a vybrala si tebe, navzdory všem kdo mě zrazovali. Nebyl jsi ani jediný, kdo mě varoval. Ale když už jsem se rozhodla, tak to myslím vážně. Já tě chci mít, ty paličatý pozemšťane, i když už to možná bude jen na poslední měsíc našeho života! Jestli přece přežijeme a ukáže se, že spolu děti mít nemůžeme, dám ti na vybranou. Buď budeme spolu dál a vezmeme si nějaké opuštěné dítě na vychování - nevím, jak je tomu na Zemi, ale u nás na Aiguře jich bývá dost. Nebo ti dám volnost podle našich, aigurských zvyků, i tu možnost mám. Teprve pak by ses musel pro změnu rozhodnout ty, rozumíš mi? Ale do té doby - jsme tu vlastně ztraceni sami dva ve strašném vesmíru, tak nebuď pořád tak úzkostlivý, jestli mi ubližuješ nebo ne - a měj mě rád, pokud to ovšem nehraješ jen tak naoko...“

„Já tě nemám rád jenom naoko,“ řekl tiše. „Já tě mám rád doopravdy - ty Aiguřanko, dvacetkrát paličatější, než mohou být lidé ze Země!“

„Opravdu?“ roztála jsem.

Pak mě pohladil po vlasech a bylo mi zase krásně. Věděla jsem, že v těch jeho rukou je strašlivá síla. Kdysi dokázal mnohem staršího válečníka a šlechtice Vontra udržet jednou rukou! Když jsem po něm chtěla, aby mě pořádně stiskl, málem mě rozmačkal - ale když mě hladil, byl to tak jemný dotyk...

„A neříkej mi pořád - Pav-le,“ usmíval se na mě. „Moje jméno se říká maličko jinak. Nikdy mi to od nikoho nevadilo, ale od tebe bych to chtěl slyšet správně.“

Naučil mě to ovšem skoro ihned. Ani jsem nevěděla, že mu celou dobu komolíme jméno!

„Chtěla bych umět tvoji řeč,“ řekla jsem, když jsem zase ležela schoulená v jeho náručí. Mohl by mě tak držet dlouho, v beztížném stavu jsem naštěstí vůbec nic nevážila, ale jemu by to asi nevadilo ani na Strašlivé...

„Náš jazyk je dost těžký, ale jestli chceš... Jenomže teď asi budeme mít jiné starosti. Mám pro tebe totiž ještě jednu novinu,“ řekl po chvíli. „Jen co zase nabijeme akumulátory, pokusíme se přistát na planetě. Je právě pod námi. Pokud tam najdeme vodu, už by nám nic nechybělo.“

„Ty jsi našel další Yllinu?“

„To nevím, ale brzy to budem vědět,“ řekl. „Planeta je překrásná, z dálky se podobá Yllině, Aiguře i Zemi!“

Planeta ASKARIS

Planeta byla zatím daleko, snad proto jsem si jí doposud nevšimla. Byla opravdu překrásná, ale přistáli bychom na ní, i kdyby byla ošklivá jako noc, jen kdyby byla naděje získat na ní vodu aspoň z nějaké kaluže - čistou bychom si už nějak vydestilovali. Přistávali jsme však opatrně. Nemělo by cenu hnát se dolů a tam narazit na vyčnívající skalisko.

Konečně jsme proletěli mraky a pod námi se objevila modrá pláž - moře. Sláva, tady by vody dost, ale teď zase bychom potřebovali objevit alespoň ostrov pevné půdy, kam by mohl letoun dosednout. Bylo načase jej pořádně prohlédnout zvenku a zjistit, kudy nám sice pomalu, zato neustále uniká vzduch. Rozhodující by bylo, zda aspoň něco půjde opravit. Povrch letounu mohl být řádně rozleptaný žíravou atmosférou minulé planety, k tomu můžeme najisto připočíst pár desítek děr po meteoritické kanonádě... nebude to rozhodně jednoduché, když nás pořád čeká více než tisíc světelných let cesty!

Letěli jsme nad mořem půl hodiny, než jsme spatřili zemi. Byl to jen ostrov, naštěstí dost rozsáhlý, kde jsme si mohli vybrat, kam přistaneme. Vybrali jsme velkou planinu nedaleko od moře. Když jsme přistávali, neubránila jsem se zachvění. Byla to další planeta, která mohla rozhodnout o našem osudu! Opravíme tu, co opravit půjde, nabereme si novou zásobu vody - a pak se uvidí.

Celý zbytek dne jsme tahali od moře nádoby s vodou. Hned jsme ji destilovali, pak jsme ji dali ochutnat poslednímu jor-rí. Byla to dobrá voda, naplnili jsme celý zásobní tank. Ale pak nastal večer a ve tmě se nedalo nic dělat. Také jsme byli oba nesmírně unavení, jak se po delším pobytu bez tíže dalo očekávat. Sotva jsme se vlekli sami a nádoby jsme vodou plnili nejvýš do poloviny, uneslo by je i malé dítě. Přesto jsme se oba sotva ploužili. Pavel nakonec řekl, že ráno bude moudřejší večera a že musíme jít spát, jinak se oba složíme. Měli bychom ale zkusit, zda nebude vzduch dýchatelný.

Připravila jsem jor-rí a odnesla jsem ho i s klíčkou do přechodové komory. Byl tam hrozný zápach, ještě tu nevyvanul jedovatý vzduch minulého světa. Rychle jsem klíčku zavěsila a vrátila se. Pavel na dál-

ku otevřel vnější dveře. Bohužel jsme tam neměli žádnou kontrolu, kamera v přechodové komoře byla zničená a náhradní jsme neměli. Rozhodli jsme se počkat a ráno si dojít jor-rí prohlédnout osobně.

Podívali jsme se ještě na Feíona - neměl by se probudit dříve, než za třináct až čtrnáct dnů - a pak jsme se sešli v mé kabince. Dlouho jsme však nemohli usnout. Od naší první společné noci po havárii jsme se už pořád chovali tak, jako kdyby každá noc měla být naše poslední. A opravdu, jakmile jsme se vnitřně vyrovnali se smrtí, která teď byla skutečně neustále na dosah, nějaké menší nebezpečí nás nezajímalo. Co bude potom - toho se musíme nejprve dožít!

Ráno vstal Pavel jako první a nedalo mu to, musel se jít podívat do řídicí kabiny. Vzápětí pro mě přiběhl s obrovskou novinou. Probudila mě lépe než konev ledové vody.

„Objevili jsme obydlenu planetu!“ sděloval mi rychle. „Venku jsou nějaké bytosti a mají docela slušnou civilizaci. Rychle se obleč a přijď za mnou!“

„Počkej - neuteč mi!“ křikla jsem polohlasem. Zastavil se ve dveřích a čekal. Vyklouzla jsem ze spacího vaku nahá, ani mi nevadilo, že se dívá. V mžiku jsem se oblékla, spolu jsme doběhli do řídicí kabiny. Posadila jsem se vedle něho, vzala ho za ruku a přerývaně oddechovala. Položil mi dlaň na hlavu a pomalu mě hladil po kudrnách - vypozo- roval, že mě to dosti uklidňuje.

Před letounem leželo třímetrové šedé poloskleněné vejce - a v něm dvě postavičky. Něco tak bizarního jsem v životě neviděla! Tva- rem těla ty bytosti připomínaly lidi, ale jenom do chvíle, než vylezly z vejce, nejspíš zdejšího dopravního prostředku. Měly tak jako my hla- vu, trup, ruce a nohy. Ale když vystoupily, zpozorovala jsem, že mají na rozdíl od nás navíc mohutný ocas, o který se opírají. Podivný, ale jejich vzhledu odpovídající byl i způsob jejich pohybu: poskakovaly oběma nohama najednou. Neměly srst, ale drsnou červenou kůži s mnoha vráskami. Jejich hlava byla jako obrovské rudé vejce bez vla- sů, uší, úst i nosu. Byly na ní proto nápadné jediné obrovské, neuvěřit- elně vypoulené zelenavé oči. Když jsem je viděla poprvé, překvape- ním jsem zůstala civět, vypadalo to, jako by jim oči vypadávaly z hla- vy. A navíc - ty bytosti byly oblečené! Měly na sobě stříbřitý oděv s mnoha záhyby, jako kdyby byly oblečené do tenkého, pomačkaného plechu.

Tvorové doskákali k našemu letadlu a opatrně je obhlíželi ze

všech stran. Pak se o něco přeli a nakonec oba odletěli ve svém vajíčku. Ted' už bylo jasné, že to je letadlo.

Vrátili se za malou chvilku - a už ne sami. Vajíček se přihnalo pět, dvě jen tak zakroužila kolem a zase odletěla, ostatní se rozestavila kolem nás a dosedla na pevnou zem. Jedno jsem viděla dobře, stálo na pláni, ale ostatní zapadla do bujné vegetace stranou, kde ihned mým očím zmizela. Že by se nás domorodci obávali a pozorovali nás jen vskrytu?

V krátké době přiletělo osm dalších letadel. Tentokrát všechna přistála na planince.

„Snad bychom se jim měli ukázat,“ navrhla jsem nesměle.

„Když mezi ně půjdeme ve skafandrech, polekají se nás,“ řekl Pavel neurčitě.

Místní obyvatelé si prohlíželi naše letadlo zdálky, ale nejevili známky bázně. Pak ale přiletělo pět dalších letadel a já jsem vytřeštila oči. Z prvního letadla kromě podivných obyvatel vystoupila také vysokánská dívka v modrém, lesklém obleku. Ta už vypadala docela jako lidé - jenomže já bych jí sahala tak do pasu a dokonce i Pavel byl proti ní malý! Měla tmavohnědou, až skoro černou pleť, ale přitom se v obličeji podobala více Pavlovi, než mně. Oči i nos měla stejné jako on, úzké a strašně špičaté, měla ale podivné, dlouhé černé vlasy a bílé zuby. Nepřipadala mi však ošklivá - už jsem si zvykla na Pavla, takže mi to ani nepřišlo.

„Podívej - je jich víc druhů!“ řekla jsem potichu.

„Vzal bych si skafandr a šel bych se jim ukázat,“ řekl Pavel polohlasem, ačkoliv nás venku nemohl nikdo slyšet.

„Raději bych ještě chvilku počkala,“ řekla jsem také tak potichu. „Kdoví jaké mají úmysly. Vyjdeme ven - a oni si nás třeba připraví k večeři.“

Černá dívka se nebála vůbec. Beze strachu došla k našemu letadlu a zmizela z dosahu vnější kamery. Podle otřesů jsme poznali, že vstoupila do přechodové komory, kam jsme však nemohli vidět.

„Nechala jsem tam našeho jor-rí!“ vyjekla jsem.

„Jestli ho sní, budeme aspoň vědět na čem jsme,“ řekl.

V té chvíli se však černoška opět vynořila venku. Klidně, beze spěchu došla ke svému letadlu a cosi odtud vytáhla.

Byl to takový kufříček, ale když odklopila jeho víko, pod ním byla deska plná knoflíků a ve víku se rozsvítila - právě taková obrazov-

ka, jako byla naše, kterou jsme oba pozorovali okolí letounu. Ovšem - něco jsem přece o obrazovkách věděla, ale že by byla tak placatá, aby se vešla i do tenkého víka kufříku?

„Já jim jdu naproti,“ řekl Pavel, zřejmě také překvapený. „Tohle jsou přece lidé jako my, ti nás nesnědí.“

„Půjdu s tebou,“ prohlásila jsem.

„Ty počkáš tady,“ opáčil klidně.

„Myslíš si, že bych tě nechala jít samotného?“ podívala jsem se na něho vyčítavě. „Raději budu s tebou, než abych tady umírala strachem!“

Rychle jsme se nasoukali do skafandrů, uzavřeli vnější východ z letadla, společně sestoupili do šachty a otevřeli ručně dveře do přechodové komory.

Klíčka s jor-rí tu visela jako předtím. Zvírátko uvnitř se mělo čile k světu, ani atmosféra, ani přítomnost neznámé bytosti na ně neměla žádný vliv. To bylo dobré znamení, ale nic bych nechtěla přeceňovat.

„Tak půjdeme, ne?“ usmál se na mě Pavel.

Souhlasně jsem přikývla, ale nebylo mi do tance. O těch venku jsme toho věděli málo a dalo se čekat ledacos.

Otevřeli jsme vnější dveře - vytvořily nám padací most až k zemi. Sešli jsme po nich ruku v ruce dolů, přímo proti těm bytostem. Už na nás čekaly. Nikdo se nás nepolekal a neutekl před námi, jak se obával Pavel, nikdo se ani nevrhl na nás, jak jsem se obávala já. Bytosti kolem nás utvořily půlkruh a černoška uprostřed nám výmluvně ukazovala na stoleček, na němž svítila zapnutá obrazovka.

„Yl-lo, tady konečně uvidíš myslící stroj,“ řekl mi tiše Pavel. „Zdá se mi, že jejich civilizace je bližší naší, pozemské.“

O myslících strojích jsem od něho často slýchala, ale aby to byl takový malý kufříček? Než jsem se ale mohla podívat, objevil se na obrazovce bílý kruh. Černá dívka se nám přitom něco snažila naznačit.

„Co chce?“ zeptala jsem se Pavla polohlasem.

„Asi bude chtít zjistit naši řeč,“ řekl neurčitě. „Aspoň já bych to na jejich místě udělal také tak. Zkus jim nahlas říci, co vidíš.“

Přistoupila jsem tedy blíž a hlasitě, jak mi to skafandr dovoľoval, jsem řekla: „To je kruh.“

Kruh okamžitě zmizel a objevil se trojúhelník.

„To je trojúhelník,“ řekla jsem.

Objevil se opět kruh - a v té chvíli jsem slyšela podivný hlas, zře-

telně vycházející z kufříku: „TO JE KRUH“.

„Ano, kruh,“ opakovala jsem překvapeně.

Objevil se trojúhelník a opět se ozvalo: „TO JE KRUH“.

„Ne, trojúhelník,“ opravila jsem ten hlas. „Nejsou zrovna moc chytří,“ obrátila jsem se k Pavlovi.

„To nebude tím,“ zavrtěl hlavou. „Myslím si, že ti dali úmyslně špatnou odpověď, aby poznali slova ano a ne.“

Pak se na obrazovce objevil stylizovaný obraz krajiny. Oranžová svítící linka zvýraznila velkou horu v pozadí.

„Co mám dělat?“ obrátila jsem se k Pavlovi.

„Pojmenuj všechno, co po tobě chtějí vědět,“ řekl.

„Ty víš, proč to takhle ukazují?“

„Ovšem,“ řekl. „Mně je to úplně jasné. Tenhle stroj chce, abys všechno, co vidíš, pojmenovala ve svém jazyce. On si to zapamatuje a tak se rychle naučí naši řeč. Uvidíš, jak brzy se s ním dohodovíme!“

„Já se přece nechci domlouvat se strojem, ale s lidmi,“ řekla jsem.

„Nejdřív se někdo musí naučit řeč toho druhého,“ řekl. „Ten stroj to dokáže nejrychleji a jakmile bude znát naši, bude nám dělat prostředníka. Lidé by se to učili mnohem déle, jak víš. Budeš muset ale hovořit ty, protože já neznám tak důkladně aigursky.“

Podle mě mluvil jako rodilý Aiguřan, ale asi nemělo cenu, abychom si navzájem skákali do řeči. Pak už jsem jen já sama odpovídala na dotazy toho stroje. Jen občas jsem se obrátila o radu k Pavlovi, většinou jsem rychle povídala a povídala.

Když jsem se zeptala, kde se v tom bere takové množství obrázků, dostala jsem od Pavla odpověď, že uvnitř nejsou jen uloženy fotografie, které by přístroj promítal, ale že ten stroj si ty obrázky vymýšlí! Chtělo to po mně, abych rychle pojmenovala různé věci. Vždycky to ukázalo příslušný obrázek a abych se nemohla splést, ještě to obkreslilo dotazovanou věc svítící oranžovou čarou. Vždycky když jsem odpověděla, oranžová čára zmizela a objevila se jiná. Vyzývala mě, abych pojmenovala další věc.

A nikdy se mě to nezeptalo dvakrát!

Pavel se pokusil obrátit se na černošku, která sledovala moji komunikaci s myslícím strojem. Snažil se jí naznačit, zdali nemá více takových strojů. Dívka ho chvíli nechápala, ale pak najednou vyskoči-

la a za chvíli byla zpátky od svého letadla. Přinesla druhý stroj, popojila kablíkem s prvním, zapnula a pak se zase obrátila ke mně.

Pavel najednou odběhl do letounu a když se vrátil, držel v ruce notes a tužku. Zkusil cosi kreslit a pak to ukázal černošce. Pochopila ho, vzala nabízenou tužku, cosi k jeho kresbě přimalovala a řekla: „Askaris.“

Pak Pavel dupl a pomalu, zřetelně řekl: „To je Askaris?“

Neodpověděla mu černoška, ale stroj, který mu byl blíže.

„TATO PLANETA SE JMENUJE ASKARIS,“ ozvalo se. „ŽIJÍ TU LIDÉ TYPU A - JAKO ASKARIS. DALŠÍ PLANETY JSOU DALEKO ODTUD. ŽIJEME VE SPOLEČENSTVÍ, KTERÉ ZNÁ LIDI ŠESTI TYPŮ A NELIDI ČTYŘ TYPŮ. OBÝVÁME ČTYŘICET DVĚ PLANETY A DALŠÍCH STO DVACET OSM TECHNICKÝCH SVĚTŮ.“

Pane jo! Tahle civilizace je tedy mnohem dál ve zkoumání vesmíru než jsme my, uvědomila jsem si. Sto šedesát světů!

„Já jsem Zirranei z Bardžá,“ řekla černá dívka. Také její slova teď opakoval stroj v čisté aigurštině, učil se zřejmě nesmírně rychle - přesně tak to Pavel tvrdil! Její slova vždy vzápětí vyslovil aigurštinou a naše slova zase opakoval v řeči černošky - a jak se zdálo, rozuměly nám i všechny ostatní bytosti kolem.

Bylo ale vidět, že Pavla nic z toho nepřekvapilo a proto jsem se rozhodla, že se také nebudu divit, jakkoliv se mi to zdálo neuvěřitelné. Některé věci byly ještě neuvěřitelnější, ty by mě musely vyvést z míry úplně.

První co mě šokovalo byla taková malá příšerka, sedící na krku dívky, co s námi jednala. Mně se od prvního pohledu zdála strašně odporná, asi jako ti hnusní pavouci na Yllině, ale ta dívka se jí vůbec neštítla, ačkoliv obludička měla nohy jako klubko hadů, dokonce stejně šupinatých. Nebyla ani moc velká, vešla by se mi asi do obou dlaní, ale byla hrozně ošklivá. Měla vakovité tělíčko bez hlavy, na němž byla přímo posazena dvě malá, jiskřící očička a spousta svíjejících se šupinatých chapadel. Podobala se klubku hadů, kterých jsem se vždycky štítla. Byla tak odporná, že jsem měla co dělat, abych nezačala ve skafandru zvracet. Tahle ohyzda nejraději seděla dívce za krkem, dovolila si sahat jí těma hadovitýma nohama i do obličeje - brrr! Jenže dívka si na tuhle obludu zřejmě už zvykla, ani jí to nepřišlo odporné. Asi to nebylo nebezpečné, ačkoliv se mi nad tím zvedal ža-

ludek.

„Zabývám se živými tvory,“ pokračovala černoška. „Podle vašeho zvířátka jsem zjistila, že jeho a tím i vaše životní principy dobře odpovídají podmínkám této planety. Možná tu budete moci chodit bez kosmických obleků. Ráda bych to ale věděla jistě. Mohla bych k tomuto účelu od vás dostat aspoň jednu kapku vaší krve?“

Pavel opět odběhl do letadla, zatímco já jsem pokračovala a odpovídala na dotazy mluvícího stroje. Pavel byl mžikem zpátky. Nesl krabici se zakrvácenými obvazy od posledního Feíonova převazování, podal ji černošce a ta s ní odkráčela ke svému letadlu. Přiběhla ale za chvíli a hned se zblízka skrz skla přílby pátravě podívala Pavlovi do obličeje. Pak se otočila k tomu svému myslícímu stroji a řekla:

„Prozkoumala jsem krev, kterou jsi mi dal. Není to tvoje krev, vid’? Nevadí. Podle ní je jisté, že můžete všichni hned odložit skafandry. Tato planeta vám nebude nebezpečná, tak jako vaše přítomnost není nebezpečná pro nás.“

„Jak to můžete tvrdit?“ podivil se Pavel, ale já rovněž. „Třeba to, že ta krev není moje. Nepopírám, je tomu tak, ale moc by mě zajímalo, jak jste to mohli zjistit.“

„Tahle krev patří tmavovlasému muži, velmi mladému, který se ti vůbec nepodobá,“ řekla Zirranei. „Je asi zraněný, má v krvi spoustu obranných látek, které by tam být neměly. Mám dojem, že je to obrana při poranění. Navíc má v sobě nějaké drogy... Nebyla to čerstvá krev a navíc byla znečištěná, to se vždy určuje mnohem hůř. Nemáte s vaším zraněným problémy? Možná bych vám mohla nějak pomoci! Ty jsi přece světlovlasý. Kromě toho se mi zdá, že patříš ke zcela jinému typu lidí, než ostatní. Trochu mě mate, že se oba vaše typy tak výrazně od sebe liší, to nebývá na jedné planetě obvyklé.“

„Já nejsem z Aigury,“ přiznal Pavel po pravdě. „Patřím do jiné civilizace, jsem z jiného světa, než moji přátelé.“

„Myslela jsem si to!“ řekla černoška sebejistě. „To je nádherné, vy pocházíte z podobného Společenství jako my? Tím lépe! Ale mám i pro tebe dobrou zprávu. Pokud se biologicky sneseš s lidmi z Aigury, sneseš se i s námi. Řekla bych, že budeme k oběma vašim typům lidí mnohem blíží, než máme třebas k lidem Askarisu. Mohl bys mi věnovat na zkoumání svou krev? Chceš-li, můžeš si rovnou odložit skafandr, nebude to pro tebe nebezpečné.“

Po těchto slovech Pavel jako kdyby zapomněl na opatrnost. Ote-

vřel přílbu a než jsem stačila vykřiknout varování, začal si odpínat rukavice.

„Pavle, co to děláš?“ vyjekla jsem.

„Neboj se, Yl-lo,“ snažil se mě upokojit. „Tihle lidé nám tvrdí, že nebudeme skafandry potřebovat. Rozhodl jsem se to vyzkoušet. Možná jim věřím víc než je zdravé, měli bychom asi pár dní počkat, jak dopadne jor-rí - ale já už déle ani čekat nechci, já to prostě udělat musím.“

Sundal rukavice a trochu se škrábl do prstu. Pak natáhl ruku k černošce Zirranei a podával jí kapku své krve, jak chtěla. Zirranei po ruce sklouzla malá, žlutohnědá příšerka, která jí prve seděla za krkem. Natáhla svá chapadla a dotkla se jimi Pavlovy ruky. Pavel to ovšem vydržel, nelekl se ani pavouků na Yllině! Příšerka obratně přešplhala černošce na krk a usadila se jí tam. Dokonce natáhla chapadla a zakryla jí oči, jako kdyby si s ní hrála na slepou bábu. Zirranei na to nic, nechala si to všechno líbit.

Pak najednou Zirranei skoro zalapala po dechu, odhrnula si chapadla s očí a pohlédla na Pavla vytřeštěně, jako by na jeho místě uviděla nějakého ohyzdného netvora.

„Ješíšikriste!“ zadrmolila a chvíli stála jako v šoku.

Při tom podivném slovu Pavel také vytřeštil oči a zbledl. Tím však překvapení nekončila. Dívka pomalu natáhla ruku ke svému přístroji, odpojila od něj malou plochou destičku a podala ji Pavlovi. Otočila ji obráceně a prstem ukazovala na nevelký štítek s písmeny, co byl na ní zezadu nalepený.

Když Pavel spatřil destičku, zapotácel se, jako by ho něco znenadání praštilo do hlavy. Přiskočila jsem a dívala jsem se nechápavě na destičku s neznámými, podivnými znaky, kterou držel v ruce.

„Proboha, Yl-lo, to není možné!“ vykřikl. „Já musím mít halucinace!“

„Proč si to myslíš?“ vyhrkla jsem nerozhodně. „I zdejší obyvatelé přece mohou používat písmo, podobně jako máme své písmo my i vy.“

„Protože...“ vrtěl hlavou Pavel. „Protože já - já tohle písmo znám! Ale co proboha dělá tady?“

Z našich společných počítání jsem už znala tvar písmenek Pavlova písma. Pavel mě je učil spíš z legrace než vážně. Já jsem si dokonce takto začala psát zápisky, které by kromě mě a Pavla nikdo jiný

nepřečetl. Psala jsem Pavlovými písmenky - ale aigurštinou. Tady jsem však viděla jenom změt' naprosto neznámých, nesmyslných značek! Podívala jsem se udiveně, ale on mi ukázal na tři poslední slova. Ta byla opravdu napsaná pomocí jeho písmenek! Nerozuměla jsem jim, ale pomalu jsem ten nápis vyslovila:

„MADE IN JAPAN.“

Netušila jsem, kolikrát v životě se s těmito třemi slovy setkám! Tahle slova jsou dnes známá i po celém našem světě, po celé naší staré dobré Aiguře. Tenkrát jsem pochopila jen, že tato slova patří k Pavlovu domovu, takže jsme možná přece našli Zemi!

V té chvíli mě uchopily dvě strašně silné ruce. Pavel mě popadl, vyzvedl mě do výšky a začal se se mnou točit dokola. Tohle mi ještě nikdy neudělal!

„Yl-lo, jásej, tancuj, křič - my jsme to dokázali!“ volal radostně - a bylo vidět, že jása celou svou bytostí, jak už jsem ho také dlouho neviděla.

Pavel mě pak postavil na pevnou zem a začal mluvit přímo, svou pozemskou řečí - a ta tmavá dívka mu k mému nekonečnému údivu porozuměla! Odpovídala mu také přímo, bez myslícího strojku, i když bylo vidět, že je tím sama překvapená!

„Ona zná Zemi!“ křičel Pavel radostně. „Tento svět není Země, jenomže zatím co jsem byl s vámi ve vesmíru, na Yllině a na Aiguře, pozemská hvězdná loď našla Společenství a Země se ke Společenství připojila!“

„Takže už nebudeme dál hledat?“

„Už ne, už jsme u cíle!“

Kosmonauti nedělají z radosti kotrmelce, zejména ne před cizími bytostmi - jinak by to Pavel jistě udělal. Potom se ještě o něčem dohadoval s tou tmavohnědou dívkou, ale i když jsem poznala, že ho její slova občas překvapila, vypadal velice spokojeně.

„Yl-lo, je to mnohem lepší, než jsem si myslel,“ obrátil se pak ke mně. „Zirranei tvrdí, že bychom se mohli dostat na Zemi možná ještě dnes, ale ne naším letadlem. Teď se tu prý k dopravě mezi planetami používá něco mnohem lepšího než mezihvězdná letadla. Říká, že znají přímý transport. Je prý mnohem rychlejší než nadprostorová letadla. O tom jsem ovšem nevěděl, odvezli jste mě ze Země dřív než to zavedli.“

„Nenecháme tu snad Feíona samotného,“ řekla jsem smutně.

„Máš pravdu,“ přestal jásat. Pak se obrátil k Zirranei a něco si povídal.

„Máme jí Feíona ukázat,“ obrátil se pak ke mně. „Ona mi tvrdí, že umí léčit a že by nám s ním mohla pomoci. A už si taky sundej tu kuklu, Yl-lo, tady je docela krásně!“

„No, ukázat jí ho můžeme,“ svolila jsem. Ale najednou se mě zmocnil hrozný smutek nad tím, že se Feíon nedočkal cíle naší cesty. Těšil se na Zemi jako my - ale teď už ji nikdy neuvidí!

Trochu jsem zaváhala, ale potom jsem také odepnula přílbu skafandru - a poprvé jsem se nadechla zdejšího vzduchu. Měla jsem sice obavy, ale kdyby v něm bylo něco škodlivého, Pavel se toho už nadýchal také a v tom případě...

Vonělo to tu jinak než na Yllině i na Aiguře - ale dýchat se tu dalo a bylo tu příjemné teplo. Pak jsme se s Pavlem, oba s přílbami na zádech, obrátili k letadlu. Zirranei šla bez rozpaků s námi i s tím svým odporným zvířátkem.

V letadle ale bylo opravdu hrozně.

Čpavý zápach od elektrolytu z rozbitých akumulátorů byl cítit po celém letadle. Pavel nechával všechny dveře za námi otevřené, ale vyvětrat ten ostrý pach nebylo vůbec snadné. Ve Feíonově kabině se k tomu přidal zápach z dezinfekce, takže tam bylo na zvracení. Všimla jsem si, že to i Zirranei nebylo příjemné, ale ovládla se a raději se rychle sklonila nad Feíonem, který tu pořád ležel ve svém spacím vaku.

Pavel na tichou prosbu Zirranei vytáhl ven Feíonovu ruku, bezvládnou, zavázanou obvazem. Zirranei ji nechala dlouho prohlížet a osahávat svému zvířátku, až se mi z toho pohledu udělalo špatně. Otočila jsem se a schovala obličej do dlaní, abych se na to nemusela dívat.

Zirranei se chvilku polohlasně dohadovala s Pavlem. Pak Pavel najednou tlumeně vykřikl překvapením, uchopil mě za rameno a zatřásl se mnou.

„Yl-lo, slyšelas to? Promiň, já vím, že jsi nerozuměla, ale Zirranei tvrdí, že Feíona určitě uzdraví! Říká, že mu znovu naroste všechno, co mu elektrolyt rozežral, obličej, ruce, dokonce i oči! Tvrdí, že po jejím léčení bude Feíon naprosto zdravý, jako před tou nehodou! Rozumíš?“ tlumočil mi Pavel pomalu, srozumitelně, takže jsem se prostě nemohla přeslechnout.

„To není možné!“ vydechla jsem.

„Zirranei říká, že pro lékaře z planety Bardžá to nemožné není - a ona je Bardžanka!“

„Ale jak to, že se s ní domluvíš?“ došlo mi najednou.

„Ona je totiž Bardžanka jenom napůl,“ řekl Pavel. „Její matka je z Bardžá, ale její táta je od nás, ze Země. Proto ona umí i moji řeč a můžeme se spolu domlouvat přímo.“

„To by ale... to by přece znamenalo, že my vůbec nejsme první, kdo...“ došlo mi najednou.

Pavel se zarazil. Pak se obrátil na Zirranei a něco se jí ptal. Ta se na mě pozorně podívala, ale přestala se usmívat a cosi rychle Pavlovi vysvětlovala.

„Yl-lo, musím tě o něco poprosit,“ řekl pak Pavel velice vážným hlasem. „Dovolíš Zirranei, aby se na tebe podívala prostřednictvím toho svého malého zvířátka?“

„Toho?“ vyjekla jsem. „Nikdy!“

„Ale je to strašně důležité!“ řekl. „Tohle zvířátko totiž dokáže poznat, jestli my dva spolu můžeme zůstat, nebo se musíme rozejít, rozumíš? Pro všechno na světě, Yl-lo, musíš se překonat!“

„Ty myslíš, že tahle příšerka dokáže poznat...“

„Zirranei říká, že bardžanská biologie je nejdokonalejší ve vesmíru,“ řekl Pavel vážně. „Naše, pozemská, se s ní prý nemůže měřit - a tím pádem ani aigurská. Oni prý dovedou až neuvěřitelné věci - ale ani oni nejsou všemocní. Yl-lo, moc tě prosím, dej Zirranei na chvilku ruku, nebude tě to bolet, ale mohli bychom se rázem dozvědět odpověď na všechno co nás trápí - rozumíš?“

Asi jsem strašně zbledla. Ale pak jsem si mlčky rozepnula skafandr, vytáhla ruku z jeho rukávu a vyhrnula si trochu i rukáv kombinézy. Pak jsem křečovitě zavřela oči a natáhla ruku před sebe.

Ucítila jsem dotyk toho šupinatého tvora a musela jsem se přemáhat, abych neomdlela. Cítila jsem, jak mi uvnitř ruky přebíhají tisíce malinkých nožiček a bylo mi, jako by na mě sahala smrt. Pak všechno přestalo. Otevřela jsem oči.

Zirranei stála stranou nehnutě jako socha. Ta malá ohavná příšerka jí zase seděla za krkem - a její hadí nožičky dívce zakrývaly oči. Ale jak jsem si všimla až teď, dívka neměla oči zavřené - nechala se hladit těma hadíma nohama přímo na otevřených očích! Ošklivostí se se mnou zatočil svět. Jenom jako z dálky jsem zaslechla, jak Zirranei něco řekla - a pak Pavel podruhé za dnešek strašlivě zbledl.

„Co je, Pavle?“ ptala jsem se ho rychle.

„Je to zlé, Yl-lo,“ řekl, ale tak přiškrceným hlasem, až mi přejel mráz po zádech.

„My dva spolu nesmíme mít děti,“ řekl tiše. „Měli bychom jen strašlivé zrůdičky. A nepomohou nám ani Bardžané.“

Ztuhla jsem, jako by vedle mě udeřil hrom. To ovšem...

A najednou jsem přestala vědět o světě.

Z Pavlovy Země se k nám dostavil další z jeho krajanů. Na rozdíl od Zirranei měl skoro stejnou barvu kůže jako Pavel. Skoro jsem ani nemohla uvěřit, že právě on, člověk s tak bledou pletí, je tátou tmavohnědé Zirranei, ale bylo to tak. Přiletěl ještě se dvěma dalšími, kteří se Zirranei podobali mnohem více než on a s Pavlem se pak dlouho domlouvali, ale nerozuměla jsem jim ani slovo, musel mi to pak vysvětlit. Nabízeli nám prý, že do letounu namontují nové akumulátory místo našich zničených, abychom doletěli domů, přičemž táta Zirranei měl letět s námi. Chtěli na Aiguru převézt stroje, umožňující bleskovou dopravu nadprostorem na libovolné vzdálenosti, ale ty by se do našeho malého letadla nevešly. Měli bychom proto nejprve letět pro větší letoun, například pro jednu z našich kosmických pevností, aby potřebné stroje pobrala. Dozvěděla jsem se, že nikde, ani na planetě Bardžá, ani na jiných nemají tak rychlé vesmírné letouny, jako jsou letadla mého táty. Mají, pravda, bleskovou dopravu, ale tu mohou použít jen tam, kde jsou jejich stroje už namontované a musejí je rozvážet po vesmíru vesmírnými loděmi, mnohem pomalejšími než jsou naše. Aigura by byla pro ně asi ještě celé tisíce let nedostupná. Pavel proto s mým souhlasem svým krajanům nabídl, že dopravu obstará Aigura.

Měla bych se radovat z toho, že jsme našli lidi, dokonce přímo Pavlovy krajany, které jsme přece hledali, že také oni mají o nás ohromný zájem a chtěli by pomoci nám i všem lidem na Aiguře, jenže já jsem se radovat nemohla. Celý můj vesmír se zřítil do šedivé hromádky prachu, když Zirranei nade mnou vyslovila svůj ortel.

Přišla jsem i o všechny své slzy...

Zirranei to se mnou určitě nemyslela špatně, to už jsem pochopila. Ale ani ona, ani nikdo jiný mi nemohl pomoci.

Když jsem se zhroutila, Zirranei s Pavlem mě uložili, ale potom za námi na Askaris přišli další lidé, Zirranei poslala Pavla od mého lůžka pryč a starala se o mě a o Feiona sama. Aby mě nějak zaujala z mé apatie, vyprávěla mi, co všechno se stalo na Zemi od té doby, co jsme vzali Pavla do letadla a odletěli s ním. Tak jsem se dověděla, jak jsme se mohli na planetě Askaris, pořád prý strašně vzdálené od Země, setkat s lidmi z tohoto světa.

Velká pozemská hvězdná loď, o níž mi Pavel také vykládal, tak velká, že jsem tomu ani nechtěla věřit, doletěla mezitím od Země ke hvězdě planety Poenaid. Tam, podobně jako nedávno my, narazila na meteory a skoro všichni lidé zahynuli. Když jsme Pavla na Zemi brali do našeho letadla, byla hvězdná loď Perseus už více než deset let mrtvá, což ovšem Pavel nemohl vědět. Zprávy se někdy šíří strašně pomalu...

Tenkrát to prý přežil jeden jediný člověk.

Nedovedla jsem si představit, jak bych se asi zachovala, kdybych najednou byla sama v letadle a všichni moji přátelé byli mrtví. Na takovou situaci bych určitě měla jedno jediné řešení - smrtící dávku imeolu. Lidé Země však jsou poněkud jiného založení. U nich naděje umírá teprve jako poslední. Jenom tak mohl poslední pozemšťan přežít sto padesát svých přátel a doletět i v rozbité lodi na planetu Poenaid.

Ukázalo se, že nebyl sám, kdo na ní našel záchranu. Tento svět už v té době poskytoval útočiště trosečníku ze zcela jiné kosmické výpravy. A tak se na pusté planetě, obydlené jenom hroznými obludami, proti nimž jsou prý gekkři pralesů Atitláa jen neškodnými kočičkami, sešli dva trosečníci, dva kosmonauté, pocházející ze dvou nesmírně od sebe vzdálených civilizací. Vojta Karas ze Země a Zoidée z planety Bardžá.

Zirranei mi tohle všechno vyprávěla s patřičnou pýchou, neboť právě tihle dva kosmonauté z různých světů byli její vlastní rodiče. Její táta byl poslední pozemský kosmonaut expedice Perseus, právě teď se dohadoval s Pavlem - a bylo vidět, že se v kosmu opravdu vyzná. Máma Zirranei i jejich tři sourozenců byla tou trosečnicí z planety Bardžá a jejich děti, z nichž Zirranei byla nejmladší, byly prý až doposud jedinými společnými dětmi obou světů, Země a Bardžá.

Jak to, že si byly tyto dva světy tak podobné?

Dohadů bylo dost. Nechyběly domněnky, že nějaká kosmická loď

z doby počátků bardžanských kosmických cest zabloudila ve vesmíru a přistála na Zemi. Pak by lidé Země byli všichni potomky těch pradávných kosmonautů. Tato myšlenka se rychle ujala, především na Zemi. Že se ve vesmíru zabloudit dá, to bych mohla potvrdit. Civilizace Bardžá začala létat v kosmu hodně dávno, je tomu už několik desítek tisíc let - a počet jejich lodí, ztracených v kosmu, opravdu převýšil několik stovek. Avšak vzdálenost mezi Bardžá a Zemí je příliš velká, vždyť světlo z Bardžá k Zemi potřebuje dvě stě aigurských let putování. Mnohem pomalejší bardžanské hvězdné lodi by potřebovaly k takové cestě více než pět set let. Lidé Bardžá létali do kosmu už velmi dávno a za letu se dokázali uvést do stavu podobného imeolovému spánku, mohli v něm však na rozdíl od nás pobývat libovolně dlouho. Mohli by překonat i tu nesmírnou vzdálenost od Bardžá k Zemi a zachránit se na ní, snad by později mohli rozmnožit své řady a Zemi osídlit svými potomky, nepravděpodobné by to nebylo. Jenže genetické výzkumy, které už stačili biologové z Bardžá vykonat, tuhle možnost vyvrátily. Lidé na Zemi se vyvinuli samostatně - ale přitom tak shodným způsobem, že v současné době byly rozdíly mezi nimi a lidmi Bardžá snadno překonatelné. Zirranei byla toho jedinečným důkazem. Po matce byla Bardžanka, po otci pozemšťanka. A snad proto ke mně přilnula tak, jako nikdo jiný v celém vesmíru. Ale ani ona mi nemohla pomoci, i kdyby sebevíce chtěla. Aiguřané nejsou tak blízcí lidem ze Země ani lidem z Bardžá, aby mohli spolu založit normální rodinu. A co hůř - kdyby se jim přece podařilo spolu mít dítě, bylo by to obrovské neštěstí - pro všechny.

Zirranei mě přemlouvala, abych překonala svůj až bytostný odpor k jejímu biologickému pomocníku agisarů, jen tak mi prý může ukázat, jak by takové dítě vypadalo. Jí nevadilo přikládat si agisarovy přísavky na otevřené oči, já jsem ale nedokázala překonat hrůzu z těch chapadel. A bez zvláštního, pro mě odporného kontaktu chapadel s očima agisar nedokáže svoje vnímání na člověka převést.

Musela jsem se spokojit s tím, co mi řekla Zirranei sama - a bylo to strašlivé líčení, bohužel mi pak každý biolog, na kterého jsem se obrátila, všechno jenom potvrdil. Kdybych já s Pavlem měla mít dítě, buď by se narodilo mrtvé - což by byl lepší případ. Nebo by zůstalo naživu - ale bylo by celý zbytek života nešťastné - a my s ním. Byla by to jenom ubohá zrůda bez nosu a očí, nejspíš s neuvěřitelně deformovanými rukama a nohama. Pro takového mrzáčka by byl život je-

nom krátkým utrpením. Ani zázrační lékaři, jako jsou Bardžané, nám nemohli pomoci.

Jak je možné, že lidé Země jsou přibuzní lidem z Bardžá tak, že jim nic nebrání, aby spolu mohli vytvářet rodiny a žili spolu šťastně, když lidé Aigury jsou oběma tak cizí?

A Pavel mi byl opravdu najednou tak cizí... Možná se mi nevhýbal schválně, možná byl jen zaujat jednáním se svými krajany, ale když jsem si tolik přála, aby mě vzal do náruče a pomohl mi překonat nebetýčnou tíseň co na mě padla, vůbec se u mě neobjevil. Vypravil se domů, za svými rodiči, ještě se se mnou přišel rozloučit, ale nevzal mě s sebou! Pravda, Zirranei mu řekla, že bych teď měla být v klidu, vlastně ho od mého lůžka vyhodila, ale já bych byla mnohem raději s ním než sama na cizí planetě.

Když odletěl, napsala jsem mu dopis na rozloučenou. Zatím co se Zirranei starala o Feíona, spolkla jsem náraz všechny svoje zásoby imeolu. Nemusela jsem si je ani odměřovat, byla jich aspoň pětinasobná smrtící dávka.

Usnula jsem do krásných snů. Byla jsem zase na Aiguře, na dvoře tátovy továrny v Mofidii. Vedla jsem si za ruku jakési malé, sotva capkající dítě - svoje a asi i Pavlovo, protože sice vypadalo jako všechny aigurské děti, ale na prstíčkách malinkých ručiček mělo takové malé... kočičí drápky... Byla jsem šťastná, jak může být člověk šťastný jenom v krásných snech z imeolu.

Pak jsem se zase probudila. Nade mnou se skláněl Pavel, vedle něho Zirranei a oba se tvářili ustaraně.

„Yl-lo, prosím tě, Yl-lo, co mi to děláš?“

Nikdy jsem ještě neviděla Pavla tak vystrašeného!

Ještě mi bylo krásně jako v tom snu, jen jsem se na něho usmála a zase jsem zavřela oči. A Pavel začal něco křičet na Zirranei, která přece za nic nemohla, křičel také na mě svou řečí, nerozuměla jsem ani slovo, pleskal mě rukama přes tvář a vůbec mě nenechal spát.

A pak jsem zase pocítila, jak se mi po ruce vine nějaké hadí tělo, ale nebyl to had, jenom stejně odporně vypadající chapadlo agisaru - znovu mi rukou běhaly takové malé nožičky - a pak jsem se konečně probudila doopravdy.

„Proč mě nenecháte spát?“ rozbřečela jsem se.

„Nemůžeš teď přece umřít, Yl-lo, rozumíš?“ uslyšela jsem Pavlův hlas.

V té chvíli jsem začala Zirranei nenávidět. Proč jsou ti bardžanští biologové takoví, že dokáží probudit i toho, kdo se rozhodne usnout na věky?

„Yl-lo, neplač, Yl-lo!“ prosil Pavlův hlas. „To mi přece nemůžeš udělat, slyšíš?“

„Když nemohu být tvoje, nechci patřit nikomu!“ vykřikla jsem. „A řekni té... ať jde ode mě pryč!“

Zirranei se okamžitě zvedla a odešla.

„Vždyť už jsi moje,“ řekl Pavel, když jsme byli sami.

„Ale nemůžeme...“ vzlykala jsem.

„Tak takhle jsi to myslela, když jsi říkala, že mi dáš volnost podle vašich zvyků?“ vyjel na mě. „A kdo to tvrdil, že mi dá vybrat, kdyby se ukázalo, že jsem měl pravdu? Vždyť ty ses mě ani nezeptala! A já bych ti řekl, že budu s tebou, i kdybychom si museli vzít nějaké cizí dítě na vychování! Ať mě krysy sežerou, jestli lžu!“

Zachvěla jsem se. Pavel to myslel vážně!

„Ty bys mě chtěl - i přesto?“

„Ano - ale pod jednou podmínkou,“ řekl zamračeně.

„Udělám všechno, co budeš chtít!“ nadzvedla jsem se na lůžku. Byla jsem ještě pořádně malátná.

„Přestaneš pojídat tu drogu, ten... imeol,“ řekl. „Je to těžká podmínka, já vím, odepřít někomu imeol se na Aiguře pokládá za krutost srovnatelnou s vraždou dítěte. Zirranei však tvrdí, že imeol vůbec není tak neškodný, jak se povídá. Vzpomeň si, že jsme si spolu vždycky rozuměli lépe, když jsi neměla v sobě ani sebemenší stopy po tom... imeolu. Možná se to nezdá, ale Zirranei tvrdí, že by to mohlo při dlouhodobém používání snižovat inteligenci.“

„To by snad vědci zjistili už dávno...“

„Císařští vědci, kteří imeol vymysleli?“ zasmál se Pavel trpce. „Císaři by to jistě vyhovovalo, i kdyby o tom věděl. A jeho vědci? Já mnohem víc věřím Zirranei!“

Bohužel jsem neměla možnost o těchto slovech pochybovat. Zirranei byla bardžanská lékařka a ti dokáží zázraky, jak už jsem se mohla přesvědčit. Slíbila jsem Pavlovi, že se imeolu ani nedotknu a on pak u mě zůstal a dlouho mě tiše hladil po vlasech... Pak se ke mně sklonil a svěřil mi svůj dech, tak jako kdysi já jemu v temné cele vězení v Rumo-ogu.

„Tak - a podle aigurských zvyků teď nesmíš zemřít, neboť bys

přítom zabila i mě,“ řekl.

„Ty přece nemusíš naše zvyky uznávat!“ řekla jsem.

„Co ty víš?“ zatvářil se tajemně. „Byl jsem se podívat doma, na Zemi. A víš, co jsem se dozvěděl? Už nemám domov, Yl-lo. Krátce poté, co jsem opustil Zemi, moji rodiče prý zahynuli při automobilovém neštěstí. V domě kde jsme bydleli teď žijí úplně cizí lidé, nikdo mě tam ani nezná. Spolužáci se rozprchli do světa, dávní kamarádi si už našli jiné známé - takže já mám teď jenom tebe, víš? A když jsem se rozhodl pro Aiguřanku, tak s ní budu, věř mi, i kdybych musel do smrti bydlet na Aiguře! Bude to tak lepší, než abys ty žila se mnou na Zemi. A pak bude možná líp, když převezmu i vaše zvyky, nemyslíš? Máme na Zemi takové úsloví: Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt!“

Tomu jsem nerozuměla. Ani já jsem se v něm někdy nemohla vyznat, abych mohla tvrdit, co myslí vážně a co ne. Tohle ale vypadalo spíš ano než ne... pak jsem ale opatrovala jeho dech - a nesměla jsem zemřít!

Naštěstí jsem pak už ani neměla na takové myšlenky čas. Musela jsem pomáhat Zirranei při ošetřování Feiona. Ani pět dní totiž neuteklo od chvíle, kdy ho Zirranei začala léčit, a sama jsem viděla neuvěřitelné výsledky jejího snažení.

Strašlivé rány na jeho obličeji a rukou se během krátké doby pokryly novou, tenkou, průsvitnou kůží. Pod ní se přímo bouřlivě začaly rozrůstat nové tkáně a postupně mu vyplnily rány, rozleptané žíravinou. Nové tváře a rty překryly dosud obnažené zuby a brzy byl vidět i náznak tvořícího se nosu. To všechno bez mokvavých ran, protože agisar, ohyzdný, ale nesmírně užitečný pomocník Zirranei, mu všechny rány i nově vytvářené partie neustále pokrýval tenkou vrstvou jakéhosi průhledného slizu. Zirranei přestala na Feionovy rány dávat obvazy a všechny změny byly tím jasněji patrné. Brzy mi pak mohla v jeho prázdných očních důlcích pod nově narůstajícími víčky ukázat zárodky nových očí, nevidoucích, ale dávajících naději už svým objevením.

Zirranei mě svým agisarem probudila ze spánku s imeolem, ačkoliv jsem si vzala mnohem víc než smrtelnou dávku. Feiona probudila také. Už to ve mně vyvolalo přímo nebetyčnou úctu k jejím schopnostem - a což pak to, co následovalo!

Musela jsem Feionovi vysvětlit, co se s námi stalo během té doby, kdy byl pod imeolem. Feion se na mě zprvu rozkřikl právě tak

jako já na Zirranei, když mě nedávno probudila ze smrtícího spánku. Když jsem mu vysvětlila, že jsme u přátel, které si možná sám brzy prohlédne na vlastní oči, nevěřil mi ani slovo. Ohmatal se rukama a přesvědčil se, že má obličej smrti bez tváří, rtů a nosu. Ubezpečovala jsem ho, že mu to všechno znovu doroste, jako mu už stačily dorůst prsty. A opravdu, kdyby neměl v prstech nové hmatové buňky, neměl by v nich cit!

Přesvědčila jsem ho nakonec, aby vydržel žít aspoň dvacet dní, pak sám uvidí, zda jsem měla pravdu, nebo ne. Naléhala jsem na něho, aby vydržel - já, která jsem právě tak jako on ještě nedávno nechtěla žít!

Byli jsme pořád v našem letadle, jenom jsme s ním kousek přeletěli blíž ke kosmické stanici, spojující Askaris se všemi ostatními světy - a tedy i se Zemí. Skamarádila jsem se opět se Zirranei. Byla mi přece jenom nejlepší přítelkyní v tomto světě, právě tak jako se Pavel brzy přátelil s jejím otcem, kosmonautem Vojtou. Zirranei bydlela s námi v letadle v jedné volné kabině, kam si nanosila i svoje věci, zatímco její táta k nám denně chodil z kosmické stanice. Zirranei mi tvrdila, že se na noc vrací na Zem - a já jsem jí to věřila, už jsem se nedivila ničemu. Země byla odtud šest set padesát pozemských světelných let daleko, ale vzdálenosti mezi světy Galaktického Společenství prý už dávno nehrají žádnou roli.

Pavel ještě jednou odletěl, ale ne na Zemi a ne ve svých osobních záležitostech. Byl na hlavní planetě Společenství, na Bardžá, kde jednal s mnoha tisíci zástupci všech možných světů o tom, co bude dál s Aigurou.

„Pojď ke mně, Yl-lo,“ řekla mi ten den Zirranei, když jsme se postaraly o spícího Feiona a chystaly se také spát. Byly jsme v letadle vzhůru samy, což byla ta pravá atmosféra pro rozhovor mezi dvěma kamarádkami, i když si spolu přímo nerozumějí a musejí si povídat jen prostřednictvím mluvící skříňky, která jejich slova překládá.

Zjistila jsem s údivem, že si Zirranei zapůjčenou kabinku poněkud vylepšila. Místo na malém lůžku si ustlala rovnou na podlaze, kde si rozložila silné prošívání deky, vyplněné čímsi měkkým, takže vzniklo jediné velké lože. Tam jsme se teď pohodlně vešly obě, ačkoliv ona byla o dvě hlavy větší než já. Zhasly jsme a lehly si každá do svého spacího vaku, ale nespaly jsme.

„Pověz mi, co jsi tu dělala, tak daleko od svého domova?“ zeptala

jsem se jí.

„Na Askarisu jsem víceméně náhodou,“ odpověděla mi. „Tady se jim totiž v plantážích bifarny rozmohla ošklivá plíseň a vždycky do dvou dnů zničila celou úrodu. I když nakažený skleník spálili, objevila se vzápětí ve vedlejším. Zprvu to chtěli zvládnout sami, ale když už to trvalo dlouho a ztráty na produkci šly do statisíců pugya, udělali, co měli udělat hned na počátku - požádali o pomoc biology z Bardzá. Nastoupila jsem právě na praxi u Rady kosmonautiky - a tohle byl případ jako stvořený pro začínajícího biologa. Plíseň jsem zlikvidovala za den, ale zaplatili mi dopředu za celý měsíc, musela jsem tu tedy zůstat. Proto jsem tu byla, když jste přiletěli.“

„Já vím, ty jsi úplně zázračná doktorka... Tak proč...“

„Víš, já ti zatím nemohu pomoci k dítěti, po kterém tolik toužíš,“ řekla omluvně. „Taková plíseň je maličkost, ale než se vyznám ve všech jemnostech genetiky, budu se muset ještě moc učit. Teď umím léčit - to snad dobře. Chybí mi však pět let druhého stupně studia - teprve pak budu vědět víc, abych se mohla pustit i do genetiky lidí. Když se o vás dva budu zajímat dál, kdoví?“

„Myslíš, že máme ještě nějakou naději?“ chytila jsem se jejích slov.

„Naděje umírá poslední,“ odpověděla mi potichu.

„To jsem slyšela od Pavla mockrát - vždycky ve chvílích, kdy už si nevěděl rady!“

„A bylo to vždycky tak beznadějně? Nebo jste se nakonec i z těch nejhorších situací dostali?“

„To máš pravdu,“ řekla jsem udiveně. „Vlastně se na nás vždycky na poslední chvíli usmálo štěstí.“

„Já jsem ti chtěla jen naznačit, že když naději nevidíš, neznamená to, že žádná neexistuje. Člověk musí pořád věřit, že naděje je, v tom je smysl toho úsloví,“ řekla mi potichu.

„A ty pro mě... pro nás... teď nějakou naději vidíš?“

„Nevidím,“ přiznala bez mrknutí oka. „Ale jak už jsem ti řekla, to pořád neznamená, že by nebyla. Možná jsem jen tak hloupá, že ji nevidím.“

„Ty - taková zázračná doktorka?“

„Dělat chyby je lidské,“ řekla. „A kdoví, třeba si dnes nebude vědět radu nikdo, ale někdy mnohem později se naučíme překonávat i tuhle bariéru. Samozřejmě by bylo jednodušší, kdybyste se rozešli,

protože by bylo po problému, ale jak jsem pochopila, to nebude cesta pro tebe. Pak máš jen jednu naději. Počkat, zda se nepodaří něco najít později. Máš ho moc ráda, vid’?“

„Moc,“ přisvědčila jsem. „Tak ty bys mi radila - čekat?“

„Ano,“ řekla. „Podívej se - vy, lidé z Aigury, jste nám biologicky velmi blízcí. Feiona léčím úplně stejně jako bych léčila člověka ze Země nebo z Bardžá. Myslím si, že i lidem z Aigury prodloužíme život, jak se nám podařilo u lidí Země. Znáš mého tátu? Řekla bys, že mu je už pětatřicet aigurských let? To je u vás přece věk pozdního stáří - ale táta vypadá skoro jako Pavlův vrstevník. Já teď na vás nechám pracovat mámu - té je přes padesát pět vašich let! Na Aiguře by byla dávno po smrti - tady by sis ji mohla splést s mou sestrou. Máma vás trochu upraví, už jsem to s ní smluvila. Budete žít nejspíš více než tři sta aigurských let. Kdo ví, třeba se za sto let ukáže, že je ten váš problém řešitelný.“

„Až za sto let?“ zatočila se mi hlava.

„Nebudeš vypadat starší než teď,“ ujistila mě. „U nás na Bardžá není neobvyklé, že některé dvojice spolu žijí velice dlouho, než si pořídí děti. Když lidé předčasně neumírají, pak nemohou mít mnoho dětí, to snad pochopíš. Každá planeta uživí jen určitý počet lidí. Kdyby jich bylo příliš mnoho, měli by hlad. Když má každá dvojice za celý život právě dvě děti, pak se jich rodí jen tolik, jako umírá starých lidí a celkový počet obyvatel světa nestoupá ani neklesá. Výjimky ovšem mohou být - například když objevíme nějakou planetu, schopnou osídlení. Jinak to však nemůže být.“

„Ale - těch sto let... Myslíš, že na mě bude Pavel tak dlouho čekat?“

„Neřekla jsem ti přece, abyste se rozešli,“ řekla klidným tónem Zirranei. „Už jsem ti vysvětlila, že by to bylo sice jednoduché, ale ne pro vás. Buďte si spolu, já vám přeji, že se máte rádi! Naštěstí vám dvěma mohu pomoci i jinak než jen radou. Kdybys sto let trnula strachem, aby se vám nenarodila zrůda, bylo by to kruté. U nás je běžné, že ženám přerušíme schopnost mít dítě. V řeči Bar se to nazývá blokáda, neboli dabyrgy. Takto přerušenu schopnost může později kdokoli z lékařů obnovit, stačí nakrátko. Některé dvojice spolu žijí i více než dvě stě let, než se rozhodnou mít děti. Pak si dají zrušit dabyrgy, pořídí si děti, dabyrgy obnoví - a žijí spolu dál jako předtím.“

„U nás máme trochu jiné zvyky,“ řekla jsem. „Každý může mít

tolik dětí, kolik chce.“

„Já vím,“ řekla Zirranei. „Na některých světech to takhle dělali. Když bylo obyvatel víc než kolik se jich tam mohlo uživit, tak zkrátka umřeli hladem, nebo se mezi sebou trochu povraždili, což bylo ještě horší. Pak bylo místa dost, ovšem jen pro zbylé. Mimochodem Země, odkud pochází třeba můj táta nebo tvůj Pavel, je také takový nešťastný svět, kde se dosud lidé občas zabíjejí, a jsou tam pořád početné skupiny lidí, kteří se z náboženského fanatismu nechtějí přizpůsobit. Uvaž ale, zda nejsou naše zvyky lepší? Nebude lépe, když je i vy převezmete? Rozhodně se budete muset nad některými zamyslet, nemáte přece žádné zkušenosti s problémy dlouhověkosti.“

„A poslyš, Zirranei, myslíš si, že Pavel bude stejného mínění, jako ty?“ zeptala jsem se s obavami.

„Yl-lo, ty máš štěstí, že ses setkala právě s ním,“ řekla po chvílce. „Na Zemi není takových hodných chlapců dost, aby se dostalo na každou. A on tě má rád, to se pozná. Nesmíš mu jenom dělat takové starosti, ale když budete jeden druhému vycházet vstříc, neopustí tě ani teď, ani za sto let.“

„Ale já se přece jen nejprve zeptám, co si o tom myslí on,“ rozhodla jsem se.

„To už teď záleží na tobě, já jsem ti jako lékařka musela nabídnout pomoc podle svých možností,“ řekla potichu. „Kdyby ses rozhodla mou nabídku využít, najdeš mě snadno, ale můžeš požádat i jiného lékaře, každý ti pomůže stejně jako já.“

„Budu o tvé nabídce uvažovat,“ přislíbila jsem. „Ale mám k tobě ještě pár otázek, smím?“

„Povídej,“ vybídla mě.

„Ty jsi napůl ze Země, napůl z Bardžá, vid’? Takových jako jsi ty není moc. Určitě máš chlapce jen z jednoho z těchto světů, ne? Ze kterého?“

„Ještě nemám žádného,“ odpověděla pobaveně. „Je mi teprve dvanáct aigurských let, to jsem ještě kotě, vždyť ani nemám dokončenou universitu!“

„Přitom jsi starší než já... No dobře. Ale až si budeš vybírat, jakého bys chtěla raději? Ze Země, nebo z Bardžá?“

„Ještě nevím,“ vzdychla si. „Na Bardžá je to jednodušší, tam jsou hodní všichni, tam bych si určitě našla takového, který by byl se mnou šťastný a já s ním také. Na Zemi je to horší, tam je mnohem více falše,

bezohlednosti a sobectví. Jenže když si na Zemi najdeš toho správného, jako našla máma tátu, pak je určitě mnohem lepší, než z Bardžá. Většina mých kamarádek se mnou nesouhlasí, nikdy by si s člověkem ze Země nic nezačaly, ale některé už přiznávají, že pozemšťané mají vlastnosti, které Bardžanům chybí. A já, protože jsem napůl pozemšťanka, si myslím, že stojí za to riskovat a najít si chlapce na Zemi. Asi je to tím, že mám ze Země tátu a ten je právě takový, jakého bych chtěla i já. Víš, Země je strašně problémový svět, ostatní světy se dlouho rozmýšlely, než ji vzaly mezi sebe. Na Zemi je příliš mnoho násilí. I mé sestře tam nějakí barbaři natloukli jenom proto, že máme po mámě tmavší kůži než tamní lidé. Nedávno tam byla válka, tu jsem dodnes nepochopila, ačkoliv i můj táta v ní měl nějakou roli - zažehnali ji prý neuvěřitelně rychle, ale stálo to životy několik tisíc lidí. Spousty lidí se tam dodneška nechtějí přizpůsobit zásadám regulované společnosti a každý z nich bude raději žít jen pětadvacet let jako dosud, než by se vzdali dětí - které nedávno většinou umíraly hladu.“

„A myslíš si, že Pavel...“

Chvilí mlčela.

„Pavel se mi opravdu líbí,“ řekla. „Mám dojem, že bychom byli docela dobří kamarádi a kdyby neměl tebe, kdoví... Ale mě se bát nemusíš, já ti ho nepřeberu. To se u nás na Bardžá nedělá. Na Zemi sice ano a nevím, jak je tomu na Aiguře, ale já jsem v tomhle přece jenom Bardžanka. My nedovedeme jinému člověku ublížit. Ostatně - je mi teprve dvanáct aigurských let, určitě potkám v životě spoustu chlapců - a není možné, aby byl v celém vesmíru hodný jenom jeden jediný!“

„A kdyby sis našla... kdyby třeba vypadal tak, jako já? Nepřipadám ti směšná? Tobě by to nevadilo?“

„Já bych nechtěla zůstat bez dětí,“ řekla Zirranei. Snad se jí přitom i trochu zatřásl hlas. „Až si jednou najdu toho pravého, určitě budeme mít spolu i děti. Ale já se přece už teď kamarádím s mnoha lidmi - a dokonce i s bytostmi, které lidmi nejsou, mám mezi svými kamarády třeba Šplona z planety Ux. Vypadá skoro jako můj agisar, jenomže má šestimetrová chapadla. Ovšem ten mi může být pouze kamarádem, děti bychom spolu určitě mít nemohli. K tomu potřebuješ také biologickou příbuznost. Ovšem jakou bude mít můj budoucí chlapec barvu kůže nebo očí, zda bude větší než já nebo mrňavý, jestli bude mít nos jako kuličku, placičku nebo třeba skobu, to je mi jedno, to přece nemůže rozhodovat!“

Pak jsme si ještě dlouho potmě povídaly. O Bardžá, ale i o Zemi, o níž mi Zirranei dovedla povídat úplně pohádky. Já jsem jí přitom povídala o Aiguře, to na oplátku chtěla vědět ona.

Rozuměly jsme si dobře. Mezi námi dvěma tu ležela taková malá věcička, vyrobená lidmi Země, abychom se my dvě mohly domluvit. Ta věc nejen uměla mluvit lidskou řečí, rozuměla dokonce dvěma odlišným řečem. Díky ní jsme se teď bavily jako bychom se znaly od malička, ačkoliv jsme byly každá úplně jiná. Zirranei vysoká, řekla bych až hřmotná, s očima jako Pavel, ale s kůží mnohem tmavší, než jak Pavlovi kdysi zhnědla od sluníčka na Yllině. Já jsem proti ní vypadala jako drobné děvčátko, s úplně černýma očima a s nosem, jaký nemá nikdo ze všech lidí Země i Bardžá...

Budu se muset naučit řeč planety Bardžá, umiňovala jsem si. Tou se teď mluví na stovce planet, dokonce i na Pavlově Zemi. Možná tak budeme brzy mluvit i na Aiguře. A uvědomila jsem si, že se mi už zase chce žít. Zlatá Zirranei!

Návrat

Odstartovali jsme z Askarisu. Letadlo nejprve vystoupalo pomalu nad atmosféru, aby se Pavel mohl zorientovat podle hvězd k nejbližší z nich.

„Letěl bych přímo k Aiguře, ale nevím, zda to akumulátory vydrží,“ omlouval se. „Raději bych je nejprve vyzkoušel na kratší trase, pak uvidíme.“

„Myslím si, že naše články nebudou horší než aigurské,“ ujistil ho pan Vojta, jak jsme říkali tátovi Zirranei.

„To se ukáže,“ řekl Pavel.

Bylo nás teď v letadle sedm. Předně naše původní posádka, to znamená já, Pavel a Feíon. Ten ještě nebyl úplně zdravý, pořád měl krvavě červenou kůži na rukou a v obličeji, ale už aspoň vypadal zase jako člověk, dokonce i trochu viděl svýma novými očima! Dále byli v letadle čtyři cestující. Zirranei mě o tuto cestu požádala jako první; zatímco její otec Vojta a dva další zástupci Galaktického společenství byli s námi oficiálně. Suhuzgr Talgaré byl Bardžan a podobal se nejvíce Zirranei, Nubit Kasul vůbec nebyl člověk. Pocházel z planety Iloonik a já i Feíon jsme se v jeho přítomnosti cítili nesví - připomínal nám krokodýlovité ilukigyry, se kvůli kterým se v tropických řekách na Aiguře málokdo opovází vstoupit do vody. Nubit Kasul měl sice velkou zubatou tlamu a rohovinové pancíře zejména na zádech a dlouhém ocase, ale chodil stejně vzpřímeně jako my, byl inteligentní a Vojta, Zirranei i pan Talgaré s Ilooničanem vycházeli bez sebemenšího zaváhání.

Pasažéři na sebe dobrovolně vzali taktéž funkce palubních lékařů, neboť všichni čtyři uměli zacházet s agisary.

Do těsné řídicí kabiny se ovšem všichni nevešli, proto se museli spokojit s pohledem ze dveří. I tak se všichni kolem nich tlačili.

„Předem si vymíňuji, že mi nikdo z vás nebude během letu sahat do řízení,“ prohlásil Pavel před startem. „Nemám nic proti tomu, chcete-li se podívat do řídicí kabiny, jak se co dělá, ale tady jsem kapitánem já!“

„Ale co kdyby se ti něco stalo?“ oťukávala ho Zirranei.

„Pak by se kapitánem stal druhý pilot, Yl-la,“ usmíval se Pavel.
„Po ní by přišel na řadu Feíon.“

„Já jsem také býval pilotem,“ prohlásil pan Vojta. „Není tomu ani tak dávno. Létal jsem na raketoplánech hvězdoletu Perseus od první mezihvězdné výpravy Země - a to byly svého času nějaké mašiny!“

„Já vím,“ řekl Pavel smířlivěji. „Jenomže tohle je něco úplně jiného. Žádné rakety, ale antigravitační motory.“

„To ještě nevíš, že na poslední raketoplány z Persea byly před návratem k Zemi namontovány bardžanské antigravitační motory baporgy - to pak byla žihadla! Dosahovaly akcelerace přes tři sta Gé! Tohle letadlo se sotva plouží!“

„To uvidíme za chvíli!“ věstil Pavel s klidem.

To už jsme byli nad atmosférou planety Askaris a Pavel pečlivě jako vždy směřoval letoun.

„Držte si klobouky panstvo, jedeme!“ řekl najednou vesele a zapnul igidhig. Letoun se hned ocitl v zelené mlze. Jak už bylo jejím zvykem, převalovala se sem a tam. Krátce jsme se do ní rozjeli a opět nastalo beztlíží.

„Ty se v tomhle vyznáš?“ řekl po chvíli pan Vojta trochu zaraženě. Jak se dalo čekat, bludiště zelené nadprostorové mlhy i jemu vzalo dech, natož všem ostatním.

„Dalo to fušku,“ usmíval se Pavel.

„My jsme v tom zabloudili a nenaučili jsme se to ani za rok,“ řekla jsem tiše. „Proletěli jsme strašlivé vzdálenosti několika tisíc světelných let a nevěděli jsme vůbec, kde se nacházíme, ani kam letět dál. Od Aigury jsme se dostali až k Zemi a pak skoro na půl cesty zpět. Až pak Pavel - jakmile na tu navigaci přišel, všechny nás zachránil.“

„Přitom je to docela jednoduché,“ řekl Pavel. „Stačí si uvědomit...“

„Počkej, neříkej nic!“ přerušil ho pan Vojta. „Chtěl bych na to přijít sám!“

Skoro dvacet minut jsme pak letěli mlčky. Když se konečně na obrazovce objevil majáček si-jid hvězdy a vedle ní menší, označující planetu, Pavel k ní trochu zatočil a vynořil se z Evseje, že byla přímo nad námi jako obrovská modravá mísa.

„Eukranie, jestli se nepletu,“ řekl vesele. „Mimochodem - už jsme tu nedávno byli, jenže jsme na ní nepřistáli.“

„Proč ne?“ zajímal se Vojta. „Kdybyste to udělali, byli byste dřív

doma!“

„Jenže já jsem nemohl vědět, že Eukranie patří mezi světy Galaktického společenství a má spojení se Zemí,“ řekl Pavel. „Každé přistávání na neznámé planetě má v sobě nějaké riziko a já jsem nepotřeboval objevovat cizí, neznámé světy, chtěl jsem najít Zemi a ta tu být nemohla.“

„Jak jsi to mohl vědět?“ zeptala se Zirranei.

„Protože Země se dá poznat už v nadprostoru,“ usmíval se Pavel. „Ve Sluneční soustavě je kromě Země velké množství planet, to bývá málokde. Jakmile jsem viděl, že hvězda žádné planety nemá, nebo jen jednu či dvě, bylo mi hned jasné, že tady Země není. Si-jidy se tvoří jen u větších planet, menší planety se nepočítají. Měsíc asi nebude mít vlastní si-jid, možná ani Merkur, ale i pak je u Slunce planet dost a dost. Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn... takový shluk planet se přece jen tak nevidí, nemyslíte?“

„A já jsem si lámala hlavu, jak můžeš pokaždé tvrdit tak jistě, že hvězda, kterou uvidíme, není Slunce!“ chytala jsem se za hlavu. „Říkala jsem si, že v tom jsou nějaké čáry!“

„Ta oranžová světélka označují planety?“ zeptal se Vojta.

„Planety i hvězdy,“ řekl Pavel. „Jedno světélko - hvězda bez planet. Dvě světélka - hvězda s jednou planetou.“

„Nebo dvojhvězda,“ připomněl Vojta.

„Dvojhvězda se pozná podle toho, že ta dvě světélka jsou skoro stejná a jakoby srší proti sobě,“ řekl Pavel. „A když má světélko aureolu, jedná se o hvězdného obra nebo o černou hvězdu. Od obou je lépe držet se trochu dál a mít připraveno dost energie na kvapný útěk do Evseje. Černá hvězda totiž k sobě každý letoun strašně přitahuje. S vypnutými motory by mělo být v kosmickém prostoru v každé hvězdné lodi beztlíží, ale u černé hvězdy to neplatí. Přímou cítíte, jak si vás to přitahuje.“

„To budou slapové síly,“ podotkl pan Vojta. „Znamená to, že bližší část lodi je přitahována silněji než vzdálená. Na Zemi to způsobuje příliv a odliv, ale aby se to projevilo na pár metrech tohohle letadélka, to musí být strašný gradient gravitační síly.“

„A když se navíc všude kolem vás ohýbají světelné paprsky a vidíte, jak se hvězdná obloha kolem vás postupně začíná čím dál tím víc křivit,“ pokračoval Pavel, „je to nepříjemný pocit, to mi věřte. Od černých hvězd raději dál.“

„...to byla ta padesátá čtvrtá hvězda od Aigury? Doufám, že se jí tentokrát vyhneme,“ dodala jsem rychle.

„Vidíš - a já jsem si myslel, že jsem s kosmickým létáním skončil a už se nic nového nedovím,“ řekl pan Vojta s trochu šibalským úsměvem. „A ono se ukazuje, že si ještě zalétám, ke všemu v letadle, o jakém jsem neměl ani tušení. Nemluvím o zkušenostech s černými hvězdami, o těch se mi také mohlo jenom zdát, i když jsem si u Síria užil nepříjemností dost, zejména na radioaktivní planetě Ridigio. Ale bez legrace, Pavle, tahle letadla budou určitě znamenat kvalitativní skok v kosmickém průzkumu! Už teď se mi z toho motá hlava! Vždyť jsme právě přeletěli šestadvacet světelných let - a byla to jen chvilinka! Bardžanské lodi na to kdysi dávno potřebovaly skoro sedmdesát let - a ke všemu letěly nadvakrát. Stranou ve dvou třetinách cesty totiž leží hvězda s nevelkou pouštní planetou. První posádka na ní přistála, postavila stanici, vrátila se domů a dala se vystřídat jinou.“

„Technická planeta Majaré,“ doplnila Zirranei. „Není na ní skoro nic zajímavého. Cestování pomocí stanic vjosuzgu je podle mého mnohem rychlejší i bezpečnější, to přece Bardžané vymysleli perfektně!“

„Jenže já teď nemluvím o pravidelné dálkové dopravě, kde je pozice stanic vjosuzgu neotřesitelná, ale o průzkumu, kdy lodě musí letět tam, kde nejsou postavené stanice,“ usadil ji rychle otec.

„A jak jsme na tom s akumulátory?“ zeptal se Feíon. „Já na ty měřiče pořád ještě dobře nevidím...“

„Ty nové akumulátory nevypadají špatně,“ prohlásil uznale Pavel. „Víte co? Vezmeme to jedním skokem!“

„Troufneš si přes pusté pásmo už odsud?“ strchovala jsem se trochu.

„Myslím, že se ho bát nemusíme,“ chlácholil mě Pavel.

„Myslíš prostor mezi galaktickými rameny?“ ujišťoval se opatrně Vojta. „Ale ten je nesmírně rozsáhlý, má víc než tři sta světelných let!“

„To máme za den letu,“ pokrčil rameny Pavel. „Co znamená tři sta světelných let proti jeden a půl tisíci k Aiguře, které máme ještě před sebou? Pětina!“

„Celá oblast Galaktického společenství myslících bytostí má v současné době délku sedm set osmdesát světelných let,“ řekla Zirranei tiše. „A sice v největší vzdálenosti od Země k Amalirii, které jsou na

opačných koncích proti sobě.“

„Yllina je o šest set světelných let blíž,“ řekl Pavel. „Tebe by Vojto možná zajímalo, že jsme na Yllině objevili pozůstatky jakési dávné civilizace, která se před dávnými lety sama vyhubila atomovou válkou!“

„Jednu takovou jsem už zažil,“ zahučel Vojta. „Bohužel ne před dávnými lety. Z více než tří miliard obyvatel Rhyinkáa jsme jich dopravili na Poenaid sotva dvacet tisíc a většina jich byla na pokraji smrti.“

„O tom ani nevím!“ podíval se na něho Pavel tázavě.

„To se ještě dozvíš věci!“ mávl rukou Vojta. „Ale vážně - co jste našli na té Yllině?“

„Téměř nic - až na jeden zcela nepoškozený protiatomový bunker,“ řekl Pavel. „Zajímavé je, že tam dodnes svítí lampy a fungují i elektromotory. Bohužel, z tamějších lidí zůstaly jen vyschlé mumie.“

„Svítí lampy?“ ožila Zirranei. „To by snad znamenalo, že se to stalo nedávno, ne?“

„Pak by tam ale byla radioaktivita a na takovém místě bych si rozmyslel zbytečně zdržovat,“ zvážněl pan Vojta.

„Ta katastrofa se stala před mnoha tisíci lety,“ mávl jen rukou Pavel. „Zajímavé je, že se tam všechno uchovalo. I ty dosud svítící lampy!“

„Tam se musím podívat!“ umiňoval si Vojta.

„Beze všeho,“ souhlasil Pavel. „Jen co splníme úkol pro tuto cestu, hned tam můžeme zaletět.“

„Ano - jenom nevím, jestli si dovedeš představit, co nás teď čeká práce,“ povzdychl si Vojta. „Cítím se skoro jako po prvním návratu na Zemi. Také tam bylo všechno teprve před námi, jenomže na Zemi jsem to přece jenom znal.“

„My to zase známe na Aiguře,“ usmál se Pavel a zamrkal na mě. „A když mi tady Zirranei vykládala, jak to bylo na Zemi v dobách, kdy jste ji připravovali k přijetí do Galaktického společenství, věděl jsem, že na Aiguře to bude jednodušší.“

„Jednodušší?“ podíval se na něho Vojta nedůvěřivě. „Něco jsi snad říkal o krvavém převratu - také poměrně nedávno!“

„Jenomže teď je to na Aiguře úplně jiné než to bylo na Zemi,“ trval na svém Pavel. „Nejsou tam žádné nepřátelské státy, je tam jedna řeč a lidé tam mají takovou chuť všechno zlepšit, že budete koukat!“

„To jsem opravdu zvědavý,“ řekl pan Vojta.

„Dobrá - tak pozor, poletíme!“ ukončil debatu Pavel.

Opět jsme se konvertovali do Evseje a letoun se rozletěl nastaveným směrem.

„Tak - a teď máme řůru času,“ řekl Pavel.

„A já si myslím, že jsem pochopil, jak v tom nadprostoru létáš,“ řekl spokojeně Vojta. „Necháš tuhle mlhu být a pokud možno si jí nevšímáš, vid’? Inerciální režim, jednoduchý jako ono pověstné Kolombovo vejce.“

Pavel přikývl.

„To víš, na tak starého lišáka si nepřijdeš! Já jsem byl v navigaci kovaný už dávno!“

„To tě, tati, obdivuji, já jsem v tom pořád ještě žádný systém nepostřehla,“ řekla Zirranei.

„Oni jsou oba stejní!“ prohlásila jsem, když jsem se zase trochu vzpamatovala z úžasu. „Až na to, že správné řešení od nás Pavel předem neviděl,“ zdůraznila jsem ale hned Pavlovy zásluhy. V jednom se ti dva přece jen podstatně lišili. Pan Vojta byl a doposud je speciálně školený kosmonaut, kdežto Pavel byl tenkrát docela obyčejný, ovšem velice chytrý kluk, který na to přišel sám.

„Máš pravdu,“ uznal ihned Vojta. „Přijít na něco takového bez znalostí teorie, bez počítačů a dokonce bez primitivních goniometrických tabulek, to tedy klobouk dolů!“

I když chválil Pavla, potěšil tím především mě.

„A já vás teď všechny na něco pozvu!“ řekla jsem nadšeně. „Dostala jsem od Askarisanů nějaké moc lahodné ovoce, takže si teď všichni dáme pořádný kus koláče. V beztlžném stavu se špatně varí, proto jsem ho pekla už před startem, ale stihla jsem jednotlivé porce i nasáčekovat, jíst se nám bude dobře. A je ještě trochu teplý, což je u koláče vždycky přednost. Je tu snad někdo, kdo by chtěl mým výtvo-rem opovrhnout? Jak vidím, není - chvílku počkejte, hned jsem s ním tady!“

Ustanovili jsme rekord, který jen tak někdo nepřekoná! Za osm dní jsme uletěli čtyři a půl tisíce světelných let, jen se dvěma krátkými přestávkami!

První přestávku jsme měli na Aiguře. Jakmile jsme dosedli na letišti v Mofidii, seběhly se kolem nás celé mraky lidí. Táta byl pochopitelně spolu s Uillim Sygytem mezi prvními, kdo nás přišel vítat. Vystoupili jsme všichni - a překvapení nebralo konce. Namísto tří nás bylo pět, už tohle znamenalo jásot, jaký jsem dlouho nezažila. Naši hosté pochopitelně vzbudili patřičný rozruch. Vojta tím, že vypadal stejně jako Pavel, Zirranei a Talgaré zase tím, že byli jiní. A komu ani to nestačilo, mohl si na vlastní oči prohlédnout Ilooničana Kasula, který už vůbec nevypadal jako člověk. Kdo neuvěřil Pavlovým řečem o Zemi, tomu se dostalo nejpádňějšího důkazu. A to ještě nebylo všechno!

Feíon vzbudil všeobecnou pozornost viditelnými stopami po havárii, ale když jsme se dušovali, že opravdu přišel o tvář i o oči a že mu všechno zase narostlo, málokdo nám věřil. Já jediná jsem přišla na to, jak nedůvěřivce zviklat. Všem jsem připomněla, jak nevěřili Pavlovi, přičemž teď musí každý sám přiznat, že to všechno byla pravda.

Pavel doma předvedl tátovi, že ani myslící stroje nejsou jen smyšlenka. Ukázal mu na obrazovce mapy vesmíru, kde mohl celý zobrazovaný vesmír podle libosti otáčet, zvětšovat si jednotlivé partie a u každé hvězdy navíc zobrazit, jak by se z daného místa jevila hvězdná obloha. Pozemský myslící stroj překonal vše, co si o něm táta dosud připustil, i kdyby byl jakkoliv odvážný.

Když na počítačové mapě Pavel ukazoval, kde všude jsme až byli, nechtěl tomu táta věřit. No - kdyby jen táta! Takovou dálku, jakou představovala cesta k Zemi, neočekával nikdo. Málokdo nám také uvěřil, že nejbližší planeta Společenství je od Aigury skoro třikrát tak daleko, jako Yllina.

Potom Pavel oficiálně požádal vládu Aigury o letadlo, aby mohl přivést první stanici vjosuzgu. Tyto stanice umožňovaly v Galaktickém společenství spolehlivou a rychlou dopravu jak mezi planetami, tak i napříč kontinenty. Dostal ovšem ihned na vybranou z padesáti strojů i s posádkami. Všichni chtěli pochopitelně letět s námi.

Vojta, Zirranei a oba další vyslanci Společenství se zase nestačili divit u nás. Mohli tu sice tu a tam spatřit stopy po nedávném převratu, naše město Mofidie nebylo ani zdaleka obnoveno, ačkoli se tady stavělo o sto šest a ostatní města, nedotčená v bojích, se jen předháněla v poskytování pomoci.

Svezli jsme je naším letadlem. Všichni svorně prohlásili, že naše

girrigy jsou mnohem lepší nežli bardžanské baporgy, neboť letadlo s girrigy nemá za letu v kabině beztlíží a jeho let je proto mnohem přirozenější. Vojta i Talgaré se rychle shodli na tom, že Společenství určitě koupí na tato letadla licenci a už jen z toho obchodu může být Aigura brzy jedním z nejbohatších světů. Sygytovy létací nárameníky byly také ohodnocené dobře, i o ně bude na všech světech Galaktického společenství obrovský zájem, jsou lepší než dosud používané baporgové opasky. A do třetice, Společenství prý od Ligaida koupí tajemství igidhigu. Případně, protože tady asi nepůjde o velké série, bude letadla, vybavená pro let nadprostorem, pro Kosmický průzkum nakupovat jednotlivě. Při průzkumu jsou totiž stanice vjosuzgu nepoužitelné, ale tátovy nadsvětelné mašiny jsou k tomuto účelu ideální.

Večer jsme pak ještě navštívili vládní palác v Huaré, kde jsme měli velkou poradou, nejprve s prezidentem Gafégem a pak s celou vládou. Opakovala se ovšem situace z dřívějších dob, kdy každý Pavlův návrh byl přijat skoro bez připomínek. Jak jsem věděla, Pavel musel více než dvě třetiny svých návrhů podávat tak, že se dohodl s nějakým členem Parlamentu, aby jeho návrh přednesl sám. Jen potom nesměl nikomu prozradit skutečného autora.

Parlament na místě rozhodl umožnit stavbu co největšího počtu stanic vjosuzgu, propojit jimi všechna důležitá města a spojit Aiguru se Společenstvím. Vláda předběžně rozhodla nabídnout Společenství planetu Yllinu, kterou by Aigura asi v současné době nemohla využít. No, mezi námi, kdo z našeho vyprávění věděl o tamních pavoucích, každého přešla chuť se na Yllinu být jenom podívat, natož aby se tam toužil usadit natrvalo.

Vojta zase jménem Společenství nabídl možnost studia pro velký počet mladých lidí, kteří by se mohli na Bardžá vyučit na zázračné doktory, jako je třeba Zirranei. Navíc slíbil, že k nám do té doby, než budeme mít vlastní lékaře, přiletí jako výpomoc větší počet lékařů z planety Bardžá a ti zlepší úroveň lékařské péče hned od začátku. Když lidem oznámil, že bude možné všem podstatně prodloužit život, pokud budou lidé ochotni dodržovat pravidla pro život ve stabilní dlouhodobé společnosti, nebyl proti zveřejněným pravidlům nikdo. Právě tak lidé přijali potřebu zavést na Aiguře pravidla Nenásilí a ustanovit Strážce, kteří budou dbát na jejich dodržování. Respektování těchto pravidel je totiž podmínkou pro přijetí mezi ostatní světy Společenství a popravdě řečeno, Aigura se svou nedávnou válečnickou historií ne-

byla světem, který by se bez Strážců obešel, jako tomu bylo u světů osídlených lidmi z Bardžá.

Tohle všechno stačil pan Vojta dohodnout s vládou. Další jednání vedl v té době Pavel s Parlamentem. Když požadoval zavedení povinného vyučování jednotného jazyka Galaktického společenství, vystoupilo proti němu (kupodivu!) i několik oponentů. Aigura by se podle nich neměla vzdávat vlastního společného jazyka, který je tak krásný a jehož zavedení bylo možné jen za cenu mnoha obětí.

„Já se jazyk Bar budu muset naučit také,“ vyvracel Pavel argumenty odpůrců. „Nechci, abyste se úplně vzdali své řeči, i mně se zdá krásná. Ale bude třeba, aby každý občan Aigury rozuměl kromě ní i společnému jazyku světů Společenství. Je krásné, že se domluvíte na celé Aiguře, ale mimo Aiguru vám nikdo kromě mě nerozumí. Světů, na které se brzy budete moci podívat, je teď mnoho. Jako je řeč Aigury spojujícím prvkem v tomto světě, je jazyk Bar tím, co spojuje přes sto miliard lidí i ne-lidských bytostí Společenství. Mnoho civilizací má přitom dosud své vlastní jazyky, ale všichni znají společný jazyk Bar. Jistě se jej naučíte i vy. Jenom tak se domluvíte se všemi miliardami bytostí ve vesmíru.“

Po tomto vysvětlení námitky přestaly a Pavlův návrh byl přijat všemi - jako ostatně vždycky.

Mě si vzal večer táta k sobě a musela jsem se mu pořádně vyzpovídat, co a jak bylo na Zemi. No, trochu jsem si u něho poplakala, když jsem přiznala, jak je to mezi Pavlem a mnou. Ale táta, i když bylo jasně vidět, že by měl větší radost, kdybych se rozhodla usadit se na Aiguře, nic nenamítal.

„Že rod Ligaidů skončí, to jsem věděl od chvíle, kdy tvá matka umřela a já jsem měl jenom tebe,“ povzdychl si. „Dcera nestačí k udržení rodového jména, i když je ztřeštěnější než kdyby to byl syn. Ale nerad bych tě někdy viděl nešťastnou, to víš, jsi přece moje dítě. Pavel je sice zvláštní člověk, ale nezdá se mi, že by byl natolik povahově jiný, abyste se nemohli shodnout. Kdyby to byl člověk z Aigury, bylo by to bez problémů! Vždycky jsem si myslel, že si za muže vezmeš Feiona, ale rozhodla ses jinak, co se dá dělat! Když chceš být s Pavlem, budu to respektovat. Kdoví, třeba ani nebudeš chtít s ním odejít, ale naopak jeho zlákáš, aby zůstal tady. Bylo by ho tu zapotřebí, je úžasně bystrý jako konstruktér. Jestli budeme obchodovat se stovkou dalších světů, bude tu práce nad hlavu. Pan Vojta tvrdí, že výrobu

malých letadel pro všechny světy rozhodně nestihneme. Na to bude třeba pár stovek továren, takže bude lépe, když jim prodáme licence na girrigové motory a oni budou dělat nové gryuly také. Mají ve svých letadlech něco, na co my ještě dlouho nebudeme stačit, myslím tím jejich myslící stroje, navigační japany. Mohli bychom ale dělat velké hvězdolety pro Kosmický průzkum. Když jsem si to promyslel, pochopil jsem, že právě tohle je můj životní cíl. Celý život jsem zasvětil myšlence umožnit lidem prorazit hranice jedné planety. Splnilo se mi mnohé, spatřil jsem na vlastní oči bytosti z hvězd, domluvil jsem se s nimi a ukázalo se, jak obrovský bude přínos z tohoto setkání pro Aiguru! O ničem takovém jsme ani nesnili! Ke všemu to vypadá tak, že právě moje letadla budou naopak největším přínosem Aigury pro Galaktické společenství! Moje celoživotní práce tedy nekončí tím, že jsme dosáhli spojení s jinými světy ve vesmíru, naopak, teď bude ještě mnohem užitečnější, protože bude sloužit mnohem většímu počtu lidí - i jiných bytostí. Kosmické nadprostorové letouny Ligaid budou létat do všech stran a přinášet prospěch všem! Není to nádherné? Ale je to na druhou stranu příliš velké sousto, bude nás muset být asi víc. Pan Vojta mě už sice ujistil, že budu moci zaměstnávat i odborníky z jiných světů, ale já bych raději spolupracoval s někým, koho znám. Jak sama víš, oba Sygytové si teď chtějí postavit svou vlastní továrnu a dělat v ní ve velkém létací nárameníky, takže mi pomáhat nebudou. Chápu je, vždyť jejich práce bude teď také přesahovat rámec Aigury! Když tu se mnou ale budeš ty, Pavel a já, bude z nás trojice, která se může pustit do čehokoliv. A jestli nemůžete mít děti? No tak si nějaké adoptujete, sami přece nebudete...”

„Ty jsi zlatý, tati!“ vyskočila jsem. „Můžu to jít takhle říct Pavlovi?“

„Když mu to neřekneš ty, řeknu mu to já,“ usmál se. „Ale od tebe by mu to mohlo být příjemnější, nemyslíš?“

Vrátila jsem se z města kolem poledne.

Gryul jsem jako obvykle zavěsila na balkónové závěsy. Při tom se baterie samočinně připojily k nabíjecí stanici a také se odjistila boční dvířka gryulu, jako kdyby letadlo stálo na přistávacích lyžích. Stačilo otevřít je, odsunout stranou část ozdobné balkónové mříže a mohla jsem vystoupit rovnou do pokoje. Nikdo tu nebyl, v rychlosti jsem si tedy zapnula počítač a mezitím jsem šla uklidit nákup.

Dlouho jsem ale u počítače neseděla, protože přišel táta.

„Ty už jsi tady, Yl-lo?“ dělал jako že se diví.

„Vždyť jsem ti říkala, že budu do poledne doma,“ mávla jsem rukou. „Mám to vyzkoušené, můžeš se na mě spolehnout.“

„Máš dole nějakou návštěvu,“ oznamoval mi táta.

„Koho?“ zajímala jsem se.

„Neznám ho, ale bude to asi Pavlův krajan ze Země, aspoň tak nějak vypadá.“

„Nikoho nečekám,“ zamračila jsem se. „Měl jsi mu říci, že novináře nepřijímáme.“

„To říkám každému, ale tohle prý není novinář. A nechce mluvit s nikým, jedine s Ligaidovými, přesněji s tebou nebo s Pavlem. Novinári by snad bylo jedno, kdo z nás mu poskytne informace.“

Pavel dostal svému slovu. Vzali jsme se, hned jak jsme se vrátili na Aiguru s odborníky, kteří měli smontovat první stanici vjosuzgu a připojit tak Aiguru ke Společenství. Naše svatba byla doprovázena ohromnou slávou, protože tady se vskutku stalo něco neslýchaného. První mezihvězdný svazek na Aiguře! Mimochodem - až dosud jediný. Jen nám dvěma, Pavlovi a mně, kteří jsme toho spolu tolik prožili, nevadil trochu odlišný zjev.

Další zvláštností bylo, že Pavel přijal moje jméno. Bylo to předtím na Aiguře naprosto nemyslitelné, ale na Zemi to prý možné bylo a když s tím přišel Pavel, prosadil to - jako už předtím spoustu jiných zákonů. Nejvíc tím ovšem potěšil mého tátu - rod Ligaidů z Mofidie měl opět šanci pokračovat! I když - ale to už nebylo příliš známo - my dva jsme neměli mnoho naděje na další potomky. Uvažovali jsme už

několikrát o tom, že si vezmeme dítě k osvojení, ale zatím jsme to pro samou práci pořád odkládali. Oběma nám biologové z Bardžá prodloužili život skoro na desetinásobek, měli jsme teď času dost, ani jsme nevěděli, co s ním budeme dělat.

„Pavel je přece na Zemi,“ pokrčila jsem rameny.

„To už jsem mu řekl, ale on na to, že v tom případě chce mluvit s tebou. Čeká dole už hodinu!“

„No tak já si tedy pro něho jdu,“ zavrčela jsem.

Seběhla jsem po schodech do přízemí. V prvních týdnech se to tu reportéry a novináři jen hemžilo, ale postupně jich ubývalo, až přestali chodit docela. Však to také bylo únavné a já už jsem měla téhle skupiny lidí plné zuby. Co se dalo dělat, připojení Aigury k jiným světům nemohlo proběhnout v tichosti, to dá rozum. Rada Společenství sice rozhodla, že Aigura může počet návštěvníků omezovat, ale pro novináře se vždycky povolení našlo. A ti se ovšem vrhali na nás, bodejť by ne! Ke všemu je přitahovalo naše neobvyklé manželství. Nebyli jsme první smíšený pár ve vesmíru, ale pozemšťané si byli s Bardžany podobnější, zatímco tady šlo o mnohem větší vzhledový a bohužel i genetický rozdíl. Byla věčná škoda, že právě Pavlovi krajané mívali vždy nejméně pochopení pro tyto vzhledové rozdíly. Obvykle vyprskli smíchy sotva mě spatřili - a Pavel je pak vždycky nemilosrdně vyhazoval.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem příchozího, který na mě tak trpělivě čekal dole v hale v křesle. Když mě uviděl, vstal.

Byl to člověk ze Země, to se dalo poznat. Ale nebyl to Pavlův krajan, protože přece jenom vypadal trochu jinak. Měl živé oči, tmavé vlasy a pod nosem knírek. Pavel si ho jednou také nechal narůst, ale když zjistil, že se mi nelíbí, ihned se s knírkem rozloučil. Kromě toho byl návštěvník poněkud tmavší pleti než Pavel. Nosil tmavohnědou kombinézu a všimla jsem si, že má za krkem agisar. Byl to tedy doktor, nikdo jiný agisar mít ani nemůže.

„Přál sis se mnou mluvit?“ zeptala jsem se ho zdvořile.

„Ano,“ přikývl. „Potřebuji mluvit s vámi oběma, ale teď mi bude stačit, když si promluvíme s tebou.“

„Novináře už neinformujeme,“ řekla jsem pro jistotu. Hned jsem ale ocenila, že nejevil známky smíchu; jednal se mnou přímo a věcně.

„To o čem chci hovořit, je spíše důvěrnější povahy,“ řekl rychle. „Proto bych chtěl nejprve mezi čtyřma očima...“

„Tak povídej,“ vybídla jsem ho. „Snad můžeš mluvit tady, nikdo cizí tu není.“

„Jdu za tebou, protože jsem slyšel, že bys chtěla vlastní dítě,“ vypálil na mě rovnou. „A já jsem genetik.“

Že spolu dítě mít nesmíme, vědělo jenom pár nejbližších známých. Odkud to věděl? To nebylo dobré znamení.

„Genetiků jsem už poznala víc,“ řekla jsem zamračeně.

„Ale nikdo ti nedával naději!“ dodal rychle. „Já ano.“

„Cože?“ ztuhla jsem překvapením.

„Domnívám se, že jsem přišel na to, jak byste mohli mít normální, zdravé dítě,“ opakoval. „A to navzdory současné inkompatibilitě, která je...“

Složila jsem se do vedlejšího křesla, ale přece jen jsem neomdlela, ačkoli jsem musela chvíli zhluboka dýchat, než jsem se vzpamatovala.

„To bys musel být čaroděj,“ vyhrkla jsem skepticky.

„Umím s agisarem víc než jenom léčit,“ přikývl.

„Tak pojď ke mně,“ nadýchlá jsem se a vstala jsem.

Nevypadal na to, že by mi mohl ublížit. Ostatně, od té doby, co byli na Aiguře zavedeni Strážci, málokdo si dovolil nějakou hrubost vůči jiným. Já už jsem si na to zvykla tak, že jsem neváhala i neznámého člověka pozvat k sobě, do mých pokojů. Hlavně jsem se ale potřebovala vzpamatovat.

Následoval mě po schodech nahoru. V mém pokoji se klidně posadil do nabídnutého křesla a počkal, až se pořádně napiji osvěžujícího pemogu. Chtěla jsem mu také nalít, ale odmítl, dokud se prý nedohodneme.

„Co o nás víš?“ zeptala jsem se ho, sotva jsem se proti němu posadila.

„Něco jsem četl v Lékařských zprávách,“ řekl vyhýbavě. „Ale i když to tam bylo popsáno podrobně, stejně bych vás oba požádal o trochu krve, abych to měl vlastním agisarem. Tak by to ostatně udělal každý genetik,“ dodal omluvně.

„Dobře - a co dál?“

„Překonávání genetických rozdílů mám zatím vyzkoušené jen na zvířatech,“ řekl. „U nich to dovedu skoro bez problémů, ale na lidech jsem to pochopitelně zkoušet nemohl. Pokusy tohoto druhu jsou oprávněné pouze tehdy, jsou-li naprosto nezbytné. Kromě vás nikdo

podobný problém neměl a nemá. Jde samozřejmě i o to, zda budete k experimentu svolní.“

„Já udělám cokoli - a myslím si, že Pavel také,“ řekla jsem.
„Máš aspoň naději - či dokonce jistotu?“

„Naději určitě, jistotu - těžko. Chtěl bych vidět, kdo by vám ji dal... Nebudu si hrát na vševěda, nevím.“

„Co vlastně s námi chceš dělat?“ zajímala jsem se.

„S tebou - nic,“ odpověděl. „Genetická úprava, pokud se mi ukáže možná, by se týkala jen tvého muže. Naučil jsem se, jak některé genetické znaky učinit super-dominantní. Je však nutné vybrat, které to budou.“

„A co by to znamenalo? Já ti samozřejmě nerozumím, musíš mi to říct nějak - lidsky.“

„Při vzniku jedince - ať jde o červa, myš nebo o člověka - se vyberou určité informace od obou rodičovských genů,“ řekl. „Většinou to probíhá náhodně. Některé prvky mohou být sice převažující, mají tedy větší pravděpodobnost, že budou vybrány, ale jisté to není nikdy. My lidé Země máme s lidmi Aigury spoustu prvků podobných a některé dokonce stejné, což je dáno tím, že vývoj v obou případech vybíral to lepší a na tom jsme nastejno, jakkoliv jsme se vyvíjeli odděleně. Proto máme podobný tvar těla i spoustu podobně fungujících orgánů. Vy dva prý máte dokonce slučitelnou krev, což je v tomto případě jen dobré. V lékařské zprávě o vás stálo, že máte několik inkompatibilních čili vzájemně se vylučujících genů, což by ovšem vedlo ke vzniku nějaké zrůdy. Já mohu způsobit, že některé z genů budou tak silně převažující, že své slabší protějšky vůbec nepřipustí. Musím jen přesně určit, které to musí být, ale to musím pořádně zjistit s vámi oběma, jinak bych nic neriskoval.“

„Tak udělej všechny převažující,“ navrhla jsem mu.

„To je nesmysl, vidím, že o genetice nevíš vůbec nic,“ podíval se na mě shovívavě a trochu i pobaveně. „Kdybych to udělal - ono by to totiž šlo - vznikl by klon. To znamená jedinec naprosto shodný s originálem, mnohem shodnější, než jednovaječné dvojče. Což by nebylo tak hrozné, jenomže i on by pak měl přesně tutéž vlastnost a i jeho děti by byly také takové klony. Dovedeš si představit, že by byl nakonec celý vesmír plný úplně stejných jedinců? To by byla katastrofa, už proto, že by to všichni byli muži! Prosím tě, do genetiky mi radši nemluv!“

„Já už mlčím,“ pípla jsem a schoulila se do křesla.

„Od tebe dnes potřebuji jen jedno,“ pokračoval. „Dáš-li mi teď kapku své krve, budu mít možnost ji v klidu prověřit. Když se to má udělat gen po genu, bude to trvat dost dlouho. Možná si budu muset přijít pro krev víckrát, kdyby mi jediná kapka nestačila. Potom budu potřebovat totéž od tvého Pavla. Zatím nic víc - mezitím budete mít oba dost času, abyste se rozhodli, zdali experimentovat chcete nebo ne. Já už budu pochopitelně vědět víc a pak vám řeknu, je-li nějaká naděje, nebo jestli si budete muset počkat na někoho chytřejšího než jsem já.“

„Tak pojd,“ řekla jsem a nastavila k němu ruku.

Vzal mě za ni a přitiskl mě do křesla. Zavřela jsem oči a pevně sevřela víčka, dotyk agisarů jsem totiž nesnášela přímo bytostně. Ale odebrat pár kapek krve, to agisar dokáže našťastí rychle a bezbolestně, až na pocit milionů nožiček, které člověku přebíhají v žilách tam a sem... brrr...

„Zatím se s tebou loučím,“ řekl po chvilce. „Až přijdu příště, budu vědět víc. Vy se zatím rozmyslete.“

Odešel - a já jsem se ho ani nezeptala, jak se jmenuje a kde ho máme hledat.

Mathé Briryan na mě působil dojmem frajířka, ale agisar v jeho rukou byl zárukou, že před sebou máme odborníka. To, co nám navrhl a co mi Yl-la vyklopila hned když jsem se vrátil ze Země (měl jsem tam dlouhé jednání s Japonci ohledně počítačového vybavení hvězdolů), vypadalo velice fantasticky, ale nepravděpodobně.

Super-dominantní geny - nic takového jsem nikdy neslyšel, ale každý obor si vždycky vytvoří svá slangová slova a různá ustálená spojení, takže odborníkům, kteří se dostanou do vědecké polemiky, prostý smrtelník mnohdy ani neporozumí.

Genetická úprava se velice podobala té, jakou už jsem jednou podstoupil, když nám zpomalovali biologické hodiny - jak odborně nazývali prodlužování života. Také Briryan mě uspal a nikdo neví, co se mnou dva dny dělal, ačkoliv se mu Yl-la celou dobu dívala přes rameno.

Když mě probudil, byl jsem trochu malátný, ale nic jsem nepoci-

ťoval, snad kromě nesmírného hladu.

Při vydatném jídle, které Yl-la narychlo připravila a ke kterému byl ovšem pozván i Briryan, nám pak pověděl další nezbytné pokyny.

„Jak samozřejmě nevíte, ale co je pro vás velmi důležité, genetické zásahy se nedají nikdy provést naráz,“ povídal Briryan nad plným talířem. „Ted’ jsem udělal jen jakési... odstartování požadovaných změn. Ty budou ted’ ovšem probíhat dál, i když to zvenčí nebude znát. Nejprve se změna zobrazí v krvi, pak v některých tkáních a až nakonec i v takových, jaké se jen nerady mění.“

„Co to znamená?“ zeptal jsem se věcně.

„To bohužel znamená, že ted’ budete muset nějakou dobu počkat, než budou všechny změny dokončeny,“ řekl Briryan. „To slíbené dítě můžete mít proto nejdříve za sedm, raději za osm pozemských let.“

„Až za sedm let?“ protáhla Yl-la zklamaně.

„Už za sedm,“ opravil ji Briryan. „Dřív by to nikdo jiný nedokázal, buďte rádi, že to půjde tak rychle.“

„Dobrá,“ souhlasil jsem. „Když nám Zirranei říkala, že se to vyřeší za sto let, také nám nezbylo než souhlasit. Tohle je přece jen snitelnější lhůta.“

„Takže za sedm let ode dneška - dřív rozhodně ne. Když trochu počkáte, bude to jistější. Pak teprve si Yl-la může nechat zrušit dabrygy a obnovit možnost mít dítě. Víím, že ji má zablokovanou, což je dnes běžné a u vás dvou to rozhodně bylo velmi rozumné.“

„A co potom?“ ptala se Yl-la.

„Potom se svěříte nejbližšímu doktoru s agisarem, abyste měli jistotu, že je všechno v pořádku,“ řekl Briryan. „Totiž - abyste to věděli, není možné vyloučit ani deformace zaviněné kosmickým zářením. Zvláště u vás dvou, když jste se dlouho pohybovali ve vesmíru. Ale na druhé straně, to už je problém natolik známý, že se o něm odmítám bavit. Měl by jej vyřešit kdekdo, bude-li mít ovšem agisar. Nezapomeňte včas za někým takovým přijít, nespolehejte se jenom na moudrost přírody. Příroda většinu odchylek řeší katastroficky.“

„A co to bude? Chlapeček?“ chtěla vědět Yl-la.

„Jak to mám vědět?“ zatvářil se Briryan pobaveně. „Přece právě tohle muselo zůstat jako náhodný prvek!“

„Co je ještě náhodné?“ zajímala se Yl-la.

„Skoro všechno,“ usmál se Briryan. „Opravoval jsem celkem dvacet osm znaků. Aspoň jedno víím určitě. Vaše dítě bude mít po-

zemské oči - po tátovi; to byl mimochodem jediný viditelný znak ze všech, které jsem musel fixovat.“

„Dáš nám možnost upozornit tě, až bude potřeba?“

„Já rád hodně cestuji, kdoví kde budu za těch sedm let,“ povzdychl si Briryan. „Momentálně bydlím na Zemi, ale nevím, kde byste mě zastihli už za rok. Váš případ se však určitě dostane do Lékařských zpráv. Jak víte, vycházejí po celém Galaktickém společenství a tenhle časopis je jediný, který mě trvale zajímá. O vás dvou se určitě dozvím včas.“

„Jak se teď odměníme?“ zeptal jsem se raději.

„Poslyšte,“ zatvářil se zkroušeně, „tohle je pokus, platí se až když to bude jisté, souhlasíte? Teď si od vás dvou nevezmu nic. Později bych od vás chtěl dovolení publikovat váš případ v odborném tisku. To bude reklama, jakou bych si ani nemohl dovolit. Až se pak začnou objevovat další zájemci - a já se neobávám, že jich bude málo - budu mít postaráno o slušný a zaručený výdělek na dlouhou dobu.“

Přesto jsem doktoru Briryanovi vystavil šek na pořádnou sumu. Byli jsme mu tak vděční! Kdybychom jen tušili, co se vlastně stalo a co to bude později znamenat! Ukázalo se, že od této chvíle všechno probíhalo úplně jinak, než jsme si bláhově představovali...

Rozhodli jsme se, že si uděláme dovolenou na Yllině.

Podle rozhodnutí Rady Galaktického společenství byla tato planeta ponechána ke kolonizaci Aiguře. Důvody byly dva. První, že planeta byla aigurskou civilizací objevena v době, kdy Aigura nebyla připojena ke Společenství. Podle mě by tento důvod nic neznamenal, ale v současné době neměla žádná civilizace, ať už základní, nebo dceřiná, potřebu umístit přebytek svých obyvatel, zatímco u Aigury se musel zákonitě očekávat obrovský přírůstek obyvatelstva. Jestliže dřív spolu na jedné planetě koexistovaly současně tři, nejvýše čtyři generace, prodloužením délky života se muselo stát, že počet současně vedle sebe žijících generací stoupne. Teprve později by se dal očekávat rovnovážný stav, kdy se přírůstek počtu obyvatel vyrovná s úbytkem. Lidé si všude museli na dlouhověkost nejprve zvyknout. V prvních dobách po jejím uskutečnění si každá rodina jako po staru rychle pořizovala povolenou dvojici dětí, obvykle brzy po dosažení dospělosti.

Bylo to logické. Dříve jenom tak bylo možné děti vychovat a případně jim i pomoci do vlastního života, aniž by byli rodiče příliš staří. Pozdní rodičovství dříve zvyšovalo i riziko defektů. S nástupem bardžanské lékařské vědy tyto důvody pominuly, ale až s delším odstupem času si lidé zvykli, že je výhodnější naplánovat si příchod dětí na pozdější dobu. Ve starších, zkušenějších civilizacích, jako byla Bardžá a její dceřiné planety, bylo obvyklé, že se děti v rodinách objevovaly průměrně po dvou stech letech soužití dvojice. U mladších civilizací byla tato hranice obvykle mnohem nižší. U zaostalých planet se souběžně s přírůstkem obyvatel úměrně zvyšovala i produkce zemědělství a úroveň průmyslu, takže zvýšený počet obyvatel bylo snadné vyrovnat.

Což samozřejmě neplatilo v případě Země.

Země byla planeta dokonale vybočující z ostatních. V době jejího připojení ke Společenství byla už tak přelidněná, že vzrůst počtu jejích obyvatel vlivem prodlužování věku hrozil přesáhnout možnosti planety. Objevení nového světa Fysonbi a jeho předání ke kolonizaci Zemi přišlo právě včas. Doprava lidí na novou planetu byla naštěstí díky nadprostoru poměrně jednoduchá a nic nestálo v cestě velikému stěhování národů. Kdosi vyhrabal v archívech Společenství, že kdysi dávno byla právě takovou demografickou explozí kolonizována Sinthareia. Tehdy Společenství poskytovalo mateřské i dceřiné civilizaci spoustu výhod a proto teď bylo rozhodnuto, že tytéž výhody dostanou nejprve Země s Fysonbi a později Aigura s Yllinou.

To ale ještě nikdo nevzal v úvahu, jak prudce se zvýší možnosti Kosmického průzkumu nasazením Ligaidových hvězdných lodí, schopných ve velmi krátké době proletět nadprostorem vzdálenosti, které by obyčejným lodím trvaly celé věky.

Jen během zalétávání první průzkumné lodi nové generace bylo podle Pavlových map, v nichž byly už z minulé cesty u mnohých hvězd zakresleny planety, objeveno sedm planet vhodných k okamžité kolonizaci, padesát šest méně vhodných technických planet, nebezpečné a jedovaté nepočítaje. Rázem bylo pro lidi Země i Aigury volného místa tolik, že nemusel být ani vyžadován program jediného dítěte, který měl původně omezit přírůstky populace po dobu poklesu úmrtnosti, daného prodloužením průměrné doby života.

Jedna z prvních nově objevených planet, které jsme našli brzy po startu, kromě toho nesla na svém povrchu civilizaci Nontů, vzdáleně

podobných pozemským pantherům. Nontové byli původně šelmy, ale v průběhu staletí si natolik vypěstovali úctu k rozumu, že když se setkali s vyslanci z Galaktického společenství, brzy se s nimi dohodověli, naučili se řeči Bar a připojili se k ostatním světům tak snadno, jako až dosud žádná jiná civilizace.

Zalétávacího letu průzkumné hvězdné lodi Galaxie jsme se zúčastnili oba, já i Pavel. Ale kromě nás tu bylo dalších dvaadesát členů posádky, protože naše loď nesla spoustu odborníků na všechny možné lidské činnosti.

Kdysi dávno trvala stavba kosmických lodí velice dlouho. Snad nejdelší stavbou „proslula“ Země. Ta svůj první a také jediný hvězdolet Perseus stavěla celých patnáct let. Tento obrovský kolos, v němž nechybělo ani tak přepychové vybavení jako velký bazén a koncertní sál, byl nakonec zničen meteory a zůstal navěky kroužící na oběžné dráze u planety Poenaid jako obrovský, mrtvý pomník.

Ligaidova továrna v Mofidii postavila průzkumnou hvězdnou loď Galaxii za dva pouhé roky. Stavby se účastnili odborníci z několika civilizací, takže loď obsahovala všechny možné technické vymoženosti. Naše Aigurská civilizace jí dodala to nejdůležitější: srdce lodi - nadprostorové stroje igidhig i část antigravitačních motorů. Bardžá dodala druhou sadu motorů, které se s aigurskými vhodně doplňovaly. Kombinací girrigů a baporgů totiž bylo možné zařídit, aby bez ohledu na režim letu byla uvnitř lodi stálá úroveň přetížení, blízká hodnotě na planetách. Kromě toho byly bardžanského původu i stanice vjosuzgu, umožňující bleskovou dopravu mezi planetami. Postavením této stanice na vyhlédnuté planetě bylo navázáno dálkové spojení a planeta mohla být připojena k ostatním světům Společenství.

Bylo by ideální takovou stanici oživit za letu přímo na palubě hvězdné lodi. Ale už na počátku mezihvězdných letů kosmonauté z Bardžá ověřili, že tyto stanice fungují pouze na planetách od určité velikosti výše. My jsme teď objevili další zajímavou souvislost. Malé planety neměly v Evseji svůj oranžový majáček si-jid. Na žádné takovéto planetě pak nebylo možné spustit stanici vjosuzgu. Souvislost tu byla stoprocentní. Ačkoliv jsme si ji zatím nedovedli rozumně vysvětlit, vzali jsme ji na vědomí. Majáček si-jid znamenal zřejmě mnohem víc než jen pouhé orientační světélko v zelené mlze nadprostoru.

Nezanedbatelný byl i přínos třetí kosmické civilizace, Země. Ta sice neobjevila nadprostorovou dopravu, ale dodala spoustu různých

vynálezů, které se teď znamenitě uplatnily. Díky pozemským atomovým reaktorům nebyla naše loď závislá na slunečních bateriích, ale mohla se směle pustit i přes tmavá pásma mezi spirálními rameny Galaxie, podle níž byla ostatně nazvána. Povrch Galaxie byl tak jako u pozemského hvězdoletu Perseus pokryt silnou vrstvou betonu. Menší meteory, které dříve tak snadno probíjely plášť letounů bez ohledu na jeho speciálně legované materiály, v této vrstvě obvykle neškodně uvízly. Větší meteory a obzvlášť nebezpečné shluky menších byly včas odhalovány pomocí pozemských radarů. Palubní počítače mohly dát samy povel buď k úhybným manévřům, nebo k úniku do bezpečného úkrytu zpět do nadprostoru.

Počítačové inerciální řízení zcela odstranilo nutnost pečlivého ručního zaměřování lodi a nesmírně zrychlilo lety v nadprostoru. Na kratších trasách sice tento efekt nebyl nijak výrazný, zato na dlouhých se patřičně projevil. Co jsme přelétávali s Pavlem za den, to dnes Galaxie zvládla za pouhé čtyři hodiny. Počítače lodi pocházely ze Země, včetně veškerého programového vybavení. Kde byly doby, kdy musel Pavel ručně počítat desítky hvězd jedině podle fotografií a paralaxy, i když měl k dispozici fotografie hvězdné oblohy z mnoha různých míst vesmíru. Dnes byly v pamětech počítačů milióny hvězd, podle nichž jsme se mohli orientovat. Velice mě potěšilo, jak pozemští hvězdáři zajásali nad fotografiemi z naší cesty. Prohlásili, že tak nádherný materiál se jim do rukou nedostal nikdy v historii od okamžiku připojení Země ke Společenství, kdy měli poprvé možnost vidět vesmír ze stovky různých planet. Naše snímky jim ukázaly okruh více než dvou tisíc světelných let, jaký se nedal pozorovat ani ze všech planet Společenství. Když analyzovali naše snímky, nejenže přišli na to, kudy všude jsme bloudili, ale docela přesně propočítali a nakreslili naši cestu.

Navzdory tomu jsme nepostupovali tak rychle, jako když jsme s Pavlem hledali Zemi. Teď jsme se zastavovali u každé planety. Každou jsme prozkoumali, zjistili o ní pokud možno všechny dosažitelné informace, případně jsme na ní postavili stanici vjosuzgu. Nemuseli jsme už stavět stanice na všech planetách, jako to dříve praktikovaly pomalé lodi z Bardžá. Tenkrát to mělo své důvody. Jednak proto, aby mohla posádka vystřídat další směna, ale zejména proto, že každá planeta, i mrtvá a dokonce i nevhodná pro život, znamenala pevný bod v prostoru a možnou základnu pro další mezihvězdné lety. Na trasách kosmických lodí z Bardžá tak zůstalo několik tisíc nepotřebných sta-

nic. Pokud planeta ztratila význam opěrného bodu a k ničemu jinému se nehodila, byly stanice vyklizeny a ponechány osudu - včetně drahocenných strojů, které nebylo možné odvézt. My jsme stanicemi vjosuzgu více šetřili a na nezajímavých světech jsme je ani nemontovali.

Rekordy přitom padaly jeden po druhém.

Dříve nebylo myslitelné, aby jediná posádka objevila více než jednu vhodnou planetu. Jakmile kosmonauté postavili svou stanici vjosuzgu, jejich cesta skončila. My jsme těch stanic postavili a uvedli do chodu šedesát pět, než bylo rozhodnuto vydat povel k návratu.

Objevení nových civilizací bývalo ovšem zlatým hřebem kosmických výprav. Málom které výpravě se podařilo navázat kontakt s jinými myslícími bytostmi. My jsme civilizace objevili hned dvě. Nejprve na malé planetě Nonta, obydlené inteligentními kočkovitými šelmami - a až na závěr našeho letu na Keléně, kde žili polonoční tvorové podobní obřím netopýrům. Byli prozatím se svou civilizací na nízké úrovni, ale stavěli si už města, uměli zpracovávat kovy pomocí ohně, a inteligentní bytosti to byly - jejich planeta byla ihned předmětem zájmu odborníků celého Společenství. Ale to už je úplně jiná historie a nemá cenu ji tu rozvádět.

Po návratu na Aiguru čekala Galaxii velká sláva. To byla další odlišnost od dřívějších dob. Hvězdné lodi Bardžanů se nikdy nevracely. Postavily stanici vjosuzgu, ta převzala dopravu mezi novou planetou a Společenstvím a hvězdná loď byla po případné opravě co nejdříve vyslána dál do vesmíru. To pokračovalo tak dlouho, než odborníci vyhodnotili, že je příliš opotřebovaná. Pak její úkol převzala nová loď a stará byla rozebrána jako zdroj materiálu.

Galaxie se však vrátila a my jsme si ji mohli v klidu prohlédnout, abychom se přesvědčili, co se s ní ve vesmíru dělo. Opravili jsme několik stovek menších zásahů meteoritů, z nichž žádný nepronikl betonovou vrstvou a nepředstavoval tedy vážné poškození. Pozemšťané pečlivě zkontrolovali své atomové reaktory. Ty od začátku zůstaly doménou pozemských odborníků, nikdo jiný si na ně ani netroufal. Byly to úžasně silné energetické zdroje, ale na druhé straně byly mnohem nebezpečnější než jakékoliv jiné agregáty v lodi. Za provozu produkovaly kromě úžasného množství energie, které činilo loď nezávislou na okolí, také COSI o čem nám kdysi na Yllině vyprávěl Pavel a co jsme mu jsme tenkrát nechtěli uvěřit. To COSI nebylo vidět, ale neslo v sobě smrt. Muselo být pečlivě uzavírané obzvlášť silnými stě-

nami a neustále sledované, aby neproniklo mezi lidi. Byla bych raději, kdyby v lodi nic tak nebezpečného nebylo, ale reaktory byly výhodné, že jsme se museli smířit i s jejich nebezpečnými vlastnostmi.

Ostatně - i pouhý elektrolyt v našich akumulátorech mohl být za určitých podmínek života nebezpečný!

Konečně byla Galaxie opravena a připravena k další cestě. Trasa dalšího letu byla naplánovaná, ve skladištích lodi bylo připraveno několik rozebraných stanic vjosuzgu určených pro další planety. Také posádka byla připravena - tentokrát ale beze mne a bez Pavla. My dva jsme se rozhodli neúčastnit se druhé nesmírně zajímavé výpravy a zůstat na Yllině.

Já vím, pro Pavla to nebylo lehké rozhodování. Průzkumný hvězdolet Galaxie byl z velké části jeho dítě. Znal tuto loď jako málokdo, při prvním letu byl i jejím prvním kapitánem, takže dost těžce nesl, že měla letět bez něho. Jeho účast by se také nikdo neodvážil zpochybnit. Jenomže - stavba Galaxie trvala dva roky a první průzkumný let se protáhl na dalších šest let, i když jsme se na každé planetě se stavbou stanice vjosuzgu zabývali v průměru jen dvanáctinu roku. Když se to počítalo v pozemských letech, pak to bylo dvojnásobek. První průzkum nám dvěma, mně a Pavlovi, zabral tolik času, že jsme o mnoho překročili lhůtu sedmi pozemských let, kterou nám uložil čekat doktor Briryan.

Já jsem už déle čekat nechtěla. Pečlivě nás zkontrolovali dva bardžanští genetici a pak ještě naše známá, Zirranei. Kosmické záření, před kterým nás varoval doktor Briryan, se na nás příliš nepodepsalo. Galaxie měla dokonalejší pozemské měřiče a z oblastí s nebezpečným zářením se mohla urychleně vzdálit nadprostorem, takže ozáření posádky bylo nepatrné.

Zvláště Zirranei byla velice pečlivá. Zatímco jsme my dva létali ve vesmíru, dostudovala univerzitu a stala se z ní známá odbornice na aigurský typ lidí. Možná i díky tomu, že byla první, kdo se s lidmi z Aigury seznámil. Když si znovu prostudovala genetickou změnu, kterou doktor Briryan udělal s Pavlem, prohlásila jen, že to byla dobrá práce a podle ní nic nebrání, abychom v tomto pokusu nepokračovali.

Myslela jsem, že ji umačkám radostí.

„To uvidíme, až jak to dopadne,“ řekla Zirranei.

„Jak to vidíš teď?“ zeptala jsem se jí.

„Ten Briryan musí být génius,“ řekla Zirranei. „Pavel by teď

opravdu mohl mít dítě s kteroukoliv Aiguřankou, ale také s pozemšťankami, Bardžankami a všemi typy míšenek.“

„Já přece nechci, aby to zkoušel se všemi!“ namítala jsem tak procítěně, až se Zirranei musela rozesmát.

„Jenomže tady nejde o Pavla,“ zvažněla ihned. „Tady jde o vaše potomky, rozumíš? Vaše děti nebudou vázány na jeden typ civilizace, jako jsi ty nebo já. Já bych si nemohla vzít Aiguřana, tak jako ty si nemůžeš vzít jiného muže ze Země ani z Bardžá - kromě Pavla. Ale tvoje děti tohle omezení mít nebudou, nevidíš tu výhodu?“

Potom mi zrušila dabyrgy, což podle ní bylo jediné, co teď pro mě mohla udělat.

„Ale přijď za mnou, radši dřív než později,“ nabádala mě. „Ve tvém případě bude určitě lepší, když budeš trochu více pod dohledem než ostatní.“

Ve Staré pevnosti

Bydleli jsme spolu v ubikaci ve Staré pevnosti na Yllině. Pavel našel jednu odlehlejší, ale přitom umístěnou mnohem blíže k povrchu, než byly ubikace archeologů. Byla tu i malá kuchyňka, stačilo ji trochu vyčistit od tisíciletého prachu a nanosit do ní zásoby.

Nechtěli jsme žít společně s Ví-zúpovou bandou - ale čas od času jsme je přece navštěvovali. Archeologové byli mimo svou práci docela veselí chlapíci - ale my jsme teď raději měli klid.

Byli jsme vlastně kromě nich sami na pusté planetě - ale protože jsme věděli, kde se oni zdržují (pracovali pohromadě a rádi nám vysvětlili, kde právě jsou), nenarazili jsme na ně, pokud jsme o to sami nestáli. Měli jsme k nim nataženou telefonní linku, ale nevolali jsme si s nimi častěji než jednou za týden.

Já jsem mnohem častěji než ostatní vycházela na povrch planety. Ráda jsem se hřála v paprscích slunce, ráda jsem sbírala a jedla ovoce. S létavými sygyty jsem se nemusela bát žádného překvapení a mohla jsem trhat i takové ovoce, co rostlo vysoko v korunách stromů.

Pavel k smrti zbožňoval moje ovocné koláče - ale chutnaly i archeologům. Občas jsem jim mísu přinesla - obvykle se po nich jen zaprášilo. Stala jsem se jimi brzy proslulá

Pavel si ze Země přivezl počítačí stroj i s programy pro kontakt s cizí civilizací. S jejich pomocí zkoušel rozluštit písmo yllinské Staré civilizace. Zpočátku to vypadalo dost jednoduše, vždyť starých knih tu bylo habaděj a Pavlův stroj si brzy jejich obsah uložil do paměti a mohl je na požádání kdykoliv reprodukovat, ale to všechno nestačilo k pochopení smyslu toho, co bylo v knihách napsáno.

Počítačí stroj velice brzy poznal, že písmo knih Starých Yllinců obsahuje kolem šesti set různých znaků. Nebylo to tedy písmo jako naše, kde každé hláске odpovídá jedno ze sedmadvaceti písmen. Pavel mi ale tvrdil, že to nemusí být pravidlem. Písmu jeho národa má prý více znaků než naše, ale některé znaky bych asi těžko vyslovila. Pak také existují slabiková písmena, kde jeden znak označuje celou slabiku - a na Zemi je prastarý národ, u něhož každý znak označuje jedno slovo. Kolik slov, tolik znaků - no, takové písmo bych se asi nechtěla učit...

Pozemské programy prý byly postaveny tak, aby se dokázaly vyrovnat i s tak složitými písmi - jenže předpokládaly aspoň malou spolupráci bytostí, jejichž řeč mají rozluštit. Koho však jsme se mohli zeptat? Staří Yllinci přece vyhynuli tak dávno! Proto bylo písmo i řeč nadále tajemstvím, ačkoliv už bylo v pamětech Pavlova myslícího stroje uloženo tolik knih, že si musel ze Země přiobjednat další paměti.

A pak jednoho dne nastal obrat.

Ráno jsem odletěla na Bardžá za Zirranei. Na Yllině byla všeho všudy jediná stanice vjosuzgu. Nepříliš náročnému provozu pochopitelně stačila a bezpečnostní důvody už dnes nikoho nenutily stavět více stanic na těžce planetě, pokud to nebylo vskutku potřebné. Když jsem se večer vrátila, Pavel už mě očekával, ačkoliv přitom pořád cosi prohlížel na velké obrazovce svého myslícího stroje.

„Mám pro tebe jednu velkou novinku!“ volala jsem na něho, jakmile jsem ho uviděla.

„Prima, já taky!“ odvětil, ale přece jen se ke mně otočil od obrazovky.

„Tak nejprve mi řekni tu svoji,“ navrhla jsem mu. „Ať to máme za sebou, protože o té mé novině se budeme bavit déle.“

„Rozluštil jsem řeč Yllinců,“ řekl Pavel.

„Jak se ti to podařilo?“ zajímala jsem se.

„Objevil jsem dole, v šestaosmdesátém patře, školu pro jejich děti,“ řekl Pavel - ale takovým obzvlášť sevřeným hlasem. „Přinesl jsem si jejich knihy, většinou učebnice. Na těch obrázkových se programy konečně zachytily - a pak už to šlo ráz naráz.“

„Oni tu měli - i školy?“ podivila jsem se.

„Teď už dokonce vím, že ne jenom jednu,“ odvětil suše, „ale nechtěj se tam podívat. Tolik mrtvých malých dětí na jednom místě neuvidíš nikde ve vesmíru.“

„To opravdu ani nechci vidět!“ otrásla jsem se.

„Tedy - já už jsem v téhle pevnosti viděl ledacos, myslel jsem si, že vydržím hodně, ale tohle bylo i na mě dost,“ přiznal Pavel. „Teď mě tam hodně dlouho nikdo nedostane, to ti povídám... Jenomže právě jejich obrázkové slabikáře byly pro programy mého počítače tím, co mu dosud scházelo. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak dlouho mlčet a počítat! Ale když skončil, měl hotovo všechno. Kompletní překlady všech knih, všech nápisů, prostě všeho, co se dá zapsat těmito znaky.“

„A co ses dozvěděl?“ zajímala jsem se.

„Dost na to, abych dnes v noci nespál,“ řekl trpitelsky.

„Tak to já ti řeknu něco, co by tě také mělo zajímat, ne jen to, co vyčteš z obrazovky,“ řekla jsem trochu veselejším tónem. „Jestli uhádneš, co mi dnes řekla Zirranei?“

„Ona je tady?“ podivil se.

„Není - co by tu dělala?“ opáčila jsem. „To já jsem za ní byla - až na Bardžá!“

„Když říkáš, že jsi jela za Zirranei... tak to by taky mohlo znamenat...“

Tedy - trvalo mu to, ale uhádl!

„Ale ovšem!“ vykřikla jsem radostí. „A protože je jisté, že to bude kluk, budeme mu říkat Gurroa, jestli se ovšem pamatuješ, na jakých jménech jsme se dohodli.“

„Yl-lo!“ vykřikl. „Je to pravda?“

„Je - pokud můžeme věřit Zirranei!“ ujistila jsem ho.

„Takže - my dva...“

„...jsme spolu právě založili nový kosmický typ lidí,“ řekla vážně, ale v očích jí hrály jiskřičky šibalství. „Já jsem typu G, ty typu B, takže náš Gurroa bude první člověk typu BG. Jak se ti to líbí?“

„Že se ještě můžeš ptát!“ vykřikl, popadl mě a jak se od něho dalo očekávat, zdvihl mě do výšky a zatočil se se mnou kolem místnosti.

Prohlížení Staroyllinských knih bylo velmi zdlouhavé, ale jakmile padla jazyková přehrada, postupoval jsem úplně jiným tempem. Některé knihy jsem brzy odkládal - to byly ty, které by se na Zemi řadily mezi beletrii. Snad o ně časem projeví někdo zájem, aspoň některé z těchto knih by se mohly dočkat nového vydání pro zájemce z Galaktického společenství, ale já jsem teď potřeboval znát fakta - jen takové knihy mi stály i za delší prohlížení.

Můj dobrý přítel Vojta Karas ze Země mi opatřil několik prázdných kapesních překladačů přímo u výrobců. Na Zemi byly pořád potřebné, i když většina lidí se už naučila používat jazyk Galaktického Společenství Bar. Pár milionů lidí však zarytě setrvalo pouze na svém rodném jazyce a odmítalo se Bar naučit. Byla to jejich chyba; jazyk Bar byl tak snadný, že se mu mohl naučit každý. Profese tlu-

močníků tak pozvolna zanikla, neboť stále přibývalo lidí, kteří se domluvili bez nich. Znalost několika světových jazyků, dříve velice cenná přednost, byla dnes považována za zbytečnou zátěž. Říkalo se, že každému bohatě stačí dva jazyky, rodný a Bar - a byla to pravda. Někteří lidé už dokonce tvrdili, že rodné jazyky jsou anachronismus odsouzený k zániku. Zatvrzelým ignorantům jazyka Bar by asi bylo jednodušší dát na vybranou: buďto se také naučíte Bar, nebo se nedozumíte; ale ostatní měli na štěstí více pochopení a nemohli nechat své hloupější krajany žít na vlastní planetě v jazykové izolaci. Proto byly i teď na Zemi vyráběny kapesní překladače, zpravidla mezi místními jazyky a řečí Bar. Každý rozhovor byl přirozenější, když všichni uměli společnou řeč; přesto byly tyto překladače po nějakou dobu úspěšným obchodním artiklem.

Existoval však další důvod pro jejich výrobu a používání. Na Zemi bylo od vynalezení klínového písma napsáno několik miliónů různých knih. Část z nich - tvrdilo se, že ta lepší - byla brzy přeložena i do řeči Bar. O pozemské knihy nastal veliký zájem zejména v dalších světech Společenství, některé z nich celkově dosahovaly až miliardových nákladů. Byly však i takové, které byly vydávány jen v několika tisících kusech a jiné nebyly překládány vůbec. Pak se však ukázalo, že jsou na světě lidé, kteří o ně přece jen stojí. Taková si tyto knihy mohli prohlédnout v některém pozemském muzeu, případně si je tam i přečíst - a jak jinak, než pomocí některého dobrého kapesního překladače?

Tyto strojky byly současným vrcholem pozemské počítačové techniky. I při svých kapesních rozměrech obvykle úplně obsáhly kterýkoliv pozemský jazyk, dokázaly překládat písmo i mluvenou řeč a mohly své překlady buďto plynule zobrazovat na miniaturním displeji, souběžně překládat do sluchátek, či tlumočit klasickým způsobem, kdy mluvčí musí na překlad svých slov pokaždé chvíli čekat.

Japonští výrobci se holedbali, že mohou kdykoliv dodat překladač pro jakýkoliv pozemský jazyk, ať živý, nebo třeba i vyhynulý. Velký úspěch měly například půjčovny těchto překladačů v oblasti pyramid, kde si statisíce návštěvníků znovu a znovu četly všechny hieroglyfické nápisy.

Požadavek na prázdný překladač byl sice nezvyklý, ale když se Japonci dozvěděli, že tato zakázka nepochází ze Země, dali si záležet a těch pár kusů dodali téměř obratem. Můj počítač do těchto překlada-

čů zanesl dosud rozluštěný jazyk starých Yllinců. Mohl jsem potom procházet chodbami Staré pevnosti a číst si všechny nápisy přímo na místě. Nemusel jsem už s sebou do naší ubikace brát ke zkoumání všechny nalezené knihy, ale méně zajímavé jsem mohl ihned odkládat tam, kde jsem je nacházel.

Ponechal jsem si dva, pro sebe a pro Yl-lu. Ostatní jsem dal archeologům Ví-zúpovy skupiny jako svůj příspěvek jejich bádání. Nemusím popisovat, jak tento dárek přivítali - co pro archeologa znamená možnost přečíst si na místě všechny nápisy, není snad třeba vysvětlovat. Ovšem zatímco oni se věnovali především zkoumání života dřívějších Yllinců, já jsem se více zajímal o jejich zbraně.

Dostal jsem se totiž až do míst, kde se nacházelo velení této pevnosti. A přitom jsem přišel na zajímavou skutečnost. Yllinci ze Staré pevnosti se vůbec nezúčastnili války, která zničila jejich svět. Na Yllině proti sobě tenkrát stály dvě nesmiřitelné země a jejich armády byly vyzbrojeny zbraněmi strašlivě ničivé síly, ale Stará pevnost patřila velmoci, která se do poslední chvíle pokoušela znepřátelené národy usmířit, zprostředkovávala jim mírová jednání a všemožně se snažila zabránit katastrofě.

Bohužel - marně. Válka vypukla navzdory jejich mírovým snahám. Obě válčící strany se navzájem zničily s takovou důkladností, že z jejich světa nezůstal téměř kámen na kameni. Létající bomby svět Yllinců zohavily k nepoznání a na většině planety dokonale vyhubily všečen život.

Zachovalo se však jediné sídlo - Stará pevnost. Ačkoliv tu žili lidé, kteří s touhle válkou nechtěli mít vůbec nic společného, bylo i proti ní vysláno několik ničivých střel. Nad Starou pevností však bylo rozprostřeno obranné pole, na němž všechny střely neškodně vybuchly, ale pevnost samotnou nerozmetaly, jako všechny ostatní stavby po celém světě.

Obyvatelé Staré pevnosti přežili atomovou válku! A nejen oni, ale i rostliny a zvířata, nacházející se pod příkrovem ochranného pole, schopného zadržet i děsivé atomové údery.

Dlouho jsem hledal, kde je toto pole umístěno a našel jsem jak jeho ovládání, tak emitory. Byly dokonce zapnuté, ale protože nedostávaly dostatečné množství energie, byla kolem Staré pevnosti místo všeodrážející kopule rozprostřená jenom oblast nepatrně vibrujícího prostředí, příliš řídkého, aby cokoliv zadržovalo. Ještěrkám ani lidem

to nevadilo, ale rostliny pole zabíjelo. Tady byla příčina podivné pouště ve tvaru téměř přesného mezikruží kolem Staré pevnosti! Vypnul jsem emitory - a do měsíce prales pokryl bývalou poušť, kde jsme přistáli při naší první návštěvě na Yllině.

Jak je však možné, že jsme objevili ve Staré pevnosti jen mrtvé? To byla v této chvíli další záhada, na kterou jsem nevěděl odpověď. Bylo to záření, které přece jenom proniklo polem a všechny vyhubilo?

Jedno jsem teď věděl jistě. Obyvatelé Staré pevnosti žili ještě několik let po katastrofě, zatímco oblasti mimo jejich obrannou kopuli byly jedinou spálenou radioaktivní pouští. Slunce jim nadlouho zmizelo za neprůhlednými mraky prachu zvednutého do stratosféry a celá Yllina se ochladila tak, že i kolem Staré pevnosti napadl sníh, ačkoliv se nacházela na okraji pásma tropů. Potom všichni najednou - zemřeli. Tušil jsem, že tentokrát to zářením nebylo. Záření by sice mohlo zabít i po delší době, ale zabíjelo by je snad postupně, nejprve slabší, pak teprve silnější jedince. Rozhodně by ti lidé nezemřeli náraz, mnozí ani nevstali od své práce. Byla to záhada, která teprve čekala na vyřešení.

Ale zatímco průběh války jsem poznal skoro najisto, neboť jsem našel na velitelství pevnosti služební deníky, kde bylo tohle všechno se strohou důkladností zapsáno, nemohl jsem očekávat, že bych získal podobný zápis i o příčině této poslední tragedie a definitivní zkázy Staré pevnosti. Nebyl tu nikdo, kdo by ještě potom něco zapsal...

Novorozeně

Miminko o sobě začínalo dávat vědět.

Yl-la zatím snášela všechny drobné nepříjemnosti celkem dobře a i když se těšila, pořád ještě mohla Pavlovi aspoň trochu pomáhat v jeho výzkumech.

Odstěhovali se na Yllinu, aby tu měli klid a já jsem teď za ní pravidelně přilétala. Jednak z dávného přátelství, ale také proto, že mi důvěrovala ze všech lékařů nejvíce. Jenže Pavel na tomto světě objevil něco tak zajímavého, že se více věnoval výzkumům, než své ženě Yl-le.

Ta si mi na to samozřejmě jednou postěžovala.

„No - mohl by se ti trochu víc věnovat,“ řekla jsem jí, „ale ti chlapi ze Země jsou už takoví. Když mají nějakou zajímavou práci, jde všechno stranou. Jenže na druhé straně to znamená, že oni něco dokáží. Tak si vyber, zda chceš, aby tě ten tvůj jenom obletoval, nebo aby se věnoval více svým výzkumům. Můžeš si považovat už to, že neodletěl na průzkum s Galaxií a zůstal s tebou. Všichni se tomu divili.“

„Mně to přece zas tak moc nevadí,“ připustila. „Já jsem docela ráda, že ho to baví.“

„Na co vlastně přišel?“ zajímala jsem se.

Když mi řekla, že Pavel s tím svým počítačím strojem už rozluštil řeč Starých Yllinců, trochu jsem si hvízdla.

„To nevypadá, že by se tu zrovna nudil,“ řekla jsem. „Děvče zlaté, vy dva jste slavní jak se patří už teď, ale až se rozkřikne, co tady ten tvůj dělá, máte po klidu úplně. Rozluštění řeči a písma vymřelé civilizace, to bude pořádná senzace pro novináře, to mi věř.“

„Udělej mi něco kvůli, Zirranei,“ poprosila mě úpěnlivě. „Neříkej nikomu, co jsem ti teď sdělila.“

„Dobrá, pro tebe to tak udělám,“ slíbila jsem jí. „A teď mi raději povídej. Co dělá Gurroa?“

„Zlobí,“ řekla s ohromným úsměvem. „Vrtí se, ani spát už kvůli němu nemohu.“

„To je v pořádku,“ také jsem se usmívala. „Horší by bylo, kdyby

se ani nehnul. Aspoň víš, že se má k světu.“

Ale pak jsem si ji přece raději prohlédla agisarem.

„Víš,“ začala Yl-la, „já jsem si najednou všimla, že mi to tvoje zvířátko už ani není tak protivné jako zpočátku. Rozhodně nemám příjemné pocity, když si bere svých pár kapek krve, ale já si snad nakonec zvyknu!“

„Však už je načas,“ nemohla jsem si odpustit.

„Ale musím se tě ještě na něco zeptat,“ řekla, když jsem skončila svoje vyšetřování.

„Nejdříve tě trochu potěším, zdá se mi, že je všechno v nejlepším pořádku,“ usmála jsem se na ni. „A teď se ptej, na co chceš.“

„Může už teď Gurroa vidět?“ zeptala se.

„Jak jsi na to přišla?“ podívala jsem se na ni udiveně.

„Já jen, jestli už má oči a může jimi koukat,“ upřesnila svůj dotaz.

„No - oči už jistě má, něco už by vidět mohl, jenže nemá co,“ odpovíděla jsem pomalu.

„Včera po mně Pavel chtěl, abych našemu Gurroovi trochu posvítila,“ řekla potichu Yl-la.

„Neblázni, jak - posvítila? Jak to myslel?“

„Chtěl, abych vzala elektrickou svítilnu, rozsvítila si ji a přiložila zvenku k bříšku, víš?“

„Jak na tohle přišel?“ rozesmála jsem se.

„Jenomže on pak... on mi pak tvrdil, že Gurroa už vidí,“ pokračovala trochu tišším hlasem. „Říkal doslova, že je to nesmírně zajímavé, když mě tak vidí... zevnitř... Poslyš, může vůbec světlo ze svítilny prosvítit až dovnitř?“

„Já ho přetřhnu!“ zamračila jsem se naoko. „To se dělá, takhle tě rozrušovat? A ke všemu si to všechno jen vymyslel, rošťák jeden, rozumíš?“

„Mě to ani nerozrušilo - a když, tak spíš příjemně, než aby mi to vadilo,“ řekla. „Já jsem byla ráda, že má o naše miminko zájem, i když tak nějak... čistě vědecky...“

„Zato já to vidím jinak,“ řekla jsem rezolutně. „Zájem se dá podle mě projevovat rozhodně lépe!“

„Jen ho nech,“ zastala se ho. „Ono je to takové... takové pohádkové, rozumíš?“

„To nevádí, já si to s ním vyříkám,“ zlobila jsem se.

„Tak povídej,“ řekl na to Pavel. Vstoupil do pokojíku bez zatřukání a zřejmě tu byl už delší dobu. „Co bys nám o tomhle mohla povědět? Dovedeš si to nějak vysvětlit?“

„Já mám povídat?“ opáčila jsem dotčeně. Nevadilo mi, že přišel, ale poslouchat nás snad nemusel. „Ty povídej! Co tě to napadlo, nasadit své ženě do hlavy brouky, zrovna když je toho nejméně zapotřebí?“

„Brouka nemá v hlavě Yl-la, ale já,“ řekl.

„To vidím,“ řekla jsem jedovatě.

„Ty taky vidíš všechno...“ povzdychl si. „Jenomže jak mi teď vysvětlíš, že mám - v poslední době skoro denně - divné pocity. Jako kdybych byl miminem a ležel skrčený uvnitř své matky. Dokonce pozoruji houpání, když Yl-la někam jde a také zřetelně slyším tlukot jejího srdce.“

„Ty to se svou ženou nějak prožíváš!“ zasmála jsem se. „Ale na tom by ještě nebylo nic špatného. To se stává.“

„Jenomže tím to nekončí. Já totiž občas zřetelně slyším, o čem si Yl-la povídá s jinými lidmi. Právě teď jsem vás dvě poslouchal, ale nebyl jsem vůbec v této místnosti. Slyším, co slyší náš Gurroa. Je to sice tlumené, to dítě přece plave ve vodě, ale je to srozumitelné. Co ty na to?“

„To už je na mně trochu moc,“ vyhrkla jsem. „Máš určitě nespoutanou fantazii, ale tohle je neuvěřitelné.“

„Dobře, tak vám něco ukážu,“ řekl tajemně. „Yl-lo, prosím tě, lehni si na chvilku a ukaž Zirranei břicho! Před ní se stydět nemusíš, vždyť je to doktorka.“

Yl-la sice trochu zrudla, ale neřekla ani slovo. Břicho už ovšem měla velké, ale to už jsem věděla od agisarů, na to jsem ani nepotřebovala, aby se přede mnou svlékala. Já bych ji tak netrápila, věděla jsem přece, že Aiguřané - a zejména Aiguřanky - jsou velmi stydliví a nemají rádi, když je někdo cizí uvidí bez dostatečného oblečení. Pavel však na svém přání trval a Yl-la mu je splnila, ačkoliv jí bylo jistě nepříjemné. Lehla si naznak na pohovku a rozepnula si svou mateřskou kombinézu.

„Tak se obě dívejte! Jedna - dvě - tři!“ řekl Pavel.

V té chvíli jsem vytřeštila oči a zalapala po dechu. Jak Pavel počítal, objevily se na břichu Yl-ly tři vlnky. Bylo mi to jasné, děťátko kopalo, na tom by nebylo nic divného. Překvapilo mě však, že to bylo

tak přesně do taktu.

„Ukaž to ještě!“ vydechla jsem.

„Razdvatři - čtyři - pět!“ počítal Pavel.

Tři rychlé a dvě pomalé vlnky - přesně podle počítání!

„To není možné!“ prohlásila jsem, čímž jsem jen celkem zbytečně naznačila, že nevěřím vlastním očím.

„Jak to děláš?“ vyjekla Yl-la a nadzvedla se. Také pro ni to bylo něco nového!

„Promiň, lásko moje,“ sedl si k ní a vzal její hlavu do svých dlaní.

„Snad jsem to nepřehnal.“

„Ale to byl přece Gurroa!“ vydechla Yl-la.

„Budeš se na nás muset podívat ještě jednou, Zirranei,“ řekl pomalu Pavel. „Ale teď bych chtěl vědět ještě něco. Ty jsi přece vystudovala na Bardžá. Co ses tam přitom dozvěděla - například o telepatii?“

„Ty myslíš, že by v tom mohla být?“ zeptala jsem se dosti nerozhodně.

„Bylo by to nejjednodušší vysvětlení,“ pokrčil rameny.

„Za celou dobu existence civilizace Bardžá, a to je už pár desítek tisíc let, bylo pozorováno jen několik případů, které by se snad daly vysvětlit tímhle způsobem,“ řekla jsem pomalu a zoufale jsem si vzpomínala na další podrobnosti.

„Jenomže dosud se to vždycky dalo vysvětlit přirozeněji, ale zrovna u vás dvou nepředpokládám, že byste mě teď chtěli podvádět... Povídá se, že v tom budou elektromagnetické vlny produkované mozky - a mimořádná citlivost či resonance na straně příjemce. Dá se to dost těžko dokazovat, vjemy tohoto druhu jsou nejasné a týkají se spíš podvědomí než vědomé složky. V principu to možné je, agisary tak od nás lidí přejímají některé podněty - ale lidé sami, co já vím, nic takového nevyužívají.“

„Dejme tomu,“ pokračoval Pavel. „Elektromagnetické vlny můžeme v tomto případě vynechat. Šíří se rychlostí světla a dají se snadno odstínit. Do hloubky této pevnosti zaručeně nepronikne nic zvenčí. Přitom tahle telepatie funguje stále stejně a to nejen v mé přítomnosti, ale i když jsem daleko od Yl-ly.“

„Jak daleko?“ chtěla jsem hned vědět. „I za zdí?“

„Pozoroval jsem to, i když jsem byl na Zemi, zhruba jeden a půl tisíce světelných let odtud. Pro radiové vlny je to prakticky nepřeko-

natelná překážka. Přitom jsem jasně slyšel, o čem si Yl-la povídala se svým otcem. Stačí ti to?“

„To není možné!“ vydechla jsem.

„Proboha neříkej, že to není možné!“ řekl Pavel naléhavě. „Raději přemýšlej o co tady jde! Ber to jako fakt - rád bych věděl, čím to je a co to bude znamenat, rozumíš?“

„Dej mi kapku své krve!“ rozhodla jsem se.

Vyhrnul si rukáv a nastavil ruku. Nechala jsem agisar vzít si vzorek a pak jsem si dala jeho chapadla na oči. Musela jsem mu naznačit, na co by se měl soustředit, co asi hledat... ale už jsem si s ním dávno rozuměla a on uměl mé myšlenky číst tak dobře, jako kdybychom spolu hovořili.

Pak se agisar zamyslel a přestal mi ukazovat. Oči mi však neuvolnil, jeho chapadla byla pořád přísáta. Seděla jsem tak po několik dlouhých minut ve tmě, slepá k okolí; jen zvuky jsem vnímala a mohla jsem i mluvit.

„To jsem ještě nezažila,“ řekla jsem skoro jako pro sebe, když už to trvalo příliš dlouho.

„Co je, Zirranei?“ slyšela jsem úzkostný hlas Yl-ly.

„Nevím,“ odpověděla jsem jí konejšivě a pokusila jsem se o úsměv, abych ubrala na její úzkosti.

A pak jsem spatřila vodopády různobarevných jiskřiček. Agisar mi tím sděloval, na co přišel.

„Co je, Zirranei?“ ptala se Yl-la naléhavě.

Mlčela jsem. Agisarova psychoresonance je nesrozumitelná, dokud není celá komunikace u konce. Pak se naráz objeví vše, podobně jako vystoupí fotografický obraz ve vývojce. Konečně se mi všechno vyjasnilo.

„Je to moc zajímavé,“ řekla jsem, když jsem si sundávala chapadla s očí. Pořádně jsem se přitom na Pavla zadívala.

„Tak povídej!“ vybídl mě i on trochu nedočkavě.

„Našli jsme s agisarem ve tvé hlavě něco, co tam původně nebylo,“ musela jsem srozumitelnou řečí vyjádřit, co jsem se právě dozvěděla. „Je to takový podivný shluk nervových buněk kousek pod hypofýzou, spojený široce rozhozenými nervovými vlákny s okolím, nejvíce s oběma mozkovými polokoulemi, tedy přesněji, s jejími hlavními uzly... Vypadá to jako pavouk, pavouk z nervů. O jeho funkci teď agisar ještě přemýšlí.“

„Jak se to tam mohlo dostat?“ vyjel na mě Pavel.

„To - nevím,“ musela jsem přiznat.

„A co to podle tebe je?“ naléhal.

„Nevím - já si zatím vůbec nedovedu představit, nač ten orgán je. Nádor to není, ani nic zhoubného. Má to přesný řád a je vidět, že to bude mít i nějaký smysl. Má to zřejmě něco společného s elektřinou, připomíná mi to elektrické orgány některých živočichů, jako elektrický úhoř, rozumíš? Jenomže u lidí se nic takového nevyskytuje. To je úplná záhada!“

„Z čeho to mohlo vzniknout?“ zajímal se Pavel. „Orgány snad vznikají postupnou přeměnou z jiných, ne?“

„Já nevím,“ přiznala jsem, teď už dost nešťastně. „Tohle se snad nevytvořilo přeměnou z jiného orgánu, kolem dokola máš zaručeně všechno v pořádku. Tohle je tam - jaksi navíc.“

„To přece nebývá zvykem,“ prohlásil.

„To vím také a tím víc mě to mate,“ přisvědčila jsem.

Agisar se zavrtěl a chtěl mi něco sdělit. Omluvila jsem se a opět jsem si přiložila jeho chapadla na oči. Tentokrát byl vodopád jisker kratší.

„Tak - už to vím,“ vydechla jsem, když jsem si sundala chapadla s očí.

„Povídej!“ pobídli mě oba současně.

„Je to celé umělé,“ řekla jsem rychle. „Celý ten orgán je uměle vytvořený.“

„Nepamatuji se, že by mi někdo něco cizího montoval do hlavy,“ zamračil se Pavel.

„To ani není třeba,“ řekla jsem rychle. „I kdybych ti to teď vypoerovala - což by ovšem byla operace tak jemná, že by byla na hranici možností našich operačních červů - brzy by ti to tam narostlo zase.“

„Jak to, prosím tě?“ nechápal Pavel.

„Máš to totiž zakódované v dědičnosti,“ řekla jsem. „Je to ukryté v jednom super-dominantním prvku. Přesněji - jen jako jeden z několika uměle vložených super-dominantních genů. Ačkoliv pořád ještě nevím, co to má za funkci, vím teď aspoň, koho se můžeme jít zeptat.“

„Doktora Bririyana!“ řekli současně Yl-la s Pavlem.

Pavel nechal výzkumů Staré pevnosti a odletěl domů na Zem hledat doktora Briryana.

Vrátil se za osm dní - bezvýsledně.

Doktora Briryana nikdo neznal.

Vypravil se i za svým nejlepším pozemským přítelem Vojtou Karasem, tátou naší „dvorní lékařky“ Zirranei. Chtěl po něm pomoc. Potřeboval se totiž setkat se Strážci, aby mu pomohli doktora Briryana vypátrat. Byl velice překvapen, když se při této příležitosti dozvěděl, že Vojta Karas je sám Strážcem - ale nepomohl mu ani on.

Po doktoru Briryanovi se nejen slehla zem, ale vybledly už i spirály času.

„Kdybys přišel o trochu dřív...“ lamentoval pan Vojta. „Já bych pro tebe dovezl jeden přístroj i na Yllinu, jenom abych mohl toho doktora zachytit. Ale - osm let je maximum, víc časoprojektory nedokáží zobrazit. Ty jsi přišel mnohem později a teď už neuvidíme vůbec nic.“

Hlavní evidence obyvatel doktora Briryana rovněž nenašla. Počítače sice objevily spoustu lidí tohoto jména, ale nikdo z nich nebyl ten pravý.

Pavel se zastavil v univerzitách na Bardžá, kde studovali lidé ze Země. Tam se jméno Briryan nevyskytovalo vůbec.

Vypadalo to, že doktor vystupoval při jednáních s Pavlem a se mnou pod falešným jménem. Ale proč? Vždyť přece chtěl náš souhlas, aby mohl náš případ publikovat. Sliboval si od toho velkou reklamu!

Zirranei se zakousla do genetiky Pavla znovu, tentokrát od začátku a důkladně. Přizvala si na tento problém i své dvě sestry a matku, všechny bioložky. Přišly na Yllinu, ale za dalších čtrnáct dní všechny vypadaly zkroušené jako žáček přistižený při opisování.

„Mohu jen opakovat, že ten Briryan byl génius,“ řekla nám Zirranei místo dalšího vysvětlování. „Byly jsme na to čtyři, ale víme jen o málo více než na začátku. Zjistily jsme, že ten nervový pavouk je aktivní trvale a ne jenom nárazově. Potvrdilo se, že produkuje nějakou elektřinu, ovšem navenek je tak neutrální, že se to nedá zjistit - to je divné, vždyť to nedává smysl. A to pořád ještě nevíme, co dělá! Přitom je v genetice důkladně zafixován. Vychází nám, že kdybychom se ho pokusili odbourat, mohli bychom tím Pavla i zabít.“

„Ale co Gurroa?“ vyjekla jsem.

„U toho to bude naprosto stejné,“ řekla Zirranei. „Je to super-

dominantní gen, určitě má toho pavouka také.“

„Už jsi to někde publikovala?“ zeptal se Pavel.

„Zatím ne,“ řekla Zirranei. „To víš, publikují se obvykle až vyřešené případy, nebo naopak takové, k jejichž vyřešení se zvou na pomoc všichni ostatní, kdežto tohle...“

„Mohl bych tě tedy o něco požádat?“ řekl Pavel. „Prosím tě, nepublikuj to vůbec.“

„Máš k tomu nějaký důvod?“ podívala se na něho udiveně.

„Mám - jeden,“ řekl Pavel. „Náš případ už je mezi lékaři natolik známý, všechno už utajit nepůjde. Ale kdybyste teď publikovali o pavoucích, doktor Briryan si to někde v skrytu přečte a jen si bude mnout ruce, jak mu to vyšlo. Ale když toho pavouka zatajíte, možná ho přece vyprovokujeme, aby se přihlásil.“

„Ty si myslíš, že nás odněkud zpovzdálí sleduje?“

„Proč by dělal tak obtížnou práci?“ řekl Pavel. „Musí to mít nějaký význam, ať mi nikdo netvrdí, že máme oba v hlavě nějaký orgán, který je aktivní, ale přitom nic nedělá.“

„A co si o tom myslíš ty?“ vyjela jsem na Zirranei.

„To je těžké,“ pokrčila rameny. „Když to nepublikujeme, nikdo nám nepomůže. A já - já si proti tomu Briryanovi, nebo jak se ve skutečnosti jmenuje, připadám takhle maličká. To vám říkám s plnou váhou faktu, že mě jinak uznávají na více planetách, než jen na Bardžá!“

„Ale co budeme dělat?“ řekla jsem nešťastně.

„Obávám se, že nic,“ pokrčil rameny Pavel. „Moc mě mrzí, že jsem si to od začátku nenechal pro sebe a že jsem Yl-lu tak vystrašil, ale vystrašený jsem byl sám a chtěl jsem o té věci vědět víc. Ted' se zdá, že s tím stejně nic neuděláme. Nebezpečné to přitom není, že?“

Zirranei nás ujistila, že můžeme být bez obav.

„Podívejte se, děvčata,“ uzavřel to Pavel. „Já se někam uklidím, abych vám co nejméně překážel. Vy se obě soustřed'te na to, aby se Gurroa narodil v pořádku. Zirranei tvrdí, že to má být příští týden. A pak uvidíme.“

„Já se ale bojím,“ řekla jsem.

„Proč?“ ujala se mě Zirranei. „Vždyť tobě se přece vůbec nic stát nemůže?“

„Moje máma zemřela, když jsem se narodila,“ připomněla jsem jí.

„Jenže tenkrát na Aiguře nebyl nikdo s agisarem,“ řekla Zirranei.

„A kromě toho - ty to budeš mít mnohem lehčí než ona, máš přece naši genetickou úpravu. Narození dítěte bude pro tebe hotová zábava.“

Nakonec mě těšili oba. Pak jsme popadli nejdůležitější zavazadla a odletěli domů do Mofidie. Na Yllině bylo krásně, ale já jsem chtěla, aby se moje dítě narodilo v rodinném domě Ligaidů - když už to nemohlo být jak se sluší a patří u Pavlových rodičů.

Táta mě přivítal s nadšením, jako když jsem se mu vrátila z našeho bloudění vesmírem. Pochopitelně se staral jak mohl, ani do továrny týden nechodil. Ale přichystáno bylo všechno naprosto perfektně. Kromě Zirranei byla u nás i její matka, neustále usmévavá Zoidée Karasová. Už dlouho předem se na to hlásila, že musí být při tom, až se maličké narodí. Gurroa měl být prvním dítětem nového uměle vytvořeného typu, stejně jako byly všechny děti paní Zoidée prvními dětmi, ve kterých se spojily typy Země a Bardžá. Pochopitelně se našlo i dost dalších, kdo se o nás zajímal, ale do našeho domu se nikdo cizí neodvážil. Pavel ani táta by ke mně nikoho nepustili, novinářská legitimace v nich vyvolávala přímo amok.

A pak najednou se mi před večerem udělalo nevolno a úplně mě zkroutila jakási křeč v břiše, až jsem vykřikla.

„A je to tady!“ prohlásila klidně Zirranei. V posledních dnech se ode mne skoro nehnula.

Její klid zapůsobil i na mě, takže jsem se na ni dokonce usmála. Obě doktorky mě uložily na lůžko a pak mi na bříško položily svoje agisary, ale zakryly mi oči, protože věděly, že se agisarů šýtím.

A najednou - jenom jsem pocítila takový tlak a uvolnění. Proti té první křeči to skoro nic nebylo. A v té chvíli se ozval křik dítěte. Zakřičelo - a zmlklo.

Málem bych ani neuvěřila, že to je můj Gurroa! Na Aiguře se celé generace matek obávají porodů jako něčeho strašného - a přitom je to tak snadné! Vlastně ne - uvědomila jsem si, za to mohou ty ohyzné agisary. Bez jejich pomoci bych možná trpěla jako zvíře a kdoví, zda bych přece jenom neskončila jako máma, která během porodu zemřela. Škoda, že už tenkrát na Aiguře nebyli Bardžané!

Zirranei miminko ihned pečlivě umyla v teplé vodě, podala mi je a já jsem si je poprvé přitiskla k srdci. Bylo strašně malinké a červené,

mělo tak krásný malinký placatý aigurský nosánek, špičatá ouška - ale pozemská očička s bílými okraji po Pavlovi! Podívala jsem se mu na prstíčky. Ne, nemělo ruce pozemské, ale aigurské, bez nehtů. Ani na nožičkách nebyly znát jednotlivé prsty, jako je mají lidé Země. Můj pradávný sen, že naše dítě bude mít drápky, se tedy nesplnil, alespoň ne tak přesně, nicméně jsem byla šťastím bez sebe. Dítě mělo čistě pozemské oči, které se teď na mě dívaly, jako by se mě ani nemohly vynadívat!

„Gratuluji, matko,“ uslyšela jsem jako z dálky hlas paní Zoidée. „Máš krásné dítě - a naprosto zdravé!“

Stihla ho mezitím otestovat svým agisarem. Bylo to pro mě tak důležité, že bych málem přeslechla, že mě nazývá matkou, ačkoliv jsem se na tohle označení trásla tolik let!

„Zirranei, zavolej Pavla!“ hlesla jsem jenom.

Ten právě v té chvíli zaklepal na dveře a vstoupil.

„To je krásné, že jdeš,“ řekla jsem a ukazovala mu naše novorozené miminko. „Právě teď se nám narodil, víš?“

„Já to vím moc dobře,“ řekl Pavel. Oddechoval přitom jako po dlouhé námaze.

„Nějak tě to sebralo, novopečený tatínku!“ usmála se na něho vlídně paní Zoidée.

„Někteří otcové to prožívají více, než matky samy,“ rýpla si do něho Zirranei.

Vzápětí jí - a vlastně nám všem - úsměv zamrzl na rtech.

„Už jsem myslel, že se udusím, ale našťástí to šlo docela rychle,“ ozval se hlásek, který jsme ještě neslyšeli. „Je to ale nádherný pocit, když se poprvé nadechnete!“

Se mnou se zatočil svět, jakmile jsem pochopila, kdo tato slova řekl.

Novorozeně Gurroa!

„Ježiši Kriste!“ vyjekla Zirranei.

„To dítě - mluví!“ vyřeštila oči i paní Zoidée. Obě dvě málem padly do mdlob, kdežto mě to naopak uklidnilo. Nebyla to jenom moje halucinace!

„Nějak vás to sebralo, doktorky!“ usmál se Pavel, jakoby se ani nechumelilo. Ten jediný zůstal klidný. Pak se obrátil ke mně. „Ukaž mi ho, Yl-lo! Půjč mi ho, já mu neublížím. Ten je ale malinký! Nemáte pro něho nějaké oblečení? Je mi... je mu zima...“

„Pavle! Gurroa mluví!“ zašeptala jsem zoufale.

Nevnímal mě. Držel miminko v náručí, díval se na ně jako u vytržení. Pak miminko najednou pohnulo nosánkem. Objala mě znovu závrat'. To přece byla perfektní, klasická nosní mimika - údiv, potom odpor a nedůvěra, která rychle přešla v obecný úsměv. Věděla jsem přece, že se aigurské děti od svých matek učí nosní mimiku skoro stejně dlouho jako řeč. Pavel by mohl dítě telepaticky dávno před narozením naučit mluvit, ale jak je mohl naučit nosní mimiku, vždyť ji sám neovládal?

„Aha - takhle vy to děláte!“ řekl nadšeně Pavel.

Miminko do všech stran kroutilo nosánkem. Rychle střídalo všechny mimické výrazy. Provinilé pokrčení nosu, odpor jako nad zkaženým jídlem, pak prohnutí nosu do misky, když člověk čichá naopak něco příjemného. Pak naopak roztáhlo pusku jako Pavel když se usmívá a začalo na něho docela pozemsky mrkat. Na závěr zvedlo obě ručičky a tlesklo jimi.

„A hleďme, dostaneme košilku!“ prohlásil najednou Pavel.

Musel by vidět dozadu, kam se díval náš malý Gurroa! Jen on mohl vidět, co paní Zoidée nese!

Ta převzala od šťastného otce dítě a položila je na stůl, kde už bylo všechno připravené. Začala je oblékat - ale moc dobře jsem viděla, jak se jí třesou ruce. To dítě už samo strkalo ručičky do rukávů! Ono by se snad samo oblékalo!

„Bude to moc chytré dítě, víš?“ usmíval se Pavel. Konečně se také obrátil ke mně! Vzal mě za ruku a hladil mě po hlavě tak, že mi najednou bylo úplně dobře.

„Budeme z něj mít radost,“ řekla jsem.

„Určitě, mami,“ zabroukal Gurroa - a podíval se na mě tak vědoucíma očima, až mě polilo horko.

„Pavouci!“ zaúpěla Zirranei, které všechno došlo.

„Máš pravdu,“ přisvědčil Pavel. „Jinak se to vysvětlit nedá. Je v tom telepatie - a musím ti prozradit, je naprosto dokonalá. To je tak úžasné, ani se to vypovědět nedá.“

„To znamená, že ty se s ním můžeš domluvit?“ zeptala jsem se, no - skoro jsem to vykřikla.

„Ano,“ přikývl. Vstal, přistoupil ke stolu a natáhl ruce k ležícímu dítěti. Dítě natáhlo ručičky k němu.

„A nejen domluvit,“ pokračoval Pavel. „My dva si spolu už dlou-

ho vyměňujeme různé pocity. Vidím, co vidí on, slyším co slyší on, teď dokonce vnímám, jak mu začíná být tepleji... Jako kdybych byl on sám. Podívej se, podám mu palce a jak se jich chytí! Tak co, mrně malé, posadíme se? Vidíte? Drží se mě jako klíště - a sedíme!“

„Proboha - přece nechceš, aby novorozeně chodilo!“ skoro vykřikla paní Zoidée.

Dítě sedělo na stole, rozhlíželo se kolem sebe a ručičkou se přidržovalo Pavlova palce.

„To ne, cítím, že je ještě slaboučký. Ale zkusíme to hned jak to půjde. Možná už zítra!“

Opatrně dítě položil na měkounkou deku. To najednou trhlo celým tělíčkem a dříve, než jsem se stačila vylekat, samo se otočilo na břicho. Přitom zvedlo hlavičku a začalo se samo rozhlížet po místnosti. Pavel neučinil sebemenší pohyb, aby je zachytil. Jakoby už dopředu věděl, že se stolu nespadne.

„To není možné!“ vybuchla najednou paní Zoidée. Vypadala nepřirozeně vážně a tvářila se, jako kdyby před ní neleželo miminko, ale strašidlo.

„Přece není myslitelné, aby novorozeně sedělo! Ani s cizí pomocí to nemůže dokázat! Dítě pět minut po narození - a ono se samo otočilo! Vidíte, jak vzpřímeně udrží hlavičku? To je taky proti přírodě! Mluvení, to by mohl být trik, ale aby se dítě hned po narození samo tak pohybovalo, to není možné!“

„Takže - Gurroa není normální dítě?“ vykřikla jsem docela nešťastně.

„Ale ovšemže je,“ řekl Pavel klidně. „Je docela normální, vždyť vidíš, nic mu nechybí. Ale přitom - je trochu jiné než ostatní mimina. V tom, že my dva si spolu rozumíme, vid’?“

Zamrkal na dítě. To právě tak zamrkal na něho. Pak na mě udělalo nesmírně provinilý nosánek.

„To je hrozné!“ zašeptala jsem.

„Na to si brzy zvykneš, maminko,“ promluvílo novorozeně. „Já budu strašně moc hodné dítě...“

II.část: Agríšská válka

Rok 034

Rok 034 Čtvrté galaktické éry nezačal nejlépe.

Ve dvou světech Galaktického společenství, nezávisle ale téměř současně, nastala dvě katastrofální zemětřesení.

V Japonsku na planetě Zemi bylo obráceno v trosky město Kjótó. Vznikla sice značná materiální škoda, ale ke ztrátám na lidských životech naštěstí nedošlo. Japonci prokázali, že jsou na podobné katastrofy odedávna připraveni. Experti však po skončení prvních záchranných prací odhadli, že bude muset být znovu postavena větší část města.

Tato událost se Galaktického společenství značně dotkla, neboť byla spojena s úplným zničením dvou mamutích továren na elektronické přístroje a pochopitelně následným zdražením ve všech světech, závislých na dovozu japonské elektroniky. Při příslovečné rychlosti Japonců se však dalo očekávat, že továrny brzy opět začnou vyrábět a výpadek v jejich produkci lidé ve Společenství příliš nepocítí.

Zemětřesení poblíž města Airkirkei na planetě Sirmii mělo následky nesrovnatelně těžší. Nebylo ničivější, materiální škody byly sice také značné, ale v tomto případě byly škody na majetku převyšeny mnohem vážnějšími ztrátami na životech - a ty už se nedaly odbýt mávnutím ruky. Od moře se přihnala vysoká ničivá vodní vlna tsunami, rázem smetla tisíce domků i s obyvateli a na trosečníky se ve vodě vrhly dravé vodní pahvězdice, stahovaly je po tisícovkách pod hladinu, dokonce i s plovoucími trosek, svými žahavými rameny je ochromovaly a zaživa požíraly. Došlo k mnoha tragédiím. Zemětřesení také propuklo nenadále a byla při něm zničena i většina letadel, takže jen málo lidí se zachránilo vzduchem. Byla překročena i odolnost konstrukcí několika nejbližších stanic vjosuzgu, což zase znemožnilo okamžitý přísun záchrany mimoprostorem. Přivolané čtyři se dostavily tak rychle, jak to bylo možné, zachránily statisíce trosečníků, ale než na místo neštěstí z nejbližší pevniny doletěly, bylo už pro mnoho nešťastníků příliš pozdě.

Bilance byla smutná. Při sčítání obyvatel, uspořádaném týden po

katastrofě, chybělo proti údajům databází dvanáct tisíc lidí. Na planetě Sirmii byl vyhlášen smutek a všechny ostatní světy se k němu připojily. Materiální škody byly pochopitelně brzy nahrazeny, ale nikdo už nedokázal vrátit neúplným rodinám jejich ztracené členy...

Výbuch sopky Romeya na planetě Sinthareii v první třetině roku úplně zasypal tři města žhavým popílkem. Sopka se však zpočátku probouzela pozvolna a z postupně se zvyšujících příznaků se naštěstí zdařilo odborníkům vulkanologům hrozící výbuch předpovědět a většinu lidí z bezprostředně ohrožené oblasti včas evakuovat. I tak zůstalo několik set nevěřících Tomášů ve svých domovech a když pak sopka skutečně vybuchla, byla blízká tři města během několika minut zasypána více než dvoumetrovou vrstvou popela, žhavého přes devět set stupňů. Kdo neuposlechl důrazných varování vulkanologů a přece jen zůstal ve vyklizené oblasti, zahynul.

V polovině roku nastaly v deltě řeky Pirugh na planetě Esteio záplavy. Zpočátku to byly obvyklé každoroční záplavy, přinášející úrodné bahno na pole, na jaké byli místní lidé celkem připraveni. V době největšího stavu vody se však na horním toku řeky Pirugh protrhla vodní přehrada a ničivá vodní vlna se valila k moři. Záchranné čtyry, posílené ze střediska Rychlé pomoci při Radě kosmonautiky, i v tomto případě byly na místě včas a díky nim se povodeň obešla bez obětí na životech. Tato pohroma měla tedy následky nejlehčí ze všech.

A jako by na tom nebylo dost, ke konci roku přišla zpráva z planety Keléné, teprve nedávno připojené ke Společenství, o jakýchsi záhadných ohňových pochodních, které do základů spálily tři města, vzdálená od sebe jen asi sto kilometrů.

I v tomto případě záchranné čtyry přišly příliš pozdě. Ve všech městech už nebylo koho zachraňovat. Byla srovnaná se zemí a sežehlá, nikdo tuto zkázu nepřežil. Byla k dispozici jen svědectví lidí z nejbližších sídel a ta shodně hovořila o záhadných, obrovských snopech plamenů.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o záhadnou záhubu tolika bytostí, nebyla tato katastrofa zveřejněna, ale byli vyzváni Strážci z jiných světů, aby vysvětlili, oč vlastně šlo.

Přihlásily se dvě skupiny; jedna z planety Ux, druhá ze Země. Obě se navzájem dobře znaly a přímo na místě příkladně spolupracovaly. Smontovaly záhadné aparatury a pustily se do zjišťování.

Několik desítek minut po zahájení pátrání se však obě dvě skupi-

ny obrátily přímo k Radě kosmonautiky s žádostí svolat mimořádné zasedání Velké rady Galaktického společenství.

Svolání Rady bylo požadováno velice zřídka a rozhodně ne v souvislosti s kdejakou místní katastrofou. Ty byly obvykle v pravomocích Rady kosmonautiky a střediska Rychlé pomoci, takže se služba v Radě kosmonautiky nad tímto požadavkem pro ni nepochopitelným udiveně pozastavila.

„Naše informace jsou závažného charakteru, jde o životy, možná o životy několika miliard bytostí,“ prohlásil zástupce vyšetřovacích skupin. „Katastrofa na Keléné se podle našeho zjištění bude brzy opakovat. Svolajte Velkou radu - požaduji to jménem Strážců Země i Uxu!“

Jeden příslušník služby v Radě kosmonautiky byl původem rovněž z planety Ux. Ten jediný se už dále nevyptával, ale chapadlem na klávesnici před sebou vytukal příkaz Všeobecný poplach. Několik desítek mimoprostorových vysílaček začalo posílat naléhavé výzvy na všechny planety Společenství.

Každý člen Velké rady je povinen neustále u sebe nosit speciální komunikátor, aby byl kdykoliv k zastižení, ať se nachází kdekoliv. Stisknutím potvrzovacího tlačítka si každý může přehrát zprávu z Centra - současně na panelu komunikace v Centru zhasne jeho červené světélko a rozsvítí se zelené. Zakrátko byla většina panelu zbarvená zeleně, jenom několik červených políček váhavě zhasínalo.

To už do Centra začaly směřovat první speciály z planet Společenství. Díky tomu se celá Velká rada na Bardžá sešla v neuvěřitelně krátké době. Do velikého sálu Centra se během pouhých dvou hodin dostavilo přes devět tisíc bytostí a bylo připraveno vyslechnout naléhavou zprávu Strážců.

Mimořádné zasedání zahájil úřadující předseda Galaktické rady Graur Riorau, ještěrovitý obyvatel planety Iloonik.

„O svolání Velké rady požádali Strážci, kteří na planetě Keléné vyšetřují okolnosti nedávné záhadné ohnivé katastrofy tří měst,“ oznámil přítomným. „Vzhledem k záhadnému průběhu katastrofy a velkým počtům mrtvých byla záležitost označena jako neveřejná, dokud se nenajde uspokojivé vysvětlení.“

„Budu mluvit hned k věci, protože je tu velké nebezpečí z prodlení,“ začal Bghlt Hoghim, zástupce Strážců, bytost podobná dvoumetrové chobotnici, jaké žijí na planetě Ux. „Katastrofa na Keléné

nebyla přírodního původu. Dali jsme si časoprojektorem promítnout několik nejbližších hodin před katastrofou a po ní. Výsledek uvidíte ve zkrácené verzi. Dobře se dívejte!“

Devět tisíc bytostí si vzápětí povzdychlo úžasem. Obraz, promítaný jak na velkou obrazovku uprostřed sálu, tak i na malé obrazovky, instalované u každého sedadla, nepotřeboval dalšího komentáře. Ze spirál času se vynořil obraz veliké, podlouhlé, hranaté hvězdné lodi. Vynořila se z kosmu, velkou rychlostí minula planetu Keléné - a přitom vyslala k povrchu tři ohnivé záblesky. Znamenaly tři zničená města a dvě stě osmnáct tisíc životů, vyhaslých během krátkého okamžiku.

Hranatá hvězdná loď pak pokračovala nezmenšenou rychlostí v cestě a brzy byla daleko; navíc se nacházela přímo mezi planetou Keléné a její hvězdou, takže od ní nebyla vidět.

„Úžasné!“ ozývalo se v sále.

„Taková krutost!“

„To přece není možné!“

„Co je to za bytosti? Kde jsou teď?“

„Nemáme čas ukazovat všechno, co jsme stačili zjistit,“ pokračoval Bghlt Hoghim. „Jistě jste sami poznali, že jsme se setkali s bytostmi, které se neštítí ani hromadné vraždy nic netušících obyvatel Společenství.“

„Kde jsou tyto bytosti teď?“ ozvalo se ze sálu.

„Tato loď podle současné trajektorie obletí hvězdu, ale přitom svou rychlost zabrzdí. Pokud tedy nezmění režim letu, zůstane na opačné straně hvězdy, takže ji nebude z Keléné vidět,“ řekl Strážce. „To bohužel neznamená, že by nebezpečí pominulo. Časoprojektorem jsme si mohli prohlédnout prostor kolem této planety až po hranice našich možností, to znamená do osmi světelných let. A brzy jsme přišli na tohle...“

Další obraz zachytil skupinku jiskřících světélek. Obraz se zvětšoval a zvětšoval - až najednou všichni v sále znovu vydechli úžasem.

Každé světélko - a muselo jich být několik tisíc - bylo ve skutečnosti stejnou hvězdnou lodí, jako byla ta, která zaútočila na Keléné. Každá loď byla více než kilometr dlouhá a nejméně dvě stě metrů široká i vysoká. Z každé lodi trčely na všechny strany všelijaké nástavby, antény, polokulovité věže - a ústí zbraní, právě takových, jaké jejich sesterská loď použila proti Keléné.

Musely to být strašlivé zbraně, když každá mohla zničit celé město. Lodi letěly v odstupňovaném šiku, uspořádaném do několika řad kuželovitých formací.

„Všechny tyto lodi v současné době míří přímo do hvězdné soustavy planety Keléné. Podle trajektorie letu je jisté, že právě Keléné bude cílem jejich cesty. Jejich dráha i režim letu je téměř optimální a pokud tak poletí dál, budou tam za šest měsíců,“ pokračoval Bghlt Hoghim. „První loď zničila naráz tři města na Keléné - a pokračovala ve svém letu tak, aby nebyla z planety pozorovatelná. Podle nás se jedná pouze o předvoj tamté velké flotily. Možná má zjistit naši reakci a teprve až přiletí hlavní flotila, můžeme očekávat další, mnohem rozsáhlejší akce vetřelců. Úmysly těch bytostí známe. Rozhodně k nám nepřiletěly s mírovou ratolestí a nezdá se, že na nás budou brát ohled. Nevím, co teď uděláme, ale jedno vím docela určitě. Budeme-li nečinně čekat, pak připravujeme obyvatelům Keléné osud těch jejich krajanů, kteří zahynuli ve zničených městech.“

„Nedovedu si představit,“ namítl zástupce planety Esteio, „že by myslící bytosti byly schopné takové krutosti!“

„Až si to budete moci představit, bude už pozdě,“ odvětil suše Bghlt. „Myslím, že bohatě stačí, co nám předvedly!“

„Já tomu nevěřím,“ křikl druhý Esteian. „Co by to muselo být za bytosti? A vůbec - jak vlastně vypadají?“

Vzápětí Strážce promítl na všechny obrazovky obraz jedné z bytostí. Pro časoprojektory bylo snadné pořídit dokonalé záběry i zevnitř kterékoliv lodi.

Bytosti se nepodobaly žádné dosud známé rase.

Dvoumetrové, tmavě žluté tělo, hustě porostlé štětinami tuhých černých chlupů bylo složeno celkem z osmnácti článků, takže se bytosti tvarem těla podobaly obřím housenkám, nebo spíše stonožkám. Osm článků jejich těla mělo po jednom páru delších také chlupatých a článkovaných končetin, opatřených nevelkými klepítky. Veliká žlutá hlava byla vybavena velkýma složenýma hmyzíma očima a navíc čtvrtmetrovými kusadly. Dva přední páry končetin byly trochu silnější a delší. Těmi tyto bytosti ovládaly řízení letounků, zadávaly úlohy do počítačů a vykonávaly jimi všechno, co dokáží lidé a Askarisané svým rukama a Uxané či Sirmiané chapadly.

Tvar těchto stonožek u zástupců Galaktického společenství nevzbuzoval odpor. Ve Společenství už bylo podivných bytostí dost a

nikdo se nad nimi nepozastavoval. Odpor vzbudilo jen chování těchto bytostí. Jejich krutost a bezohlednost.

„Strážci svůj úkol prozatím skončili,“ prohlásil Bghlt. „Objasnili jsme záhadu katastrofy na Keléné, ale další akce nejsou už v našich silách. Nemůžeme pachatele zneškodnit, na to nemáme prostředky. Nejedná se o jednotlivce, ale o celou vraždící civilizaci. Teď je řada na vás, na zástupcích Velké rady Společenství myslících bytostí, abyste jednali!“

Jednomístný letoun, vybavený igidhigem, přiletěl neviděn nad prostorem do bezprostřední blízkosti vražedné lodi. Ta byla neustále sledována a zkoumána časoprojektory Strážců, což bylo sice zajímavé, ale neúčinné. Bohužel, do minulosti se zasahovat nedá, Strážci mohli svými přístroji jen nečinně pozorovat, co se již stalo.

Letoun se vynořil z nadprostoru necelou světelnou sekundu od vetřelců. Pilot - dobrovolník ze Země, kosmonaut Pierre Leblanche - otočil letoun směrem k neznámé lodi a začal svým reflektorem signalizovat jednoduchou číselnou řadu. Jeden, dva, tři, pak čtyři.

Při třetím bliknutí ze zamýšlené čtveřice přišla odpověď. Byl jí nesmírně silný výboj koncentrované energie, oslnivý blesk, který malý letounek v jediném okamžiku změnil v oblak oslnivě svítících kovových par.

První pokus o dohovoření s neznámými bytostmi tak skončil přesně podle předpovědi představitele Strážců, chobotnici podobného Bghlta Hoghima z planety Ux, který před touto akcí marně varoval. Vetřelci se zřejmě dohovorit nechtěli.

„Nemá cenu k těm nestvůrám posílat další lidi,“ namítali Strážci, když se váhavě hlásili další dobrovolníci.

Galaktické společenství se přesto pokusilo navázat aspoň nepřímý kontakt s neznámými bytostmi. Další nadprostorový letoun se tentokrát vynořil ve větší vzdálenosti, vypustil několik automatických sond a pak se zase stáhl. Celá akce proběhla velmi rychle. Dříve, než světlo od letounu doletělo k neznámým bytostem, byl zpátky a v bezpečí.

Jedna jediná sonda zaregistrovala paprsek radarových vln, který ji na okamžik osvítil. Vzápětí se všechny sondy, jedna po druhé, promě-

nily rovněž v oblaka ohně.

Z velké lodi vetřelců pak vylétlo několik desítek menších strojů a v krátké době zaujaly rozčleněnou formaci, v jejímž středu visela v prostoru velká loď.

Opakovat pokus se sondami by za těchto okolností vedlo nejspíše ke ztrátě dalšího letadla s posádkou, protože všechny zprávy, získané časoprojektorem, byly nutně zpožděné a nezaručovaly, že nadprostorový letoun nenarazí na útočníky ve větší vzdálenosti, než by byla považovaná za bezpečnou.

Nadprostorové letouny přesto rozmístily do blízkého okolí vetřelců několik desítek automatických sond. Jejich úkolem bylo monitorovat veškeré radiové vysílání v tomto prostoru.

Také většina těchto sond se brzy proměnila v oblaka ohně, ale některé z nich se přece jen podařilo opět vyzvednout.

Z těchto kusých zpráv nebylo možné rozluštit jazyk, jímž se bytosti dorozumívají. Zjistilo se jen to, že mezi velkou lodí a flotilou menších letadel existuje neustále čilá radiová komunikace. Kromě toho velká loď intenzívně vysílala jakési zprávy směrem - k blížící se flotile.

„Je naší povinností znovu upozornit Velkou radu, že zatím veškeré pokusy o dohovoření skončily špatně,“ prohlásil třetího dne od začátku zasedání Rady zástupce Strážců, Bghlt Hoghim. „Podle našeho názoru je třeba uvažovat o evakuaci obyvatel planety Keléné!“

„O evakuaci celé planety?“ podívala se na něho většina členů Rady udiveně. „Víte, co to bude za problém přemístit půl miliardy Kelénců? A přitom není kam - Keléné je velmi mladá civilizace, nemá ještě ani žádnou kolonii! To by pak znamenalo přemístit Kelénce buďto na jednu z volných planet, kde pro ně ale nejsou připraveny podmínky, nebo je rozptýlit mezi ostatní bytosti na jiné obydlené planety.“

„Udělejte to jak chcete, ale pospěšte si - jinak tato rasa brzy vyhyne,“ prohlásil Strážce. „Lépe bude přemístit je na pustou planetu, kde budou muset bydlet nějakou dobu ve stanech, než nechat je na Keléné vyvraždit.“

„Musíme se intenzívněji pokoušet dohovoreť se,“ trval na dalších dorozumívacích pokusech zástupce planety Bardžá. Zástupci světů osídlených Bardžany mu samozřejmě souhlasně přizvukovali.

„Nenajdete už další dobrovolníky,“ připomněl jim Strážce. „Eva-

kuaci vidím jako nutnou, musíme ji zahájit ihned. Můžeme se sice i dál snažit domluvit se s těmi bytostmi, ale naším prvořadým úkolem je zajistit bezpečí lidí na planetě Keléné. Jinak může dojít k hroznému tragédii.“

O evakuaci bylo nakonec rozhodnuto kladně, i když víc pro jistotu, než že by všichni členové Velké rady sdíleli obavy Strážců. Jako cíl evakuace byla určena jedna z nových, dosud neobydlených planet. Bylo tam však třeba nejprve připravit podmínky pro ubytování půl miliardy Kelénců, založit farmy, postavit síť mimoprostorových stanic vjosuzgu a zajistit pro začátek dostatek potravin i s dopravou, než se planeta stane soběstačnou. Všechny přípravy byly podnikány bez detailního informování veřejnosti, protože se členové Rady shodli, že objevení první skutečně vraždící civilizace by asi vyvolalo paniku. A té bylo třeba zabránit. Společenství se už víckrát setkalo s civilizacemi, jejichž příslušníci se zabíjeli mezi sebou navzájem, ovšem jen v malém měřítku. I tak každá vždy vyvolala u ostatních velký odpor, ačkoliv se zatím pokaždé ukázalo, že se jedná o výjimky, které mohou být eliminovány existencí Strážců. Tato civilizace však jako první zabíjela hromadně po statisících a stala se nebezpečnou Společenství. Proto se její existence zveřejnila pouze na ohrožené Keléné, kde už tak jako tak nešlo o žádné tajemství.

Přípravné práce zabraly měsíc. Pak teprve byli obyvatelé Keléné vyzváni, aby s nejn nutnějšími věcmi dočasně opustili své domovy a uprchli před nebezpečím na jiný, vzdálený svět.

Ukázalo se, že Kelénci svou planetu opustit nechtějí. Jen malá část se jich dobrovolně dala odvézt do bezpečí, většina jich odmítla opustit své domovy. Tito obří netopýři se ke Galaktickému společenství připojili teprve nedávno a snad i proto neměli dostatečnou důvěru k Velké radě, ani ke svým vlastním zástupcům, kteří je k evakuaci jménem Velké rady snažně vyzývali.

Pak se však stalo to, co si nikdo kromě Strážců nechtěl ani v nejhorším snu připustit.

Loď vetřelců skrývající se na opačné straně hvězdy náhle opustila stabilní oběžnou dráhu a opět zamířila k planetě Keléné. Z pěti měsíců, během nichž měla doletět Flotila, se stal rázem jeden, kdy mohla dorazit první loď vetřelců. Ta, která už vraždila.

Na planetě vypukla panika.

Část obyvatel i teď opouštěla své domovy spořádaně, brala si jen

ta nejnужnější zavazadla a ukázněně se soustřeďovala kolem nadprostorových stanic vjosuzgu, zajišťujících jejich odsun transportéry uik. Kdyby se tak chovali všichni, bylo by snad možné planetu vyklidit i bez velkých problémů. Část obyvatel však prchala ve zmatku a vytvářela tak nepřehledné tlačenice poblíž stanic. Kelénci při útěku málokdy používali letadel, ale létali na vlastních křídlech, Obvykle se uměli ve vzduchu dobře vyhybat, ale tentokrát docházelo ke srážkám a zraněním. Davy lidí podléhaly stádní psychóze a bylo těžké je rozumně usměřňovat.

Ačkoliv problémy tohoto druhu byly závažné, byly i mnohem horší. Velké množství obyvatel Keléné totiž ani v této jasně kritické situaci neuposlechlo příkazu k opuštění planety a nedostavilo se k evakuaci. Marně je objížděli zástupci ze Společenství, ať Kelénci, nebo dobrovolníci jiných ras.

Zatímco více než čtyři sta miliónů Kelénců bylo dopraveno do bezpečí během prvního týdne, zhruba padesát miliónů jich zbylo na planetě ještě v době, kdy první hvězdolet vetřelců najížděl na nízkou oběžnou dráhu kolem planety. Varování, prosby a chmurné předpovědi Strážců Kelénci buď ignorovali, nebo jim nevěřili.

Bohužel došlo na ty nejhorší obavy. Z lodi vetřelců opět vyšlehly záblesky ničivé energie a další města na Keléné se změnila v doutnající spaleniště i se všemi svými zbývajícími obyvateli...

Strážci byli naprosto bezmocní. Jediné, co mohli udělat, bylo spočítat trajektorii hvězdoletu vetřelců a podle ní jen odhadovat, která města budou v dosahu ničivých záblesků jako další na řadě. Podařilo se tak zachránit ve většině případů už jen obsluhy stanic vjosuzgu, které těsně předtím, než se hvězdná loď objevila nad obzorem, opouštěly stanice, řízené dále jenom počítači. Když hvězdolet nad tím místem přeletěl, stanice ani město už pak zpravidla neexistovaly.

K evakuaci byly nasazeny i všechny nadprostorové letouny z Aigury. Tyto stroje se mohly držet v bezpečí na opačné straně planety, než byla loď vetřelců, mohly posbírat lidi, žijící mimo města, kteří až teď pod dojmem obrovských sloupů ohně a dýmu ze zničených měst pochopili, že jim jde o život a nevěděli, kam se obrátit. Kapacita těchto nadprostorových strojů se však dala vyjádřit v nejlepším případě ve stovkách míst, takže mnohde tato letadla ani nemohla shromážděné lidi pobrat. Musela se po vyložení pasažérů vracet pro zbývající, ale protože jim let Evsejem na nejbližší obydlenu planetu a zpět trval

několik hodin, často se stávalo, že se vracela už jen k doutnajícím a sežehlým plochám bez lidí.

Ke všemu se dvě tato letadla z planety nevrátila.

Strážci zjistili, že obě aigurské nadprostorové lodi byly rozstříleny malými stíhačkami vetřelců, které se mezitím rozletěly po planetě hubit její obyvatele na vlastní pěst.

Bghlt Hoghim, zvolený velitel Strážců, musel nakonec dát s těžkým srdcem svým podřízeným příkaz k opuštění Keléné. Hvězdolet vetřelců už nalétával nad město, kde v prostorách stanice vjosuzgu byla umístěna i poslední základna Strážců. Strážci i obsluha stanice čekali na ojedinělé uprchlíky až do konce a opustili svá místa, až když byla loď vetřelců nad obzorem - a skutečně, další záblesk vzápětí zničil město, stanici, aparaturu Strážců - i poslední stovky lidí z okolí, kteří až teď chtěli hledat záchranu v útěku.

Planetu Keléné dál sledovala jen poslední skupina Strážců s aparaturou zabudovanou v dobře vybavené velké lodi schopné nadprostorového letu. Byla to známá průzkumná loď Galaxie, narychlo odvolaná z dalšího průzkumného letu.

Galaxie byla umístěna dosti daleko - ve vzdálenosti šesti světelných minut od nešťastné Keléné. Povrch hvězdoletu byl pokryt umělým kamenem, mohl by doufat, že unikne pozornosti vetřelců, ale bylo rozhodnuto neriskovat a opustit hvězdnou soustavu při prvním nebezpečí.

Strážci měli na palubě několik desítek časoprojektorů, jimiž mohli sledovat, co se na Keléné děje. Nebyl to pohled pro citlivější povahy. Když se vetřelci nesetkali s odporem, zničili všechna města a soustředili se i na menší skupinky obyvatel.

Strážci bohužel až teď zjistili další poznatky, které asi měly být objeveny dříve. Bohužel se nedalo předpokládat, že kdokoliv z lidí pozná tajemství neznámé civilizace jen podle obrazů časoprojektorů. Spousty přístrojů zůstaly lidem stále neznámé a teprve když se nedalo ničemu zabránit, se ukázal jejich význam. Například to, jak snadno vetřelci vyhledávali poslední obyvatele Keléné. Měli nesmírně citlivé detektory, schopné zjistit jakoukoliv živou bytost kdekoliv na planetě. Veškeré úkryty, od jednoduchých schovávaček až po důmyslné skrýše v hlubokých jeskyních, byly proti těmto detektorům bezmocné. Stonožkovité bytosti se za svými oběťmi spouštěly i do jeskyní a do hlubokých dolů, kde je neomylně zasahovaly svými paprsky ničivé ener-

gie. Kelénci, kteří se spoléhali na úkryty, brzy poznali, že ani domácí prostředí není bezpečím. Pro všechny to ale znamenalo smrt, protože teď už bylo pozdě na útěk. Strážci mohli jen bezmocně přihlížet.

Hlavní flotila lodí vetřelců byla ještě daleko od Keléné, když hvězdolet, tvořící její předvoj, svou operaci dokončil. Na planetě Keléné v té době nebyla už ani jedna živá bytost. Vetřelci vyhubili nejen rozumné obyvatele, ale i zvířata na pevninách i větší obyvatele mořských hlubin. Zůstaly zde jen malé živočišné druhy, drobné ryby a hmyz.

Nakonec se tisíce malých stíhaček s vetřelci rozletělo do nejbližšího okolí mrtvé Keléné. Průzkumný hvězdolet Galaxie byl také olíznut paprskem radaru a nastavený automat na nic víc nečekal a konvertoval letoun do nadprostoru. Galaxie tak opustila jako poslední soustavu zcela zničené planety...

Zasedání Velké rady Galaktického společenství myslících bytostí bylo zahájeno zprávou Strážců o osudu planety Keléné a pokračovalo proto ve velmi chmurném duchu.

„Stalo se to, čeho se tisíce let obávaly mnohé generace lidí, zkoumajících vesmír,“ ukončil svoji dlouhou zprávu Bghlt Hoghim, zástupce Strážců. „V současné době je dokonale přerušeno spojení s planetou Keléné. Tato planeta je pro nás zřejmě navždy ztracena. Naštěstí byly přitom zničeny všechny stanice vjosuzgu, takže se touto cestou vetřelci na ostatní planety Společenství nedostanou. To však neznamená, že je vyhráno. Další obydlená planeta je sice od Keléné vzdálená, ale odhadujeme, že kdyby se vetřelci rozhodli pokračovat dál tímto směrem, máme je za pouhých šest let u Fekepaie. Mohli bychom vyklidit i tu - se současnými zkušenostmi by taková akce jistě proběhla s menšími ztrátami. K další naší planetě však budou mít vetřelci jen tři roky cesty. Já trvám na tom, že takhle to dál nejde! Společenství nemůže neustále pasívně ustupovat, za chvíli by nebylo kam!“

„Musíme se proto s vetřelci domluvit!“ prohlásil zástupce planety Askaris.

„Jak se chcete s nimi domluvit, když oni rozstřílejí vše, co se ocitne v dostřelu jejich zbraní?“ vybuchl náhle Bghlt. „Vždyť dosud neznáme ani jejich jazyk, nevíme, jak se spolu dorozumívají, víme

jen, že k tomu v kosmu používají rádio. Vždyť jim ani nemůžeme říkat jinak než Vetřelci, nevíme ani odkud přiletěli, ani co mají v úmyslu!“

„Kdyby šlo jen o to jak jim říkat, nebylo by to těžké,“ řekl jeden ze zástupců planety Země. „Uvedli se nevybíravou agresí, můžeme jim říkat třeba „Agríši“, na tom už nezáleží. Horší je, zda jim jde o Keléné, nebo zda potáhnou dál. První případ by znamenal, že bychom měli nebezpečné sousedy skoro na dosah od našich světů, ale přece jen bychom o nich věděli a časem bychom s nimi snad mohli navázat kontakt. Ale jestli tam nezůstanou a vyrazí dál, budeme muset uvažovat, jak je zastavit. Zatím sice máme kam ustupovat, ale to by se mohlo změnit. Nezapomeňte, že Agríši v současné době neznají žádný z nadprostorů, ale jestli nejsou hloupí, už si jistě všimli, co jsme jim předvedli. Někdy stačí vědět, že nějaká možnost existuje, aby obrátila výzkum správným směrem. Nevím, jak bychom evakovali další planety, kdyby Agríši dokázali létat nadprostorem. Pak bychom na to neměli roky, ale nanejvýš dny - a souhlasím, že bychom brzy neměli kam ustupovat.“

„Co tedy máme dělat?“ namítal zástupce Bardžá.

„My se těm Agríšům budeme muset postavit silou,“ řekl ne příliš nahlas zástupce Země.

„Jak tomu máme rozumět - silou?“ zeptal se Bardžan.

„Je mi velice líto,“ řekl zástupce Země, „ale obávám se, že mi nikdo z Bardžanů neporozumí. Když říkám „postavit se silou“, pak to znamená, že budeme muset rozstřílet hvězdnou loď jejich předvoje právě tak nemilosrdně, jako rozstříleli oni planetu Keléné. To je asi jediné, co by je mohlo ještě zastavit. Pokud to nepomůže, budeme muset ničit jejich lodi tak dlouho, dokud zbývající necouvnou.“

„Myslíte - úmyslně ničit myslící bytosti?“ vytřeštil oči Bardžan. A s ním spousta ostatních.

„Pro mnohé z vás je to těžko představitelné,“ přidal se Bghlt, zástupce Strážců. „Opravdu si nedovedu představit, že by někdo z Bardžá stiskl spoušť zbraně, zamířené na myslící bytost. Jenomže když nevystřelíme my, budou střílet jen oni. Už nám ukázali, že to budou. My pak budeme jen ustupovat, ztrácet planetu za planetou a nakonec nás zaženou někam do kouta Galaxie a tam nás vyhubí. Myslím si, že máme opravdu jen jedinou variantu. Nedovolit těm bytostem další expanzi směrem do naší oblasti.“

„To je nepředstavitelné!“ zajíkl se Bardžan.

„Nepředstavitelné - pro Bardžany,“ přikývl zástupce Země. „Ale já si myslím, že ve Společenství jsou i bytosti, které dokáží namířit a vystřelit, když se jedná o bytí či nebytí celého Společenství.“

„Z nás to nikdo nebude,“ otrásl se Bardžan.

„My také nemůžeme...“ přidal se zástupce Askarisu.

„Myslím si, že v celém Společenství jsou jen tři - čtyři rasy, jejichž příslušníci jsou schopní zabít jinou myslící bytost - pokud to ještě nezapomněli,“ řekl potichu jeden ze zástupců planety Ux. „Ale jako se těch bytostí ostatní lidé i ne-lidé štítí, teď možná budou rádi, že se někdo takový ve Společenství najde.“

„Myslíte si, že jiné řešení není?“ zkusil to ještě jeden ze zástupců planety Eio.

„Pokud je, nikdo z nás o něm neví,“ řekl Strážce Bghlt. „Je to ale stejné, jako s planetou Keléné. Mohli jsme pořád doufat, že se s Agríši domluvíme po dobrém - ale neměli jsme otálet s evakuací planety. To se stalo osudné pro více než padesát milionů bytostí. I teď můžeme doufat v zázrak, buďto že bychom se přece jen domluvili, nebo že bychom našli jiné, méně drastické řešení - ale pro jistotu budeme muset ihned postavit ozbrojenou flotilu mezihvězdných lodí a naučit se střílet, jinak oběti Agríšů nebudeme počítat na milióny, ale na miliar- dy.“

„A co když tu ozbrojenou flotilu postavíme - a pak se přece jen dohodneme po dobrém?“

„Pak to můžeme udělat tak, jako to udělali celkem nedávno na planetě Aigura. Když u nich definitivně skončilo zabíjení a zbraně nebyly k ničemu, prostě je roztavili. Upřímně bych si přál, abychom to mohli udělat co nejdříve i my. Ale opět opakuji - nejprve budeme muset i my takové zbraně postavit a zjistit, jestli na protivníky jako jsou Agríši stačí.“

Zasedání pokračovalo ještě několik dní. Mírumilovnější z bytostí, především Bardžané, kteří Galaktické společenství na mírových principech založili, ale i ostatní, horečnatě přemýšleli o různých způsobech, kterými by bylo možné obejít řešení Strážců, ale od všech těch protínávrhů nakonec museli ustoupit jako od příliš nejistých.

Jakmile shromáždění přijalo jako pravdivé tvrzení, že dál váhat je nebezpečné, museli jeho účastníci svolit, aby byly postaveny i ozbrojené hvězdolety schopné utkat se s Agríši.

„Pro kteréhokoliv Bardžana bude účast v tak strašném podniku nesmírně deprimující,“ poznamenal jeden ze zástupců planety Hruíané, rovněž osídlené lidmi B-typu.

„Možná by bylo jednodušší, kdyby se této akce zúčastnili jen někteří členové Společenství,“ navrhl jeden ze zástupců planety Země. „Ostatní nebudou muset znát podrobnosti, budou seznámeni jen zhruba s celkovou situací.“

Proti tomu se ale postavily chobotnice z Uxu. Podle nich bude nutné, aby se této akce zúčastnili všichni, byť jenom symbolicky, například po jednom zástupci z každé rasy. Každý nástroj násilí musí být pod důkladnou kontrolou všech, jinak hrozí nebezpečí jeho zneužití.

Tak bylo nakonec rozhodnuto.

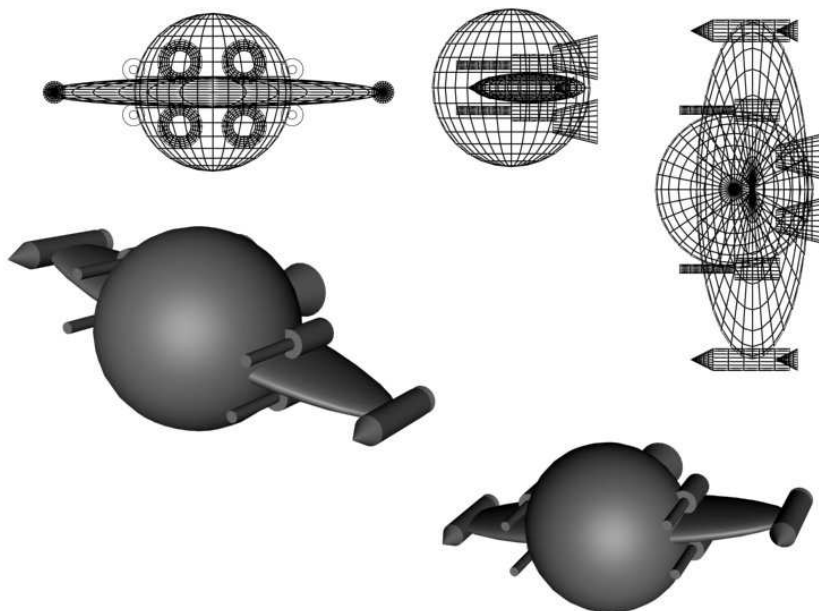
Na planetě Aigura bude vyrobena flotila hvězdných lodí, schopných cestování nadprostorem Evsej. Tyto hvězdné lodě budou vybaveny těmi nejúčinnějšími zbraněmi, jaké bude možné opatřit. Prozatím přicházely v úvahu jen pozemské fotometry, zvětšené na maximum velikosti a výkonu. Aigurské iégy byly proti tak velkým kolosům, jako byly bitevní lodě Agríšu, posouzeny jako nedostačující. Uxané svými zbraněmi přispět nemohli, protože už před dávnými lety pečlivě zničili vše, co připomínalo války na jejich planetě, takže teď nevěděli o zbraních téměř nic.

Velením těchto lodí měly být pověřeny bytosti ze všech civilizací, které přicházejí v úvahu. Vzhledem k tomu, že většině obyvatel Společenství je naprosto cizí ublížit jiným inteligentním bytostem, jednalo by se prozatím pouze o lidi civilizací Aigura, Eio a Země a dále o ne-lidi civilizací Nonta a Ux. Civilizace Nonta po delší úvaze odmítla účast svých dobrovolníků přímo v posádkách ozbrojených lodí, neboť byla nedávno připojena a hrozilo by nedorozumění mezi jejími obyvateli a ostatními bytostmi, které by mohlo mít v mezních případech při nějaké nebezpečné situaci tragické následky. Nemohla však odmítnout vyslat do Galaktické flotily svoje pozorovatele, tak jako ostatní světy Společenství.

Velká rada dále rozhodla, že všechno bude prozatím drženo v tajnosti, aby se zabránilo panice. Obyvatelé ohrožených planet ovšem mají právo na plnou informovanost, ale planety, které jsou daleko od nebezpečné zóny, nebudou zneklidňovány.

S tím skončil sněm a vzápětí nato i rok 034, který se tak významně, bohužel v tom nejhorším smyslu, zapsal do dějin Galaktického

společensví.

Průzkumná hvězdná loď Galaxie byla vzápětí po ukončení sněmu odeslána na pozorování Agríšťů. Byla umístěna devět světelných hodin směrem do velkého prázdného prostoru, aby Agríše ani nenapadlo tímto směrem po nějaké lodi pátrat.

Několikahodinové zpoždění tady nehrálo podstatnou roli, mnohem důležitější bylo, že Galaxie byla vybavena větším počtem časoprojektorů uxionů, a mohla tak účinněji sledovat více míst současně.

Ke Galaxii byl jednou týdně vysílán malý letoun, aby převezl do Společenství všechny zjištěné novinky. Další dva takové letouny měla Galaxie připravené přímo u sebe. Hvězdná loď nemohla vysílat rádiem nejen kvůli možnosti prozrazení Agríšťům, ale také pro pomalé šíření radiových vln. Důležité zprávy se měly posílat malými kurýrními letadly, schopnými nadprostorového letu.

Několik měsíců visela Galaxie v prázdném prostoru bez pohnutí a sledovala, co se mezitím děje na zničené Keléně.

Když k planetě konečně dorazila velká Flotila, nastal tam čilý ruch. V krátké době bylo postaveno několik tisíc sídel pro ubytování Agríšťů. Do spálené půdy byly zasazeny milióny dovezených rostlin, z nichž vyrostly celé pralesy podivně houbovitých květů. Do vzduchu bylo vypuštěno několik miliard obřích, kovově lesklých much. Ty brzy nakladly svá velká vajíčka do květů a zakrátko se to jejich larvami v pralesích jen hemžilo. Mouchy byly čas od času hromadně omračovány elektrickými výboji a sloužily jako hlavní potrava Agríšťů.

Ve vodách byly pro změnu pěstovány dravé larvy ohromných vážek. Také těmito larvami, jakož i dospělými vážkami byli Agríši brzy bohatě zásobeni. Všechno to svědčilo o rychlé a velice úspěšné kolonizaci - což by snad bylo za jiných okolností obdivuhodné, kdyby planeta nebyla získána za cenu několika desítek miliónů vyvražděných Kelenců.

Ani ostatní živočichové planety Keléně dlouho nepřežili. Velké tvory pečlivě vyhubili už vojáci předvoje, malí neměli žádnou naději proti dovezeným hmyzím dravcům. Během několika měsíců byla pla-

neta změněna k nepoznání a nebylo už patrné, že by kdy v historii měla jinou flóru, faunu - i rozumné obyvatele.

Mentalitě Bardžanů by odpovídalo, že by ponechali dobytou planetu útočníkům a dál by se marně pokoušeli navazovat s nimi kontakty. Také Uxané by se zdrželi jakýchkoliv akcí. Kelěncům pomoci nemohli a podle Uxanů se teď Agříši zabývali především kolonizací. Nebyl důvod jim v tom bránit a hlavně - upozorňovat je na existenci dalších světů Společenství.

Pozemšťané však mínili, že není možné protivníkům dopřát klid, i kdyby teď jejich chování bylo sebevíce mírumilovné. Několik pozemských odborníků vymyslelo plán, jak dát Agříšům najevo, že jsou v této části vesmíru nevítanými hosty, aniž by zatím byl jednotlivcům zkriven jediný chlup.

Malý pozemský letoun se nakrátko vynořil z nadprostoru přímo v atmosféře planety Keléné. Zaburácel mohutný výbuch, doprovázený tlakovou vlnou. Vzduch konvertovaný místo lodi do nadprostoru ihned sklouzl zpět, ale stlačený a rozpálený doběla. V houbovitých „lesích“ byly rozdrceny celé statisíce obřích much. Další hejna se slétla hodovat na tělech mrtvých much, ale několik desítek živých bylo krátce poté nasbíráno do letounu a ten pak ihned odstartoval přímo do nadprostoru; opět s velkým výbuchem, tentokrát způsobeným bublinou vakua, která po něm zůstala.

Brzy nad tímto místem zakroužila dvě malá letadla Agříšů a dva piloti si pozorně prohlíželi podivnou spoušť v pralese houbovitých rostlin. Neobjevili však nic, co by podivný úkaz vysvětlovalo a proto zase odletěli.

Pozemské letadlo se opět vrátilo zhruba po týdnu za velmi podobných okolností. Také teď se objevilo těsně nad povrchem planety, jeho objevení opět vyvolalo explozi a zničení velké plochy pralesa. Z letadla tentokrát naopak vylétlo několik desítek much, načež se letadlo měkce vzneslo a zmizelo až ve velké vzdálenosti od místa přistání.

Ani teď Agříši nepřišli na nic podezřelého, ačkoliv toto místo prohlíželo pilotů víc a rozhlíželi se mnohem pečlivěji než předtím. Dvanáct dní nato však nad touto oblastí vztekly kroužily stovky Agříšů. Nechápatě si prohlíželi rozsáhlý, souvislý koberec mrtvých, hnijících much. Uměle vypěstovaná muší nemoc kosila mouchy po miliardách a velice rychle se šířila. Brzy přeskočila z jedné pevniny na druhou a všude za sebou zanechávala jenom mrtvé jedince, plesnivější-

cí zárodky a rozkládající se larvy.

Agríši nemoc zastavili až na hranicích poslední, dosud nedotčené pevniny. Několika silnými údery ze zbraní jednoho hvězdoletu přerušili úzkou šíji, spojující pevniny, potopili kus pevniny do moře a pečlivým hlídkováním se jim podařilo zabránit rozšíření nakažených much přes takto nově vzniklou mořskou úžinu. Na poslední pevnině se z nadprostoru vynořilo další letadlo a vyložilo tam svůj náklad - velký kontejner, obsahující poselství Agríšům - i několik nakažených, mrtvých much. Galaktické společenství se tím přihlásilo k této akci a opět projevilo ochotu jednat. To byl jeden z posledních ústupků, které byli pozemšťané ochotní udělat Bardžanům pro jejich snahy o mírové řešení konfliktu.

Agríši se však poselství ani nepokusili luštit. Jakmile objevili kontejner, přivolali hvězdolet a kontejner zničili zábleskem energie i s několika čtverečními kilometry pralesa a se vším, co v daném okruhu bylo; dokonce i s desítkami svých obyvatel, kteří se nestačili vzdálit. Krutost měli zřejmě v krvi - i když samozřejmě jako hmyz krev v pravém slova smyslu neměli.

Pokud se pozemšťané domnívali, že tím dají Agríšům nějaké poučení, přepočítali se. Brzy po tomto incidentu se velká flotila Agríšů rozdělila na dvě. Menší část, čítající pouhou stovku lodí, se rozmístila kolem planety Keléné. Hvězdolety teď kontrolovaly nejen prostor kolem planety, ale i její povrch. Další diverzní akce by pro pozemské lodi nemusely dopadnout tak dobře, jako ta první.

Větší část Flotily se však od planety Keléné odpoutala a zamířila do mezihvězdného prostoru, dál do oblasti patřící Galaktickému společenství. Kolem nejbližší hvězdy obíhala kvetoucí planeta Fekepaia, obydlená třemi miliardami lidí bardžanského typu.

Snad by ji bylo možné vyklidit... Hustota osídlení všech obydlených planet nebyla nikdy tak vysoká, aby se ve stejném prostoru neumístil dvojnásobek a třeba i trojnásobek lidí, takže by nebylo těžké přesídlit veškeré obyvatele ohrožené planety jinam. Dalo se očekávat, že všechny planety ochotně poskytnou veškerou pomoc, budou-li požádány.

Bylo však rozhodnuto, že Společenství nebude ustupovat, ale bude se přece jen raději bránit.

První srážku vyvolala flotila Společenství ještě uvnitř hvězdné soustavy Keléné. V nevelké vzdálenosti před hlavní Flotilou letěl osamělý hvězdolet, zřejmě předvoj. Stranou od něho se na okamžik vynořil z nadprostoru jeden z křižníků Galaktické flotily. Krátce se orientoval, ale dřív, než mohl být spatřen, vyslal proti Agríšům blesk ze svého obrovského bojového fotometu. Pak opět zmizel v nadprostoru.

Strážci na obrazovkách svých časoprojektorů zaznamenali první úspěch. Z boku agríšské bitevní lodi vyrazil oslnivý sloup ohně a trossek. Záblesk brzy pohasl a Strážci spatřili v lodi veliký otvor, z něhož ještě nějakou dobu prýštil unikající vzduch.

Vzápětí nato vystřelili i Agríši - a jejich záblesk byl několikanásobně silnější. Vystřelili směrem, odkud přišel útok - kde ale v té době křižník Galaktické flotily dávno nebyl. Než světlo jeho záblesku dorazilo k Agríšům, byl už zase zpátky v nadprostoru.

Druhý útok následoval s určitým zpožděním. Dalo se totiž očekávat, že Agríši budou pozornější. Proto se druhý křižník vynořil trochu se strany, ale jakmile se objevil, srovnal se směrem k Agríšům, vystřelil a opět zmizel. Agríšská bitevní loď dostala druhý citelný zásah. Úder směřoval do její zadní části a zasáhl nejspíš motory, neboť následoval silný výbuch - a kus Agríšské lodi se odtrhl a odletěl do vesmíru.

Strážci u časoprojektorů zpozorovali, že také tentokrát Agríši okamžitě vypálili nesmírně ničivý záblesk energie - a opět do prázdna, neboť v místě, kde se nakrátko objevila Agríšským mířičům silueta Galaktické lodi, bylo vzápětí jen kosmické vakuum, kudy strašný úder Agríšů neškodně proletěl do ztracena.

Třetí hvězdolet se nevrátil ihned po výstřelu do bezpečí nadprostoru, kde v té době visely ostatní letouny Galaktické flotily. S příslušným časovým zpožděním Strážci zjistili, že tento křižník se vynořil Agríšům nejbliž, ale byl otočený na opačnou stranu. Než se srovnal do polohy, v níž mohl zamířit a vypálit, světlo od něho zřejmě dorazilo k Agríšům. Jak se zdálo, tentokrát si ho všimli. Křižník dokázal vypálit svou porci energie, ale dřív, než se mohl vrátit do nadprostoru, udeřil i do něho proud energie ze zbraní Agríšů.

Agríšská loď tentokrát dostala největší zásah ze všech dosavadních. Velká část jedné z jejích nástaveb se utrhla a bezmocně odlétla

stranou, v boku se otevřel velký otvor, z něhož dlouho unikal vzduch a vylétávaly trosky vnitřního vybavení - i umírající postavičky Agríšů, jejichž těla se ve vakuu vnitřním přetlakem rychle trhala na drobné úlomky.

Galaktický křižník se naproti tomu vypařil se vším všudy. Na jeho místě se jen pomalu rozplýval oslnivě bílý, zářící oblak kovových par, který rychle zčervenal, zčernal až úplně zchladnul.

Galaktická flotila, čítající padesát bojových křižníků, zaznamenala svou první ztrátu, kdežto větší flotila Agríšů, se třemi a půl tisíci kosmických pevností, ke všemu mnohem větších, dosud ani o jeden letoun nepřišla. Hned také bylo vidět, že se celá flotila rozvinula do stran a jako obrovský deštník se pokusila obejmout celý prostor prvního střetnutí. Z rozčílené radiové korespondence jejich lodí bylo zřejmé, že Agríše ta srážka zaujala. Ale hned bylo jasné, že je ani nezastrašila, ani nezpomalila v jejich postupu.

V tomto prvním boji utrpěly Galaktické lodi neúspěch. Ne co do počtu obětí, zdálo se, že na straně Agríšů už zahynulo mnohem víc jedinců, než na straně Společenství. Neúspěch byl v tom, že Agríši pokračovali v letu, aniž by se dali přimět k jednání. Šli za svým cílem jako útočící nosorožec, vlastní ztráty jim byly nejspíš lhostejné. Pak ovšem bylo jisté, že svého cíle dosáhnou. Naštěstí se tato přestřelka odehrála zatím v dostatečné vzdálenosti od obydlených planet, byl čas zamyslet se nad strategií proti Agríšům a včas ji podle potřeby změnit.

Znovu přišla na pořad jednání i otázka utajování tohoto střetnutí. Bylo však jen potvrzeno původní rozhodnutí. Světy Společenství, které nebyly ohroženy, neměly o válce s Agríši vědět, tím spíše, že na planetě Fekepaia, kde informace byly vzhledem k jejímu ohrožení uvolněné, vypukla ohromná panika, kterou se jen tak tak podařilo zvládnout a zabránit škodám.

Galaktická flotila měla oproti Agríšům nesporné výhody. První spočívala v bezpečném úkrytu v nadprostoru, Agríšům naštěstí nedostupném. Pokud se letoun Společenství vynořil dostatečně daleko a pobýval v Euklidově prostoru jen tak krátkou dobu, aby světlo od místa jeho vynoření nestihlo doletět k Agríšům, nemohli mu nijak ublížit. Ukázalo se, že ani tato výhoda není bezpečná. Vzdálenosti se v nadprostoru zaměřují velmi špatně, Agríši měli okolí svých lodí neustále dobře prosvětlované radary a jejich zbraně byly zaměřované asi automaty, neboť jim nikdy netrvalo dlouho od spatření nepřítele k přesné-

mu výstřelu.

Druhá výhoda Galaktického společenství byla v existenci časoprojektorů. Možnost kdykoliv si detailně prohlédnout, co se stalo v minulosti, byla k nezaplacení, ačkoliv ani tady nebylo všechno tak ideální, jak bylo třeba.

Předně - nebylo možné vidět události ihned, ale až se zpožděním a to nejméně tři minut, obvykle ale ještě větším. Časoprojektor v jiném prostoru než v Euklidu nefungoval, tam tedy musela být i loď se Strážci. Znamenalo to, že po celou dobu pozorování bude vystavena možnému útoku. Naštěstí mohla být umístěna dostatečně daleko, aby se nedostala do oblasti bitvy a nebyla zničena, ale vzdálenost sama ji stoprocentně chránit nemohla. Ze zpráv, získaných se zpožděním několika minut, bylo sice možné usuzovat na mnohé, ne však na právě aktuální stav. Odhadovat směr letu všech nepřátelských hvězdoletů bylo ošidné. Když totiž některý z nich směr svého letu náhle změnil, mohl se pak ocitnout jinde, než jak by vyplývalo z předpokladů. Tak se dala ostatně vysvětlit i první ztráta Galaktického společenství.

Agríši měli naproti tomu výhody jiné.

První spočívala v tom, že jejich lodi byly mnohem větší. Gigantické údery koncentrované energie fotonových děl, které by kterýkoliv křižník Společenství zaručeně zničily, bitevní loď Agríšů nepoškodily natolik závažně, aby se stala alespoň nebojeschopnou. I po třech takových úderech byla schopná dál svými zbraněmi zasahovat drtivé údery do všech stran.

Druhou výhodou Agríšů byla větší palebná síla jejich lodí proti lodím Společenství. Ty byly vybaveny jedním fotometem, takže se musely do vhodného postavení vždycky otáčet s celou lodí. Agríši naproti tomu vždy dokázali vypálit kterýmkoliv směrem takřka bez zpoždění a jejich zbraně emitovaly mnohem větší dávky energie.

A kromě toho měli Agríši nespornou výhodu mnohem většího počtu. Jejich lodi se mohly navzájem chránit křížovou palbou a jakmile se plně rozvinuly, bylo by sebevraždou pokoušet se dorazit poškozenou loď, letící pod ochranou ostatních.

Vypadalo to, že Galaktická flotila nemá proti té přesile velké vyhlídky. Křižníky Společenství se proto stáhly do nadprostoru, kde jejich posádky mezi sebou dlouho vzrušeně debatovaly rádiem. V nadprostoru Evsej rádio fungovalo, ale ne na dlouhé vzdálenosti - nanejvýš na přímou viditelnost. Zelená mlha tlumila radiové vlny stejně

jako světlo a plnila radiopřijímače neustálým šumem. Přesto bylo možné se takto domlouvat. Galaktické lodě se proto chvili radily a pak se všechny až na jediný křižník otočily a zamířily k Zemi. Akce byla prohlášena za neúspěšnou. Bylo zřejmě nutné taktiku boje i potřebné technické vybavení zásadně změnit.

V nadprostoru v blízkosti flotily Agríšů zůstal jediný křižník Společenství. Ale nezůstal tam, jen aby lodi Agríšů z bezpečí sledoval. Občas, v nepravidelných intervalech, tak aby se na ně protivník nemohl připravit, vynořoval se do normálního prostoru. Tentokrát jeho posádka sledovala své okolí velmi pozorně a jakmile zjistila, že některý z Agríšů je nablízku, ihned se vrátila do nadprostoru. Když ale byli protivníci dostatečně vzdáleni a poloha křižníku příznivá pro výstřel, křižník vždy vypálil jednu jedinou ránu a stáhl se dřív, než mohl být zpozorován.

Byla to jedna rána za druhou. Každá se musela strefit, protože fotometry střílely po přímce a byly přitom zaměřované automaticky. Nerozhodovalo ani, zda je ostřelována stále tatáž loď Agríšů, nebo zda každá rána najde jiný cíl. Šlo o to, dát Agríšům neustálým ostřelováním najevo, že v této oblasti nejsou vítanými hosty a že by udělali nejlépe, kdyby se včas obrátili na zpáteční cestu. A skutečně - po jednom takovém úderu Strážci spatřili obrovský výbuch. Pravděpodobně to byl výbuch hlavních pohonných strojů, protože zasaženou bitevní loď dokonale rozprášil po kosmickém prostoru.

Na počet zničených lodí to tedy bylo vyrovnáno. Na palubě zničeného křižníku Společenství zahynulo celkem šedesát šest lidí, převážně z planety Země, kdežto na zničené lodi Agríšů byla posádka několika tisíc vojáků. Zdánlivě příznivý poměr ztrát se ovšem naprosto otočil, když byli započítáni i mrtví z planety Keléné. Přitom pořád hrozilo, že se k nim přidají i oběti z dalších planet.

Agríši i nadále neustále zvyšovali rychlost svých lodí, zřejmě se nemínili vzdát svého plánu lehce. A navíc se brzy ukázalo, že ani oni nejsou bez možností vylepšovat. Jejich taktika spočívala teď v tom, že obsadili prostor kolem své Flotily malinkými, jednomístnými letadly, ovšem vyzbrojenými tak, že by mohly zničit Galaktické křižníky pouhým jediným výstřelem. Donutili osamocený křižník Společenství střílet jen z dálky, odkud jeho zásahy způsobovaly menší škody.

Bylo třeba vymyslet něco jiného, něco účinnějšího.

Flotila Galaktického společenství dosáhla počtu osmdesáti křižníků a ukázalo se, že víc jich ani nebude možné použít. Další by se nevešly do nadprostoru.

V nadprostoru byly všechny rozměry menší než v Euklidu, jak se teď říkalo normálním prostoru (tohle slovo bylo prý původem ze Země, ale ujalo se v celém Společenství). Menší rozměry Evseje byly při letech mezi hvězdami výhodou, ale teď se staly naopak omezující podmínkou.

A Agríši postupovali dál... Žádné jiné bytosti na jejich místě by nepokračovaly v letu za podmínky, kdy dvacetkrát za hodinu zčistajasna odněkud vyšlehne blesk a další kus nějaké lodi se změní v oblaka rozžhavených kovových par a v hroudy spečeného kovu. Očekávalo se, že se Agríši přece jen unaví a vzdají tak nesmyslný let, ale oni pokračovali v letu, aniž by se vůbec pokusili odpovědět na nabídky k jednání.

Po třech týdnech se stalo něco, čeho se skeptici obávali. Další křižník Galaktického společenství byl zasažen děsivou porcí čisté energie a změnil se v prach a páry. Také Agríši si odepsali ze svého seznamu další loď, která explodovala po jednom ze zásahů. Namísto zničeného křižníku nastoupil jiný, ale bylo třeba stále maximální opatrnosti, aby nedocházelo k dalším tragédiím.

A v té době požádali Strážci opět o svolání Velké rady.

Tentokrát se už nikdo neptal proč, nikdo nepochyboval, zda je to nutné. Po událostech na Keléné měli Strážci veliký respekt i na planetách, kde sami nikdy nepůsobili.

„Musíme zástupce Společenství upozornit na další nesmírně důležitou skutečnost,“ promluvil ke shromážděným současný mluvčí Strážců, pozemšťan Josef Berowitz.

„Od přepadení Keléné jsme zorganizovali další, na žádné planetě nezavedenou službu Strážců,“ řekl. „Spočívá v tom, že naše časoprojektory jsou nainstalovány na okrajových planetách Společenství a vždy několik našich členů neustále prohlíží okolní vesmír, aby se, pokud to půjde, eliminovala možnost dalšího nenadálého přepadení.“

Všichni delegáti pozorně poslouchali.

„Bohužel se ukázalo, že tato prozíravost byla namístě,“ pokračo-

val Strážce Berowitz. „Objevili jsme druhou flotilu Agríšťů, směřující do oblasti Společenství. Bohužel, druhá flotila Agríšťů je pro Společenství mnohem nebezpečnější, než ta, kterou už čtvrt roku marně ostřelujeme.“

„Kde jsou?“ vykřikl kdosi ze sálu.

„Při jejich režimu letu dorazí za necelých pět měsíců do planetárního systému Amalírie,“ řekl Berowitz. „Podotýkám, že Tagavalon je v tomtéž směru pouze další dva světelné roky dál a Auraeia je jen pět světelných let za ním.“

„Amalírie - tři miliardy lidí B-typu, Tagavalon - další dvě miliardy, Auraeia - planeta starců - miliarda. Šest miliard lidí těžko někam přestěhujeme, i když jsou to lidé B-typu, kterých je ve Společenství nejvíce a mají tudíž nejvíce planet k dispozici,“ vypočítával ihned Askarisan Kangr Mialeio, současný předseda Velké Rady.

„A to ještě zdaleka není všechno,“ pokračoval zachmuřeně Josef Berowitz. „Ode dneška máme na monitorech třetí flotilu Agríšťů, která míří do oblasti Společenství. Je zatím nejdál, má k cíli více než sedm let cesty, ale až tam dorazí, bude ohrožovat nejvíce planet. Míří do hvězdokupy Eggoi, ve které se nacházejí Xinthú, Rbor, Sišak, Moniír, Solg a Attchie. Abyste to nemuseli počítat, je to čtrnáct miliard bytostí, tentokrát ne jenom typu B, ale i U a I. A ke všemu je tato flotila nejsilnější ze všech, neboť jsme napočítali přes pět tisíc bitevních lodí.“

„To je katastrofa,“ prohlásil kdosi odevzdaně.

„Musíme objednat další bojové křižníky a postavit se také těmto flotilám!“ vykřikl někdo jiný.

„Především budeme muset evakuovat Amalírii,“ řekl celkem klidným hlasem Kangr Mialeio, předseda Velké Rady.

„Evakuovat - pořád jen evakuovat! Ono opravdu za chvíli nebude kam!“ vykřikl kdosi v sále.

„Nejprve musíme učinit opatření, aby neutrpěli obyvatelé planet, kam Agríši dorazí, když je nezastavíme,“ řekl klidně předseda. „Ovšem současně bychom se měli starat, abychom ty bytosti zastavili. Teď bych se zeptal lidí ze Země. Bylo by možné postavit účinnější zbraně, než jsou fotometry na našich křižnících?“

„Snad ano - jenže do současných křižníků je neumístíme,“ řekl zástupce Země. „Už teď jsou fotometry vestavěné napříč lodí tak, že tam pomalu není místo pro nic jiného. Nemůžeme je ani ovládat jinak

než natáčením celé lodi, což je pomalé a tím velice nevýhodné. Agríši mají zbraně mnohem výkonnější a kromě toho je mohou samostatně naklápět do stran - proto jsou tak pohotoví. Nás chrání jen to, že se pokaždé stáhneme do nadprostoru dříve, než si nás mohou všimnout.“

„A co postavit větší křižníky a vybavit je otočnými věžemi?“

„Musíme si uvědomit, že velikost současných křižníků je na hranicích možností nadprostorových konvertorů igidhigů,“ prohlásil Foru Ligaid z planety Aigura, přizvaný na toto zasedání jako expert přímo ze své továrny v Mofidii, kde se křižníky stavěly. „Zvětšíme-li rozměry křižníků, nebudeme mít pro ně dostatečně výkonné energetické zdroje. Upozorňuji jen, že spotřeba energie igidhigu vzrůstá s třetí mocninou rozměru konvertovaného prostoru a už při této velikosti máme jisté problémy. Bez pozemských atomových reaktorů bychom tak velké lodi vůbec nemohli stavět. Dále: naše letouny nemohou být vybaveny otočnými věžemi ani jinými částmi vystupujícími z obrysu. Nadprostorové konvertory igidhigy pracují vždycky s prostorem tvaru koule a letouny musí být proto kulového tvaru, nebo aspoň takového, který se dá snadno koulí opsat. I otočné věže by musely být zapuštěny do obrysu letounu.“

„Ale Agríši přece otočné věže mají!“

„Agríši nelétají nadprostorem,“ připomněl Ligaid. „U nich tvar lodí vůbec nerozhoduje.“

„A kromě toho si musíte uvědomit, že máme ještě jedno omezení - a tím jsou rozměry nadprostoru Evseje,“ musel všem připomenout další z pozvaných expertů, současný velitel Galaktické flotily, pozemšťan José Mentel. „Musíme dodržovat alespoň minimální odstupy, jinak by se mohlo stát, že se nám budou letouny vzájemně poškozo- vat. A když si uvědomíte, že všechny flotily Agríšů jsou vlastně namačkány na nevelkém prostoru, pak vám vyjde, že zvětšováním rozměrů křižníků bychom mohli dosáhnout i opačného výsledku, tedy zmenšení účinné palebné síly.“

„Došel nám mimořádný návrh od jednoho pozemšťana na další postup proti Agríšům,“ přihlásil se Kangr Mialeio, předseda Velké rady.

„Ať vystoupí!“ ozvalo se netrpělivě.

Ke stolku pro navrhovatele přivedli malého, staršího muže evropského vzhledu.

„Jmenuji se Kurt Nachtigal a poslední dobou se zabývám fotome-

ty pro Galaktickou flotilu,“ představil se. „Já mám přesně opačnou ideu, než je zvětšování výkonu našich zbraní. Ale předpokládá to zcela jinou strategii boje. Moje idea je prostá. Neposílat proti těm bytostem větší a větší křižníky, ale nevelká, obratná torpéda, sebevražedné stroje, vybavené silnými manévrovacími motory, které ztíží zaměřování a tím i možnost sestřelení. Každé torpédo se vrhne proti jednomu letounu Agríšů a pokusí se dostat co nejbliž. Tam exploduje nálož, umístěná uvnitř. Nemohla by to však být ledajaká trhavina, podle mě by to musela být nukleární nálož a to tak mohutná, aby i jediný její výbuch zničil libovolně velkou bitevní loď.“

„To přece nemůžete myslet vážně!“ vykřikl Kangr Mialeio rozčileně. „Vy byste chladnokrevně obětoval posádku?“

„Zapomněl jsem dodat, že tyto letouny budou řízeny jenom počítači,“ dodal rychle Nachtigal. „Posádka by při takovém podniku jenom překážela. Letoun bez posádky může být mnohem obratnější a hlavně - nemusíme mít ohledy na to, zda je to bezpečné nebo ne.“

„Fuj, to jsem se polekal!“ oddechl si Kangr Mialeio jistě za většinu přítomných. „Ale já jsem si vždycky myslel, že počítače ze Země nemohou ublížit myslícím bytostem! Dokonce jsem o nich četl jakousi pozemskou knihu, kde bylo napsáno něco o prvním zákonu robotů. Robot nesmí dopustit, aby lidem nebo jiným myslícím bytostem vznikla škoda...“

„Ano, takové knihy na Zemi existují,“ přikývl Nachtigal. „Ale patří do stejné kategorie jako pohádky - o skřítcích, vílách a hodných či zlých čarodějích. Musíte si uvědomit, že naprogramovaný počítač vykonává přesně to co do něho vložili lidé. Samozřejmě se všechny pozemské výrobky velmi pečlivě kontrolují, aby ve svém systému náhodou neobsahovaly nějaké chyby, takže to opravdu vypadá, jako by naše počítače byly těmi pověstnými zákony vybavené. Na druhé straně však není problém vložit jim do programu i činnosti, které povedou ke zkáze. Takové stroje budou působit dojmem chladnokrevných, vraždicích maniaků. Ale i nad těmito stroji musí mít lidé přehled a tím víc je musí mít pod kontrolou.“

„To jsou ovšem strašlivá sdělení,“ zachmuřil se Kangr Mialeio. „Netušil jsem, že jsme tak závislí na lidech Země! Vždyť jejich roboti řídí dopravu na všech světech!“

„Nezbývá, než abyste lidem Země věřili,“ pokýval hlavou pan Nachtigal. „Nemusíte se však obávat, naše systémy jsou naprosto bez-

pečné. Země si nemůže dovolit přijít o jejich dobrou pověst - to by byla úplná katastrofa pro pozemskou ekonomiku, závislou zejména na dovozu potravin z ostatních světů Společenství.“

„Ale mám ještě otázku. Nevím, co to je nukleární nálož.“

Kangr Mialeio zrozpačitěl. Ani ostatní delegáti zřejmě tento termín dobře nechápali.

„V tom případě budu muset vážené delegáty trochu seznámit s horšími stránkami našich dějin,“ trochu se zachmuřil pan Nachtigal. „Připouštím, že je hanebné, že jsme něco takového vymysleli sami proti sobě. Termonukleární bomby jsou velice silné. Žádná klasická zbraň včetně fotometu nemá ani zlomek jejich účinku. Jejich používání na planetě je riskantní, neboť po nich zůstává velice nebezpečné radioaktivní záření. Moje slova jistě mohou potvrdit především zástupci planety Poenaid. Je nám přece známo, že v jejich původní vlasti na planetě Rhyinkáa došlo nedávno k velké válce, kde byly právě takové zbraně použity. Není už rozhodující, z jakých příčin vypukla, ostatně ti kdo ji vyvolali, do posledního zahynuli. Každý ví, že se nakonec podařilo z planety zachránit pouze nepatrný zlomek obyvatel, přitom sama planeta se stala na dlouhou dobu neobyvatelná. Ale my bychom tyto zbraně použili v kosmickém prostoru daleko od oblasti planet, kde nebezpečí zamoření nehrozí a dá se vzhledem k závažnosti akce zcela opomenout.“

„A to lidé Země pořád takové zbraně někde mají?“ ptal se hned kdosi ze sálu. Všichni při této myšlence strnuli.

„Pokud vím, byly všechny rozebrány,“ uvažoval Nachtigal. „Ale dokumentace k nim, doufám, zničena nebyla. Někde se na Zemi určitě najde, i když - to dá rozum, nebude v kdekáké veřejné knihovně.“

„Dobrá, obrátíme se na lidi planety Země,“ řekl ulehčeně předseda Velké Rady. „Pokud by to Agříše dokázalo obrátit na útěk, bude Společenství planetě Zemi zavázané. Ale navzdory tomuto návrhu budeme muset vyřešit také problém evakuace Amalírie. Kdyby se ukázalo, že ani pozemské řešení nebude úspěšné, pak bychom o Amalírii přišli a nemělo by se nikdy víc opakovat, aby s planetou zahynulo tolik obyvatel jako na Keléně.“

Druhá flotila Agríšů se pomalu, ale nezadržitelně blížila k Amalírii, tak jako první k Fekepaii. Zatímco vzdálenost k Fekepaii představovala ještě celé roky letu, mohly by být vraždící bytosti u Amalírie dříve než za půl roku. Nezbyvalo než vyklidit i tuto planetu. Ovšem tři miliardy lidí umístit na jiné planety nebyl jednoduchý oříšek.

Výsledkem posledního letu průzkumného hvězdoletu Galaxie bylo sice nalezení několika planet, vhodných ke kolonizaci, ale žádná z nich nebyla připravena kolonisty přijmout. Není přece možné dopravit lidi na pustou planetu a nechat je tam s holýma rukama stát. Na kolonizovaných planetách muselo být nejprve všechno připraveno, postavena obydlí, zřízena pole, skleníky, plantáže, alespoň pár základních továren - a až pak bylo možné zahájit velké stěhování. Teprve po ukončení těchto přípravných prací nehrozilo nebezpečí, že při nějaké nehodě ztratí planeta soběstačnost. Trvale dovážet všechny potřeby pro několik miliard bytostí by nebylo únosné.

Přípravné práce byly samozřejmě ihned zahájeny na všech nově objevených planetách. Ty měly velikou výhodu. Byly od ostatních planet Společenství oddělené stovkami světelných let prázdného prostoru a mohly by být před Agríši nadlouho v bezpečí.

Na tuto akci však bylo velmi málo času. Než by byla aspoň některá z nových planet připravena k osídlení, bylo by asi pozdě. Proto byly vyzvány všechny planety osídlené lidmi B-typu, aby podle svých možností připravily útulek pro co největší počet lidí z Amalírie.

Tím konečně padlo i informační embargo a o válce s Agríši se dozvěděly všechny světy Společenství. Všude byla tato výzva oznámena v běžném zpravodajství a byl dáván důraz na to, že ostatním než uvedeným planetám nebezpečí nehrozí.

Naštěstí to proběhlo celkem úspěšně. Na všech planetách, v každém městě, dokonce i v menších osadách se nacházelo tolik volných míst, že mohly pokrýt dvakrát větší poptávku. Kupodivu na žádné planetě nevypukla panika. Na Fekepaii bylo prve Zvláštní hlášení formulováno tak nešťastně, že vznikla fáma o zcela bezprostředním nebezpečí.

Uvolnění informací mělo další výhodu, neboť o problému teď přemýšlelo více bytostí než dosud. Nabídky k ubytování uprchlíků začaly houfně přicházet i ze světů, na nichž žili obyvatelé jiných typů než B, ačkoliv bylo jasně oznámeno, že se konflikt týká prozatím pouze tohoto typu lidí.

„Umístíme všechny,“ oznámil na nejbližším zasedání Rady předseda Kangr Mialeio. „Umístili bychom snad i Tagavalon.“

„Jen aby to nebylo brzy zapotřebí!“ odvětil na to suše jeden ze zástupců Země.

V té době se staly dvě potěšující události. První, že se komusi na planetě Aiguře podařilo rozluštit řeč Agříšů, jak byla zaznamenaná z rádiového volání mezi hvězdolety. Ačkoliv se na dešifrování radiových signálů už od počátku konfliktu podílelo několik desítek expertů Rady kosmonautiky, kdosi na Aiguře tuto řeč vyluštil v neuvěřitelně krátké době. Všechny experty tak předběhl. Rozhodující bylo, že Strážci konečně získali první použitelné překladače.

Mělo to dvojí přínos.

Předně bylo nesmírně zajímavé znát, co si tyto bytosti sdělují. Dokonce bylo možné podle jejich radiových signálů včas podnikat různé protiakce.

Druhým přínosem bylo to, že bylo konečně možné pokusit se o dorozumění s nimi bez nebezpečí, že sežehnou vyjednaváče. Velice brzy byla k tomuto účelu v kosmických loděnicích na Aiguře postavena speciální rozhlasová loď, která se vždy vynořila několik světelných minut od Agříšů, vyslala k nim krátkou zprávu a zmizela dřív, než světlo spolu s radiovými vlnami doletělo k cíli.

Všechny tři flotily Agříšů byly vyzvány, aby se zastavily a nepokračovaly v pronikání do oblastí Společenství.

Všechny tři flotily toto vysílání zachytily, jak se dalo usuzovat z jejich rádiového dohadování.

Všechny tři flotily však navzdory tomu pokračovaly v letu a výstrahy ignorovaly.

Mezitím už byly na Zemi dokončeny první prototypy nových sebevražedných střel. Hlavním konstruktérem byl autor této ideje, inženýr Kurt Nachtigal. Nazval tento typ jménem Sylva - údajně po své tragicky zemřelé matce. Bylo to příznačné. První atomovou bombu na Zemi svrhlo letadlo, pojmenované po matce jednoho z představitelů toho apokalyptického dramatu. Sylvy neměly nadprostorové konvertory igidhigy, zejména pro nebezpečí, že by Agříši mohli v případě selhání být jediného toho stroje získat z trosek tajemství nadprostorové dopravy, což by katastrofickou situaci zřejmě zpečetilo. Proto byly na Aiguře v krátkosti postaveny dvě letadlové lodě, schopné letu nadprostorem, s nákladním prostorem na několik desítek Sylv. Mohutné

elektromagnetické katapulty dokázaly torpéda rychle vymršťovat do prostoru, aby lodě s posádkou nemusely pobývat v blízkosti Agríšťů déle než na nezbytně nutnou dobu.

Zkouška proběhla u dosud nenapadené Druhé flotily. Před útokem bylo ještě vysláno poslední varování a protože je Agríši jako všechna varování ignorovali, vynořila se náhle nedaleko od předvoje letadlová loď a katapultovala první Sylvu. Oslnivý záblesk - a více než kilometr dlouhá bitevní loď se změnila v rychle se rozplývající ohnivý oblak.

Agríši však ani teď nereagovali, ačkoliv byli několikrát vyzváni rádiem, aby ihned změnilí směr letu, jinak poletí do zkázy. Galaktická loď se proto vynořila přímo před formací agríšských lodí a dříve než světlo od ní doletělo k Agríšťům, katapultovala do všech stran devět Sylv a zase se stáhla do bezpečí Evseje.

Dvě Sylvy byly navzdory své obratnosti sestřeleny daleko od bitevních lodí Agríšťů. Byly to ty, které musely ke svému cíli proletět největší dráhu. Posádky lodí na čele formace byly zřejmě ve střehu a nedaly se překvapit. Vypálily však na ně mnoho desítek výstřelů, z nichž většina šla mimo.

Dvě Sylvy si vybraly stejný cíl a obě explodovaly na téže bitevní lodi - jedna z nich byla tedy ztracena zbytečně. Ale všechny ostatní svůj cíl zasáhly naplno. Ze šesti obrovských bitevních lodí Agríšťů zůstala po tomto drtivém útoku jenom ohnivá oblaka rozplývajících se, pomalu chladnoucích trosek.

Zbýlé bitevní lodě Agríšťů vypustily ihned stovky malých stíhaček a pročesaly okolí flotily. Kromě žalostných trosek svých lodí nenašly pochopitelně nic. Vzápětí dostali Agríši další varování rádiem.

„Přestaňte zvyšovat rychlost! Dál nesmíte!“ varovali je ze Společenství.

Agríši nato před flotilu vyslali své malé stíhačky, které snad měly nahradit zničenou loď předvoje. Nic nezachránily. Dvě letadlové lodě se současně vynořily na bocích formace Agríšťů a obě vypustily každá svou devítku Sylv. Tyto Sylvy měly řídicí programy pozměněné, takže se hned po katapultáži za letu mezi sebou domluvily, aby se zbytečně nevrhaly proti stejným cílům. Agríši útok z boku nečekali a všech osmnáct Sylv našlo cíl. Osmnáct nukleárních výbuchů tentokrát muselo mít vliv i na pevné úmysly Agríšťů, protože pak následovala dlouhá radiová korespondence mezi loďmi. Strážci dekovali její

mysl a dozvěděli se tak, že Nejvyšší rada Agríšu všem nařídila pokračovat v letu bez ohledu na ztráty.

„Ti červi nám sežehli dvanáct matek, oplatíme jim to ale několika násobně! Kupředu k vítězství!“ zněl závěr rozkazu.

Letadlové lodi podnikly proto další nálety proti flotile Agríšu. Jedna katapultovala sedm Sylv, druhá šest. To bylo všechno; víc střel zatím nestačili na Zemi narychlo vyrobit. Třináct malých ohnivých oblaků však znamenalo zkázu dalších třinácti bitevních lodí Agríšu - stejných jako byla ta, která vyvraždila přes padesát miliónů obyvatel Keléné.

Rozhlasová loď z bezpečné vzdálenosti vyslala pro Agríše další zprávu a opět jim nabízela jednání. Agríši však ani na tuto nabídku, jak jinak, nereagovali.

Další Sylvy byly vyrobeny až po několika týdnech. Jejich výroba byla náročná i pro pozemské továrny. Zejména nebylo lehké opatřit termonukleární nálože. Bylo nutno vyzvat další světy, aby pomohly se získáváním materiálu. Naštěstí se brzy ukázalo, že se na polozapomenuté technické planetě Igysuo nachází dostatek prvků, potřebných pro výrobu nukleárních bomb. Planeta Igysuo byla jakožto nepoužitelná opuštěna před mnoha staletími, stanice vjosuzgu na ní už nefungovala, ale to naštěstí problém nepředstavovalo. Jeden hvězdolet tam nadprostorem dopravil experty, stanici dali brzy do provozu a s její pomocí tam dopravili další odborníky. Na planetě byla rychle postavena továrna na těžbu materiálu a přípravu nukleárních výbušnin. Její stavba sice chvíli trvala, ale zdržení bylo bohatě nahrazeno tím, že na nevyužitelné Igysuo byly vydatné zásoby těchto surovin v poměrně čistém stavu.

Tentokrát bylo postaveno Sylv víc - něco kolem stovky. A kromě toho byly postaveny další čtyři letadlové lodi. Každou flotilu Agríšu teď mohlo najednou napadnout dva krát devět Sylv - a První i Druhá flotila brzy začaly s jejich decimováním, zatímco Třetí flotila ještě chvíli, bohužel marně, pokračovala v pokusech o jednání.

Ani Agríši však nezaháleli.

Ve Druhé flotile přeskupili lodi do formace, která jim umožňovala dokonalejší obranu a dovolovala jim, aby se lépe navzájem kryly střelbou. Tak se stalo, že z šestatřiceti Sylv jich proniklo k cíli jen dvanáct, kdežto ostatní byly sestřeleny v takové vzdálenosti, že Agríšské bitevní lodi nemohly ohrozit. Pokud se Sylva nedostala až do kon-

taktu či aspoň do nejtěsnější blízkosti nepřátelské lodi, pak atomový výbuch neměl žádoucí účinky, protože ve vesmíru nebyl vzduch ani jiné médium, které by přenášelo tlakovou vlnu a nesmírně silné tepelné i pronikavé záření se téměř neškodně vpilo do masivních pancířů bitevních lodí. Jen při blízké explozi tak docházelo k roztržení pláště a teprve uvnitř se tlaková vlna mohla šířit, takže dokázala rozmetat během okamžiku celou loď. Zpravidla se přidal i výbuch pohonné části a zkázu lodi tak dovršil. Nicméně ostatních, i blízkých lodí se takový výbuch nijak nedotkl a záření, světlo i odlétávající trosky jen sklouzly po mnohametrových pancířích bitevníků. Torpédo mohlo zničit jedinou loď - pokud proniklo palbou k cíli.

Soustředěnou palbu však pozemšťané brzy eliminovali tím, že vždycky vypustili stranou několik desítek klamných cílů. Zatímco je Agríši horečnatě sestřelovali, skutečné Sylvy katapultovala jiná loď na opačném konci Flotily.

V První flotile se pokusili o jinou taktiku. Kolem své formace rozmístili do velké hloubky množství stíhaček; měly sestřelit všechno, co objeví byť na krátký okamžik v jejich dostřelu. Strážci tento pokus o změnu taktiky včas zjistili, takže bylo možné vymyslet protiakci. Ta byla kupodivu velice jednoduchá, i když Bardžané měli proti ní námitky. Připadalo jim kruté nechat Sylvy vybuchnout uprostřed nepančerovaných stíhaček, kde musel nukleární výbuch pouhým tepelným zářením způsobit strašný masakr.

„Tak ať s námi vyjednávají!“ namítl Kurt Nachtigal, který byl v První galaktické flotile.

Dvě Sylvy vybuchly tak, že většinu stíhaček rázem smetly. Posádky jiných strojů dostaly v kosmickém prostoru, kde není ani stopa po stínící vrstvě ovzduší, více než smrtící dávky záření. Dezorientovaní Agríši navíc začali bezhlavě střílet kolem sebe a další těžké ztráty si způsobili sami. Dříve než se vzpamatovali, vynořily se další letadlové lodi a osmnáct bitevních lodí se opět změnilo v oblaka ohnivých par.

Zdálo by se, že tak těžké ztráty podlomí odhodlání Agríšů pokračovat v cestě. Ale počet jejich bitevních lodí byl tak velký, že veškeré dosavadní ztráty představovaly jen kolem dvou procent všech lodí ve flotile - a Agríši pokračovali v letu, aniž by dali najevo ochotu jednat.

Tak tomu bylo i u Druhé flotily, tak tomu bylo i u Třetí, na kterou letadlové lodi Galaktického společenství nakonec po všemožném va-

rování zaútočily také.

Sylvy byly úspěšnější než fotometry, ale v hlavním účelu zklamaly. Nedokázaly Agríše zastavit, dokonce ani zpomalit. A Druhá flotila Agríšů se zatím nezadržitelně přibližovala k planetě Amalírii, z níž teď Správa mimoprostorových stanic urychleně vystěhovávala její obyvatelstvo. Bylo totiž jasné, že Flotila doletí k planetě v dostatečné síle, aby mohla své poslání - zničit její obyvatele - splnit. Za tohoto stavu věcí bylo zřejmé, že u planety budou mít všechny výhody na své straně Agríši. S planetou není možné tak jako s křižníky ustoupit do bezpečí nadprostoru. A jak by dopadla přestřelka mezi planetou a flotilou, bylo zřejmé každému. Ale i když Galaktické společenství Amalírii vyklidilo, další planety už bez boje vydat nemínilo.

Bylo však otázkou, jakou cenu má veškeré snažení, když na druhé straně bylo právě tak zřejmé, že Agríši necouvnu, ani kdyby měly být jejich bitevní lodě decimovány. Možná ani oni neměli na vybranou. Mohli buď doletět ke svému cíli, objevit planetu a získat ji pro sebe - nebo zahynout, protože neměli kam se vrátit.

To by ovšem v konečném důsledku znamenalo katastrofu.

Dvě naprosto odlišné civilizace se setkaly - a nedokázaly se dohodnout. Pro jednu či druhou z nich to muselo dopadnout špatně. Ale dalo se očekávat, že ani vítěz této války nebude mít důvod k oslavám. Možná bude rád, že přežije.

Deus ex machina

Zasedání Velké rady pokračovalo bez přerušení už skoro třetí měsíc. Na pořadu byla zpráva Evakuační komise o stavu vyklizení planety Amalírie. Komise konstatovala, že všechno obyvatelstvo planety bylo v podstatě rozptýleno po ostatních planetách Společenství. Na Amalírii teď zůstaly jen obsluhy dvou stanic vjosuzgu kvůli spojení se zbytkem Společenství.

Projednával se návrh lidí z planety Země, aby na opuštěné Amalírii byly nainstalovány nějaké nástrahy. Amalírie neměla pro Agríše představovat vítanou kořist, ale velké nebezpečí. Přišel návrh na použití časovaných mechanismů, které by po nějaké době odpálily veliké atomové nálože, plněné kobaltem. Ten by se při atomovém výbuchu změnil v silně radioaktivní izotop Co-60 a zamořil by atmosféru planety po dobu několika století pronikavou radiací. Agríši by sice planetu získali, jenže neobyvatelnou. Proti tomuto návrhu se však jednomyslně postavili všichni zástupci z Bardžá a navíc i mnoho dalších bytostí z jiných planet Společenství. Bylo vidět, že všichni už jsou znechuceni neustálým zabíjením, i když se jednalo o bytí či nebytí Společenství a zprávy z prostoru střetnutí nebyly příznivé. Galaktické flotily ustupovaly, zatímco se Agríši nezadržitelně blížili k cíli. Jakmile se dostanou až k planetě, budou mít všechny výhody oni. Obyvatele pak mohlo zachránit jen to, že své domovy stihnou opustit dříve, než se na ně hordy dobyvatelů přivalí.

„Dostal jsem naléhavou depeši,“ přihlásil se pojednou úřadující předseda Velké rady, klokanovitý Askarisan Kangr Mialeio. „Velké radě chce ve věci války s Agríši něco úplně nového sdělit jakýsi Gurroa - a žádá tímto o slyšení.“

„Odkud je?“ zeptal se kdosi v sále.

„Já nevím, to tu není,“ Kangr rozpačitě prohlížel depeši.

„Jak mu máme sdělit, aby vystoupil?“ zněl další dotaz.

„Nevím - takže nejspíš přejdeme k dalšímu bodu jednání... Ne - to není možné!“

Úžas Kangra Mialeio byl oprávněný. U stolku navrhovatelů se fi-alově zablýsklo, jako kdyby zde některý z fotoreportérů odpálil blesk.

V téže chvíli se za stolkem objevila nevelká postavička malého, předškolního dítěte. Kameraman pohotově přenesl jeho obličej na všechny obrazovky v sále a všichni shromáždění zástupci ze světů Galaktického společenství jen vydechli překvapením.

Dítě mělo téměř všechny rysy obyvatel Aigury, včetně toho typického plochého nosu a špičatých uší, jenomže oči nemělo černé, jako jsou oči všech Aiguřanů! Byly podobné očím lidí z Bardžá nebo ze Země! Což ovšem nejspíš znamenalo, že je to zcela nová vesmírná rasa, odlišná nejen od lidí Aigury, ale i od Bardžá, Země, a všech bytostí z jiných známých světů. Pak by ovšem bylo možné, že dětský vzhled je pouhý klam. Kdo ví, možná jde o normální vzhled této rasy. Jenomže - všechny proporce této bytosti souhlasily s obrazem dítěte lidských ras tak věrně, že bylo obtížné nepodlehnout prvnímu dojmu. Lidské bytosti cítily touhu pohlédit toho tvora po kudrnaté hlavičce a ne-lidské bytosti, které už většinou dávno přišly do styku s mláďaty z lidských ras, většinou dávaly souhlasně najevo cosi jako shovívavý úsměv.

„Přeji vám všem dobrý den. Jmenuji se Gurroa,“ řeklo dítě plynule jazykem Bar, řečí bytostí Galaktického společenství, jakmile se šum ve velkém sále opět utiřil. Jeho hlas snad byl trochu pisklavější, ale vyslovovalo zřetelně a bezchybně a bylo zřejmé, že jazyk Bar dokonale ovládá.

„Přišel jsem vás požádat, abyste odvolali všechny válečné lodi z oblasti střetnutí s Agriši. Nejen ty, které hlídkují na místě, ale i ty, co se nacházejí v nadprostoru Evseji.“

Samozřejmost, s jakou to dítě požadovalo přerušení války, všechny delegáty na chvíli ohromila. Vždyť se jednalo o samu další existenci Galaktického společenství myslících bytostí, šlo o životy miliard bytostí! Tady nebylo místo na žerty!

„Jak ses sem dostal, chlapče?“ zamračil se Kangr Mialeio, předseda Rady, který stejně jako většina ostatních podlehl dětskému vzhledu neznámého návštěvníka. „Nevíš, že malé děti na toto shromáždění nepatří?“

„Pane předsedo, já to vím,“ přerušilo ho dítě. „Vypadám jako malý chlapec a máte pravdu, nejsem dospělý. Nenechte se tím ale mýlit! Přicházím nabídnout Galaktickému společenství pomoc. Zastavím invazní flotily Agrišů. Nepotřebuji k tomu nic víc, než aby se v oblasti střetnutí nevyskytovaly žádné válečné lodě Společenství. Víím, že tam

hlídkují tři hvězdné lodě Strážců a chystají se tam odletět další. Odvolejte je, prosím. V nadprostoru Evseji nebude dost místa ani pro moje křižníky, natož pro ně. Nerad bych některou loď Společenství poškodil, už třeba tím, že by v kritické chvíli nemohla včas ustoupit z dostřelu Agríšu.“

„Jak bys chtěl zastavit Agríše, když si tu s nimi nevíme rady my, kdo zastupujeme sto miliard bytostí z mnoha světů? Opakuji ti, tady nemůžeme strpět nemístné žerty!“ mračil se Kangr Mialeio.

„Já to myslím vážně, pane předsedo,“ zamračil se chlapec. „Škoda, že mi nevěříte. Před okamžikem jsem k vám přiletěl nadprostorem ze svého světa. Bez letadla, či jiné aparatury, známé na vašich světech. Viděli jste to všichni na vlastní oči - a pořád nepůsobím dost věrohodně? Prosím vás, uvědomte si už konečně, já sice vypadám jako obyčejné malé dítě, ale patřím k civilizaci, která má nevidané prostředky! Nejsme ve Společenství zatím známí, ale chceme vám pomoci a nezdá se, že byste mohli pomoc odmítnout, zejména když hrozí zničení další vaší planetě.“

„Takže představuješ novou civilizaci, která by se chtěla připojit ke Společenství?“ zeptal se kdosi v sále.

„To neříkám,“ zavrtěl hlavou Gurroa. „Nechci se k vašemu ani k jakémukoliv jinému společenství nijak vázat. Znam vás už dlouho a vy jste ani nevěděli, že existuji. Když teď ale vidím, jak Galaktickému společenství obrazně řečeno teče do bot, nezbyvá mi než z dosavadního inkognita trochu slevit.“

„Ale jak bys nám mohl pomoci?“ zeptal se předseda Rady.

„Vyklidíte mi nadprostor Evsej, odvolejte své lodi z okolí flotil Agríšu. Přenesu jejich flotily někam, kde už nebudou nikoho ohrožovat. Musím se na tu hmyzí civilizaci podívat pořádně, zdá se mi - a ne bezdůvodně - že už vyvraždila několik osídlených světů a na další se chystá. Nemíním jí to déle trpět. Možná byste ji časem zastavili i beze mne, ale bylo by to zdlouhavé a především by to stálo mnoho životů na obou stranách. Teď by to například znamenalo zkázu Amalírie, později i dalších planet. Vaše řešení války pomocí atomových bomb se mi nelíbí, je příliš barbarské.“

„Galaktické společenství bylo založeno v míru,“ prohlásil důstojně předseda Rady. „Byli jsme však napadeni a domníváme se, že máme právo použít k obraně všechny možné prostředky.“

„Až potud s vámi souhlasím,“ přikývno dítě. „Každý tvor se brá-

ní, je-li napaden. Jenomže vaše prostředky odpovídají úrovni vaší civilizace. Já mám lepší. Nebudu střílet, ničit ani zabíjet a přece zabráním zkáze, jaká by jinak hrozila, buď vám nebo Agříšům. Nezničím ani jednu jejich válečnou loď - oni si je později rozeberou sami, až poznají, že jim jsou k ničemu.“

„Jak to chcete udělat?“ zajímal se Kangr Mialeio. Všechny bytosti ve velkém sále byly zticha a s napětím poslouchaly.

„Pane předsedo, dokážete tady na tomto místě vysvětlit kterému-koliv malému děcku principy antigravitačních motorů, rezonančních taviček, prostorových konvertorů a počítačů?“ zeptalo se dítě pohotově.

„To by asi bylo těžké,“ připustil předseda.

„Stejně těžké by pro mě bylo vysvětlovat vám tu principy generátorů Géja-pole. Nebylo by to snadné ani pro experty. Já principy těchto generátorů nebudu vysvětlovat ani vašim expertům. Neodvážím se něco tak mocného dát do rukou jiné civilizaci. Prozradím vám jen, že se jedná o nesmírně silné prostředky; jako jediné mohou současně zasahovat i do více prostorů. Tak se dají stěhovat nadprostorem celé planety. Problém je v tom, že každé použití Géja-pole bývá spojeno s menší či větší katastrofou v některém z nadprostorů, proto ani já tento prostředek nepoužívám zbytečně. Stačí, když vám řeknu, že Géja-pole dokáže slisovat planetu až na poloviční velikost? Nechci vám ublížit, ale na nějaké dlouhé plánování není čas a proto nechci, aby vaše lodi byly v dosahu. Budu mít dost starostí, abych nepoškodil některé lodě Agříšů.“

„Vy znáte více nadprostorů?“

„Ovšem. Víím, že vaše civilizace dovedou používat jen tři z nich: Evsej pro lety mezi hvězdami, Inith, na němž dnes provozujete stanice vjosuzgu a částečně Ultreg, kterým umíte přeskočit spirály času. Já kromě těch tří znám pět dalších: Izvido, Léth, Mluch, Myab a Orfau. Ale teď budu potřebovat Evsej, proto vás žádám o jeho vyklizení.“

„Vyklidit bychom jej asi mohli,“ řekl předseda. „Z našeho pohledu však vidíme dvě nesnáze. Odstraníme-li výzvědné lodi Strážců, ztratíme možnost sledovat Agříše. Jde o to, na jak dlouho to bude únosné, protože čas neúprosně pracuje pro ně. Pokud vaše civilizace Agříše zastaví, bude to v pořádku. Ale co když se ukáže, že vaše možnosti nestačí? Agříši mají přes deset tisíc prvotřídních bitevních lodí!“

„Já to přece víím. Ale ani takové množství nepředstavuje velký

problém, když umím přemisťovat celé planety,“ ujistilo všechny dítě. „Nevěříte mi? Vyšlete nějakou průzkumnou loď na technickou planetu Unoliá, opuštěnou Společenstvím zhruba před dvěma tisíci lety. Nenajdete ji už. Potřeboval jsem ji, tak jsem si ji vzal. Snad tento přesun nebudete chápat jako krádež, ostatně - neměli jste už pro ni využití. A pokud jde o čas, mohu vás ujistit, že nebudu Evsej potřebovat dlouho. Bude mi stačit jediný den. Pokud dokážete své lodi stáhnout do této půlnoci, skončí válka zítra v šest ráno. Doufám, že válečné hvězdné lodi nebudete nikdy potřebovat a doporučuji vám, abyste je rozebrali, ačkoliv - to už bude vaše věc.“

„Mám ještě jednu otázku, na kterou bychom jistě všichni rádi slyšeli vaši odpověď,“ pokračoval rychle Kangr Mialeio. „Jak si představujete budoucí vztah vaší civilizace k našemu Galaktickému společenství? To je výslovně od samého začátku založeno na dobrovolném spojení všech světů. Nepřejete-li se připojit, budeme samozřejmě vaše přání respektovat. Ale snad bychom spolu mohli později spolupracovat, obchodovat, anebo se aspoň vzájemně navštěvovat, či snad ne?“

„Obávám se, že až skončí tahle epizoda, bude to znamenat i konec naší spolupráce,“ řeklo dítě. „Obchodovat spolu asi nemůžeme - není s čím. Snad kdyby bylo Společenství zase tak v úzkých jako dnes, mohli byste se na mě obrátit. Pak se ale přihlásím sám - a možná dříve, než v tomto případě, kdy jsem se dozvěděl o vašich potížích pozdě. To ale bylo vaší vinou. Nemáte nepříjemné zprávy tajit před vlastními bytostmi.“

„Kde vás máme hledat?“ zeptal se předseda přímo.

„Nehledejte mě!“ řeklo dítě. „Oficiální kontakty mezi našimi civilizacemi by neměly smysl a prakticky nepřicházejí v úvahu. Když bude třeba, já se zase objevím.“

Pak se fialově zablýsklo - a dítě rázem zmizelo.

Velká rada se poté rychle dohodla splnit všechny podmínky nové civilizace. Při použití současných válečných prostředků nemohl jeden den nic rozhodnout. Všichni delegáti byli navíc zvědaví, jaké prostředky použije nová, tajemná civilizace. Hlasování proto dopadlo zcela přesvědčivě.

Ukázalo se však, že nerozhodl jediný den, ale doba mnohem kratší. Agríšská válka sice začala náhle, ale skončila ještě rychleji. Do půlnoci opustily prostor střetnutí i nadprostor Evsej všechny lodě Společenství, což byl určitě organizační úspěch štábu. Zejména bylo třeba

nenápadně uvědomit výzvědné lodi umístěné v Euklidově prostoru, aby nebyly prozrazeny Agríšům a vystaveny tak nebezpečí. Těsně před půlnocí bylo delegátům Rady oznámeno stažení všech lodí, ale z civilizace Gurroa tu nebyl nikdo, komu by bylo možné splnění podmínek dohody ohlásit. Až druhého dne v šest ráno podle jednotného času se ve velkém sále Rady stejně záhadným způsobem objevil Gurroa. Poděkoval všem za spolupráci - a pak opět tak náhle zmizel v nafialovělém záblesku světla.

Průzkumná loď Galaxie byla okamžitě vyslaná do prostoru první flotily Agríšů. Na místě však neobjevila nic. Strážci zapnuli časoprojektory, aby na nich našli Agríše, či jejich obraz z včerejšího dne. Nejistili však vůbec nic. Odborníci se chvíli dohadovali, znovu a znovu testovali aparaturu, ale nakonec museli konstatovat, že obrazy uxionů jsou - podivným způsobem utržené. Muselo se tu dít něco příšerného, když se přetrhaly i spirály času a nedaly se zobrazit! Jen z velké dálky bylo klasickými dalekohledy vidět, jak na místě, kde se prve nacházela flotila bitevních lodí, na krátký okamžik zazářila obrovská jiskřící koule. Tak to aspoň vysvětlovali experti poté, co si prohlédli všechny záznamy. Ta koule však měla rozměry přímo obludné, nedalo se hovořit o kilometrech, ale rovnou o světelných minutách. Na záznamech bylo vidět, že se objekt objevil náhle, snad v jedné sekundě. Jeho obraz se však zjevoval postupně, neboť světlo z jeho bližší části dorazilo k dalekohledům dříve než světlo od okrajů. Zdánlivě to vypadalo, jako kdyby se tato koule prudce zvětšovala, ale dříve než se zvětšila na plnou velikost, začala od středu k okrajům opět mizet. Z koule se stalo mezikruží, které po několika minutách opět zmizelo. Objevení objektu, velikostí odpovídajícího průměrné hvězdné soustavě i s planetami, byl ohromující zážitek, jeho zmizení též. Spolu s ním však naráz zmizelo tři a půl tisíce kilometrových kolosů, jaké do této války nikdo z Galaktického společenství nespatriil. Tisíce bitevních lodí, z nichž každá byla schopná vyhladit planetu, byly naráz pryč!

Nebylo divu, že při té podívané všem přihlížejícím běhal mráz po zádech.

Galaxie se se potom rychle přemístila do blízkosti další flotily Agríšů, ale všude ze spirál času obdržely uxiony Strážců stejně roztrhaný obraz. Co se tam stalo, bylo vidět jen v obvyklém prostoru a v obvyklém světle. Všechny flotily Agríšů se změnilly v nic. Podle toho co řeklo dítě civilizace Gurroa, nebyly bitevní lodě Agríšů zničeny,

jenom přesunuty nadprostorem Evsej, ale vzhledem k nepochopitelnému selhání časoprojektorů nebylo možné se přesvědčit, je-li tomu tak. Strážci dostali příkaz okamžitě podrobně prozkoumat oblast Společenství, ale nikde nebyla po flotilách Agríšů objevena ani stopa. A co víc, někoho napadlo, že poslední, do počtu nejmenší flotila Agríšů obíhá kolem planety Keléné! Galaxie se tam přesunula, Agríše však nespatriła. K velikému zděšení všech odborníků tam však nenašla - ani samu planetu Keléné. Časoprojektory selhaly úplně a dalekohledy též, ale na místě Keléné tu byla jiná, neznámá planeta, s vlastním, avšak ne agresivním životem - přímo ideální ke kolonizaci. To dítě tedy vůbec nepřehánělo, když tvrdilo, že civilizace Gurroa dokáže stěhovat celé planety. Nepodařilo se ovšem zjistit, odkud tuhle vzalo. Na mapách Společenství chyběla jen stará technická planeta Unoliá, jak Gurroa oznámil, ale ta to být nemohla. Podle dávných zápisů byla Unoliá ledová planeta bez nejmenších stop života, zaznamenaná průměrná teplota jejího povrchu byla minus dvě stě stupňů. Byla nebezpečná i lidem ve skafandrech a byla proto dávno opuštěna.

Galaxie se poté vrátila na planetu Aiguru k prohlídce. Byly tu shromážděny všechny lodě Galaktické válečné flotily.

„Co uděláme s našimi křižníky?“ zeptal se v Radě zástupce planety Bardžá, Malinio Giranei. „Rozebereme je?“

„Udržovat je v pohotovosti nemá cenu,“ souhlasil zástupce planety Země, Nkwame Burua ze střední Afriky. „Možná by bylo možné přestavět je na průzkumné lodě. Ale nevím, co uděláme s tolika Sylvami - jejich nukleární nálože jsou nebezpečné.“

„Rozebereme je,“ prohlásil Kurt Nachtigal. Jakožto jejich konstruktér o nich věděl nejvíc a bylo vidět, že má předem dobře promyšleno co a jak.

„Byla by přece věčná škoda takové množství prvotřídního atomového paliva nevyužít. Mě bolelo, když jsem viděl, jak se tolik energie mění v nic, ale říkal jsem si, že je to nutné zlo. Věděl bych dokonce, co by se s ním dalo dělat. Na některé planetě - myslím, že by se k tomu účelu hodil i Mars - postavíme velké atomové elektrárny a budeme v nich vyrábět B-palivo. Víte přece, že se to dá dělat buďto čistě biologicky, nebo bioelektricky. Druhý způsob je také mnohem rychlejší; na druhé straně potřebuje více energie. Na Marsu máme dnes jen doly na některé vzácné minerály a B-palivo tam dovážíme. Když to půjde tak jak si myslím, stane se Mars na dlouhou dobu nao-

pak producentem B-energie nejen pro Zemi, ale i pro další světy Společenství. Každé malé dítě ví, že energie nikdy není dost!“

„Pak by bylo lépe, kdybyste tyto elektrárny postavili na planetě Igysuo, kde jsou veliké zásoby atomového paliva,“ navrhl zástupce Aioolu, planety, která původně měla Igysuo spravovat. „Naši lidé by sice v takových továrnách pracovat nechtěli, atomová technika je odjakživa výhradní záležitostí pozemšťanů, ale my v tom případě radši planetu Igysuo velice levně Zemi prodáme. Nás to nebude stát nic, vždyť jsme i tak neuměli Igysuo využít.“

Nikdo nenamítal a smlouva byla obratem uzavřena. Země za novou planetu zaplatila pěti miliardami digitálních nahrávek hudby, převážně s Mozartem, což byla čistě symbolická cena za novou technickou planetu, navíc s nejbohatšími zásobami atomového paliva v celém známém vesmíru - ovšem s podmínkou, že se do jiných světů nedostane ani stopa radioaktivity. Té se totiž většina obyvatel Společenství obávala natolik, že s atomovou energií nechtěla mít nic společného. Pozemšťané tuto energii dovedli zkrotit a přeměňovat na neškodné, všude hojně používané B-palivo. S tím pak mohli výhodně obchodovat - což jim obyvatelé ostatních světů ze srdce přáli, nikdo by však s nimi neměnil.

Nikoho tenkrát nenapadlo, že kdosi prosadí, aby jedna ze stovek Sylv byla v neporušeném stavu zachována v muzeu přímo na planetě Igysuo - a že tato poslední zapomenutá Sylva bude znamenat jedinou záchranu nejen pro Galaktické společenství, ale i pro záhadnou civilizaci Gurroa...

Válka s Agříši skončila - a nastaly opět všední starosti. Bylo třeba projednat návrat lidí zpět na Amalírii. Nebyla už ohrožena a byla tedy připravena přijmout své děti nazpět. Evakuací samozřejmě vznikly obrovské škody. Opuštěné domy na ní chátraly, nikdo nehasil náhodné požáry, část úrody zřejmě podlehla zkáze. Evakuace nutná byla, vždyť nikdo nevěděl jak hladce válka skončí. Všechno ale bylo možné snadno napravit - o tom se též pilně jednalo.

Dále bylo třeba rozhodnout, co s Kelénci. Jejich původní planeta zmizela kdesi ve vesmíru, osídlena teď Agříši, místo ní však měli Kelénci k dispozici dvě nové. Společenství se ovšem muselo postarat, aby se obě daly obývat - to znamenalo vytvořit na nich podmínky, potřebné pro fungování jakékoliv normální civilizace. Nakonec bylo rozhodnuto zvýšit finanční příspěvky od pokročilejších civilizací pro

krytí podobných naléhavých případů.

Dvě otázky však zůstaly i nadále nevyřešeny a změnily se v záhadu, která mnoha lidem nedala klidně spát.

Kam zmizeli Agríši? Odkud přiletěly její lodi? Co je to za tajemnou, vraždící civilizaci? Nemůže se její nájezd brzy opět opakovat? Bylo nepříjemné zůstat v nejistotě, i kdyby se pro příště dalo počítat s tím, že civilizace Gurroa opět Galaktickému společenství pomůže.

Druhá otázka byla mnohem závažnější - a nepříjemnější. Co je zač ta tajemná civilizace Gurroa? Na poslední chvíli sice Společenství pomohla, ale nikdo nevěděl jak. Dokázala přitom přemístit dvě planety a zpřetrhat spirálové struktury času; její lodě, jen na okamžik spatřené, měly rozměry srovnatelné s hvězdnými soustavami - takové kolosy by přece nebylo možné ukrýt nikde ve známých prostorách vesmíru! Civilizace Gurroa musela sídlit někde mimo - ale sama Společenství znala, měla své vyslance rozmístěné přinejmenším na některé z okrajových planet, alespoň podle vlastního přiznání.

Vyslance?

Nebo spíš - vyzvědače?

Nikdo o ní nic nevěděl a rozhodně se nejednalo o vzájemně vyvážený stav, nutný k rovnoprávnému partnerství.

Na jednotlivé členy Velké rady působila civilizace Gurroa rozdílným dojmem. Někteří byli nadšeni, že má Společenství tak mocného spojence; jiní byli naopak zděšeni představou, jak strašlivý by to byl - nepřítel.

Její chování bylo přinejmenším v jednom momentě podezřelé skoro každému, dokonce i jejím obdivovatelům.

Proč tato civilizace až dosud tajila svou existenci?

Proč vůbec odmítla navázat bližší kontakty? Nejsou za tím nějaké zlé úmysly? Cožpak je to normální, aby nikdo z jejích vedoucích představitelů nechápal výhody vzájemných obchodů, které přece odjakživa rozšiřovaly pokrok, překonávaly místní problémy a zlepšovaly vztahy nejen mezi lidmi, ale také mezi naprosto odlišnými rasami planet Galaktického společenství?

Zejména jeden moment během jejího jednání chápala většina delegátů z civilizací Bardžanů i ze Země velmi nepříznivě už od samého začátku.

Co asi mohlo znamenat, že na zasedání Rady Galaktického společenství myslících bytostí, mezi výkvět představitelů ze všech světů,

vyslala jediné malé, sotva osmileté dítě?

Nemohla Galaktickému společenství lépe naznačit, jak málo si váží jeho zástupců?

Harryho Rosse přivedl do zdejšího Zapadákovy jediné čich novináře - reportéra; a trochu profesionální zkušenost.

Planeta sama byla nezajímavá až k uzoufání. Jedna jediná stanice vjosuzgu - to už hovořilo samo za sebe. Záložní svět - nic víc. Dondávna platilo neměnné pravidlo: instalovat na každé planetě včetně nezajímavých technických nejméně dvě stanice, pokud možno každou na jiném kontinentu, aby nemohly být při nějaké přírodní katastrofě zničeny současně. Když se to přece stalo, bylo spojení s takovou planetou ztraceno. Na obydlených a významných technických planetách byly většinou brzy postaveny desítky a často stovky stanic, ale nevýznamné pouštní, ledové a jedovaté planety bývaly v takovém případě často ponechány svému osudu. K obnově spojení by musela být vysílána další expedice, což v dobách Třetí galaktické éry znamenalo velmi zdoluhavý, nákladný a nebezpečný mezihvězdný let. Jeden takový případ se skutečně stal, dokonce nepříliš dávno, ale byl snad jediný za celou dobu trvání Galaktického společenství. Nikoho by ani nenapadlo podnikat něco takového kvůli neužitečné technické planetě, ovšem záchrana obyvatel planety Rhyinkáa byla k vyslání hvězdoletu jistě dostatečným důvodem. Blížší podrobnosti o druhé expedici na Rhyinkáa se může každý dovědět v otřesné knize reportáží Gavro Huiéese „Konec civilizace“, sepsané během evakuace zničené planety. Její první vydání ze známého nakladatelství Aixil v Cokrezu na planetě Bardžá bylo rozebráno okamžitě, stejně tak jako dalších šestnáct, vydaných zčásti i na dalších planetách.

Potom se na Askarisu, jedné obydlené planetě Galaktického společenství, nečekaně objevil nadprostorový letoun Aigurské civilizace a obávané mezihvězdné cesty ztratily hodně ze své hroživé krásy. I když průzkum neznámých oblastí bývá vždycky nebezpečná záležitost, samotný přelet prázdným mezihvězdným prostorem se už dnes nepočítá na roky, ale na hodiny. Není divu, že se od přistání Aiguřanů na Askarisu začala počítat Čtvrtá galaktická éra. Cesta nadprostorem na známou planetu není v dnešní době složitější, než byl kdysi přelet oceánu. Na Yllině byla proto postavena jen jediná stanice, ačkoliv

podmínky na této planetě byly pro život lidí velice příznivé a počítalo se s její brzkou kolonizací.

Desetičlennou obsluhu stanice tvořila jako všude směsice bytostí ze všech koutů Společenství. Jako obvykle, všichni byli ochotní bavit se s kýmkoliv o čemkoliv, dohromady mohli celé hodiny vyprávět o různých zajímavých věcech, ale nikdo jako na vztek nevěděl nic zajímavého právě o této záložní planetě a jejích obyvatelích.

Harry se dověděl jenom to, co už věděl z Aigury. Že se tu někde nachází tlupa jakýchsi fanatických archeologů, kteří nemají nic lepšího na práci, než se vrtat do dávno minulých věcí (čím starší, tím lepší). Ani předmět jejich vědeckého zájmu nepředstavoval nijak zvlášť zajímavé téma - starých protiatomových bunkrů je například jenom na Zemi po různých pevninách rozeseto jako máku. Také pyramidy se nacházejí na mnoha planetách ve známé oblasti vesmíru a co víc, na mnoha světech jsou o tisíce let starší, než na Zemi. Zajímavé tady bylo jen to, že tato stará stavba měla být obzvláště dobře zachovalá. Ale všechno dohromady by rozhodně nepřitahovalo zájem dvanácti miliard bytostí převážně lidí B-typu, čtenářů časopisu Galaxie a my. To pro ně Harry Ross a jiní sháněli po všech čertech jakékoliv informace. Pardon - ne jakékoliv, ale takové, které upoutají a pomohou udržet nebo ještě lépe zvýšit zájem čtenářů.

Harrymu štěstí přálo - ale je třeba uznat, že tomu štěstí hodně napomáhal. Novinář jeho kalibru obvykle nebývá redakcí považován za poskoka (skoč na támhleto výstavu a cestou bys mohl...), ale je od něho očekáváno, že tak jako vlk samotář občas přinese kořist, která vydá za měsíční snažení jiných. Takový pak nebývá pověřován úkoly, ale čeká se, že sám půjde tam, kde se něco děje.

Harrymu se často dařilo být při tom, když se dělo něco opravdu zajímavého. A nemusel to být zrovna předem očekávaný výbuch sopky, jako na planetě Sintharei, ke kterému se sjela reportérů celá výprava. Po pravdě řečeno, dva nejzuřivější zapomněli dodržet druhé základní pravidlo dobrého reportéra, která jsou:

- 1) včas zjistit, kde se bude dít něco, co stojí za námahu a dostat se až do centra dění - být při tom.

- 2) také se odtud pokud možno se zdravou kůží vrátit.

Byl ale jedním z přítomných novinářů na zasedání Velké rady Společenství, když začala invaze Agríšu.

To už byla vysloveně otázka jeho čichu, protože zasedání Velké

radly bývala obvykle doménou reportérů nižší kvality („ten řekl to a ten zas tohle“). Harry byl v sále, když tam bylo poprvé promítáno, jak loď předvoje Agrišů zničila první tři města na Keléné. Samozřejmě pořídil nejlepší snímky ze všech reportérů - mít nejdokonalejší aparaturu byla pro něho věc profesionální cti. Vzápětí se ho jako každého novináře pořádně dotklo, když bylo jednání prohlášeno za neveřejné a všichni přítomní novináři byli požádáni, aby neopouštěli město a ne snažili se odcestovat, ani pokoušet se o jakékoliv spojení se svými redakcemi. Na rozdíl od svých kolegů proti tomu zbytečně neprotestoval a neztrácel vzácný čas planými diskusemi o tom, zda má Velká rada skutečně právo omezovat osobní svobodu novinářů (věděl, že má), anebo jakým způsobem obejít zákaz. Věděl, že to bude nemožné a kromě toho neměl chuť riskovat a přijít o jiskřící novinářskou legitimaci, která ho opravňovala ke vstupu prakticky kamkoliv. Namísto toho obešel všechny Strážce, kteří mu velmi ochotně ukázali cokoliv, oč je požádal - věděli, že všechno bude moci použít teprve po uvolnění embarga na informace. Pilně se účastnil zasedání a podařilo se mu získat rozhovory se všemi hlavními protagonisty, včetně Kurta Nachtigala, kterého pak nějaký začátečník vyslýchal tak nešikovně, že Kurt od této chvíle novináře vyhazoval. Harryho reportáž byla proto po ukončení informačního embarga ze všech nejúplnější, což ovšem opět zajistilo jeho časopisu obrovský úspěch.

Nezískat rozhovor s hlavním účastníkem agríšské války, to považoval Harry za osobní porážku.

Nic na tom nezměnilo, že nebyl sám. Žádný novinář v celém známém vesmíru se nemohl pochlubit tou trofejí - rozhovorem s představitelem civilizace Gurroa. Dítě této civilizace se objevilo jenom dvakrát a pokaždé tak krátce, že nezbyl ani okamžik na nějaký další rozhovor.

Pokusil se sice zainteresovat do této záhady Strážce, ale tentokrát u nich neuspěl. Oficiálně odmítli sledovat někoho nevinného. Jeden z nich čistě soukromě Harrymu prozradil, že z technických důvodů ani nemohou zobrazit události, které se odehrály v jiném prostoru než v Euklidu - a právě v tomto případě se zřejmě jednalo o další nadprostory, o nichž zatím nikdo z lidí Galaktického společenství nevěděl. To všechno sdělil Harrymu výslovně soukromě a vzápětí ho velice důrazně požádal, aby před jeho očima záznam z toho rozhovoru smazal. Harry mu se skřípěním zubů vyhověl, ale sám uznal, že by se některé

informace, například o slabinách Strážců a zejména, jak se jim dá uniknout, raději zveřejňovat neměly.

Zkusil to proto jinak.

S pečlivě retušovanou fotografií navštívil svého starého známého, lékaře Imre Györnaye a pokusil se z něho vytáhnout, co ví o všech rasách humanoidních bytostí, nacházejících se ve známé části vesmíru. Imre nedávno úspěšně ukončil studia na biologické univerzitě v Cokrezu na Bardžá, kde měl po tu dobu na dosah ruky veškeré novinky biologické vědy.

„Tohle je vskutku zajímavé,“ řekl mu Imre. „Vypadá to na typické aigurské dítě - až na ty oči. Už jsem něco takového viděl, počkáš si chvíli?“

Počkat si na něco zajímavého nebylo Harrymu nikdy proti mysli. Imre zapnul počítač a spustil na něm jakýsi program. Netrvalo dlouho a měl výsledek.

„Podívej se - tohle bude něco pro tebe,“ ukazoval Harrymu na obrazovku. Bylo to malé dítě, novorozeně, ale Harry přímo nadskočil. Aigurské novorozeně - s pozemskými očima! Právě taková kombinace, jako na Harryho fotografii!

„Co je to zač?“ otázal se Imreho nedočkavě. „Přiznám se, o takové rase jsem ještě neslyšel! Kde vlastně žijí?“

„Myslel jsem, že to znáš,“ podíval se na něho Imre trochu udiveně. „To je přece už pěkných pár let známá novinka! Není to žádná nová rasa, ale míšenec. Jeho otec pochází ze Země, matka je z Aigury. Pravda, je trochu neobvyklý, ale konečně, proč ne? Zajímavé to je z lékařského hlediska, normálně mají lidé Aigury proti Bardžanům - nebo lidem Země, což je skoro totéž - nějaké ty nesnášenlivé geny. Ale tady se je podařilo překonat, nebo jak to bylo... Je to tak trochu unikát, od té doby nikoho ani nenapadlo takový pokus opakovat. Mezi námi, lidé z Aigury vypadají trochu směšně. Nejvíc pro pozemšťany, protože Suidae, čili prasátka, se nikde na jiných planetách nevyskytují... Ani si nechci představit, jak by se Aiguřané tvářili na vepřové maso - jim by to muselo připadat trochu jako kanibalismus. Dokonce jsem slyšel, že někteří omdleli, když spatřili vepřové hlavy v řeznických obchodech. Jak jsi vůbec přišel k té fotce? Vsadil bych se, že to bude právě to mimino, co mám v archivu. Dnes bude pochopitelně o trochu starší. Věnoval bys mi tu fotku? Rád bych si ji přihrál do sbírky. Já totiž rád schraňuji všelijaké kuriozity, hlavně z Lékařských

zpráv, vydávaných na Bardžá. Tam jsou zaručeně největší vesmírné kapacity na biologii, známe to jistě oba, co bychom si povídali.“

„Beze všeho,“ přikývl Harry. „Ale ukážeš mi všechno, co o tom dítěti máš, ano? Musíš toho mít přece víc, neříkej, že máš jen ten jeden obrázek!“

„Je toho celý článek,“ souhlasil Imre, zatímco přehrával fotografii z Harryho elektronického alba do svého počítače. „Jenom si nejsem jistý, zda tě to bude zajímat. Ten článek totiž nebyl určen pro laickou veřejnost, dokonce ani ne pro většinu lékařů. Byl to specifický článek pro řádně pokročilé genetiky. Tomu ty nemůžeš rozumět.“

„Něco by tam mohlo být, ne?“ nadhodil Harry. „Třeba jméno toho dítěte, jeho rodičů a tak...“

„To je na dvou řádcích v závěru, ale nevidím důvod, proč bys musel číst tu omáčku vpředu. Předem ti říkám, bude pro tebe dokonale nestravitelná.“

„Jen mi to ukaž, uvidíme,“ třásl se Harry netrpělivostí.

„Jak chceš - já jsem tě varoval!“

Ukázalo se, že Imre měl pravdu. Jediné, čemu Harry trochu porozuměl, bylo několik málo údajů na konci článku.

„Človče - to je ale zajímavé!“ řekl Harry po chvilce.

„Nehoupej,“ odfrkl Imre. „Neříkej, že chápeš o co šlo!“

„Poslyš, Imre, pro mě jsou opravdu nejdůležitější ty dvě poslední řádky,“ přiznal Harry. „Ale i to je úžasné. Je tu napsáno, že se to dítě jmenuje Gurroa Ligaid; otec je Pavel Ligaid ze Země, matka Yl-la Ligaidová z Aigury.“

„To už jsem přece říkal. Jenom mi netvrd', že tě to zajímá z biologického hlediska jako mě,“ řekl Imre. „Za tím vším musí být něco jiného. Řekneš mi aspoň, oč jde? Nebo si na to budu muset zase kdovíjak dlouho počkat, jak je u tebe dosti nechvalným zvykem? Jsme snad kamarádi, nebo ne?“

„No dobrá, tobě to řeknu,“ rozmýšlel se Harry. „Snad nic neroznesíš a třeba bys mi mohl ještě poradit. Budeš mlčet jako hrob, dokud to nevyjde?“

Imre to slíbil.

„Dejme tomu, že mám ještě jeden, ovšem mnohem zajímavější obrázek toho dítěte,“ řekl Harry příteli. „Gurroa Ligaid... Človče, tobě to jméno nic neříká? Mně už z toho jména trnou zuby! No dobře, asi opravdu nemůžeš znát všechno, ono se to všude ve zpravodajství

jen mihlo... Tak se podívej na tuhle fotku, to je originál, bez retuše! Ted' už bys mohl uhádnout, kde jsem k němu přišel.“

Imre si fotografii pozorně prohlédl a bezděky si přitom hvízdal. Obrázek dítěte byl zcela stejný jako prve - jenže tentokrát na něm nebylo vymazáno pozadí.

Dítě v jednacích síních Velké rady Galaktického společenství myslících bytostí!

„Gurroa - no ano, člověče, to souhlasí!“ vydechl udiveně. „Tohle by mohla být stopa k civilizaci...“

„...která letos zachránila Galaktické společenství před Agríši!“ shrnul Harry. „Nikdo neví, odkud se vzala, kde se nachází - a přitom si její představitelé klidně žijí přímo mezi námi, někde na Aiguře! Člověče, tohle bude trhák! Ale pamatuj, slíbil jsi mi mlčení!“

„Já mlčet budu - stejně bych to neuměl tak dobře prodat, jako ty,“ přikývl Imre. „Ale něco za něco! Podívej se, to dítě je zajímavé tak jako tak, pro nás lékaře - a jak vidím, také pro tebe. Půjdeš po tom dál, vid'?“

„Samozřejmě!“ opáčil Harry. „Cítím v tom senzaci prvního řádu - a tu nikomu nepřenechám! Ted' jde jen o to, aby někdo jiný neměl podobný nápad jako já.“

„No - tak by s tím přišel dřív,“ pokrčil rameny Imre.

„To neříkej ani v legraci!“ naznačil Harry oběma rukama škrcení. „Já jsem ještě ze staré školy!“

„V tom případě by sis měl asi pospíšet,“ popíchl ho Imre. „Já bych měl na tebe jen jednu prosbu, prosbičku.“

„Bude-li to v mých silách - pro tebe vždycky!“

„Mě by zajímalo, zda má nějakého sourozence,“ řekl Imre. „Pokud má, chtěl bych vědět, jak vypadá.“

„Což nebude zajímat jenom tebe,“ přikývl Harry. „Máš moje slovo, že se to dozvíš - přinejmenším dřív než ostatní.“

V následující hodině si sbalil věci a nejbližším spojením odcestoval na Aiguru. Ukázalo se, že mezi Zemí a Aigurou je docela čilý provoz, takže nebylo nutné kvůli tomu objednávat speciál. Také jméno Ligaid na Aiguře zřejmě hodně znamenalo, i když zpočátku Harrymu nabízeli úplně jinou osobu. Teprve tady si uvědomil, co vlastně dávno věděl. Fo-ru Ligaid - to je přece ona továrna, vyrábějící pro Galaktické společenství ozbrojené křižníky, použité ve válce proti Agríšům! Tak nebo tak se tady neustále setkával s dalšími a dalšími indiciemi -

a všechny se nějak dotýkaly Agríšťů.

V současné době se však v Mofidijské továrně na Aiguře nestavěly kosmické obludy vyzbrojené strašlivými fotometry, ani nadprostorové letadlové lodi, plné atomových torpéd typu Sylva, ale docela obyčejné gryuly, jaké se vyrábějí na všech planetách. Dokonce se tu, jak jinak, setkal i s pozemskými nápisy na krabicích s navigačními přístroji JAPAN. Neustále přetrvával pošetilý pozemský zvyk označovat všechny produkty značkami „Made in Gea“ - a v tomto případě „Made in Japan“, dokonce v několika různých abecedách, ačkoliv pozemské písmo bytostem mimo Zemi nic neříkalo, ať už to byla euroamerická latinka nebo japonská katakana.

Harry nad běžnými letadly ohrnul nos, ale to neměl dělat. Jiskřící novinářská legitimace ho opravňovala žádat o vstup i o doprovod. Po továrně ho proto ochotně doprovázel Miltia Supung, velice výřečný Aiguřan. Harryho hned trochu zpražil ujištěním, že se na Aiguře vůbec nevyrábějí letadla převzatá od ostatních světů Společenství, naopak - na všech planetách Společenství dnes montují do letadel motory odsud, z Aigury. Jen elektronické navigační systémy JAPAN pocházejí ze Země, to je dnes běžné po celém Společenství.

„Človče - ty nevíš, že Ligaid - to jsou antigravitační motory girrig? Nedávno dokonale vytlačily z letecké techniky baporgy z Bardžá! Neříká ti nic jméno Sygyt, kosmické létací nárameníky? Ostatně - jsme jediná továrna ve Společenství, kde se nedávno vyráběly ozbrojené kosmické bitevní křižníky pro válku s Agríši!“

Harry musel přiznat, že to všechno zná, ale nějak si včas neuvědomil, odkud ty samozřejmosti pocházejí. Továrna ovšem obchodovala s celým vesmírem, s Japonskem měla čilé spojení. Nikdo se tu proto nad Harryho pozemským zjevem nepozastavil. Zdejší lidé byli proti němu drobounké postavy, měli všichni stejné kudrnaté vlasy podobné mechu, bronzově žlutou pleť, špičaté uši a oči celé černé, bez bělma (to bylo Harrymu až nepříjemné). Navíc ten nos! Vypadali opravdu jako prasátka! Harry měl bledou, evropskou pleť, nos tak akorát, pozemské oči hnědé barvy, světlé, krátce přistřižené vlasy a poněkud hranatý obličej. Byl proti místním lidem příliš rozložitý, ačkoliv si zakládal na své sportovní postavě. Rád sám o sobě říkal, že je pravý Američan, což bohužel znamenalo, že měl občas sklony ostatní lidi podceňovat.

„Nepřiletěl jsem na Aiguru kvůli staviteli kosmických lodí Ligai-

dovi,“ vysvětloval. „Zajímá mě úplně jiný Ligaid, nějaký Pavel - a měl by to být pozemšťan!“

„Ach tak, Pavel Ligaid!“ pochopil Aiguřan. „To byl přece první pozemšťan u nás na Aiguře! Ten tu udělal mnoho dobrého a chtěli jsme ho zvolit prezidentem, jenže on to odmítl. Ale jsi nablízku, protože Pavel si vzal za ženu jedinou dceru Fo-ru Ligaida Yl-lu, dokonce převzal i její jméno! U vás na Zemi to prý možné je - ostatně, tuhle novinku už uplatnilo hodně mladých lidí i tady a nikomu to nevadí. Yl-la je ovšem velice krásná žena a nedivím se, že se mu zalíbila. Pavla Ligaida mají všichni naši lidé rádi. On je na Yl-lu opravdu nesmírně hodný a kromě toho jí kdysi zachránil život, proto asi k němu tak přilnula, až si ho i přes jeho směšný vzhled vzala za muže.“

„On vypadá směšně?“ zajímal se Harry.

„Jako všichni lidé ze Země!“ div nevyprskl Miltia. Harry se zaskaredil, ale u svého průvodce tím vzbuzoval jen větší a větší veselí.

„Mohl bych je vidět?“ ovládl se rychle Harry. Reportér se musí umět ovládnout za všech okolností a Harry přece patřil k reportérské elitě! Přesl zmínku o svém údajně směšném vzhledu bez dalších komentářů, jen aby se něco dozvěděl.

„Možná ano, ale ne tady,“ zvažněl Miltia. „Oni totiž žijí na Yllině. Tu planetu pro nás Pavel objevil už v dobách, kdy jsme ani nevěděli, že vůbec existuje nějaké Společenství.“

„Jemu se u vás nelíbilo?“

„Ale tak to určitě nemůžeš brát, mezi námi mu jistě bylo dobře,“ řekl Miltia. „My jsme ho měli opravdu rádi - a máme dál a ne jenom proto, že si vzal děvče od nás. Povídám, byli bychom z něho udělali celoplanetárního prezidenta, kdyby sám nebyl proti. Jenže Ligaidovi nechťeli, abychom rozmazlovali jejich děti, proto se přestěhovali na Yllinu. No, možná měli pravdu, nevím. Je to ale skoro stejné, jako kdyby tu zůstali s námi, vždyť na Yllinu se brzy bude stěhovat spousta lidí. Oni to tam prý zkoumají, než se začne s kolonizací. Jen tak mimochodem, už jsi někdy potkal nějakou ženu, podle které by byla pojmenovaná celá planeta? Co já vím, taková žena je ve vesmíru jen jediná - a je to právě Yl-la Ligaidová.“

To byla vlastně docela zajímavá informace. Možná by tohle samo vystačilo na celý článek, ale Harry šel po něčem mnohem zvláštnějším. Děti té Yl-ly byly zajímavější než matka.

„Ligaidovi mají dětí víc?“ zeptal se jen jako mimochodem.

„Dokonce čtyři,“ řekl Miltia. „Nedívej se tak udiveně, my uznáváme zásady regulované společnosti, ale jak víš, každý svět může některým svým členům povolit výjimku nad obvyklou dvojici dětí. Ligaidovi by ji u nás dostali i kdyby měla být jediná za sto let! Kromě toho se odstěhovali na Yllinu, tedy jsou to kolonisté a ti mívají automaticky nárok na více dětí než je obvyklé. Mají jednoho chlapce a po něm tři děvčátka.“

„Tohle je jedno z nich, že?“ vytáhl Harry fotografii.

„Ukaž... ale tohle není žádné děvče, tohle je přece kluk, ten Gurroa, děvčátka jsou mladší. Tři jejich děti mají naše starodávná jména. Gurroa znamená v našem původním aigurském jazyce Moudrý, Gají je Krásná a Gompa Spravedlivá.“

„A to poslední dítě?“

„To má jméno pozemské,“ řekl Miltia. „Jmenuje se Pavlína, prý po tátovi, a co to znamená, nevím. Všechny děti vypadají aigursky, až na ty oči... Ale to už není takový rozdíl, jsou jinak docela hezké. Kde jsi přišel k té fotografii?“

„To víš, nám novinářům se občas dostanou do rukou různé věci,“ pokoušel se to zamluvit Harry.

„Možná je lepší, že jsou na Yllině, ty děti jsou prý moc zvláštní,“ trochu ztišil hlas Miltia. „Já sám mám na Yllině příbuzného, archeologa, jmenuje se Kalimai Supung; byl tady nedávno na návštěvě, ale co ten o nich napovídal, ani se mi to věřit nechtělo!“

„Mě takové povídačky zajímají, řekni mi něco!“ vybídl ho hned Harry.

„Na Yllině je jedna hrozně záhadná stavba,“ začal Miltia tajemně. „Prý patřila nějakým lidem, kteří na tom světě žili před dávnými stáletími a všichni pak záhadně zemřeli. Právě tu stavbu zkoumají archeologové, k nimž Kalimai patří.“

„Slyšel jsem už o ní,“ řekl Harry. „Ale mně teď zajímají nejvíce Ligaidovi.“

„Právě tam Ligaidovi bydlí, tak jako ostatní,“ pokračoval tiše Miltia. „Ta stavba je ale strašně záhadná. Kdyby tam nebyly orientační směrovky, mohl by v ní člověk i zabloudit, že by nikdy nenašel cestu ven.“

„To není nic záhadného,“ pokrčil rameny Harry. „Znám více staveb, ve kterých by se dalo zabloudit.“

„Jen si nemysli!“ trochu zdvihl prst Miltia. „Naši lidé tam zásad-

ně chodí pouze všichni pohromadě, nebo alespoň ve dvojicích. To proto, kdyby se někomu z nich něco stalo, aby měl kdo dojít pro pomoc.“

„Na Yllině nejsou Strážci?“ podivil se Harry.

„Nejsou, vždyť tam zatím lidé ani nežijí, až na těch pár archeologů - a na Ligaidovy.“

„No dobrá, ale na tom pořád není nic záhadného,“ zkusil namítnout Harry.

„Když Starou pevnost Pavel Ligaid spolu s naší výpravou objevil, byl prý kolem ní desetikilometrový čarodějný kruh! Takovou kruhovou poušť neměli a nemají nikde jinde v celém známém vesmíru!“ řekl Miltia. „Dnes tam rostou rostliny jako všude, ale fotografie toho divu máme v muzeu dodnes a pořád vyvolávají různé dohady! Záhadné není jen to, ale všechno, co je tak či onak spojeno s rodinou Ligaidů. Jejich děti tam prý volně chodí jak se jim zachce - dokonce bez sebemenšího dohledu svých rodičů. Nejenom to, chodí i ven z pevnosti, třeba do lesa na ovoce.“

„To bych považoval úplně za normální!“ řekl Harry.

„Slyšel jsi někdy o Yllině a jejich obřích pavoucích?“ podíval se Miltia na Harryho podezřívavě.

„Yllina... to jméno jsem slyšel, ale o žádných pavoucích nic nevím,“ řekl Harry opatrně a trochu zbystřil pozornost.

„To je totiž důvod, proč se na Yllinu zatím nikomu moc nechce,“ řekl Miltia. „Zatím je, naštěstí, dost místa i na naší staré, dobré Aiguře. Ti pavouci jsou totiž vysocí půl sáhu a koho chytí do své sítě, sám se z ní nedostane, to je vyzkoušené. Ty sítě nejsou jen tak obyčejné, jsou to pasti, které padají na oběť shora a strašně prý lepí. Proto se do tamních lesů nikdo neodváží samotný, všichni tam chodí jen ve dvojicích a ozbrojeni. Pavouci na volně se pohybujícího člověka nezaútočí, ale kdo se chytí do jejich sítě... No a představ si, ty děti tam chodí samy, bez rodičů - a beze zbraní! Je tohle normální? Nedivím se dětem, nemají z toho rozum, ale není divné, že je rodiče klidně nechávají samotné v nebezpečí neznámé planety?“

„To opravdu divné je,“ připustil Harry a zvážněl.

„Můj příbuzný Kalimai nám říkal, že párkrát v opuštěné části pevnosti ty děti potkal,“ pokračoval Miltia. „Když to bylo poprvé, měl prý z toho málem šok. Šli jako vždycky dva - a najednou potkali jedno z těch děvčat, prý tu nejmladší, Gompu. Bylo jí asi půl aigurského

roku, to naše děti sotva začínají chodit, počůrávají se a pokud něco žvatlají, pak nanejvýš máma a táta. Ve Staré pevnosti všude svítí lampy, takže je tam světlo jako ve dne, ale potkat v takové pustině půlroční dítě může být šok. Gompa prý necapkala, ale běžela jako běžec sprintér a když ty dva potkala, zašvitořila na ně jen něco jako „Ahoj kluci, jak se máte, promiňte mi, já moc spěchám“ - a pak jim zmizela v boční chodbě, dříve než se vzpamatovali. Není to záhadné?“

„To je opravdu zajímavé,“ zahučel Harry. „A to se tam ani sama nebála?“

„Jak to tak vypadá, asi ne, ale Kalimai se z toho dlouho nemohl vzpamatovat,“ přikývl Miltia. „Prý se oba sebrali a šli navštívit Ligaidovy, aby je upozornili, že jejich děti běhají po pevnosti bez dozoru a že by se jim taky mohlo něco stát. Yl-la je oba klidně vyslechla, pohostila je ovocnými koláči, ale řekla jim, že o její děti nemusí mít starost. Ty se prý ve Staré pevnosti vyznají lépe než kdo jiný.“

„Velmi podivná reakce - na matku,“ přikývl Harry.

„Taky si myslím, ale Kalimai zažil i horší věci!“

„Povídej!“ zajímal se Harry.

„Jednou tam Kalimai zabloudil i se svým kolegou,“ líčil Miltia. „Prý se o něco pohádali a pak najednou zjistili, že kolem nich nejsou vůbec žádné směrovky. Dostali se totiž do neprozkoumané části Staré pevnosti. Co však bylo horší, ani jeden, ani druhý nevěděli, jak nazpět. Bylo to pro oba dost nepříjemné, protože tam jsou chodby jedna jako druhá, všude světlo, ale nikde ani človíčka. Také se tam prý dá bloudit kolem dokola - a oni u sebe neměli žádné jídlo, takže by tam dlouho nevydrželi.“

„Asi by mi dřív chyběla voda,“ řekl Harry. „Ale když tam svítilo světlo, snad už tam musel být někdo před nimi, ne?“

„Ve Staré pevnosti je světlo všude, i tam kde dosud nikdo z nás nebyl,“ mávl rukou Miltia, „Dodneška tam totiž svítí původní lampy starých obyvatel. I vody je tam dost, tam teče čistá voda z kdejakého vodovodního kohoutku a ty prý není těžké najít. Ale jídlo tam není, to ne. Najít tamní jídelnu sice také není problém, ale potraviny se za tisíce let dávno zkazily. Ke všemu se všude ve Staré pevnosti nachází spousta mumifikovaných mrtvol původních obyvatel. V prozkoumaných částech jsou už prý trochu uklizené, ale jinde... Musí to působit hrozně, když najednou začnete chodit mezi samými mrtvolami!“

„Tak moment!“ ztuhl Harry. „To chceš tvrdit, že tam svítí světlo

a teče voda z vodovodu i v místech, která byla celých pět tisíc let opouštěna?“

„Pět tisíc - ale aigurských let!“ upřesnil ihned Miltia. „Ve vašem pozemském počítání to znamená dvakrát tolik. Ano, teče tam voda, svítí elektrické světlo, dveře se otevírají samy od sebe; také tam jezdí většina výtahů... Elektromotory prý jsou obvykle ztuhlé, takže tam snadno poznáš dveře které před tebou ještě nikdo neotevřel; jakmile se rozpohybují, jdou většinou jako hodinky. Původní bytosti na Yllině musely mít úžasné mazací prostředky, vždyť naše oleje a vazelíny by za takovou dobu zaručeně ztverdly na kámen a nikdo by s nimi nehnul ani heverem.“

Harryho polilo horko. Ta pevnost by podle toho musela být aspoň dvakrát starší než nejstarší egyptské pyramidy! Uvnitř pyramid však rozhodně není vodovod, o osvětlení ani nemluvě - a navíc všechno mělo být po deseti tisíciletích funkční? Včetně výtahů, které u nás na Zemi přestávají bez pravidelné údržby tak brzy fungovat?!?

„Já to už zkrátím,“ řekl Miltia. „Bloudili tam asi den. To už se po nich sháněli i ostatní z té jejich archeologické bandy, prý byli i u Ligaidů, jestli nejsou tam. Ono se snad stalo i párkrát předtím, že někdo takhle zabloudil. Kalimai se svým kamarádem už byli hrozně utahaní a řekli si, že si odpočinou. Posadili se do takových křesílek, je jich tam na chodbách dost. Ale najednou - to prý bylo tak hrůzyplné, že když nám to Kalimai tady na Aiguře vyprávěl, běhal nám mráz po zádech - najednou v tom naprostém tichu kolem uslyšeli dupání malých nožiček - a stála před nimi Pavlína, nejstarší Ligaidovo děvče. Byly jí tenkrát pouhé dva aigurské roky, ale našla je. Podívala se na ně, usmála se a jen řekla, aby šli za ní. Zavedla je do odlehlé chodby, vtáhla je do výtahu a vyjela s nimi asi o dvacet pater výš - Kalimai to zkoušel počítat, ale nebyl si jistý, zda se o jedno nebo o dvě patra nespletl. Pak výtah zastavil a když vystoupili, byli v jiné odlehlé chodbě, ale nejbližší křižovatka už měla na stěně namalované směrovky. Všechny modré vedou k Ligaidům, červené k ubytovně archeologů a zelené úplně ven z pevnosti. Kalimai i jeho kamarád ale najednou uslyšeli zvuk odjíždějícího výtahu - a Pavlína byla ta tam. To víš, jak asi oba zbledli! Co řeknou rodičům, a tak podobně! Zůstat tam ovšem nemohli, vzali to tedy klusem podle šipek a zakrátko byli u Ligaidů. Tam už to znali, nebyli tam poprvé. Zaklepali a vešli, aby Ligaidům sdělili, kde viděli jejich Pavlínu. Paní Yl-la je pozvala dál, hned jim nabízela i

večeři - a malá Pavlína už seděla s ostatními dětmi u stolu jakoby nic, jen jim trochu šibalsky nosem naznačila, aby mlčeli.“

Nad tím se Harry nepodivil. Něco už věděl o tom, že lidé z Aigury dovedou svým podivným nosem vyjadřovat mnohem více, než lidé Země veškerou mimikou obličje.

„Dodnes jim nikdo nedokázal vysvětlit,“ pokračoval Miltia dále, „jak je ta mrňavá žába dokázala předběhnout, když se oni, dospělí chlapi, hnali jako o závod tou nejkratší možnou cestou! A od té doby také oba pevně věří, že Ligaidovy děti mají nějaké zvláštní smysly, jaké obyčejní lidé nemají. Jak by je ta žába mohla jinak objevit? To snad je opravdu jediné možné vysvětlení a já bych mu věřil. Mně připadá, jako by ty děti byly z jiného světa, což je ostatně pravda, otce mají ze Země. I když na druhé straně vás, lidi ze Země, už trochu znám. Vaši krajané tu často pobývají obchodně. Vypadáte jako my, ale kdoví, co máte proti nám, lidem z Aigury, navíc?“

Ty děti možná opravdu patří do jiného světa, pomyslel si Harry. Ale ne proto, že mají tatínka ze Země.

„Nemáme žádné zvláštní smysly,“ řekl pomalu. „Už jsem se na to ptal biologů. Naše pozemské děti nejsou ani rychlejší ve vývinu než aigurské. Když je našemu dítěti jeden pozemský rok, také sotva chodí, čůrá do plínek a pokud žvatlá, pak je to nanejvýš pár slabik...“

„Kalimai prý na vlastní oči viděl venku malou Gompu řídit letadlo,“ řekl Miltia pomalu. „Odlétala prý sama rovnou do vnitrozemí, ale to už jsem mu neuvěřil. Na Yllině nejsou navigační družice a řídit gryul bez japonské navigace? Říká se, že to prý jde, ostatně porodném městě ani já navigaci nepotřebuji, u nás není tak velký provoz - ale rozhodně bych to nerad zkoušel na neznámé planetě, kde navíc většinu roku panuje mlha. Tam přece musí zabloudit každý! A i kdyby to šlo, nedovedu si to srovnat s představou dvouletého mrněte! Kalimai se však dušoval, že to viděl na vlastní oči.“

„Tohle bych musel vidět!“ nadechl se Harry. „Náhodou vím, že létat s letadlem bez japanu jde. U nás na Zemi se dokonce pořádají orientační závody. Všem závodníkům japonsky zapečetí, ale každý si je v nouzi může zase zapnout. Cestují pak přes pouště na Sahaře nebo v Austrálii; ovšem - na pusté planetě bych si to ani já nedovolil - a malé dítě teprve ne!“

V té chvíli si ale vzpomněl, že přece sám na vlastní oči viděl, jak se jedno z těch dětí bez jakéhokoliv dopravního prostředku objevilo

uprostřed sálu Velké rady Společenství. Jak požádalo devět tisíc členů Rady, aby mu vyklidili Evsej, který bude potřebovat pro své hvězdné lodi!

Ono to dítě opravdu mohlo řídit... A ne jen malý gryul!

Mohlo právě tak dobře řídit nadprostorový letoun!

Bud' jak bud', patřilo k civilizaci, která dokázala za půl dne přemístit deset tisíc kilometrových bitevních křižníků invazních flotil Agríšu a ke všemu i dvě planety...

Harry měl u sebe v batohu nejdokonalejší fotografie, jaké se daly pořídit - právě těch obrovských objektů. Hvězdolety s rozměry planetární soustavy? Létały nadprostorem, to bylo jisté - ale uznávaný odborník Fo-ru Ligaid nedávno tvrdil, že velikost galaktických křižníků je až na hranici možností nadprostorových konvertorů. Civilizaci Gur-roa rozměry zřejmě nečinily problém. Pokud měla takové lodě, musela asi ovládat nějaké dosud neznámé síly - pak ale musela mít ohromnou moc! Tohle nemohly ovládat děti - ale maličké gryuly snad ano...

„Já tam musím letět!“ rozhodl se Harry. „Odkud létají na Yllinu spoje?“

„Na Yllinu?“ podíval se Miltia pobaveně. „Tam přece nic pravidelného nelétá! Musíš si objednat speciál. Zkus to hned v Mofidii, odtud se na Yllinu přece jen občas létá, tam se nebudou divit, co tam chceš...“

Harry pro jistotu natočil i reportáž z mofidijské letecké továrny, kde v zadní hale čekaly na rozebrání dvě desítky skoro nových a přitom už vysloužilých kosmických křižníků, dosud pokrytých rýhováním protiradarovým povlakem z černé gumy. Z největší blízkosti si zaznamenal temná ústí bojových fotometů i otevřené jícny magnetických katapultů letadlových lodí, bez oněch zlověstných černých disků termonukleárních torpéd - Sylv. Ty se měly rozebírat jinde. Tahle reportáž by sama o sobě stála za cestu na Aiguru, Harry však očekával něco většího. Použil proto opět jiskřící legitimace která mu fungovala jako novinářský průkaz i kreditní karta, objednal si speciál a nechal se odeslat přímo na planetu Yllinu. Ani ho to nepřišlo draho, ačkoli odlétal samojediný. Speciály na rozvojové planety byly totiž doprovázeny značnou slevou.

Tam nejprve zpovídal obsluhu stanice, ale nic nového se nedozvěděl. Naneštěstí směna, se kterou tu hovořil, nevěděla o rodině Ligaidů téměř nic - což bylo pochopitelné, kdo také zná jménem všech-

ny lidi na planetě? O skupině archeologů ale věděli všichni, vždyť šlo o časté a vlastně doposud jediné trvalé zákazníky Transgalaktu! Ochotně Harrymu nabídli, že ho dovezou gryulem až ke vchodu do Staré pevnosti a jeden z nich, původem dokonce pozemšťan, ho tam také hned zavezl.

„Co tady děláš, krajaně?“ divil se Harry, když spolu sami letěli nad pralesem.

„Ále - dal jsem se k dálkové dopravě,“ mávl rukou Kazimir Miroszewicz, rozložitý muž, rodák odněkud od Krakova. „Tady je služba jako každá jiná, ale přitom si tu připadám jako na opuštěném ostrově. Když nemám právě směnu, rád se toulám po lese. Já jsem povahou romantik - a to víš, na Zemi už taková krásně opuštěná místa nenajdeš, kdyby ses ulítal...“

„Obřích pavouků se nebojíš?“

„Proč? Když máš s sebou pistoli a nůž, nejsou ti vůbec nebezpeční. Jsou moc pomalí, víš? Lidi trochu slabší tělesné konstrukce by snad mohli mít problémy, ale já, s mou medvědí náturou? Už jsem se z těch sítí dostával mockrát. Párkrát si to spletl i pavouk a rád by mě ochutnal, ale když poznal, že jeho síť trhám na kusy, raději utekl! Jsou chytřejší, než by se dalo od hmyzu čekat. Dobře vytyšili, že kdyby neutekli, měli by smůlu. Je jich tam dost a nejsou nijak chránění.“

„Myslíš si, že by se v tomhle lese mohlo procházet i malé dítě?“ sondoval opatrně Harry.

Kazimir se na něho útrpně podíval.

„Vlastně - proč ne?“ ušklíbl se. „Jenom musí mít jako já devadesát kilo živé váhy. Poslyš, ne abys napsal, že planeta Yllina je stvořená k vycházkám, to bych taky mohl mít pár lidí na svědomí! Vycházky jsou tu přímo ideální, ale jen pro nás, pravověrné trampy tvrdšího zrna, víme? Abys mi rozuměl, z těch sítí se slabší člověk opravdu dostat nemusí. Ostatně, ani já se tu neprocházím bez dvou koltů a musím přiznat, už jsem na ty bestie vystřílel pěkných pár kilo munice! Tady se dává povolení k nošení zbraně bez mrknutí oka, to není jako v civilizovaném světě. No, přiznám se, občas si tu zalovím. Nevím proč, asi je v tom nějaký atavismus, ale já si docela rád zastřílím - samozřejmě ne na lidi, to bych nedokázal. Ale zdejší ještěrky chutnají mnohem líp než králík, to víš, že občas na stanici pořádáme hody. Jó, na Zemi se tak krásné časy už nikdy nevrátí...“

Přistáli na mýtině v pralese poblíž nevysoké hory, která Harrymu

připomínala tvar pradávné vojenské přílby. Stály tu v řadě tři gryuly archeologů, pokryté vrstvou špíny. Stranou se temněla nevlídná obdélníková díra do skály, jejíž vchod střežila masivní pancéřová vrata. Tohle tedy byla pověstná Stará pevnost, kde měli žít všichni obyvatelé tohoto světa! Harry se zachvěl tajemnou bázní, když si uvědomil, že i ty nejstarší z pozemských pyramid se stavěly v době, kdy tato pevnost byla pět tisíc let mrtvá - a přitom fungující!

„Tak hodně štěstí, krajan!“ popřál Harrymu Miroszewicz. „Všechny dveře se otevírají stejně jako hlavní vchod, páčkou po straně. Vidíš ji ve výklenku vpravo, druhá taková páčka je zevnitř. Zavírat není čím, ale samy se po chvilce zavřou, což je dobře, aspoň se tam dovnitř nenastěhují pavouci. Ale to ti povídám, ne abys sešel s červených šipek - nebo tě pak budou kdovíjak dlouho hledat!“

Uvnitř Staré pevnosti bylo ticho jako v hrobce.

Dvacet metrů od vchodu, hned za prvním zákrutem chodby, svítila první světla svou podivnou, nazelenalou září. Harry si je chvíli prohlížel, ale nebylo na nich mnoho k vidění. Velké čtverce na stropě svítily klidnou září, nedalo by se z nich poznat nic. Tak svítí i bioluminiscenční lampy - ale tato světla zářila tímhle klidným, nevýrazným světlem deset tisíc let bez přerušení! Harry si byl zcela jist, že tolik nevydrží žádná lampa vyrobená kdekoliv ve Společenství. Tady se sice také tu a tam vyskytoval tmavý čtverec, ale to by se dalo pochopit spíš než to, že zbývající ještě svítí.

Barevných šipek si musel všimnout každý, kdo nebyl slepý. Harry se však nedal po červených, ale po modrých. Rozhodl se, že nepůjde nejprve k archeologům, jak to také zvažoval, ale rovnou se podívá, kde tu bydlí Ligaidovi.

Sešel po několikerych schodech, prošel několik set metrů chodeb, otevřel nespočet dveří. Všechny se otevíraly stejnou páčkou, umístěnou vpravo nebo vlevo - a všechny se za ním po chvilce samy zavřely. Všechny se pohybovaly hladce a téměř nehlučně. Harry zkusil odbočit do jedné z bočních chodeb, aby zkusil některé ze dveří mimo prozkoumanou trasu. Odvážil se stranou sotva na dvacet metrů, ale ukázalo se, že to stačí. Stiskl namátkou páčku jedněch bočních dveří a

ozvalo se krátké zakňourání skrytého elektromotoru. Pak sebou dveře trhly a rozjely na stranu, už klidně a hladce, jako všechny dosavadní. Harryho až zamrazilo, když si uvědomil: ty dveře před ním nikdo neotevřel již deset tisíc let!

Nahlédl do místnosti. Bylo tu světlo jako všude. Nevelká místnost byla skoro prázdná. Několik skříní, stolek a židle, nic neobvyklého. Všechn ten nábytek by mohl klidně pocházet i ze Země. Napravo stálo nízké lůžko a na něm ležela veliká postava, částečně přikrytá světlou žlutou látkou, obrácená zády ke dveřím - určitě jeden z původních obyvatelů tohoto světa! Harry spatřil vyschlou kostru potaženou hnědou kůží, zarazil se a neodvážil se ani vstoupit, připadal by si jako vykrádač hrobek dávných faraónů. Po chvíli se dveře hladce uzavřely - a hrobka se opět uzavřela.

Raději se vrátil na chodbu, viditelně označenou barevnými šipkami a obrátil se opět k „bytu“ rodiny Ligaidů. Tísňivý dojem z mumifikované mrtvolky původního obyvatele ho nepustil a poháněl ho dál odtud, takže mimoděk ještě zrychlil chůzi. Nakonec spěchal tak, že málem vrazil do drobné usměvavé ženy aigurského typu, vycházející z jedné boční chodby.

Zastavil se a oddechl si.

Byla drobnější postavy, jako ostatně všechny Aiguřanky. Oblečená byla do jednoduché okrově žluté kombinézy s velkými kapsami, světlehnědým páskem a botkami. Měla černé kudrnaté vlasy, bronzovou pleť, krásné, velké, úplně černé oči, ovšem bez bělma - a jako všichni Aiguřané i trochu směšný, plochý nos s dírkami dopředu a špičaté uši.

„Ty jsi tu zabloudil, vid’?“ uvítala ho. Měla vysoký hlas, ale docela příjemného zabarvení.

„Naopak, řekl bych, že jsem došel, kam jsem potřeboval,“ vrátila se mu hned dobrá nálada. „Hledám totiž Ligaidovy.“

„To jsi tu skutečně dobře,“ prohlížela si ho pozorněji. „Ale Pavel tu není a nikoho nečekáme. Nu což, pojď dál! Máš štěstí. Mívám tu obvykle dost práce, ale dnes jsem skončila o trochu dřív, jinak bys mě tu našel vedle počítače a neměla bych pro tebe tolik času.“

Zavedla ho do příjemně zařízeného pokoje a usadila si ho k nízkému stolečku do pohodlného křesla.

„Jak vidím, jsi krajan Pavla, že?“ zeptala se. „Nabídla bych ti, co má rád on, chceš?“

„Nepřiletěl jsem kvůli večeri,“ zavrtěl hlavou Harry.

„Nejsi první pozemšťan, který přišel za Pavlem,“ usmívala se. „Zatím nikdo moje koláče neodmítl. A neboj se, mám jich napečeno dost, moje cháska by se po nich také mohla utlouci. Občas nějaké věnujeme i archeologům a ti také nedopustí, aby se nějaká dobrota zkažila.“

„Já tu ale nejsem jenom za Pavlem,“ řekl Harry.

„Nechceš mi přece tvrdit, že jdeš za mnou!“ usmála se.

„Pokud jsi Yl-la Ligaidová, pak sem jdu také za tebou,“ kývl vážně Harry.

„Jsem Yl-la Ligaidová. V tom případě odmítnout pozvání na koláče ani nemůžeš. Kdo vůbec jsi?“ zeptala se, ale nečekala na odpověď a odběhla do další místnosti. Vrátila se obratem a položila před hosta talíř ovocných koláčů podivné vůně.

Představil se také, ale povoláním se zatím nepochlubil. Yl-la přinesla ještě dva poháry podobně vonící šťávy a pak se posadila naproti němu.

Chvilí ji zvědavě okukoval a přitom přemýšlel.

Musí mít nějaké zvláštní přednosti, uvažoval, kvůli kráse by si ji přece žádný pozemšťan za ženu nevzal. Aiguřan o ní sice bájil hotové pohádky, jaká je to úžasná kráska - ovšem ten její prasečí obličej... Ačkoliv - kdoví, jaká měřítká krásy platí na Aiguře? Mezi svými by mohla být docela hezká, má jemné rysy v obličejí, hezké vlasy a veliké oči, v nichž je cosi tajemného - to musí přiznat i on, Harry, zatvrzelý pozemšťan a ctitel krásných žen. Špičatá ouška určitě bylo možné přijmout, jsou malá, dalo by se říci decentní. Obličej nemá vyloženě tlustý, to ne, je docela štíhlý. Jen kdyby tam nepřekážel ten nešťastný nos, veliká růžová placka s nosními dírkami, podobná obrovskému knoflíku! Ale vždyť ten Pavel je také pozemšťan, uvědomil si Harry, jak si vůbec dokázal vzít za ženu něco takového? Jak ji asi líbá? Vždyť ona má i ústa tak trochu jako prasečí rypáček! Za tím musí něco být, přece si někdo nevezme ženskou, aby s ní měl - malé vepříky...

Yl-la mlčela. Harry si náhle uvědomil, že se opravdu ve svém životě ještě nikdy nesetkal se ženou, podle které by byla pojmenována celá planeta. Yllina, podivný tajemný svět. Tohle jméno dal planetě právě Pavel Ligaid. Není v tom také něco nanejvýš pozoruhodného?

„Jen si ber, nestyď se,“ pobízela ho s úsměvem a trochu k němu přistrčila mísu. „Zdám se ti směšná, vid’? My se zdáme každému po-

zemšťanu směšný, dokud si na nás nezvyknou. Také by sis časem zvykl. Ostatně, je tomu i naopak!“

„Máš moc krásné oči,“ řekl Harry, aby zakryl rozpaky. Pak si vzal kousek koláče, nejprve k němu jen zvědavě přičichl, opatrně ukousl - a pak se do koláče pustil. Pravda, hlad už měl také, ale koláče byly opravdu vynikající, pověst o nich rozhodně nelhala.

„Ani oči lidí Země nejsou ošklivé,“ zavrtěla hlavou. „To bych se nesměla dívat na Pavla, ani na své vlastní děti.“

„Ty mě zajímají nejvíc,“ řekl Harry plnou pusou. „Kde je vlastně máš?“

„Ty jsi biolog?“ podívala se na něho tázavě.

„Ne, já biologii vůbec nerozumím,“ přiznal Harry.

„Tak odkud se můžeš zajímat o naše děti?“ chtěla vědět.

Harry vytáhl fotografii. „To je přece jedno z nich, ne?“

„Ano, to je Gurroa, náš nejstarší,“ roztála. „Odkud máš ten obrázek?“

Podal jí tedy beze slova druhý, neretušovaný.

„Tohle neznám!“ vrátila mu fotografii po chvílce. „Co je to za sál? To přece není tady! A těch lidí - a jak se tak koukám, jsou tam i docela jiné potvůrky! Odkud to máš?“

„To je na Bardžá, centrální planetě našeho Galaktického společenství,“ řekl Harry. „Je to ze zasedání Velké rady.“

„Dobře, ale co tam dělá náš Gurroa?“ podivila se.

„Na to bych se ho právě chtěl zeptat,“ řekl Harry.

„Já jsem na Bardžá kdysi byla,“ řekla Yl-la, „ale Gurroa ne - pokud nepočítám, že jsem ho tehdy nosila v bříšku...“

„Ale tady vidíš sama!“

„To bude určitě fotomontáž!“ usmívala se klidně. „Já moc dobře vím, jaká kouzla se dají dělat s fotografiemi!“

„To není fotomontáž,“ ohradil se Harry.

„Jak to můžeš tvrdit?“ snažila se ho zviklat. „Ani nevíš, kdo s tím co prováděl!“

„Já to náhodou vím! Ten snímek jsem fotil sám.“

„No dobrá, hádat se nebudu,“ pokrčila rameny. „Když o to stojíš, zeptáme se přímo jeho, chceš?“

Harry přikývl. „A kde je vlastně teď?“ zajímal se.

„Nevím,“ odpověděla. „Ale k večeři přijdou všichni, pokud se tu chceš přece jen zdržet...“

„Jak je možné, že nevíš, kde máš děti?“

„Nevím - tak nevím!“ pokrčila rameny. „Ráno si vyletěly do lesa, přinesly mi dva košíky ovoce - však ty koláče jsou právě s tím ovocem - a pak odešly do spodních pater Staré pevnosti. Tvrdily že přijdou až k večeři, dala jsem jim tedy nějaké jídlo na cestu a víc o nich nevím.“

„To je podivné, nemyslíš?“ prohlásil. „Matka, která své děti pustí samotné do takového bludiště a nestará se o ně, to není obvyklý jev!“

„No, částečně máš pravdu,“ připustila. „Ale jsi už aspoň tisící, kdo se nad tím podivuje. A já už po tisící musím vysvětlovat, že moje děti znají Starou pevnost jako nikdo jiný, zabloudit tu nemohou a nemůže se jim nic stát.“

„Na tvém místě bych si tak jistý nebyl,“ řekl.

„Na mém místě by sis byl také tak jistý a ničemu by ses tu nedivil,“ opáčila. „Protože kdybys je znal jako já...“

„Viděl jsem snad milióny matek na mnoha planetách,“ řekl Harry. „Ale žádná - opakuji, žádná by nebyla tak přesvědčená o tom, že se zrovna jejímu dítěti nemůže naprosto nic stát. Každá máma si děti hlídá. Žádná z nich by své děti nepustila samotné do tak nebezpečných míst, jako je Stará pevnost, kde i dospělí chodí raději ve dvojicích. Anebo do lesa, kde se probíhají obří pavouci. Tím spíš na neznámé planetě!“

„Také já jsem viděla tisíce matek,“ řekla Yl-la trochu dotčeně. „Viděla jsem tisíce malých dětí. Máš pravdu, žádné bych do Staré pevnosti samotné nepustila. Ale naše děti jsou úplně jiné než ostatní, ty mohu pustit kamkoliv.“

„To je nerozum,“ namítl.

„To není nerozum,“ řekla jistě. „Naše děti vždycky vědí, kde jsou a kudy mají jít domů. Venku v lese nechodí jen tak mezi pavouky, tam skoro vždy létají s nárameníky. A kdyby si s něčím přece jen nevěděly rady, zavolají si na pomoc Pavla, mého muže. Ten je ze všeho dostane.“

„Pokud se ho dovolají!“

„Dovolají se ho, neměj starost,“ usmála se. „Jak ti říkám po několikáté, naše děti jsou jiné než ostatní. Byly jiné už od narození.“

„V čem jsou tak jiné?“ ptal se.

„Když ti to povím, stejně mi to nebudeš věřit,“ pokrčila drobnými rameny. „Teď se pro změnu zeptám já tebe. Věříš na telepatii?“

„Myslíš - přenos myšlenek?“ zamyslel se. „Cosi jsem o tom četl, ale všechno to byly podle mého mínění báje.“

„Moje děti jsou telepati,“ prohlásila Yl-la s určitostí.

Na Harryho to učinilo podobný dojem, jako na psychiatra skálopevné tvrzení pacienta: „Já jsem Napoleon.“

„Podle čeho si to myslíš?“ zeptal se jí věcně.

„Tak například - každé z nich vždycky perfektně ví, kde se nacházejí ostatní - i kde se nachází Pavel. Ten je totiž také telepat a komunikuje s nimi. Mohou se takhle domlouvat na libovolnou vzdálenost. Proto nemám nikdy strach, že by se jim něco stalo ve Staré pevnosti. I kdyby jim hrozilo nějaké nebezpečí, Pavel by o tom věděl dříve než já a určitě by měl dost času je zachránit.“

„A ty? Ty se s nimi nedomlouváš?“

„Já bohužel telepat nejsem,“ povzdychla si. „Škoda - bylo by to moc zajímavé.“

„Ale co když bude tvůj muž někde daleko? Slyšel jsem, že často pobývá i na Zemi!“

„Telepatie je strašně zajímavý jev,“ řekla potichu. „Dva tisíce světelných let je pro ni jako nic.“

„Ty tomu věříš? Já jsem četl jakési vysvětlení, mohlo by tu jít o elektromagnetický přenos mozkových vln. Ty opravdu existují a dají se i změřit. Jenomže se šíří jenom rychlostí světla a slábnou se čtvercem vzdáleností. Do sta metrů by se tomu dalo věřit; jsem ochoten připustit, že to může fungovat přes celou planetu. Podobně u nás kdysi překvapily techniky i vědce krátké rádiové vlny. Ale neříkej mi, že to účinkuje málem přes celé Společenství!“

„Podívej se, já jsem se o tom přesvědčila tolikrát, že mě už ani nenapadne pochybovat. Ale dovedu si představit tebe, když jsi nikdy nic takového nezažil. Já dnes děti požádám, aby ti něco předvedly. Určitě mě neodmítnou. Takhle ti mohu povídat co chci, stejně mě budeš považovat nejvýš za blázna. Mám například dobré vysvětlení, proč to funguje na takovou vzdálenost. Je to tím, že se telepatie šíří nadprostorem. To mi aspoň tvrdí můj muž - a ten o nadprostorech něco ví!“

„Já ti uvěřím cokoliv mi řekneš, bude-li to aspoň trochu reálné,“ řekl Harry pomaleji. „Ten mimoprostor by byl lákavé vysvětlení, pravdaže. Budiž, já je přijmu, i když zatím jako hypotézu. Jsem ale zvědavý, jestli pak uvěříš ty mně. Vsaďme se, že mám o tvých dětech

zajímavější a podivnější zprávy, než ty sama.“

Podívala se na něho udiveně, ale neřekla nic. Harry sice postřehl podivné nakrčení jejího nosu, ale protože se v této mimice Aiguřanů nevyznal, nic mu to neřeklo.

„No dobrá,“ vzdychla si Yl-la. „Kromě mě, Pavla a našich dětí jsou jen tři lidé ve vesmíru, kteří nepochybují. Jeden je můj táta - a pak dvě doktorky, které mi pomáhaly přivádět děti na svět. Jinak mi nikdo nevěří.“

„No - tátové svým dcerám obvykle uvěří všechno, toho bych raději vynechal,“ uvažoval Harry nahlas. „Ale zajímalo by mě, čím jsi mohla přesvědčit lékařky. Pokud to nejsou tvoje vlastní sestry.“

„Já nemám sourozence,“ řekla Yl-la. „Kromě toho - tyhle doktorky jsou původem z Bardžá, takže o přibuzenství nemůže být ani řeč. Zažily se mnou ale tolik, že jim prostě nezbylo než uvěřit všemu.“

„Co například?“ nadhodil Harry.

„Třeba - když Gurroa poprvé promluvil,“ řekla Yl-la tiše. „Myslela jsem, že obě padnou do mdlob - no, já jsem k tomu v té chvíli také neměla daleko.“

„Co bylo divného na tom, že dítě začalo mluvit? Většina dětí se to naučí,“ trochu se usmál Harry.

„Jenomže to bylo asi minutu poté, co se narodil!“ dodala Yl-la. „Obyčejné děti po narození křičí a pláčou, ale on nám začal sám od sebe vyprávět, jaké měl pocity, když přicházel na svět. Hovořil řečí Bar, zřejmě proto, abychom mu rozuměli všichni. Pak se začal bavit jen se mnou, jenže aigursky. Pro nás to byl šok a kdo to nezažil, nevěří nám ani slovo. Víte, chvíli mi trvalo, než jsem si zvykla kojit dítě, které mluví a vnímá takovým způsobem, zná mě dobře i zevnitř a podrobně si pamatuje, jak se rodilo. Ale při dalších dětech mi to ani nepřišlo. Možná jsem jediná Aiguřanka, která se před svými dětmi vůbec nestydí. Doktorky tvrdily, že kojení je pro děti nejlepší, proto jsem je kojila co nejdéle - i tak mě vnímaly od svého narození tak přirozeně, že mezi námi na nějaký stud prostě nebylo místo.“

„To už je opravdu neuvěřitelné!“ zahučel Harry. „Mluvicí novorozeně - to je opravdu podivné! Řeč přece není vrozená, té se musí každý nejprve naučit!“

„Neuvěřitelné to je - asi stejně, jako všechno ostatní,“ pokrčila rameny. „Náš Gurroa ovládal hned po narození tolik řečí, kolik jich neumím dodnes. Aiguřštinu, univerzální řeč Společenství Bar a ještě

několik pozemských jazyků.“

„Pravda. Jenže já už jsem také něco zažil a jsem ochoten uvěřit ti i tohle, ačkoliv to nechápu.“

Yl-la se na pozemšťana podívala s údivem, ale po chvílce se trochu usmála.

„Pochopíš to celkem snadno, když připustíš tu telepatii. Můj Pavel je přece také telepat. Domlouval se s našimi dětmi dříve, než se narodily - a přitom je naučil mluvit. Všechny naše děti mluvily hned po narození. A také se všemu rychle učily! Žádnému z nich ještě není ani pět aigurských let, do školy ani nechodily, ale kdybys věděl, co všechno znají! Až to někdy působí strašidelně. Někteří lidé se s našimi dětmi setkali a když to zjistili, začali se jim vyhýbat. Málokterý vědec unese, aby ho na poli jeho vlastní vědy porazilo malé, nedávno narozené dítě - to už se stalo víckrát. První obětí byla kontrolorka ze sociální péče, která nás přišla důrazně upozornit, že neposílat děti do školy je zločin. Gurroa s ní tedy zavedl řeč na téma filosofie. Ukázalo se, že má v jejím vlastním oboru větší znalosti než ona sama - nejenže ovládal všechno z naší Aigurské vědy, znal i filosofie planet Země, Bardžá a Ux. Potom po něm na zkoušku chtěla, aby vypočítal matematický příklad odpovídající učivu pro jeho věk. Dokázal to naprosto samozřejmě; na oplátku jí dal spočítat integrál, na který chvíli koukala jako na něco neznámého, pak si jenom zapsala zadání a Gurroovo řešení s tím, že se musí poradit s učitelem matematiky. Od té doby se nám vyhýbala - a jsem si jistá, že to bylo správně.“

„A proto raději bydlíte tady, na pusté planetě,“ dovtípil se Harry. „Tady je málo lidí, kteří by viděli, jak jsou vaše děti odlišné. Nemýlím se?“

„Částečně máš pravdu,“ přikývla. „Nepůsobilo dobře, když ostatní matky vozily děti v kočárcích, podávaly jim dudlíky a vyměňovaly pokakané plínky, zatímco naše děti v témže věku pilotovaly vlastní letadla.“

„Vlastní letadla?“

Harry dělal, jako by to slyšel poprvé.

„To nebyl takový problém,“ usmála se Yl-la. „Můj táta má totiž v Mofidii továrnu na gryuly. Musel je pro ně upravit, aby nemusely za řízením stát a měly lepší rozhled.“

„Ale nelétají často, že?“ nadhodil Harry.

„Jenom kvůli archeologům,“ přikývla Yl-la se shovívavým

úsměvem. „Měli z toho vždycky oči navrch hlavy. Děti raději létání samy omezily, ale určitě je to mrzelo.“

„A jak si hrají?“ zeptal se Harry.

Yl-la sebou trochu trhla a rázem zvažněla.

„Naše děti si - nehrají,“ řekla tiše.

„To je možná nejpodivnější,“ řekl Harry také tak vážně.

„Ani jako batolata si nikdy nehrály,“ ujistila ho trochu posmutněle. „Odmalička se chovají dospěle. Jedině tohle jsem asi jiným mámám záviděla - že si mohou občas se svými dětmi pohrát. Jednou jsem naší Pavlíně přivezla chodící a mluvící panenku, dovezenou až ze Země, hotový zázrak! Ale Pavlína si ji odnesla kamsi do Pavlových dílen a potom mi ji přinesla vylepšenou. Zatočila se mi z toho hlava, nelžu ani slovo. Panenka pak nejen chodila a mluvila jako předtím, ale kromě toho také dokázala uplést svetr, uvařit nám večeři a dokonce za mě upekla koláč. Jenomže to není všechno, tahle hračka se se mnou dala do řeči a nelžu, já jsem si vedle ní připadala jako ubohý primitiv. Nemysli si, prosím, že mě vyvedl z míry nějaký chytře napsaný program. Já počítačům trochu rozumím a vím co se dá od nich čekat a co ne. Jenomže ta hračka měla inteligenci mnohem větší než já! Když jsem si ji koupila na Zemi, chovala se vysloveně jako robot, ten skok byl vážně na mě příliš šokující. Tenkrát jsem se rozbrečela, děti mě hned utěšovaly a Pavlína si panenku někam uklidila, takže jsem tu hračku víc ani okem neviděla.“

„A nemohlo to být třeba tak, že byla ovládaná rádiem? Pak by za ni mohl někdo i mluvit - a dělat si z tebe legraci.“

„To je možné,“ přikývla. „Jenomže ty jsi neviděl, jak se ta loutka přirozeně pohybovala, mluvila, prostě, jakoby v ní vězela opravdová živá bytost!“

Ještě teď se přitom otřásla, jako by na ni sáhla smrt.

„Co tu na Yllině vlastně děláš?“ pokusil se Harry raději změnit téma hovoru. „Děti máš kdesi, ani nevíš kde, není ti tu samotné smutno?“

„Peču jim koláče,“ usmála se. „Ale vážně. Pavel mi odtud zařídil přímé spojení s tátou v Mofidii. Mám svoje počítače a dál dělám pro tátou konstruktéra. Je tu klid, o jakém by se mi jinde ani nezdálo. Navíc se mohu kdykoliv sebrat a během pár minut jsem doma v Mofidii. Nic mi tu neschází - snad jen když je Pavel déle pryč, ale to nebývá často. Pak mi ho děti nahrazují.“

„On se s tebou telepaticky nedomlouvá?“ nadhodil.

„To nejde,“ usmála se. „Já pro to totiž nemám vůbec žádné předpoklady.“

„Ani se svými dětmi se nedomluvíš?“

„Ani s nimi,“ povzdychla si. „I na ně musím mluvit stejně jako na ostatní lidi - a naopak.“

„To jsi v celé rodině tak trochu mimo, ne?“

„Ale to snad ani ne,“ usmála se. „Pro Pavla jsem pořád ta jediná ve vesmíru a děti mě asi mají rády, i když si se mnou nikdy nehrály. Pavlína, nejstarší z děvčat, si se mnou občas povídá. Pravda, na tak malou dívenku má neuvěřitelně dospělé názory, ale to je věc zvyku. Gompa, nejmladší, se zase velmi ráda mazlí, to je takové krásné, hravé kotě... Někdy mi její telepatie vadí, ale jindy jako by ani žádná neexistovala. To je pak takové krásné, jak jinak bych to mohla říct? A že se chovají dospěle? To má také své výhody. Ony totiž nezlobí, jako většina jiných dětí. Nemusím se o ně starat a také se o ně nestarám - a přitom mám jistotu, že nic nerozbijí, nic zlého neprovedou, zkrátka je s nimi v tomhle směru naprostá pohoda. Nikdy v životě jsem je také nemusela trestat - nebyl k tomu důvod.“

„Jste podivuhodná rodina,“ řekl Harry tiše. „To i kdybych nevěděl, co o vás vím!“

„Co o nás můžeš vědět, prosím tě?“ podívala se na něho se shovívavým úsměvem. „Vždyť nás ani teď neznáš! Mohla bych ti vyprávět ještě spoustu takových maličkostí.“

„Mě z tvých dětí opravdu běhá mráz po zádech,“ přiznal se Harry. „Už jsem něco zažil, to mi můžeš věřit. Ale když jsem nedávno na vlastní oči viděl, jak tvoje děti vyčistily během dvaceti minut vesmír poblíž planety Keléné od deseti tisíc bitevních lodí Agríšských invazních flotil, se kterými si už několik měsíců Galaktické společenství nevědělo rady, nebylo mi volně u žaludku, to mi věř!“

Několik okamžiků bylo ticho. Yl-la na svého hosta poprvé za jeho návštěvu údivem vytřeštila velké úplně černé oči.

„Co... co to povídáš?“ vykoktala po chvíli. „Co že moje děti provedly?“

„Nejprve Gurroa,“ vrátil Harry Yl-le obrázek. „Ten tvůj roztomilý chlapeček nedávno suverénně požádal Velkou radu Galaktického společenství, aby jeho křižníkům ihned na celý den uvolnila nadprostor Evsej, že Agríše zlikviduje...“

„A co Velká rada?“ nechtěla uvěřit Yl-la.

„Vzhledem k tomu, že už byli všichni víceméně v koncích, Rada tvého kluka poslechla - a dobře udělala! Vydala příkaz k odletu všem křižníkům i letadlovým lodím, odvolala dokonce i výzvědné lodi Strážců. Byly utajeny, jak to jen šlo, jsou to nepříliš veliké kusy černé hmoty, nevšímneš si jich, ani když jsi několik metrů od nich - a v kosmu tím méně - ale tvůj chlapec o nich věděl!“

„To není možné! A co bylo potom?“ vydechla Yl-la.

„Pak jsem až dodatečně viděl u Strážců tohle,“ vytáhl zas jinou fotografii. „Objevila se tam obrovská koule, větší než hvězdný veleobr - a zmizela. S ní ale zmizelo několik tisíc bitevních lodí, každá měla přes kilometr. Z těch kolosů tam nezůstal ani prášek. Muselo se tam dít něco moc neobvyklého, něco příšerného, když tam přestaly fungovat i časoprojektory Strážců! Strážci jsou z toho pať dodnes!“

„To je strašné,“ otrásla se. „Já jsem od archeologů něco o válce s Agríši slyšela, ale byla příliš daleko odtud, ani jsem ji moc nesledovala...“

To byla pravda. Na Aiguře se o celé válce s Agríši příliš nevědělo. Aigura byla i tak svými obyvateli přelidněná, Rada ji proto ani nežádala o poskytnutí místa pro utečence. Navíc se jednalo o planetu nejvíce vzdálenou od místa střetnutí. Rada se ani nesnažila podrobně informovat bytosti, kterých se válka zatím nijak bezprostředně nedotýkala.

„A pak se podívej na tohle,“ ukázal jí třetí fotografii. „Na první pohled obyčejná planeta, takových je ve vesmíru spousta, že? Jenomže na tomhle místě byla původně planeta Keléné, kterou Agríši předtím vyvraždili a osídlili. Zmizela i s nimi - nikdo neví kam - a místo ní se objevila tahle. Obě planety prý přenesl tvůj Gurroa. Nedovedu si představit, jak je to možné, ale on sám tvrdil že to dovede a planety se přemístily, to je nepopiratelný fakt. Rozumíš mi? Dovedeš si představit, že ten tvůj chlapeček pilotuje hvězdolet mnohem větší než celá rozsáhlá hvězdná soustava? Kdo z nás má o něm neuvěřitelnější zvěsti? Co znamená sebedokonalejší telepatie proti silám, které si mohou libovolně trhat časoprostor, aby v něm mohly přemísťovat planety?“

„Vyhrál jsi,“ sklopila hlavu Yl-la. „Já to slyším poprvé, můžeš mi to věřit. Zeptám se svých dětí, až dosud mi nikdy nelhaly. Že by měly tak obrovské hvězdné lodě, o tom opravdu nevím a pochybuji o tom.“

Můj muž, co já vím, si kdysi dával u mého táty udělat nějaké větší hvězdné lodě, ale vím dobře, že nebyly nic tak neobyčejného - ostatně myslím, že je někde výhodně prodal, nikdy jsem je pak už neviděla. Jestli mi ale něco takového přiznají...”

„A co když to nepřiznají?“

„Kdyby to byla pravda,“ zamyslela se, „pak mi to řeknou. Nebudu mít důvod jim nevěřit. Já opravdu nevím, co moje děti dělají. Ale jedno vím určitě. Nikdy by neudělaly něco, abych se pak za ně musela stydět.“

„Neříkám, že by ses za ně měla stydět,“ řekl Harry. „Jen mě z nich trochu mrazí v zádech. Ať mi nikdo nenamlouvá, že záhadnou civilizaci, která během pouhého půl dne dokonale zametla s nejbrutálnější a nejnebezpečnější hrozbou vesmíru, s jakou jsme se doposud setkali, tvoří jediný dospělý člověk a čtyři malé, usmrkané děti... Rozumíš? Všemu ostatnímu bych věřil, ale tomu ne! Ta civilizace vládne úděsným silám. Tvůj Gurroa se zmínil o tom, že může slisovat celou planetu až na polovinu - a já tomu věřím. Mám jen dojem, že tvé děti jsou pouhým prostředníkem, že skutečná civilizace je někde jinde. Možná to s námi myslí dobře, ale proč se skrývá? To je na ní podezřelé. A není to jenom můj dojem, takhle smýšlí polovina členů Velké rady Galaktického společenství.“

„Ano, rozumím ti,“ přikývla. Všiml si, že při tom trochu zbledla, ale jinak se držela. „Nezlob se na mě, ale pokud chceš mít jistotu, počkej u nás do večere, já se jich na to sama zeptám. A neboj se, nebudeš čekat dlouho. Mám dojem, že už je slyším na chodbě...”

Civilizace Gurroa

Vtrhli do místnosti jako velká voda, ale hned na prahu se zarazili. Harry Ross si je všechny pečlivě prohlížel.

Pavel Ligaid, pozemšťan. Krátce přistřižené blond vlasy, modré oči, bledá pleť neopáleného Evropana. Hladce oholená, kulatá tvář s poněkud odstávajícíma, ale docela pozemskými ušima. Trochu zavalitější postava, ovšem na pozemské poměry normální velikosti, oblečená v šedé, umaštěné kombinéze. Na první pohled docela tuctový zjev, ale jen na první pohled. Harry už o tom dobráckém hromotlukovi věděl dost na to, aby ho při jeho spatření zamrazilo. Ten člověk má přímé spojení s tajemnou civilizací Gurroa - pokud do ní sám nepatří! Co je to za podivuhodný svět? Jeho obyvatelé ovládají neznámé, příšerné síly, přitom se nechtějí připojit ke Společenství. Proč asi?

Osmiletý Gurroa Ligaid, bystrý chlapec s modrými očima po tátovi, ale jinak celý po mámě. Černé, kudrnaté vlasy, jaké mají všichni lidé z Aigury - a co nejspíš zdědily i všechny děti Ligaidů. Všechny mají po mámě i jemnou, žlutě bronzovou pleť, špičatá ouška, ale především typický veliký aigurský plochý nos s nosními dírkami obrácenými přímo dopředu, takže se podobají více chodícím vepříkům než lidem. Obličej tohoto chlapce znalo z nedávných událostí několik set miliard lidí - jak jen mohl ujít pozornosti zdejších? Jeho štíhlá, drobná postava byla oblečená do zelenavé kombinézy, na nohou měl sportovní hnědé botky. Což právě tohle byl chlapec, kterého na slovo poslechla Velká rada Společenství? Gurroa snad prý v aigurštině znamená „Moudrý“. Ne zvolila si takové jméno ona tajemná civilizace jen jako pseudonym, když jednala s Radou? Jak by se potom jmenovala doopravdy? Ale - proč by za sebe nechala jednat právě tohle dítě?

A pak tu stály v řadě tři dívky, seřazené pěkně podle velikosti.

Nejstarší, sedmiletá Pavlína Ligaidová, bezesporu velice podobná svému staršímu bratříčkovi Gurroovi, jen jemnějších tvarů obličeje. Až na tátovy oči budoucí aigurská kráska, to mohl Harry odhadnout už teď. Blankytně modrá sukně a bílá halenka, hnědé dívčí střevíčky a bílé podkolenky. Čistoučká, jako ze škatulky - jediná z těch pěti. Ale pozor, ten první dojem lže jako když tiskne! Tahleta drobná dívka

předběhla jako batole ve sprintu na krátké trati dva dospělé muže - za tím může být rovněž leccos zajímavého!

Prostřední, šibalská Gají, kulatého obličej s dolíčky ve tvářích, neustále se usmívající. Smějící se vepřík, až se Harry musel chtít nechtět usmát. Na sobě měla modrou kombinézu s bílým páskem a bílými sportovními botkami, vše ovšem řádně umazané od nějakého černého oleje. Má šest pozemských let, odhadoval Harry, ani víc, ani méně. Od čeho se tak umazala? Být to kluk, mohla tátovi pomáhat s opravou nějakého stroje, ale tenhle andílek s tváří prasátka? Harry si to nedokázal ani představit.

Nejmenší byla snad teprve čtyřletá Gompa. Okrově žlutá, také trochu umazaná kombinéza, světle hnědé sešlapané botky. V protáhlém obličejí stále podivný, smutný výraz. Ze všech dětí byla nejméně nápadná. To mrně však dokázalo bez pomoci navigačních přístrojů pilotovat na neznámé planetě letadlo, byť to byl pouhý malý gryul!

„Dobrý den!“ pozdravily všechny děti unisono.

„Dobrý den,“ odpověděl Harry.

„Vítám tě, Rossi,“ pozdravil hosta Pavel.

„Ty mě znáš?“ podivil se Harry.

„Znám spoustu lidí,“ přikývl Pavel. „Už jsem tě tu čekal. Tedy - buď tebe, nebo někoho jiného. Gratuluji ti, jsi tady první a dřív, než jsem si myslel.“

„To tvůj syn je tak známý,“ řekl Harry.

„Já vím, Lékařské zprávy,“ usmál se Pavel. „A možná také jedna nedávná epizoda ze Společensví.“

„Ano, přesně tak,“ souhlasil Harry.

„Tak dost!“ zvedla ruku Yl-la a symbolicky udeřila pěstí do stolu. „Mohli byste mi laskavě sdělit, o čem je řeč?“

„Skládal jsem jenom tady panu Rossovi poklonu,“ pokýval hlavou Pavel.

„A teď chci vědět pravdu!“ prohlásila Yl-la sverepě. „Co jste měli společného s Agříši?“

„Už ti o nich něco tady pan Harry pověděl?“ vyptával se opatrně Pavel.

„Moc ne,“ řekla Yl-la. „Zatím jsem pochopila, že se jedná o nějakou velice nebezpečnou civilizaci, nevím ani, co je to zač, ani co jste s ní provedli. Já jsem víc slyšet nechtěla, chci to slyšet od vás. Koukejte hned všechno vysypat, než se na vás rozzlobím!“

„Dobrá, tak tedy všechno, co o nich víme,“ přikývl Pavel. Pokynul rukou - a na stěně se objevil obrázek, který obletěl celý známý vesmír. Byla na něm jedna z těch bytostí, jakýsi neznámý pilot civilizace Agříšů za řízením své stíhačky. Ten obrázek Harry znal - ale trochu se zachvěl nad způsobem, jak se tu objevil na stěně místnosti. Nebyla tu přece vidět ani obrazovka, ani promítací přístroj. Pavel jen pokynul rukou. Působilo to trochu mysticky.

„Agříši - oni se sami nazývají Glugruzi, pokud se jejich elektrická řeč dá vůbec nějak převést na zvuky - se objevili s celou flotilou nejprve u planety Keléné. Hned jejich první čin dával vytušit, co jsou zač. Loď jejich předvoje sežehla bez varování tři města i s dvěma sty tisíci obyvatel.“

„Proč?“ vyhrkla Yl-la.

„Jen tak - aby si vyzkoušeli, jestli proti jejich zbraním nemají na Keléné nějakou obranu,“ řekl Pavel klidně. „Měli od samého začátku v úmyslu vyvraždit planetu, ale nebyli si jisti. Proto jen udeřili - a stáhli se do bezpečí.“

„Nedalo se tomu nějak zabránit?“ zeptala se Yl-la. „To by přece muselo být hrozné!“

„Byla to rána z čistého nebe,“ zavrtěl hlavou Pavel. „To nemohl nikdo očekávat.“

„Dejme tomu,“ uklidnila se zase Yl-la. „A co bylo dál?“

„Dál už to bylo horší,“ povzdychl si Pavel. „Tomu dalšímu by se snad zabránit dalo. Jenomže Rada Společenství udělala dvě neodpustitelné chyby, které se jí brzy krutě vymstily. Nejprve to, že strašně podcenila toto nebezpečí. Galaktické společenství založili lidé z Bardžá, už od přírody nesmírně mírumilovní, kteří si něco takového nedovedli představit. Na situaci, kdy naše Společenství začala ohrožovat nebezpečná civilizace, připraveni nebyli. Jejich průzkumníci kosmonauté sice dávali pozor, aby neumožnili přístup na obydlené světy různým nebezpečným tvorům, které ve vesmíru objevili. Tohle by fungovalo v případě nebezpečných ale nemyslicích bytostí. Bardžané snad očekávali nějakou barbarskou civilizaci, proti které by stačila pasivní obrana - zrušit vjosuzgu a stáhnout se. Jenomže Agříši měli vlastní loď a proti nim nestačila taktika ustoupit a zničit spojení. Oni se mohli po vesmíru roztahovat vlastními prostředky. Obrana proti nim musela být aktivní - a na to nebylo Společenství vůbec připravené.“

Všichni ho, jak se zdálo, poslouchali stejně napjatě.

„Druhou, podle mě mnohem větší chybou bylo to, že se Rada rozhodla nebezpečí zatajit před obyvateli Společenství.“

„To jsem kritizoval hned, ale marně,“ řekl Harry. „Rada se strašně bála paniky na planetách.“

„Kdyby to nezatajili, zapojili by se do toho další lidé i ne-lidé a víc hlav víc ví. Nikdo nemůže předvídat, kdo ve vesmíru dostane spásný nápad,“ řekl Pavel. „Pak jsem ovšem o Agríších nevěděl ani já. Ostatně, i já jsem potřeboval pár týdnů, abych si všechno připravil.“

„A co sis, prosím tě, připravoval?“ vyhrkla Yl-la.

„Objednal jsem si u táty v Mofidii tři nové hvězdolety,“ řekl Pavel. „Jenomže jeho továrna vyráběla bitevní lodi pro Společenství, takže to ani nešlo hned. Musel jsem tvého tátu přemlouvat - pravda, vyšel mi vstříc, jak to jen šlo. Ty tři lodě mi udělali během čtyř dnů, jakmile vyřídili stavbu těch přednostních křižníků. Trochu jsme si je upravili a pak už to šlo hladce.“

„Snad nechceš tvrdit, že všechny flotily Agríšů porazily jen tři obyčejné lodě?“ vyhrkl Harry. „Byly tam vidět veliké jiskřivé koule, velké jako hvězdná soustava!“

„Neříkám tři lodě, ale osm,“ řekl Pavel. „Ty ostatní jsem měl už dřív. Pět lodí unese planetu, to mám vyzkoušené už dávno, jenomže tady jsme museli uzavřít do objetí Géja-pole mnohem větší oblast, proto jsme jich museli mít osm. A pokud jste tam spatřili nějaké velké koule, byly to jenom obrovské bubliny, tvořené silovým polem Géja a promítané mezi dvěma prostory. Mají však velkou mechanickou pevnost a nepropustí ani jakékoliv známé záření. Povrch té bubliny vydrží explozi i několika pozemských atomových torpéd Sylva naráz.“

„Kde máš jaké lodě?“ vyhrkla Yl-la zaraženě.

„Na planetě Gurr,“ řekl Pavel tišším hlasem.

„Na jaké planetě?“ změnil se její hlas do přísného tónu.

„Máme zkrátka novou planetu,“ řekl Pavel tiše. „Zatím si ji připravujeme, musíme na ní ještě mnohé zařídit, než bude podle našich představ, ale mohli bychom se tam přestěhovat už dnes, dá se tam žít i bez skafandrů.“

„Tobě Yllina nestačí? Mně se líbí tady, jinam nepůjdu!“ prohlásila Yl-la rezolutně.

„Jenomže tady zůstat nemůžeme,“ řekl Pavel. „Yllina bude přece patřit lidem z Aigury. Musíme mít vlastní svět, přece se nebudeme

pořád skrývat, jako dosud. Nakonec všechno vyjde najevo - a my bychom pak nemohli ani pracovat. Proto si pro sebe upravujeme jednu mrtvou planetu.“

„Co chceš vlastně dělat s tou planetou? Já ti na to děti nedám, rozumíš?“ postavila se Yl-la nečekaně svému muži na odpor. „Snad bys s nimi nepřistával na nějakém neznámém, kdovíjak jedovatém světě? Není nebezpečná? Nemohlo by se jim tam něco stát?“

„Vždyť už jsme si ji skoro udělali,“ řekl Pavel. „Byla to původně ledová, zmrzlá a pustá planeta. Nikdy neměla vlastní život, byla nebezpečná mrazem, který na ní neustále panoval. Nejprve jsme si ji proto přesunuli blíž ke hvězdě, aby se trochu ohřála. Také jsme ji roztočili, sama by se neotáčela. Jakmile rozmrzla, přestala být nebezpečná. Upravili jsme na ní vodu, atmosféru a půdu, dovezli jsme na ni rostliny. Teď tam máme i domy, dílny a plantáže, všechno je to dovezené ze Země, z Bardžá, nebo z Ylliny.“

„Probůh! Tohle všechno - vás pět?“ lapala Yl-la po dechu. Harry ovšem vypadal stejně vyděšeně, jako ona.

„Přemísťovat planetu můžeme i s pěti křižníky, každý jsme řídili jeden,“ řekl Pavel. „Pravda, na úpravu celé planety pět lidí nestačí. Jenže nás je už šestaosmdesát.“

„Proč jsi mi ale nic neřekl, když jsi to prozradil tolika cizím lidem?“ začala Yl-la vyčítavě.

„To nejsou cizí lidé,“ řekl Pavel. „Nikomu z cizích jsem to neřekl, tady pan Harry Ross je první a to jenom proto, že po mně žádáš přímé vysvětlení teď hned. On je ovšem novinář, takže naše tajemství přestane být tajemstvím, víš?“

„Dobře - ale co je zač těch osmdesát?“ řekla Yl-la trochu uraženě. „Když to nejsou cizí lidé, jsou to tví příbuzní ze Země, vid’? A ty - snad se za mě nestydíš?“

„Ne, tak tomu není. Všechno to jsou jen děti,“ prozradil Pavel. „Osmdesát malých telepatických dětí.“

„Ty máš ještě osmdesát jiných dětí? To bych do tebe nikdy neřekla!“ zbledla Yl-la.

„Neboj se, nejsou moje,“ sklonil se k ní rychle. „Já mám jenom čtyři a všechny jak se sluší a patří s tebou.“

„Tak jak to, že jsou telepatické?“ řekla nešťastně.

„Doktor Briryan!“ připomněl jí Pavel. „Musel upravit více lidí, ne jenom mě. Takže je ve vesmíru i více telepatů.“

„Takže ty se domlouváš s takovými, jako jsi sám?“ vyhrkla nešťastně. „A mně nic neřekneš?“

„Já se nedomlouvám s nikým,“ zavrtil hlavou. „No, lépe: s nikým dospělým. Jaké to může být domlouvání jen s dalšími a dalšími dětmi, které většinou nic nevědí, vždyť některé se ještě ani nenarodily!“

„Cože?“ popadl se Harry za hlavu. „Tak teď tomu zase pro změnu dokonale nerozumím já!“

„Mám mu to říct?“ obrátila se Yl-la na Pavla.

„Myslím, že už nic nezachráníme,“ odušil rezignovaně.

„Všechno má na svědomí jakýsi záhadný doktor Briryan,“ začala Yl-la už zase klidným hlasem povídat historii svých a Pavlových problémů s dědičností.

„Byl to určitě génius, protože výsledek vidíš sám - máme čtyři děti, jedno hezčí než druhé,“ skončila pyšně.

Harry se podíval na ty čtyři obličejíčky dětí - prasátek, ale nedal najevo, že by mu byly směšné.

Ty děti už mu nijak směšné nebyly.

Takže - osm. Pouhých osm takových dětí u Amalírie během deseti minut smetlo přes deset tisíc bitevních lodí Agrířů! Směšné? Směšné byly jediné předcházející snahy Galaktického společenství v celém jeho lesku a slávě - včetně příšerných pozemských termonukleárních torpéd Sylva a obřích laserových kanónů. Galaktické křižníky zasazovaly Agrířům gigantické rány nesmírně koncentrované ničivé energie, jejímiž výsledky byly tisíce mrtvých - ale Agríři letěli dál. Ale pak nastal okamžik - osm malých dětí na palubě osmi vesmírných lodí cosi udělalo - a byl konec agrířské války. Bublina velikosti hvězdné soustavy, promítaná mezi dvěma prostory, přemístění planety Keléné a nové, dosud neznámé... a osmdesát dětí tady bez velkého chlubení přiznalo, že mají skoro hotovou úpravu planety, což napoprvé Bardžanům trvalo více než pět set let a i dnes jim to trvá nejméně století...

„Jenomže ten doktor udělal přitom ještě něco,“ zachmuřila se Yl-la. „Geneticky přidal Pavlovi - a tím pádem i našim dětem - do mozku jakýsi nový orgán. Jeho prostřednictvím se teď Pavel domlouvá bez omezení se všemi našimi dětmi - a jak jsem se právě dozvěděla, nejen s nimi. Jejich telepatie je tak dokonalá, až z ní může být člověku úsko!“

„Vám se to nelíbí?“ zeptal se Harry.

„Na tom nesejde, jestli se nám to líbí nebo ne,“ řekl na to Pavel. „S tím se už nedá nic dělat. Ten orgán se nedá ani zničit, ani odpojit, mám dojem, že by přitom současně došlo k rozpadu funkce mozku. Já už jsem si na to ale zvykl a naše děti ani nic jiného neznají. Dá se s tím žít. Možná lépe než bez telepatie, ale o tom by ti mohla spíš povídat Yl-la, ta to vidí zvenku.“

„Já jsem si na to zvykla také,“ usmála se.

„Všechno by bylo krásné, kdyby...“ pokračoval Pavel. „To všechno se zprvu týkalo jen mě, našich dětí a Yl-ly. Bylo by tomu tak snad i nadále - jenomže jsem najednou cítil, že mám spojení s dalšími ještě nenarozenými dětmi. Většina vznikala na Zemi, ale pak se objevily i na dalších planetách, zprvu na Fosonbi, Rikiri, Sišaku, Moniíru a dokonce i na Bardžá.“

„To znamená, že doktor Briryan musel upravit víc lidí, ne jenom Pavla,“ doplnila Yl-la pomalu, jako by si to sama teď teprve ujasňovala.

„Nikdy jsem však nezískal telepatické spojení s žádným dospělým,“ řekl Pavel. „Je to divné, protože se mi nezdá, že by bylo možné upravit dědičnost pouze u dětí, ale ne aspoň u jednoho rodiče. Dotazoval jsem se jich, ale nikdo z nich není telepatem jako já.“

„A ty sis všechny ty děti odvezl na novou planetu?“ řekla Yl-la potichu. „Tys je sebral jejich mámám? To je kruté!“

„Žádné dítě jsem nebral, pokud o ně jejich mámy stály,“ řekl Pavel. „Ale musím ti říci, že si doktor Briryan pro své pokusy vybíral hrozné lidi! Tuláky, prostitutky, asociály, co se kde našlo nejhoršího. Děti byly pro většinu z nich jen nežádoucí přítěží. Větší část otců jsem ani neidentifikoval, zmizeli dávno před narozením svých dětí - a matky? Kolikrát jsem zemřel dříve než jsem se vůbec mohl narodit! Na Zemi se totiž pořád ještě vraždí malé, nenarozené děti. Někde tajně, ale v některých státech to dokonce dovolují zákony. Vraždami se zabývají Strážci jen tehdy, když se najde mrtvola, nebo když někde chybí člověk. Mrtvé dítě při potratu snadno zmizí a jeho zmizení nikdo nehlásí.“

„To přece není možné!“ zbledla Yl-la. „To přece nedokáže udělat žádný lékař s agisarem!“

„Nejsou všichni lékaři vychováváni na Bardžá,“ zavrtěl hlavou Pavel. „Máš pravdu, žádného lékaře z Bardžá by takový zločin ani nenapadl, ale na Zemi je doposud obrovská spousta lékařů ze staré

školy, kteří se nerozpakují zabíjet dokonce i nenarozené děti. Já bych takové vrahy lékaři nenazýval, jenomže oni mají vzdělání z pozemských univerzit. Nikdo jim diplom neodebere ani když je při takovém zločinu přistihnou. Nejhorší je, že ve chvíli, kdy poznám, že mám být zavražděn, už nemám nejmenší šanci tomu zabránit. Jako nenarozené dítě se samozřejmě nemohu ubránit kovovým nástrojům. Několikrát jsem zkusil takové popravě zabránit, vtrhl jsem do místnosti - od nedávné doby se totiž dokážeme pohybovat nadprostorem i bez letadel - ale vždycky bylo pozdě. I když jsem takového lékaře odtrhl od jeho oběti, dítě bylo v té chvíli zpravidla nenapravitelně poškozeno a brzy nato umřelo.“

„Ve většině států jsou potraty stíhány,“ řekl Harry.

„Ale jsou i takové, kde se neodvažují vzít ženám právo na potrat a říkají tomu jedno z lidských práv! Tvrdí, že takové malé dítě ještě není člověk. Já ale dobře vím, že i takové mrně vnímá a cítí tu hroznou bolest, když je lékař trhá na kusy, ono má dokonce už předem strach ze smrti. Nejhorší je, že ti lidé, co děti zabíjejí, to všechno vědí - a přesto je dál vraždí - je to tím strašnější! Žena, která svoje dítě nechce, může nakrátko, jen za potratem odcestovat do státu, kde jsou zákony více benevolentní. Lidská práva! Má kdejaká bestie právo na vraždu? Podle mě ne. Ale zatím tomu tak je, a to především na Zemi.“

„Pavle!“ vzlykla Yl-la.

„Ale to nemusí být všechno! Víš, že jsem jedno uškrcené novorozeně musel zachraňovat dokonce až z popelnice? Některé matky si zkrátka dítě ani nezaslouží.“

„O takovém případě nevím!“ zděsil se Harry. „O tom by se určitě psalo po celém Galaktickém společenství! Vraždu toho dítěte jsi měl oznámit Strážcům!“

„Nebylo proč,“ pokrčil rameny Pavel. „Já jsem to vyřídil sám. Sice jinak, než by to udělali Strážci, ale domnívám se, že spravedlnost nepřišla zkrátka. Ostatně - to dítě žije!“

„To je jedno!“ nesouhlasila Yl-la. „Každá matka, která by se pokusila zabít své dítě, by neměla ujít trestu!“

„Já jsem tu vražednici potrestal hned na místě, pamatovat si to bude až do smrti, na to dám krk,“ zamračil se trochu. „Měla jsi ji slyšet, jak vřeštěla!“

„Ty jsi ji - zabil?“ vydechl Harry hrůzou.

„To ne, ale posuď sám, zda to stačilo či ne. Toho večera, kdy se jí

dítě narodilo a hned se ho tak hrozným způsobem zbavila, něco lehce zaťukalo na dveře. Byla v domě sama, proto se zvedla a šla otevřít. Za dveřmi stálo její uškrcené dítě, nahé a promodralé, krček celý odřený, mračilo se na ni a pomalu, zřetelně prohlásilo: „Jsi krkavčí matka a budu tě ode dneška chodit strašit!“

Přibouchla dveře až málem vypadly z veřejí, chvíli ječela hrůzou, ale potom si dodala odvahy, vzala veliký nůž a dveře zase otevřela. Dítě tam nebylo. Jen na zemi byly znát krvavé stopy dětských nožiček... Od popelnice ke dveřím, pak podél zdi na chodníku, pořád míň a míň zřetelné, až se ztratily úplně. Prohrabala popelnici - ale dítě tam nebylo. Nicméně jí i potom brzy otrnulo, po měsíci si našla nějakého dalšího muže, ale sotva se s ním ocitla o samotě, objevilo se náhle v místnosti přísně se tvářící uškrcené mimino a přímo před ním ji obvinilo z vraždy. To bylo ještě děsivější. Chlap od ní v hrůze utekl, ona se zhroutila a od té doby pravidelně přiděluje práci psychiatrům, ale já ji nelituji.“

„To opravdu muselo být hrozné!“ otrásla se Yl-la. „Ale co ty ostatní matky?“

„Ty už naštěstí nebyly takové, aby své děti rovnou zabily a pohodily,“ oddechl si Pavel. „Ale některé zrovna mateřskou laskavostí neoplývaly. Bitím miminek to začínalo a čím byly nechtěné děti větší, tím hůře. Já přece sdílím pocity všech dětí a vždycky poznám, když o ně vlastní matky nestojí. Věř mi, rozumím tomu ze všech lidí nejlépe! Nikdo na celém světě se nevyzná v telepatických dětech tak, jako já.“

„Co jsi dělal, když jsi to poznal?“ zeptal se Harry.

„Napadlo mě docela úspěšné řešení. Přišel jsem za takovou matkou a navrhl jsem, že její dítě adoptuji. Případně jsem jí nabídl i peníze, když se mi zdálo, že to pomůže. Bohužel, těmhle potvorám obvykle o nic jiného ani nešlo.“

„A to ti opravdu prodaly vlastní dítě?“ vyjekla zděšeně Yl-la. „Je něco takového v dnešní době možné?“

„Osmdesát jich prodalo,“ přikývl Pavel. „Některé levněji; asi byly rády, že se nechtěných dětí zbavily. Od té doby, co Bardžané dokáží léčit neplodnost, o adopce dětí není téměř nikde zájem. Jiné navíc mínily na svém dítěti dobře vydělat. Já jsem s žádnou nesmlouval, zaplatil jsem, co chtěly. Jenom ta vražednice nedostala nic.“

„Chudáci děti!“ politovala je Yl-la. „Ty jsi je kupoval jako nějaké zboží? To bych do tebe neřekla!“

„Chudáci? To by byly, kdybych je ponechal jejich krkavčím matkám! Víš, jak je dítěti, kterému jeho vlastní máma stále dává najevo, že jí je na obtíž?“ vybuchl Pavel. „Já jsem měl pokaždé pocít, že je vykupuji z otroctví! A nemysli si, že toho ty potvory někdy litovaly. Byl jsem neustále připraven jim jejich dítě vrátit - kdyby projevily zájem. Osmdesát žen se s vlastním dítětem rozloučilo a ani po nich nevzdechlo. Snad jenom některé, když rozházely peníze, zalitovaly, že si neřekly o víc.“

„Já bych tě pochopil,“ řekl Harry. „Na Zemi se tyhle věci ještě stávají, ačkoliv už ne tak často, jako dřív. Ale co ty ostatní? Co jsi udělal s dětmi, které jejich vlastní rodné matky nezavrhly?“

„Ty ostatní žijí v pohodě se svými rodiči,“ řekl Pavel. „Proč bych měl brát děti matkám, které je mají rády? Vždycky jsem zkoušel jejich rodiče v takových případech telepaticky kontaktovat, avšak u nikoho jsem neměl úspěch. Odrostlejší telepatické děti se ovšem projevují jako naše - proti jiným dětem jsou poněkud vyspělejší, ale nedávají to svým rodičům najevo. Možná se k nám přidají až vyrostou. Mám pravidlo, že spořádané rodiny netrhám.“

„No aspoň to,“ oddychla si Yl-la. „A ukážeš mi někdy těch tvých osmdesát?“

„Třeba hned, jestli chceš!“ řekl Pavel.

„Mohl bych je vidět také?“ staral se Harry.

„Máš štěstí,“ pokrčil rameny Pavel. „Ale když ses dověděl tohle, můžeš už vidět všechno a na místě.“

„Jak se na tu planetu dostaneme?“ chtěla vědět Yl-la.

„Ve spodních patrech Staré pevnosti je jedna stanice pro dálkovou dopravu,“ řekl Pavel. „My ji sice nepoužíváme, ale dnes se nám bude hodit.“

„Kde se tam vzala?“ zeptala se Yl-la přísně.

„Kdysi jsem ji tam postavil,“ řekl Pavel. „My ji už tolik nepotřebujeme, protože umíme létat i bez ní, jen občas s ní dopravujeme materiál. Dnes ji budeme muset použít, protože lidé bez telepatie nedovedou létat jenom tak.“

„Dobře, poletíme ihned,“ rozhodla Yl-la. „K večeri měly být koláče. Mám jich sice jako obvykle hodně, ale nevím, zda jich pro osmdesát osob nebude málo.“

„Tři čtvrtiny z těch osmdesátí pijí jediné mlíčko,“ usmál se Pavel. „Máme tam více než padesát malých miminek. Pro ty ostatní to stačit

bude.“

„Jak pro ně sháníš - mateřské mléko?“ podívala se na něho Yl-la opět pohledem vyšetřovatele.

„To by nedostávaly tak jako tak,“ vzdychl si Pavel. „Ale stačí jim náhražkové. Ostatně - kolik dětí vyrostlo čistě na náhražkách? Ty sama jsi důkazem, že to jde.“

Yl-la se po něm podívala, ale pochopila, že on to nemyslí ve zlém a rychle roztála.

„Tak tam půjdeme všichni,“ řekla. „Gurroa a Pavlína skočí pro tašku a naskládají do ní všechny koláče!“

„Hurá!“ vykřikl malý Gurroa.

„Překvapení nám nevyšlo,“ řekl Pavel a usmíval se. „Co se dá dělat!“

„Tobě to pořád ještě neprošlo!“ zahrozila na něj Yl-la. „Pozvu si Zirranei z Bardzá a ta mi bude muset u všech těch dětí zjistit, jestli některé z nich není přece jen tvoje!“

„Zirranei věřit budeš?“ usmíval se Pavel.

„Kdyby mě měla i ona zklamat, komu bych mohla věřit? Když i můj táta pro tebe postavil válečné lodě a nic mi neřekl?“

„Ani nevěděl, že staví křižníky, které rozhodnou válku,“ zastal se ho Pavel. „Naše zbraně, generátory Géja-pole, jsme na ně namontovali až na Gurru.“

„Kdo?“ zeptala se Yl-la.

„No přece my, civilizace Gurroa,“ řekl Pavel klidně. „Je nás zatím málo, ale máme svou vlastní planetu a technickou úroveň odlišnou od světů Galaktického společenství. Myslím si, že máme nárok na statut samostatné civilizace, či ne?“

„Takže je to pravda,“ zabručel si Harry spíš jen tak pro sebe. „Řekl jsem to přece jen jako žert - ale sám tomu pořád nemohu uvěřit!“

„Čemu?“ zachytil jeho slova Pavel.

„Tady tvé ženě jsem tvrdil, že nevěřím, že by civilizaci Gurroa tvořil jeden jediný chlap - a pár malých, usmrkaných dětí! Myslím, že tvůj syn i ty jste jen prostředníky ke skutečné neznámé moci, která se o nás zajímá okrajově, protože jsme proti ní strašně zaostalí. Nakonec to bude tak, že záhadnou a mocnou civilizaci tvoří opravdu jen škvřnata! Člověče, to je ale hrůza! Předškoláci zachraňují Galaktické společenství! Ještě že aspoň ten počet není tak nepatrný,

jak jsem se obával!“

Pavel se na něho chvíli pozorně díval.

„Pak se možná ještě budeš divit!“ prorokoval tiše. „Naše děti, jak je tu vidíš, jsou ze všech nejstarší! Většina dětí civilizace Gurroa jsou teprve mimina, největší nápor nováčků byl před pouhým půl rokem. To znamená, že trochu odrostlejší děti se musejí starat o mimina, a batolata pak musím posílat i na výzkumné lety do kosmu. Fyzická práce - tu dělám jenom já se svými nejstaršími. Je nás na to pořád méně než deset. Dnes jsme představovali další křižník, montovali v něm kabely a potrubí k isúnům, ani jsme se ještě nestačili umýt.“

„I tahle malá?“ ukázal Harry udiveně na čtyřletou Gompu.

„Ano, i ta,“ řekl vážně Pavel. „Právě proto, že je zatím tak malá, může snadno prolézat průlezy, kde bych já sám brzy beznadějně uvízl. Gompa je prvotřídní montér. Menší mimina a batolata se sice protlačí i menšími otvory, ale nemají tam sílu k utahování matek na hrdlech potrubí.“

„Ty využíváš dětské práce?“ zděsil se Harry. „Nebojíš se, co ti na to řeknou dohlížitelé z Galaktického společenství? Nevíš, že dětská práce...“

„Vím to,“ přikývl Pavel. „Ale je vidět, že nic nechápeš. Jsem jediný dospělý na Gurru, nestihl bych všechno sám. Bez svých dětí bych neměl nic, Galaktické společenství by přišlo o Amalírii a možná i o další světy. Právě proto jsme se sem museli odstěhovat, aby nám žádní dohlížitelé nepředepisovali co smíme a co ne.“

O necelých dvacet minut později se všech sedm pohodlně usadilo v jedné malé kabině uiku. Páchlo to tu zatuchlinou, ale když se s nimi docela charakteristickým způsobem zhoupla podlaha, bylo jisté, že přeletěli a jsou na jiné planetě. Jakmile vystoupili ze stanice, ucítili ve vzduchu podivný, nakyslý zápach, ke kterému se přidalo dost neobvyklé světlo, modravé, jako měsíční. Všude kolem rostla vysoká namodralá tráva, dospělým sahala až do pasu, menší děti se v ní celé občas ztrácely. Nic než tato tráva tu nerostlo, ačkoliv tu navzdory bleďému světlu nebyla zima. Zdejší slunce pálilo jako o závod, ale jeho paprsky jen stěží prorážely modravou mlhou, podobající se cigareto-

vému kouři - ovšem s podivnou, nakyslou vůní. Harry se tázavě podíval na Pavla, potom také na Yl-lu, ale ti dva se nad tímto jevem nijak nepozastavili. Pavel tu byl doma, ale ani Yl-la nebyla poprvé v životě na neznámé planetě, jak si teď Harry vzpomněl. Viděla jich dost na to, aby se nedivila kdejaké odlišnosti.

„Kde jsi sebral stanici vjosuzgu?“ zeptal se Harry.

Tři omšelé pancéřové kopule jako by ani nepatřily na tuto jinak příjemnou planetu. Takové budovy se stavěly jenom na obzvláště nebezpečných světech, jedovatých nebo vystavených extrémním teplotám. Hlavní pancéřová vrata byla otevřená dokořán, ale sama jejich tloušťka vzbuzovala respekt.

„Byly tu už dávno,“ ujistil ho Pavel. „Jsou jediné, které neobhospodařuje Galaktické společenství. Planeta Gurr totiž dříve nosila jméno technická planeta Unoliá, teď patří nám, civilizaci Gurroa. Stanice vjosuzgu tu byly dvě, musel jsem si je uvést do chodu, ale to nebylo tak těžké. Jednu jsem si rozebral a přestěhoval na Yllinu.“

„Ty rozumíš stanicím vjosuzgu, že si je troufáš rozebrat a zase složit?“

„Nejen jim,“ přikývl Pavel. „Řekl bych, že mimoprostorům rozumím nejlépe ze všech obyvatel Společenství.“

Od kohokoli jiného by to vypadalo jako plané vychloubání. Harry však okamžitě pochopil, že Pavel Ligaid asi nemluví do větru. Civilizace Gurroa znala nadprostorů mnohem více než Galaktické společenství. A jak se zdálo, tyto znalosti tady mělo každé malé dítě.

„Správě mimoprostorové dopravy ty dvě stanice nechybí?“

„Správa obě odepsala už před několika sty lety,“ usmál se Pavel. „Nechala je zpustnout, přestaly fungovat. Bylo to tak jednodušší, než je za velikého nebezpečí odvážet, ostatně by je tenkrát ani nemohli odvézt obě, přece by sem kvůli dvěma stanicím neposílali podsvětelný hvězdolet! Nedokázali tehdy odvézt ani jednu z nich. Bardžané vždycky uvažovali tak, že ani nejdražší materiál nestojí za jedinou lidskou obětí. Jak víte, na téhle planetě došlo i k několika zmrznutím člověka, což byl její konec. I dnes by byla naprosto bez perspektivy, proto jsem si ji vzal - a jak vidíte, už to tu vypadá docela k světu! Budeme ale muset něco udělat se složením atmosféry, pořád tu není bezvadný vzduch k dýchání.“

„A na takové planetě jsi riskoval život, dokonce i životy našich dětí?“ podívala se na Pavla Yl-la vyčítavě.

„My jsme postupovali opačně,“ uklidňoval ji rychle. „My jsme tu planetu nejprve přesunuli ke hvězdě, aby rozmrzla. Až pak jsme na ni přistáli, ale to už nebylo tak nebezpečné, jako když tu Bardžané stavěli tyhle pancéřové kupole.“

Obešli stanici a spatřili sídliště. Stála tu jen jediná, nepřilíš veliká montovaná přízemní budova. Vzadu za ní bylo vyrovnáno množství malých černých kosmických letadel, jako kdyby z oka vypadly hlídkovým lodím Strážců. Podle některých známek, které samozřejmě Harry nepřehlédl, se asi vyráběly v téže továrně. Za nimi se majestátně tyčilo osm obrovských stříbřitých koulí. Byly o trochu větší než obvyklé průzkumné lodi typu Galaxie. Měly průměr třiceti metrů, velikostí tedy odpovídaly bitevním křižníkům Galaktického společenství, ale nebyly ozbrojeny kanóny, fotometry ani katapulty. Jen naspodu měly věnec něčeho, co z dálky připomínalo raketové motory. Nebylo to však dost zřetelně vidět, detaily se skoro úplně ztrácely v modravé mlze.

„Tam vzadu, to jsou lodě, které porazily Agríše?“ vyhrkl Harry a namířil na ně kameru, aby si je zaznamenal.

„Ano, to jsou naše křižníky,“ přikývl Pavel hrdě. „Zvenčí na nich neuvidíš nic mimořádného, podobají se všem obyčejným lodím, až na emitory Géja-pole. Uvnitř je to zajímavější, ale zase jen pro odborníky. Laikům to nic neřekne.“

„Proč jich muselo být právě osm?“ zeptal se Harry.

„Tak jsem to spočítal,“ pokrčil rameny Pavel. „Na planetu jich stačí pět, na Agríše osm. Víc jich zatím nepotřebujeme. Těch osm lodí dokáže strašlivé věci. Montujeme sice další, ale spíš abychom měli nějakou rezervu.“

V té chvíli ještě netušil, že ani dvanáct těchto křižníků mu v blízké budoucnosti nebude stačit. Nikdy v životě by ho ani nenapadlo, že se těmi křehkými stroji, byť vyzbrojenými neskutečně mohutnými generátory nepozemské síly, postaví na odpor vybuchující supernově a bude ji nějakou dobu zadržovat v její rozpínavosti, aby zachránil Galaktické společenství i sebe před zkázou mnohem strašnější, než jakou představuje ohnivá smršť vzniklá při výbuchu sebevětší obří hvězdy...

„Kdo je řídil?“ zajímalo Yl-lu.

„Pilotů máme dost,“ usmál se Pavel. „Každé dítě tady může řídit kterékoliv letadlo.“

„I náš Gurroa?“ vyjekla Yl-la.

„Ten je přece nejstarší ze všech dětí,“ ujistil ji Pavel. „Když to chceš vědět, Pavlína řídila další a taky Gají. Jen Gompa v těch velkých lodích nebyla, máme tu přece jen i pár starších dětí... Já jsem ovšem pilotoval také.“

Z budovy vyběhlo asi sedmileté děvčátko. Harry na ně hned zamířil svou kameru. Yl-la vzdychla překvapením. Tohle děvče bylo čistě pozemského, evropského typu. Mělo dlouhé, světle hnědé rozčuchané vlasy, kulatý pihovatý obličej, pozemský nosík a tmavé, ale jinak také docela pozemské oči. Oblečené bylo do červených kytičkových šatiček s bílými punčoškami a červenými botkami.

„Tady máme Gerdu!“ usmíval se Pavel. „Gerda je náš pilot číslo tři, starší než ona jsou jenom Gurroa a Pavlína.“

„Dobrý den, vítám vás na planetě Gurr,“ řekla Gerda. Pak Harrymu i Yl-le způsobně podala ruku.

„Máš se tu dobře?“ zeptal se jí ihned Harry.

„Jako všichni,“ usmála se dívka trochu záhadným úsměvem Mony Lisy. „Tady je nám fajn!“

„Po mámě se ti nestýská?“ chtěla vědět Yl-la.

„Já nemám mámu!“ zamračila se rázem Gerda. „O takovou, co mě porodila, nestojím.“

„Tohle bys neměla říkat,“ opravovala ji Yl-la. „Vždyť ti přece musela dát život!“

Děvčátko na to neodpovědělo. Vzдорovitě mlčelo.

„Gerda to říkat může!“ vmísila se do řeči Pavlína, která dosud mlčela, tak jako ostatní Ligaidovy děti. V jejím hlase byla najednou tak nedětská tvrdost, až se po ní Yl-la káravě podívala. Ale Pavlína se ani matčiným pohledem nedala vyvést z míry a klidně větu dokončila: „Gerda je totiž to uškrcené mimino z popelnice. Její původní máma jí život dala a hned zase vzala - za co jí má být vděčná? Gerda ji teď při každém výročí létá na Zem strašit, jak jí kdysi slíbila. Sliby se přece mají plnit, ne? Vždycky Gerdě pomalujeme obličej, aby vypadala strašidelněji - obvykle do modrozelená. Překazili jsme její bývalé mámě už čtyři známosti! To se přece nedělá, vraždit malá miminka!“

„Proboha!“ vytřeštila oči Yl-la, ale i ostřílený reportér Harry vypadal na několik okamžiků jako sežehlý mrazem.

„Mohla bych říkat mámo tobě?“ zeptala se Gerda tiše.

A podívala se na Yl-lu tak vyčkávavě - a s nadějí...

„Můžeš, holčičko nešťastná,“ rozbřečela se Yl-la a vzala dítě do náruče. „To víš, že můžeš...“

„To bys měla za chvíli dětí!“ řekl Pavel. „Už teď jich tady je kolem osmdesáti, ale pořád přibývají další!“

„Tak jich budu mít třeba sto!“ řekla Yl-la. „A co ty? Ty jim už přece děláš tátu už dávno, je to tak?“

„Jak se to vezme,“ zabručel Pavel. „Já musím, nemám jinou možnost. U tebe je to jiné.“

„Pamatuješ si ještě, jak jsme si slibovali, že budeme všechno snášet spolu, dobré i zlé?“ řekla vyčítavě.

„Pamatuji,“ přikývl.

„Měl jsi mi říci i o těch dětech,“ řekla Yl-la. „Když jsi jejich táta, jsem já jejich máma. Neodporuj, veškerá diskuse se zamítá!“

„V tom případě by bylo lepší, kdyby ses přestěhovala sem k nám,“ řekl Pavel. „Mohu ti odsud zařídit spojení na Aiguru stejně jako z Ylliny.“

„Beru tě za slovo!“ řekla Yl-la rychle.

„My už to tu pro tebe máme zařízené, mami,“ výskl Gurroa. „Pojď se podívat, kde budeš bydlet!“

„My už jsme tě sem opravdu chtěli vzít,“ lísala se k mámě malá Gompa.

„Máš tu i stejné počítače, jako doma ve Staré pevnosti,“ přidala se Gají s roztomilým úsměvem.

„A na Yllinu ti pro nějaké ovoce vždycky rádi skočíme,“ slibovala Pavlína. „Stromy jsou zatím jediné, co nám pořád chybí. Nestačily vyrůst - natož aby dávaly ovoce...“

GURR - planeta dětí

V hlavní budově sídliště se sešlo veškeré obyvatelstvo planety Gurr.

Největší místností tu byla jídelna. Tady se shromáždilo všech osmdesát pět dětí, Pavel, Yl-la i Harry Ross, který ovšem musel být při tom.

Podávala se večeře. Část obyvatelstva dostávala svůj obvyklý přírůstek mléka, odrostlejší batolata kaši. Pro starší (a pro dospělé) „kuchyňská služba“ navařila guláš s chlebem, o němž Yl-la prohlásila, že chutná přesně stejně, jako kdyby to vařil Pavel osobně, čili - hrůza. Harry si jen přejížděl rukou přes čelo, když viděl, jak bezzubá miminka už způsobně sama sedí u stolu a pije z hrnečků, jak si batolata, která by se měla teprve začínat stavět na vlastní nožičky, nosí talíře a jedí spolu s těmi většími. Ani nejmenší děti neměly žádné plenky - zřejmě je ani nepotřebovaly.

Ruch u velikých kotlů s gulášem a kaší byl také nezvyklý. Tři starší děti nabíraly porce do talířů, misek a hrníčků, několik ostatních je roznášelo. Tak sebranou partu číšníků Harry neviděl ani v noblesním hotelu. Občas některé z dětí roznášení přerušilo, posadilo se a pustilo se do své porce, zatímco jiné se současně zdvihlo a přidalo se k číšníkům. Děti se určitě musely domlouvat - neotevřely však přitom ani ústa. Občas to působilo strašidelně i na toho, kdo věděl, že za to může telepatie.

Naštěstí byly na závěr výborné koláče s yllinským ovocem. Po těch se samozřejmě jen zaprášilo.

„Tak mládeži,“ začala Yl-la, když viděla, že děti dojedly (všechny skoro ve stejný okamžik). „Když už mám s vámi na téhle kyselé planetě vydržet, budeme si muset něco dojednat. Jak vidím, sami byste tu strašně zpustli, ačkoli uznávám, že se snažíte. Ode dneška se ujímám kuchyně, než vás naučím jak se správně vaří. Ale jestli mě opravdu chcete, budete mi tu všichni bez rozdílu říkat maminko, platí?“

Následoval hromadný souhlas.

„Teď ještě bude potřeba, abych si sem přestěhovala, co mám na

Yllině,“ řekla Yl-la.

V jídelně se několikrát ostře zablýsklo. Deset - možná patnáct míst u stolů bylo najednou prázdných. Harry si rázem vzpomněl, jak se přesně takovým způsobem objevil a zmizel malý Gurroa v Radě Společenství. Podíval se - a ovšem, jeho židle byla rovněž prázdná.

„Co to bylo?“ vyhrkla Yl-la, kterou to vyvedlo z míry.

„Pár dobrovolníků ti odletělo pro věci,“ usmál se Pavel. „Nech je, na to jsme se už dlouho těšili!“

„Tohle bylo to létání bez vjosuzgu?“ zeptal se Harry. „Na jakou vzdálenost to funguje?“

„Doposud to nehrálo roli,“ řekl Pavel. „Například - odtud na Yl-linu je mnohem dál, než pět tisíc světelných let, ale jak říkám, není to rozhodující. Zatím jsem se s tím podíval pouze do tří dalších galaxií a nejdále jsem byl tři miliony světelných let. Tam teprve začaly vážnější problémy, ale teď jsem neměl čas se tomu věnovat. V naší Galaxii je pořád co dělat, proč bych se měl toulat dál?“

„Jestli jsem dobře pochopil, tahle planeta je daleko mimo oblast Společenství?“ zeptal se Harry.

„Ano - ale její polohu se teď nedozvíš,“ řekl Pavel. „Já nechci, aby nám sem začaly létat výpravy turistů.“

„Něco jsem se už dozvěděl,“ usmál se Harry. „Třeba těch pět tisíc světelných let.“

„Neřekl jsem pět tisíc, ale více než pět tisíc,“ usmál se Pavel. „To také může znamenat větší část Galaxie - a to je pořádně velký prostor! Hvězdy tu vidět nejsou, ofotit oblohu si nemůžeš, na to je tu pořád dost mraků. A kromě toho její současná poloha asi není trvalá. Zdejší hvězda se mi nějak nelíbí, občas se otřásá, vystřelují z ní velké protuberance, nevypadá to zdravě. Asi se přestěhujeme jinam, pochopitelně s celou planetou. Kdyby přenášení planet nebylo tak náročné na energii, možná bychom to už dávno udělali. Jenomže Agriši nás stáli moc energie, jsme teď na minimálních rezervách.“

Teprve mnohem později vydala civilizace Gurroa pro vědce Galaktického společenství vědecký elaborát, ve kterém velice podrobně popisovala vlastnosti hvězd a také příznaky, podle kterých bylo možné včas rozpoznat, kdy se nestabilní hvězda chystá vybuchnout a změnit v supernovu.

Oscilace nebo náhlé změny v povrchových vrstvách byly tím nej důležitějším příznakem, signalizujícím akutní nebezpečí.

Bohužel - tenkrát neměla mladá civilizace Gurroa dostatek zkušeností a umístila svou planetu poblíž nebezpečné hvězdy, netušíc, co to pro ni bude jednou znamenat.

Dveřmi najednou vběhla skupinka dětí.

„Všechno máš tady, maminko,“ řekly sborově.

„Děkuji,“ kývla hlavou vážně.

„Pojď si to hned prohlédnout, mami,“ prosila ji Gerda.

„Ale půjdou tam jenom tři,“ rozhodl Pavel. „Gurroa, Gerda a Pavlína. To snad bude stačit.“

„A co ty?“ podívala se tázavě Yl-la.

„Nenechám tu přece hosta jen s batolaty,“ řekl Pavel.

„Dobře - ale ať mi nikam neutečete!“ pohrozila Yl-la. Pak se dala odvést vybranou trojicí. Také ostatní děti se po jejím odchodu rozprchly jako když střelí do vrabců. V minutě tu zůstala jen šestice, která se pustila do hory nádobí.

„Kam všichni zmizeli?“ zeptal se Harry.

„Každý má svou práci,“ odpověděl Pavel.

„A co ta mimina? Ta snad nepracují!“

„Mimina mohou pracovat docela dobře,“ řekl Pavel. „Ted’ už jsou všechna u počítačů.“

„Probůh!“ zavrtil hlavou Harry.

„Každý tu dělá, na co stačí,“ řekl Pavel.

„Mimina že stačí na počítače?!?“ skoro vykřikl Harry.

„Když i šestileté děti řídí kosmické křižníky?“ nedal se Pavel. „Já vím, děti by neměly pracovat - a už vůbec ne tak usilovně jako tyto. Ale věř mi - ono je to baví!“

„A kdy spí - třeba ta mimina?“

„Malé děti musí pochopitelně spát více než ostatní, ale to se přece dá snadno zařídit,“ usmál se Pavel. „Mimina si zchrupnou, kdykoliv se jim zachce. Každé má postýlku vedle počítače a ten na ně počká, je trpělivější než my lidé.“

„Zajímalo by mě ještě, co jsi vlastně udělal s Agriši?“ zeptal se Harry. „Nějak jsme to zamluvili...“

„Cožpak jsem to neřekl na Velké radě?“ podivil se Pavel.

„Tam jsi snad nebyl ty, ale tvůj kluk, Gurroa,“ připomněl mu Harry.

„To je totéž,“ řekl Pavel. „Víš, může ti být úplně jedno, s kým z naší civilizace jednáš. Poradím ti: mysli si, že se já sám vždycky přestěhuji právě do toho dítěte, které před tebou stojí. Každé s tebou bude hovořit naprosto stejně jako já a co řekneš komukoliv, to jako bys řekl mně osobně. Snad s jednou odlišností: když budeš mluvit s dívkou, která patří do mé civilizace, budu s tebou hovořit, jako bych byl dívka. Vypozoroval jsem už, že většině lidí vadí, když na ně děvče mluví v mužském rodě. Já občas musím jednat spíš tak, jak by na mém místě jednal obyčejný člověk - jinak to vypadá příliš nepřírozeně a lidé ke mně cítí neuvědomělý odpor. Jen proto občas na svoje děti i promluví - ačkoliv je to vlastně holý nesmysl, protože mluvím jenom sám k sobě.

Ale k těm Agříšům: všechny jejich lodi jsou teď v jednom houfu a radí se. Já musím počkat, až jak se dohodnou.“

„Doufám, že je to dost daleko od planet Společenství!“ řekl Harry obezřetně.

„Nestrachuj se!“ mávl rukou Pavel. „Je to daleko nejen od Společenství, ale od všech hvězd. Přenesl jsem je úplně mimo Galaxii. Oni teď kolem sebe nevidí vůbec žádné hvězdy. Vidí jen blízké i vzdálené galaxie. Nejbližší, naše, jim září asi tak jako nám na Zemi měsíční úplněk.“

„Co tam budou dělat?“ podivil se Harry.

„Budou se radit,“ pokrčil rameny Pavel. „Nemají šanci podnikat cokoli jiného. Od nejbližší hvězdy je dělí víc než pětatřicet tisíc světelných let, to se bez nadprostoru nedá přeletět. Dal jsem jim ultimátum, ale neurčil jsem jim ani, kdy se mají vzdát. To je teď jejich věc. Vysvětlil jsem jim jejich situaci, nejsou tak primitivní, aby ji nepochopili. Je jim jasné, že si s nimi mohou hrát jako kočka s myší, až na to, že myš má větší naději, že kočce uteče.“

„Sleduješ je?“ zeptal se Harry.

„Moje loď je od nich asi deset světelných minut,“ přikývl Pavel. „Je to dál než je Země od Slunce, ale s dalekohledy je to ještě rozumná vzdálenost, zvláště když kolem nich není žádný objekt vyzařující rušivé světlo. Svěřil jsem to čtyřem půlročním miminům ve dvou letadlech. Úplně stačí, když jedno hlídá, ostatní mohou spát nebo jíst. Čtyřleté děti by možná stačily dvě, pozorování Agříšů není složitá

práce, ale mimin mám víc a na tohle se hodí nejlépe.“

„Deset tisíc bitevních lodí Agríšů necháváš hlídat čtyřmi bezmocnými miminky?“ chytil se Harry za hlavu.

„Osmdesát tisíc bitevních lodí - přidal jsem k nim zatím šest dalších flotil, tak jak jsem je objevil,“ řekl Pavel. „Nemířily do oblasti Galaktického společenství, ale i jinde v Galaxii by mohly natropit pořádnou paseku. A o moje mimina se neboj, vždyť ti říkám, že na to stačí. Celá Velká flotila je pomocí dalekohledů krásně vidět, na tom nemají co zkazit, je to jediný objekt široko daleko. Starší děcka mohou využít lépe.“

„No, říkej si co chceš, je to pořádně nezvyklé,“ zabručel Harry. „Takhle zneužívat malá, bezmocná miminka! Posílat je proti vražděním bitevním lodím...“

„To je snad mám nechat ležet v kočárku, aby jen sledovala nějaké krajky na okraji boudičky?“

„Bylo by to rozhodně přirozenější!“ opáčil Harry.

„Přirozenější?“ usmál se Pavel. „Pro obyčejné děti možná. Telepatické děti mají už jako mimina větší ambice. Mám přece spojení i s dětmi, které jejich mámy dosud vozí v kočárcích a dělají na ně jenom ťu ťu ťu, ňu ňu ňu. Neřekl bys, jaká je to pro ty děti otrava. Kdyby měly na dosah aspoň obrazovku a klávesnici počítače! Stejný problém mají i děti, které se ještě nenarodily. Mohou řešit něco z paměti, případně pomáhat analyzovat jiným. Naštěstí mají telepatické vidění, takže to není problém. Právě teď dvě z nich sledují Agríše - očima Burky, který se dívá přímo na obrazovky. Je to tak výhodné. Dokud jsem byl obyčejný člověk, dovedl jsem pořádně sledovat svýma očima vždycky jen jednu věc na kterou jsem se zaměřil. Lidské vidění je sice takové, že trochu sleduje i okrajové děje, ale když se jedněma očima dívá několik mozků, sledují současně více dějů - i když okrajové vidění už bývá méně ostré.“

„Neuvěřitelné!“ vydechl Harry. „Tobě pomáhají děti, které se ještě nenarodily?! Neuškodí jim to nějak?“

„Naopak, tím se jim nádherně vyvine mozek! Takové dítě se krátce po svém narození může pustit do odborného sporu třeba s profesorem vysoké školy. Kdo myslíš, že asi vyluštil řeč Agríšů? Mimina, příteli, moje mimina! Já sám jsem se hned od začátku musel zabývat montáží křížníků, to bylo důležitější než řeč, navíc pořádně složitá. Na rozluštění agríšské řeči jsem nasadil osmadvacet mimin - deset z

nich bylo přitom bez počítačů, šlo o děti, které žijí u svých vlastních matek.“

„Tvoje žena mi už říkala, že vaše děti mluvily hned poté, co přišly na svět,“ přikývl Harry.

„Vidíš - a přitom předem věděla, že naše děti nebudou jen tak obyčejné,“ řekl Pavel s úsměvem. „Ted' si představ, jak by reagovaly ostatní matky, kdyby jejich sotva narozené děti začaly mluvit! Mohl bych, kromě řeči Bar umím zatím čtyřicet jazyků ze všech různých planet. Přitom musím nějak zaměstnat i děti ponechané matkám, nebo obecně vlastním rodičům. Právě tyto děti jsou na tom hůř než vykoupené. Malé miminko přece nemůže na mámu promluvit a žádat ji, aby mu půjčila počítač. Ta by z toho mohla omdlít; rozhodně by nepochopila k čemu to její mimino může potřebovat.“

„A co vlastně ta mimina na počítačích dělají? Vyluštila jazyk Agríšu, vím - jímá mě hrůza, že mimina předběhla celé týmy vědců, ale čím se zabývají ted'?“

„To bych ti těžko vysvětloval,“ pokrčil rameny Pavel. „Tvoje znalosti vyšší matematiky si dovedu představit, je mi tedy jasné, že bys to nepochopil.“

„To mi chceš tvrdit, že tady i malá mimina ovládají vyšší matematiku?“ zhrozil se Harry.

„Bez toho se nedá pochopit ani teorie mimoprostoru, ani teorie géja-polí,“ usmál se Pavel. „Ale nejde jen o vyšší matematiku, ale i o fyziku, chemii, astronomii - jak myslíš, že bych jinak mohl přemísťovat a upravovat planety? Kdybys viděl, jak vypadala tahle Gurr, než jsme ji vzali do parády! Zmrzlá jako kus ledu, průměrná teplota minus sto osmdesát stupňů, místy tu byla i jezera tekutého vzduchu. Bardžané ji kdysi dávno objevili, ale postavili tu jen stanici vjosuzgu, vystřídali posádku svého průzkumného hvězdoletu a odletěli dál do vesmíru. Pak tady podle svého zvyku uvedli do chodu ještě druhou stanici, aby nebyl ztracen opěrný bod, kdyby potkalo neštěstí hvězdolet, letící dál ke hvězdám. Nějakou dobu tu žily jen osádky těchto dvou stanic. Hvězdolet ovšem doletěl k cíli, objevil tam mnohem lepší planetu - byla to Zumga, dnes osídlená lidmi z Bardžá - a na tuhle ztracenou vartu se začalo zapomínat. Jako opěrný bod ztratila význam, jako technická planeta byla příliš studená a nepoužitelná. Pak tu prý došlo k několika nehodám - snad tu dokonce zmrzlo pár lidí. Bardžané je sice oživil, ale nikoho by nebavilo dělat to příliš často. Správa mimo-

prostorové dopravy nakonec posádky stanic stáhla domů a planetu opustila. My jsme si ji přesunuli k této hvězdě, což samo o sobě znamenalo přesun mimoprostorem přes pár tisíc světelných let a nechtěj vědět, co nás to stálo energie v podobě B-paliva. Jenže jsme si ji přitom mnohem lépe umístili. Každá hvězda má kolem sebe tři pásma. Nejblíže je pásmo horké, kde jsou planety vyprahlé, rozpálené, jako třeba ve Sluneční soustavě Merkur a Venuše. Daleko od hvězdy je naopak pásmo studené, kde je všechno zmrzlé - u Slunce je to už Mars a čím dál, tím hůř, Pluto je už jen kus ledu. Mezi těmito dvěma extrémny je pásmo života. Jenom v něm může na planetách vzniknout život - nebo se tam udržet. Tato tři pásma jsou u různých hvězd různě rozsáhlá - podle jejich svítivosti, struktury spektra a tak podobně, to snad víš. Podle toho potom trvá rok na planetě kratší nebo naopak delší dobu, což přináší problémy, když musíme navzájem synchronizovat planety s různým letopočtem. Když jsme tedy přemístili planetu k jiné hvězdě, dali jsme si ji navíc do pásma života.“

„A byl na téhle planetě život aspoň někdy předtím, než zmrzla?“ zeptal se zvědavě Harry.

„Nikdy,“ řekl Pavel. „Planetu jsme přemísťovali dvakrát. Nejprve k této hvězdě, ale do horkého pásma. Když roztála jezera kapalné atmosféry a ledy, trochu jsme si ji poodtáhli dál. Pak jsme tu upravili vzduch, aby se dal dýchat. Na Zemi a ostatních obyvatelných planetách se o to starají rostliny. Tady by jim to trvalo tisíce let, my jsme ten proces poněkud zkrátily. Museli jsme sehnat půdu - přiznávám, že jsme si ji vzali na jiných planetách, ale ne s povrchu, kde by planetám vznikla škoda, nýbrž z hlubinných mořských usazenin, kde už bahno začíná kamenět. Pak jsme dovezli rostliny a když se planeta konečně zazelenala, vysadily jsme tu i živočichy.“

„Jak jste si vybírali, které druhy dovezete?“ zajímal se Harry. „Nemuseli jste brát ohledy na původní formy života, mohlo to být jednodušší, ne?“

„Bylo, to nepopírám,“ přiznal Pavel. „Ale dovézt jsme sem museli více než osm tisíc druhů, než se tu vytvořila aspoň nějaká biologická rovnováha. Od bakterií po krávy. Ale není to jednoduché. Ani teď není ta rovnováha dokonalá, pořád tu musíme něco regulovat. Občas se nám něco přemnoží - nedávno to byli králíci, sežrali veškerou travu - vyhynuli pak hlady a travu jsme museli vysadit znovu. Půda byla aspoň pořádně pohnojená, ale nakonec jsme byli rádi, že to tu vypada-

lo jako na Fosonbi před kolonizací. Příroda všechno řeší jinak než bychom chtěli. Většinou katastroficky.“

„Vidíš to nějak černě,“ řekl Harry.

„Na všech planetách zatím vedli tyto kolonizace biologové z Bardžá,“ ztišil hlas Pavel. „Ti pomáhali ostatním, vždyť mají s kolonizováním jiných planet zkušenosti celých desítek tisíc let. Samozřejmě i oni udělali chyby, ale dovedli se z nich poučit už před kdovíkolika tisíci léty. Já začínám úplně od začátků a není, kdo by mi poradil.“

„Bardžané by ti přece pomohli - a rádi!“ řekl Harry.

„Tím si nejsem tak jist. Myslíš, že by někdo dobrovolně odešel na planetu, o které neví, kde se nachází?“

„Tak proč její polohu nezveřejníš?“ naléhal Harry.

„Protože civilizaci Gurroa v současné době tvoří jen něco přes osmdesát dětí. Tak malé společenství je velice snadno zranitelné.“

„Blázníš? Když jste zlikvidovali i Agříše během jediného dne, vy že byste se měli něčeho obávat?“

„Představ si jedno atomové torpédo Sylva, odeslané sem do naší stanice, nastavené tak, aby tu vybuchlo. To by okamžitě udělalo tečku za celou civilizací Gurroa,“ řekl Pavel tiše. „Nebo alespoň za její většinou částí.“

„To ovšem předpokládáš několik krajně nepravděpodobných věcí najednou,“ řekl Harry.

„Schválně - přijdeš aspoň na polovinu z nich?“ nadhodil Pavel. „Ale začínáme tu teď hovořit - zatím čistě teoreticky - o věcech, které bych si opravdu nerad přečetl v časopise s nákladem více než dvanácti miliard výtisků!“

„Považuješ mě za dostatečně inteligentního, abych věděl co uveřejnit a co ne? Jestli ano, můžeme snad pokračovat,“ ohradil se Harry.

„No - dejme tomu, že jsi to ty...“

„Tak předně - předpokládáš, že někdo bude mít možnost zneužít atomové Sylvy. To je nesmysl.“

„Sylvy jsem uvedl jen jako příklad,“ řekl Pavel klidně. „Jsou i vraždnější zbraně, méně nápadné a dostupnější. Lidé jsou velmi vynalézaví. Přitom ani vysoká inteligence ještě nezaručuje dostatečnou úroveň morálky. Agříši také nejsou primitivové, přesto dokázali vyvraždit přes padesát milionů Kelénců a vyvraždili by jich mnohem víc, kdyby Společenství na poslední chvíli nezajistilo jejich evakuaci.“

„Dobře,“ přikývl Harry. „Slibuji ti, že si dám pozor, abych něco

nepředloženého neuveřejnil. Není-li to otázka inteligence, pak ti mohu dát jediné čestné slovo a bude na tobě, budeš-li mi věřit, nebo ne.“

„O tobě vím, že jsi dostal od Strážců informace podobného druhu, ale že jsi je vzápětí vymazal,“ řekl Pavel. „Tím jsi mě přesvědčil víc než čestným slovem.“

„Děkuji za důvěru. Ale co by mohlo být účinnější než tak nesmírně ničivé zbraně, jako jsou Sylvy?“

„Pamatuješ se snad na poslední Svatou válku na Zemi?“

„Vždyť to nebylo tak dávno! Aha - ty myslíš, že když dva lidé s agisary zlikvidovali celou armádu po zuby ozbrojenou fotometry, že by něco podobného mohlo zničit tvoji osadu?“

„Tady by úplně stačil agisar jediný,“ přikývl Pavel.

„To ale předpokládáš existenci člověka s agisarem, který je tak bezcitný, že by vraždil děti!“

„Ano, jeden by stačil,“ souhlasil Pavel.

„Promiň mi, ale já to považuji za nesmysl,“ vrtěl hlavou Harry. „Kdo by dnes zabíjel děti? A co Strážci?“

„Gerdu její vlastní matka uškrtila a vhodila do popelnice - a není to tak dávno, pouhých sedm let! Takoví lidé jsou na Zemi i dnes, nemysli si. Strážci se o tom nedozvěděli, ta by vyvázla zcela bez trestu - kdyby neměla smůlu, že právě její dítě bylo telepat, takže jsem hned věděl, co se s ním děje - a kdyby mi pak ostatní děti telepaticky nepomohly to ubohé mimino oživit.“

„To musela být psychopatka či co! Bardžané přece říkají: když někdo umí zacházet s agisarem, nemůže být špatný!“

„Tohle přísloví platí na planetě Bardžá, kde jsou dobří všichni. Nemusí však platit na Zemi! Bardžané už se svými představami narážili vícekrát - naposledy třeba u Agríšů. Na Zemi je dost lidí s agisary, může jej vlastnit i potenciální vrah. Pravda, Bardžané by toho nebyli schopní, ale lidé ze Země? Za ty nemůžeš dát ruku do ohně.“

„Dobře - dejme tomu, že jsou na Zemi dosud lidé, schopní vraždit malé děti. Ale musí mít snad nějaký motiv! I krkavčí matka Gerdy jistě měla nějaký důvod, proč dítě nechtěla!“

„Což o to, motiv snad měla,“ povzdychl si Pavel. „Podle mě nic neospravedlní vraždu dítěte, ale někteří lidé takhle neuvažují. Bohužel jsou na světě pořád i takoví.“

„Ty víš o někom, kdo by chtěl zničit tvou civilizaci dětí a měl k tomu nějaký důvod?“ podíval se Harry tázavě.

„Nevím nic konkrétního, vím jen, že někde ve Společenství existuje někdo, kdo splňuje většinu tvých nepravděpodobných podmínek,“ řekl tiše Pavel. „Někdo, kdo má agisar, umí s ním zacházet, ale komu svědomí vůbec nepřekáží škodit i malým, dokonce nenarozeným dětem. Nevím sice, jaký může mít motiv, celá moje telepatická síť k němu cítí jen takový neuvědomělý odpor, snad předtuchu, snad něco logicky zdůvodnitelného, co nemám dosud pojmenované. Já prostě vím, že nám odněkud hrozí nebezpečí; mnohem horší, než všechny flotily Agrišů.“

„Je to někdo ze Země?“ zeptal se Harry přímo.

„Myslím si to, ale jestli je ze Země, to opravdu nevím.“

„Tak jak můžeš vědět, jestli existuje nebo ne?“

„Já to přece najisto nevím,“ řekl Pavel klidně. „Já mám jen takové tušení. Tušení mě kdysi vedlo k objevu vedlejších efektů géja-pole, což pak znamenalo zajímavé možnosti - jako přemísťování planet a třeba i rychlý konec války s Agriši. Tušení je vůbec zajímavý jev. Probíhá úplně mimo moje vědomí - a přitom bývá podivuhodně přesné. Když jsem býval obyčejný člověk, nikdy jsem tak ostré tušení neměl, ač vím o několika případech, kdy je měli jiní. Není to jev vyvolaný telepatii - snad je koncentrováním vůle trochu lépe zaostřené. Když už to ale funguje, nemohu si dovolit něco takového přehlížet. Jde o životy - a nejen o ty moje!“

„Tušení... v tom ti asi neporadím,“ zamyslel se Harry.

„Asi to ještě necháme uzrát,“ obrátil Pavel. „Tohle je zatím příliš neurčitá záležitost.“

„Možná,“ řekl Harry. Pak se na chvíli zamyslel. Pavel ho pozoroval, ale ani mrknutím oka ho nerušil.

„Jestli to dobře chápu, k tobě se kromě tvých vlastních připojují samé cizí děti,“ řekl Harry po chvíli. „Je tady ovšem podmínka, že musí být nějakým způsobem mutované. Pokud se jedná o výsledky pokusů nějakého šíleného doktora, budiž, to by bylo věrohodné. Ale jak to bude s dětmi těch dětí?“

„Vím jen to, že telepatický orgán je dědičný, takže děti mých dětí, až ovšem vyrostou a bude to možné, se opět ke mně připojí, nejspíš také ještě před narozením. Tak by to mohlo pokračovat dál.“

„Pak by se tvoje civilizace rozrůstala neomezeně - ale na úkor nás, obyčejných lidí!“ zachvěl se Harry.

„Toho se nemusíš obávat,“ usmál se Pavel. „Uvědom si, že

všechny ty mutace jsou dílem jediného člověka. Jeden člověk může zmutovat nanejvýš několik tisíc lidí, což nebude hrát roli ani v planetárním měřítku.“

„Ale co potom? Děti tvých dětí budou přece rovněž takové. A budou tuto odchylku šířit geometrickou řadou, až nezůstane jediný člověk, který by nebyl tvojí součástí.“

„Nech to na mně,“ usmál se Pavel. „Taková odchylka by se šířila jako nákaza - kdyby se šířila nahodile. Jenže já něco takového nedopustím. Já přece přesně vím, které děti jsou moji mutanti. A postarám se, aby se moje civilizace držela v rozumných mezích. Až se mi přestanou rodit děti mutovaných rodičů, budu si muset další pořizovat už jen mezi členy své civilizace. To nebude obtížné, většina mých dětí není spolu pokrevně příbuzná a do mutace je rovněž zahrnuta genetická snášenlivost všech lidských typů - bardžanského, pozemského i aigurského. Dostal jsem sice do vínku příšerný genetický základ - dobrá polovina mých dětí jsou totiž děti různých pasáků a prostitutek - ale já už si dám pozor, abych příliš nezdegeneroval. Snad si pořídím ještě jednu záložní planetu - a tím nejspíš skončím. Nebudu lidem v naší oblasti Galaxie zabírat mnoho místa.“

„Ale - kdybys chtěl, pak bys přece mohl...“

„Teoreticky ano,“ přikývl Pavel. „Kdybych se zbláznil, mohl bych se rozmnožit tak, že bych během několika generací byl na všech humanoidních planetách v drtivé převaze. Pak už by každé další dítě bylo moje a individuální člověk by brzy vymizel z celého vesmíru. Jenomže - pak bych v celém tomhle vesmíru zůstal sám! Dovedeš si to vůbec představit?“

„Jaký je vlastně tvůj vztah ke Společenství?“ zeptal se Harry zdánlivě bez souvislosti.

„Já se k němu přece pořád počítám,“ řekl Pavel. „Cítím se jeho součástí jako všichni lidé.“

„Ale připojit ses nechtěl!“

„Ano, nechtěl jsem formálně připojit planetu Gurr,“ řekl Pavel. „Ale už jsem ti řekl, nepřineslo by to nic dobrého. Co bych dělal třeba ve Velké radě? Vždyť já nemám ani těch požadovaných sto zástupců!“

„Tobě by jistě Rada udělila výjimku,“ řekl Harry. „Vždyť by nemělo smysl, abys posílal do Rady sto dětí, když opravdu stačí jedno!“

„A ty myslíš, že já tu výjimku nedostanu, když se některé moje

dítě, třeba malý Gurroa, objeví znenadání v Radě?“

„Máš pravdu, toho už každý respektuje,“ připustil Harry.

„Já jsem totiž takovou situaci zažil,“ řekl Pavel. „Na Aiguře, krátce po svržení císaře Šimara, tamějšího diktátora a samovládce. Tam také kdejakou mou radu prohlásili zákonem, aniž by o ní vůbec přemýšleli! Já jsem jim pak nemohl radit jinak, než že jsem se vždyc-ky dohodl s některým poslancem, aby přednesl můj návrh místo mne. Jen pak o něm přemýšleli, třeba se o něj pohádali, ale přijali jen to, co se jim zdálo dobré. Uvaž, tenkrát jsem byl jenom obyčejný pozemský kluk, neměl jsem ani žádné velké vzdělání. Proti lidem Aigury jsem měl jedinou výhodu, že jsem se narodil v lepší společnosti, než jaká byla v té době u nich.“

„A teď nejsi obyčejný člověk?“ vyjel si na něho naježeně Harry. Jakkoliv byl Američanem a sám někdy ostatní bytosti trochu přezíral, rozdělování lidí na nadlidi a ty méněcenné vyvolávalo u většiny pozemšťanů hluboký odpor.

Jenomže Harry se hned zarazil. Uvědomil si, že před ním tentokrát opravdu nestojí žádný obyčejný člověk, ale součást něčeho většího. Vypadá sice obyčejně, ale přitom - ne, tohle už není člověk v tom smyslu jak jej známe, bušilo mu v hlavě jako kladivem. Tohle je strašlivá bytost! Má s námi lidmi společný původ, snad i vnější podobu a některé citové vazby, ale uvnitř se skrývá - co vlastně? Je zatím slabá, tvoří ji jen mimina. Je to vlastně dítě, ovšem dítě, které podle své libosti přesouvá planety! Může být ještě něco mocnějšího?

A hlavně - dá se jí věřit? Můžeme doufat, že její původně lidský základ zapůsobí, že se k ostatním lidem bude chovat přátelsky? Skutečně se bude držet stranou, jak říká dnes? I kdyby tomu bylo tak, budou mít lidé brzy vedle sebe bytost nesmírné síly.

Bylo by ovšem strašné, kdyby taková síla nebyla dobrá!

Naštěstí se zdá, že právě tenhle člověk je dobrák a s ním i celá jeho podivná civilizace.

„Promiň,“ pokračoval proto omluvným tónem. „Já už vím, že obyčejný člověk nejsi. Jsi aspoň pořád ještě - člověk?“

Řekl to samozřejmě v očekávání, že se Pavel s určitostí ke svému člověčenství přihlásí.

„Trochu jsem, trochu ne,“ řekl však pomalu Pavel. „Jsem teď přece jen dost zvláštní bytost. Pořád se cítím jako ten původní Pavel Ligaid, který stojí před tebou, ale vím také to, že normální člověk

nejsem. Podívejme se na to střízlivě: Mám spoustu možností, které jsem dříve neměl. Například - už několik let vůbec nespím. Totiž, jednotlivé moje části pořád spánek potřebují, mimina dokonce prospí více času než kolik mohou být vzhůru, ale jako celek neustále bdím. Mám nesmírně ostrou paměť, pamatuji si neobyčejně jasně a přesně všechno, co se kdy v mém životě stalo. Nejen to, co jsem prožil jako složitá bytost! Zpočátku jsem si toho ani nepovšiml, ale pak jsem si jednoho dne trochu zavzpomínal a přitom jsem udiveně zjistil, že mám v hlavě všechno od doby, kdy jsem byl malým kojencem. Nepamatuji si snad jen na okamžik svého narození. Teď si k tomu pamatuji i vše, co se kdy stalo kterémukoliv mému dítěti. U těch si pamatuji i co se s nimi dělo dlouho předtím, než se narodily! Přitom nemám všechno promícháno dohromady, dobře rozlišuji, kterému mému dítěti se co stalo! Pamatuji si přesně všechno, co do okamžiku své smrti prožily děti, dnes už mrtvé. Snadno se učím a nic z nových vědomostí se mi neztrácí. Kdybys věděl, kolik čísel si třeba pamatuji! Předtím jsem občas zapomínal obličej. Dnes rozeznám každou tvář, kterou jsem kdy v životě viděl!

A pak je tady možnost současného konání. Teď se například bavím tady s tebou, současně provádím po našem novém bytě Yl-lu, mnoho mých dětí letí v kosmu a sleduje Agríše, právě zkouším vyjednávat s jedním jejich hlídkovým letounem; mám děti skoro všude, nejen na Gurru, ale i na Zemi, na Bardžá, na Aiguře, v kosmu... Telepatie je úžasná, nic takového jsem si nedokázal ani představit, dokud jsem se nestal telepatem. Ale tím jsem se nestal ze své vůle. Jsem výtvorem jednoho pozemského génia, který telepatický orgán vymyslel a který mi ho v hlavě vytvořil. Pikantní na tom je, že ani se svými současnými možnostmi pořád nevím, kde ten génius žije a co právě dělá. Já se o jeho činnosti dovídám teprve s takovým zpožděním, že nemá smysl použít ani uxiony.“

„No - nevím,“ řekl Harry nerozhodně. „Mám už teď v hlavě takový zmatek, že opravdu nevím, co o tom napíšu a co si asi nechám na později, abych něco nepokazil.“

„Nechám to na tvé inteligenci - a morálce,“ řekl Pavel trochu unaveně.

„Vynasnažím se nezklamat tě,“ řekl stísněně Harry.

Chvilí oba mlčeli.

„Myslím, že bych ti dnes mohl poskytnout velice zajímavý mate-

riál pro tvůj časopis,“ změnil Pavel Ligaid téma hovoru. „Určitě by tě zajímalo, co vím o civilizaci Agríšťů, ne?“

„To se rozumí,“ ožil Harry. „Tak třeba - kde je právě teď původní planeta Keléné, kolonizovaná těmi bestiiemi.“

„Přemístil jsem ji i s nimi,“ řekl Pavel klidně. „Sice ne tak daleko jako flotily, ale také na tak pusté místo. Nejsou všechny hvězdy namáčkané jedna na druhé jako v Galaxii, kde žijeme my. Ve vesmíru jsou i osamělé hvězdy, mají kolem sebe i více než sto tisíc světelných let zcela pustého prostoru. Jednu takovou hvězdu jsem našel. Měla jedinou malou planetku umístěnou v horkém pásmu. K této hvězdě jsem přidal Keléné i s Agríši. Nehleďte ji, je příliš daleko. Nadprostorové lodě klasického typu, jaké používá třeba Galaktický průzkum, mám sice také; kromě nich mám i nadprostor Orfau, ten vědci Galaktického společenství neznají. Tam jsou podmínky pro dálkovou dopravu mnohem výhodnější, především je tam možnost rychlejšího pohybu. Mohl jsem se tedy odvážit mnohem dál než kdysi Evsejem. Jak říkám, byl jsem už více než tři milióny světelných let daleko. Myslím, že by to šlo i dál, ale musel bych si cestou postavit v prostoru synchronizační stanice. Ted' jsem ovšem tyto výzkumy přerušil a věnuji se Agríšťům. Ti jsou důležitější než putování mimo Galaxii. Bývalá Keléné je v pásmu života u osamělé hvězdy, takže se na ní dá žít, ale s veškerými lety do vesmíru mají Agríši konec. Kolem nich je obrovská propast, podsvětelné lodě ji nikdy nepřekonají. Ani nadprostorové lodě by to neměly jednoduché. Řekl bych, že je to mimo dolet klasických evsejových hvězdoletů.“

„Ty jim Keléné necháš?“ podivil se Harry.

„A co s nimi mám dělat?“ pokrčil rameny Pavel. „Já vím, ty bytosti ji získaly strašlivým způsobem, ale už jsou tam zabydlené. Mám je snad vyvraždit? To přece ne - ale když už si ji osídlily, ať ji mají! Vlastně se pro ně z té planety stalo dokonalé vězení! Nemají nejmenší šanci na útěk, myslím si dokonce, že když je ted' nechám na pokoji, bude to pro ně dostatečný trest.“

„A co ty další flotily? Ty také necháš tam co jsou?“

„To je jiná záležitost,“ zamračil se Pavel. „Posádky těch lodí nemají planetu, na níž by se dalo žít. Jejich lodi mají sice obrovskou zásobu energie, ale ne bezednou. Víím, že jim stále ubývají i zásoby potravin, vzduchu a vody. V místě kde jsou ted' by Agríši mohli vydržet pár staletí, ale rozhodně ne déle. Budou se muset vzdát, jinou

možnost nemají.“

„Proč tak složitě? Proč potřebuješ, aby se vzdali?“

„Protože musí uznat, že nejsou v právu. Na Keléné zůstali spíše civilisté. Přesun k izolované hvězdě přijali jakožto trest za vyvraždění Keléné. To víš, moc se jim nechtělo svou vinu uznat, ale já jim to řekl jasně. Kdyby si osídlovali pusté planety, nikdo by jim nic vyčítat nemohl. Vyvražďování jiných bytostí je však zločin a musí být nějak potrestán. Pro Agríše na Keléné bude trestem, že nebudou pokračovat v expanzi. Až jich bude tolik, kolik planeta uživí, budou si muset říci stop a přestat zvyšovat počet obyvatel. Ne že by nedokázali postavit jiné lodi - ale nebudou mít kam letět.“

„A flotily?“ opakoval Harry neodbytně.

„To je horší oříšek. Tam jsou především vojáci. Ti žádnou vinu uznat nechtějí. Musím počkat, až jim dojde, že jinou možnost než kapitulaci nemají. Pak teprv je přesunu s jejich loděmi k podobným izolovaným planetám, jako je teď Keléné. Ať si je osídlí - ale ať už na nich zůstanou.“

„To víš o tolika izolovaných hvězdách s planetami?“

„Izolovaných hvězd jsou miliony. A pokud nemají planety? Pro mě není problém k nim nějakou přemístit. Planet vhodné velikosti, ale třeba ledových, je ve vesmíru dost. Už jsem jich dal několik rozehrávat, dokonce jsem kvůli tomu odložil i plánované přemístění vlastní planety, Gurru. Má to zatím jednu nevýhodu. Oni musí uznat svou vinu. Domnívám se, že to je naprosto nutné. Pak budou moci žít a radovat se z toho, že jim byla dána aspoň taková možnost. Kdybych je přesunul k planetě bez toho poznání, pořád by se navzájem utvrzovali v domněnce, že se jim stala křivda. Nevím kam by civilizace jejich typu za čas dospěla, ale nebylo by to dobré.“

„No - dejme tomu, že to bude spravedlivé,“ přikývl Harry. „Ale proč o nich chceš rozhodnout sám? Proč takové důležité rozhodnutí nesvěříš třeba Společenství? Víc hlav víc ví!“

Opět se trochu zachvěl, když si uvědomil, že Pavel Ligaid má těch hlav k dispozici zatím šestaosmdesát, ale dokonale telepaticky spojených, takže se opravdu nepotřebuje obracet na Galaktické společenství, jehož zástupci nejsou jednotní a skoro neustále se o něčem dohadují.

„Dobrá,“ pokrčil rameny Pavel. „Můžeš klidně uveřejnit, co už jsem s Agríši udělal. Ať o nich Společenství přemýšlí, ať třeba i roz-

hodne jinak než já. Když to bude rozumnější, rád se tomuto rozhodnutí podrobím. Ale pak bych tě prosil, abys další část informací o Agríších uveřejnil až po takovém hlasování, aby další informace rozhodnutí neovlivnily.“

„Jaké další informace?“ zavěťřil Harry.

„Já jsem se nespokojil s tím, že jsem porazil tři flotily a přemístil Keléné,“ usmál se -trochu smutně Pavel. „Já jsem vypátral, odkud se ta agresivní civilizace vzala. A dozvěděl jsem se něco, co bude jistě zajímat i tebe a čtenáře tvého časopisu - a nejen je.“

„Našel jsi jejich mateřskou planetu?“

„To zatím nevím,“ řekl Pavel. „Už jsem toho zjistil dost, ale která z těch dvou tisíc planet byla první, to nevím. Oni to nejspíš nevědí ani sami.“

„Oni mají - dva tisíce planet?“ vytřeštil oči Harry.

„Ještě o něco víc,“ řekl Pavel. „Jejich oblast je více než pětinasobně větší než oblast Společenství. Kromě toho už vím, že některé jejich světy jsou propojeny nadprostorem.“

„Mají vjosuzgu - nebo dokonce igidhig?“ zatrnulo Harrymu.

„Něco podobného vjosuzgu - až na to, že nevyužívají inith jako vjosuzgu, ale léth, kde jsou přenosy trochu pomalejší a navíc nebezpečnější. Občas se jim přenos nějakou poruchou přeruší a do cílové stanice dorazí jen část zásilky; kus stanice přitom zpravidla roztrhá výbuch. Oni v tom případě smetou zbytky cestujících na malou hromádku, opraví stanici - a pokračují dál, jakoby se nic nestalo.“

„To je odporné!“ otřásl se Harry.

„Proč? Vždyť donedávna bývaly i na Zemi námořní, letecké, železniční a automobilové katastrofy docela všedním zjevem, byly přitom mnohem častější a navíc tragičtější, protože tu kromě mrtvých zůstávali i zmrzačení, kteří pak měli zkažený zbytek života - a přece lidé dál používali i tyto nebezpečné dopravní prostředky!“

„To byly barbarské doby!“ mávl rukou Harry.

„Mojí rodiče takhle zahynuli - a oba najednou! Já ty doby pamatuji - ty ne?“

„Ovšem - ale tehdy nebyla jiná možnost! Jakmile se začaly místo aut, lodí, letadel a železnic prosazovat bezpečnější a šikovnější gryuly s dokonalými navigačními přístroji, byl konec s katastrofami.“

„Mají snad Glugruzi něco jiného? Zřejmě ne - využívají co mají, ani si neuvědomují, že může existovat něco jiného!“

„V tom případě bychom jim měli pomoci!“ navrhl Harry.

„Měli,“ souhlasil Pavel. „Jen kdyby šlo o takové bytosti, jako jsou obyvatelé Společenství. Jenomže Glugruzi jsou pro nás pořád Agríši. Odhaduji, že z těch dvou tisíc planet jich původně byla čtvrtina obydlena vlastními bytostmi. Agríši už tedy vyvraždili nejméně pět set civilizací. Jejich oblast je padesátkrát větší než oblast Společenství. Ale co je horšího - stačil jsem si zatím prohlédnout zhruba třetinu prostoru, který s jejich oblastí souvisí. Takže teď vím o dalších dvou stovkách takových flotil, směřujících do všech stran. Šest jsem jich přemístil, jinak by Glugruzi bestiálně vyvraždili další planety s rozumnými bytostmi. Nejpozději příští měsíc budu muset zlikvidovat další z nich. Mimochodem - do oblasti Společenství neměly úmysl vletět jen ty tři flotily, které jsem už odstranil. Víím o dalších pěti. Zatím mají k hranicím Společenství dál než je dosah časoprojektorů, od čtyřiceti do sto patnácti let cesty, možná o něco víc, protože mají ve své trase pár neobydlených planet, vhodných ke kolonizaci. Počítám s tím, že se na nich zdrží, takže rozhodnutí o nich mohu odložit o pár desítek let. Do té doby snad budu vědět lépe, jak na ně.“

„Jak tohle všechno můžeš vědět?“ zesinal Harry.

„Osmnáct dětí civilizace Gurroa je v této chvíli v devíti miniaturních letadlech na výzvědech po Galaxii. Poslal bych jich víc, ale není to prozatím možné, nemám ani dost volných dětí, ani vhodných letadel. Průzkumné lodi, které jsi viděl venku, jsou teprv čerstvě nakoupené a nejsou zatím upravené, aby mi vyhovovaly. Flotily Agríšů samozřejmě sledovat mohou, tam jsou v poměrném bezpečí, ale na průzkum vesmíru bych si s nimi netroufl.“

„Ty jsi poslal na takové výzvědy - děti?“

„A koho? Nemám jiné možnosti!“ pokrčil rameny. „Letadla přece mohou řídit děti stejně dobře jako já sám - zatímco já musím být tady, už proto, že mám jenom jediné dospělé tělo. To je pak nenahraditelné, rozumíš? Občas přece musím použít i fyzickou sílu - a na to malé děti nestačí.“

„To jsi tak jistý, že se dětem ve vesmíru nic nestane?“

„Naopak! Víím, že je to nebezpečné. Mám už dokonce ztráty, bolestnější tím víc, že nás je pořád málo.“

„Chudáci děti! Co se s nimi stalo?“

„Trochu se neopatrně přiblížily k jedné flotile a Agríši jejich letoun sežehli.“

„Jak to víš?“

„Nezapomínej, že já vnímám pocity všech svých dětí. Smrt těch dvou jsem pocítil jako pořádný úder do telepatické sítě - všichni jsme se v té chvíli otřásli. Já už jsem několikrát poznal vlastní smrt. První umírání jsem prožil při uškrcení Gerdy, tu jsme však ještě oživil. Smrt dětí rozstřílených Agříši byla mnohem kratší, zato uhořely dvě naráz. Tady ani nebyla šance někoho vzkřísit. Z letadla i z dětí zůstal jen oblak rozplývajících se kovových par. Dovedeš si představit, jak silné zbraně Agříši používají?“

„Jak jsi na to reagoval?“

„Trochu emotivně,“ přiznal Pavel. „Měl jsem v té chvíli takovou zlost, že bych snad celou flotilu spálil na prach. Ale přece jen jsem se dokázal zkrotit a jen jsem ji přenesl. Taky mimo Galaxii, jako první tři, jenže na jiné místo.“

„A co budeš dělat dál?“

„Dokončím mapování jimi ovládané oblasti - a postarám se, aby už neměly možnost ji dále rozšiřovat. Řeknu jim zkrátka, že nemají právo rozmnožovat se, pokud nechtějí respektovat ostatní rozumné bytosti. Ale také ti povím, že to asi nebude tak jednoduché. Glugruzi jsou dnes strašně mocná civilizace. Kdyby měli k dispozici Evsej nebo jiný nadprostor a kdybych se proti nim nepostavil s Géja-polem, znamenali by nejspíš pro Galaktické společenství zkázu. Naštěstí teprve nedávno objevili první nadprostor, léth. Jenom malá oblast jejich světa je už propojená tímto způsobem a ne flotilami. Jejich hvězdné lodě teď létají od jedné planety k druhé, rozvázejí stanice pro dálkovou dopravu, ale tohle všechno postupuje jen podsvětelnou rychlostí. Trvalo by jim tisíce let, než by propojili všechny své planety. Do té doby je většina jejich světů izolovaných.“

„To znamená, že by bylo možné jejich planety jednu po druhé zničit a ostatní by se o tom ani nedozvěděly?“

„Možná - ale to by museli Agříši narazit na stejně krutou civilizaci jako jsou sami, jenomže mocnější.“

„A co jsi ty?“

„Já nejsem ani jedno, ani druhé,“ usmál se Pavel smutně. „Mocnější nejsem - vždyť mám teprve něco přes osmdesát lidí, většinou mimin. A kdybych byl stejně krutý - člověče, dovedl by sis to vůbec představit?“ Podíval se přímo na novináře.

Harrymu zatrnulo. Civilizace, která by tak jako Agříši neváhala

vraždit, ale která by mohla snadno přemísťovat celé planety, měla by k dispozici několik nadprostorů - to by asi nebyl rovnocenný protivník pro Společenství, které nedovedlo zastavit ani podsvětelné bitevní lodi Agríšťů!

Pavel Ligaid se najednou zamyslel.

„Tak - a mám další flotilu Agríšťů. Míří ke Společenství, tentokrát k Aiguře. Jak je vidět, jejich říše začíná někde tam, kde se tahle dvě ramena Galaxie setkávají. No nic, těm by cesta trvala přes sto dvacet let, cestou se jistě zastaví u tří zatím neobydlených planet, na ně mám dost času...“

„Jak je to daleko od Země?“

„O tu se bát nemusíš,“ usmál se Pavel. „Celá říše Glug se nachází trochu ze strany, na jejich podsvětelných mašinách by jim to trvalo určitě nejméně tisíc let!“

„Ale podle toho co říkáš by se jednou dostali i tam, že?“

„Já je zastavím,“ odtušil Pavel tiše. „Nu což, Yl-la už končí, za chvíli tu bude.“

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl Harry tiše a kvapně.

„Tak se ptej,“ vybídl ho.

„Jaký je tvůj vztah ke tvé ženě?“

„Yl-lu mám nejraději ze všech bytostí ve vesmíru,“ řekl Pavel měkce. „Tu mám rád tak, že jsem se kvůli ní dal úplně geneticky předělat - a mám ji rád stejně jako tenkrát.“

„Tobě nevadí, že je mimozemšťanka a že vypadá tak... jak vypadá? Nevadí ti, že se tak ptám, vid’?“

„Vůbec ne,“ zavrtěl hlavou. „Já jsem se už dávno rozhodl, že je krásnější milovat duši, než tělo. Víš, my dva jsme už spolu prožili tolik, že se nesmíš divit. Ostatně - i já teď mám skoro stejný obličej, třeba v těle našich dětí. Mám pak i některé výhody. Lidé Aigury mají například proti lidem Země mnohem ostřejší čich, vidí lépe ve tmě, bohužel vnímají úplně jinak barvy, ale na to už jsem si také zvykl.“

„Ale tvoje děti mají oči po tobě?“

„Nemám jenom je,“ připomněl Pavel. „Mám už několik dětí skoro od každé lidské civilizace, co jich ve Společenství je. Víš, kolik mám teď rodičů? Mám přes padesát matek a asi dvacet otců. A nejsou všichni takoví, jako byla matka Gerdy. S mnoha z nich vycházím docela v dobrém a ani jim nedávám najevo, že jejich dítě je něčím zvláštní.“

V jednom však ani moje Yl-la netuší úplnou pravdu.

Žádné z našich dětí nežije svůj vlastní život. Jak se ke mně některé dítě připojí - což bývá dlouho předtím, než se narodí - stane se mojí součástí. Já pak prožívám všechno najednou. I strašnou nudu, když jsem bezmocně stočený uvnitř své matky, i radost narození - to je tak krásný pocit, když se člověk poprvé nadechne... Ale jen čtyři děti jsou i moje vlastní krev a proto mám Yl-lu nejraději ze všech svých matek. Yl-la je vším, co miluji.“

„Jak můžeš milovat její duši?“ řekl Harry tiše. „Vždyť ona ti už ani nemůže rozumět! Myslíš, že vůbec nějaký člověk ve vesmíru může pochopit celou tvoji osobnost? Mně se z tebe nepřestává točit hlava!“

„No a co? Ona mi možná úplně nerozumí, ale určitě mě má ráda. Poslyš, příteli, v tomhle případě není snad důležité, co která bytost chápe, ale co cítí. A já třeba úplně nechápu ji, ale mám ji rád. V tomhle mě ani telepatie nezměnila.“

To je dobře, pomyslel si Harry. Pokud v tobě zůstaly ty pravé lidské city, máme i my ostatní naději.

Nahlas však neřekl nic.

Harry Ross nevěřil svým očím, když otevřel obálku dopisu a přečetl si jej. Od jeho návštěvy planety Gurr uplynuly skoro dva roky Galaktického letopočtu, civilizace Gurroa se naprosto ničím neprojevovovala - až teď!

Harryho reportáž z planety Gurr obletěla celé Galaktické společenství, zajistila mu na jedné straně velkou popularitu a pro časopis „Galaxie a my“ dlouhotrvající příliv čtenářů, na druhé straně i ostré konflikty s šéfredaktorem a zejména s vydavateli. Pravda, anketa „Co má civilizace Gurroa udělat s flotilami Agríšů?“ byla mimořádně úspěšná, dokonce málem položila nznak Intergalaktickou poštu, jenomže šéfredaktor, mezi kolegy přezdívaný „Šejtan“, spokojen nebyl.

„S těmi Agríši to byl hit století,“ řekl Harrymu přímo do očí, „ale aby se sám Harry Ross dostal až na planetu tajemné civilizace Gurroa a vrátil se odtud s letným popisem jejího jediného klučiny, jehož fotografii ostatně máme už dávno, to je trochu málo, nemyslíš? Cos tam

u všech šejtanů dělal?“

Harry však zatvrzele mlčel. Nezřetelné, mlhavé fotografie Gurro-ových křížníků byly sice rovněž otištěny, ale očividně jenom proto, že nikdo jiný neměl nic lepšího.

„Byl jsem tam pár hodin,“ prohlašoval Harry. „Že jsou mé fotky neostré, je dáno mlhou, pokrývající planetu Gurr! Tam opravdu krajinu neuvidíš!“

„Rozumím - kdybys aspoň přinesl nějaké obrázky ze života lidí té fantastické civilizace, něco z jejich továren, měst, z venkova, z jejich domácností, škol, obchodů - no neříkej, že jsi tam navštívil jenom jediný šedivý barák, za jaký by se styděla kdejaká rozvojová planeta?“ vrtěl hlavou Šejtan.

„Na planetě Gurr jsem byl v jednom jediném šedém baráku, ať mi to uvěříš, nebo ne. Uveřejnili jsme přece všechno, co jsem přivezl o Agríších. A na ně jsem se zaměřil především. Byl jsem i v jedné domácnosti lidí planety Gurr, jenže to se uveřejnit nedá. Snad až někdy příště!“

„Tak aspoň pár obrázků z jejich života! Jaké mají zájmy, jaké sporty, co mají v obchodech, divadlech a tak!“

„Když napíšu pravdu, nikdo mi ji neuvěří,“ povzdychl si Harry. „Na planetě Gurr se žádné sporty neprovozují, divadla nemají vůbec, z hudby - pár přehrávačů s nahrávkami ze Země a z Aigury, jinak nic. Nemají film, televizi, nemají knihy. Povídám - až na hudbu nemají vůbec žádnou kulturu - a i tu hudbu mají ze Země a vlastní muziku neprovozují.“

„No vidíš - toho bychom snad mohli využít,“ pozvedl obočí Šejtan. „Co kdybychom jim zařídili pár televizních studií a dodali jim televizory?“

„Co by s nimi dělali? Kdyby chtěli, mají je už dávno. Oni se ale na televizi nebudou dívat!“

„To mi ani neříkej! Na všech planetách...“

„Planeta Gurr bude možná tou jedinou výjimkou, ale nikdo tam neprodá ani televizor,“ přerušil ho rozhodně Harry.

„To bych se na to podíval!“ zamračil se Šejtan. „Co kdyby ses tam dal zaměstnat jako obchodník a zkusil jim televizory prodat? Třeba jako videa, když zatím nemají vysílače!“

„To po mně nechtěj,“ zavrtěl hlavou Harry. „Tam se žádný obchodník neuživí. Nemají tam žádné obchody!“

„To přece není možné! Nakonec mi budeš tvrdit, že ti lidé neznají ani peníze!“ vybuchl Šejtan.

„A proč myslíš, že s nimi nemůžeme obchodovat?“ opáčil na to Harry. „Ne že by neznali naše pugya, ale používají je jen když potřebují něco od nás. Jenomže - takové obchody nestojí za řeč. Těch pár hudebních přehrávačů si koupili během jedné návštěvy Země - další jim neprodáš. A mezi sebou nepoužívají peníze vůbec! Jak jsem pochopil, jsou pro ně zbytečné. Každý dostane co potřebuje. Neznají daně, nepotřebují obchody ani banky, nevedou ani jednoduché účty.“

„To by byla jediná komunistická planeta ve vesmíru!“ řekl Šejtan uraženě. „Netvrd' mi, že je něco takového možné! Vždyť bez peněz se nedá vůbec podnikat!“

„Na planetě Gurr je to tak od samého začátku,“ souhlasil k jeho zděšení Harry. „Planeta Gurr bude asi jediný svět ve vesmíru, kde to opravdu fungovat může. Já jen nevím, jak to napsat, aby mi to někdo uvěřil. Civilizace Gurroa se úplně vymyká všemu co známe. Vím o ní neuvěřitelné věci, až mi jde hlava kolem. Děti tam mluví minutu po narození, nadsvětelné kosmické mašiny pilotují šestinedělnátka a létají si milióny světelných let daleko. Flotilu Agríšu hlídají čtyři půlroční miminka! Kdybych na vlastní oči neviděl...“

„Hele, tohle už je na mě moc!“ rozčertil se Šejtan. „Mám sto chutí přeradit tě do rubriky Pro nejmenší! Pro ty jsou takovéhle pohádky tak akorát!“

Harry se na to záhadně usmál, ale víc neřekl. Krátce nato se vzešel pokusu Šejtana, který ho chtěl poslat na nějakou nudnou výstavu. Prohlásil, že ho buďto nechá dělat co on sám uzná za vhodné, nebo půjde jinam. Šejtan se rozzuřil, ale už za půl hodiny přišel s tím, že tedy svůj příkaz ruší a dává mu ze staré známosti opět volnou ruku. Přece jenom si rychle rozmyslel přepustit takového reportéra konkurenci.

Harryho si pro jeho selhání na planetě Gurr dobírali také jeho kolegové a kolegyně, ale s těmi už neměl problémy. Sice někteří tvrdili, že si celou návštěvu na Gurru vymyslel, ale kdo ho znali, raději ani moc nevyzvídali.

Když do redakce došel zapečetěný dopis, určený speciálně pro Harryho, na němž byla jako zpáteční adresa uvedeno jméno „Pavel Ligaid, planeta Aigura“, předali jej Harrymu s tím, že jednodušší zpáteční adresu si těžko představí.

„Náhodou dovedu! Právě ten, kdo mi tu píše, používá občas ještě stručnější,“ řekl Harry. „Gurroa, planeta Gurr.“

Kdyby přitom trochu nezbledl, považovali by to za dobrý vtip. Jenže tento dopis měl k legraci daleko.

Papír, na kterém byl vytištěn, vypadal docela obyčejně. Dopis byl zřejmě natištěn počítačem, což by též nebylo nijak neobvyklé. Ovšem dovětek a podpis na konci dopisu byly psány rukou a ti, kdo Harrymu nahlíželi přes rameno, zbledli také.

„Milý příteli,“ znělo oslovení.

„Považuji za svou povinnost pozvat tebe a další zástupce světů Galaktického společenství myslících bytostí, po jednom za každou obydlenou planetu, na mimořádnou misi mimo hranice Galaktického společenství. Velká rada s touto cestou předem souhlasí, jakož i s omezením po jedné bytosti za každý svět, neboť počet míst není z technických příčin možné zvětšovat.

Na pořadu jednání je jediný, ovšem nesmírně důležitý bod, který může značně změnit život na všech světech Společenství a všech jeho bytostí. Bude se jednat o uzavření míru mezi civilizacemi Společenství na jedné straně - a říší Glug na straně druhé. Jedná se o civilizace bytostí, ve Společenství donedávna nazývaných Agríši.

Setkání účastníků bude osmého dne druhého měsíce roku 36 Čtvrté galaktické éry na planetě Bardžá. Bude tam připraven hvězdolet, schopný letu do oblasti Galaxie, kde se rozkládá říše Glug. Všichni jsou zdvořile žádáni, aby tento termín dodrželi. Vzhledem k omezeným prostorám ve hvězdoletu není možné, aby účastníci měli příliš objemná zavazadla. Každý bude mít jednu skříňku na veškeré potřeby, velikosti nejvýše 2 x 0,5 x 0,5 m. Některá zařízení hvězdoletu jako počítače, kamery a záznamníky budou sice účastníkům k dispozici, ovšem jen podle možností.

Pokud se kdokoliv z pozvaných cesty zúčastnit nemůže, má právo za sebe navrhnout a vyslat náhradníka, který převezme jeho místo při dodržení všech podmínek, popsaných výše.

Tuto misi pořádá civilizace Gurroa, která se bude snažit všem účastníkům splnit jakákoli rozumná přání.

Vzhledem k tomu, že se bude jednat o velice závažnou věc, neočekáváme jiný než odpovědný přístup k této akci.

Na shledání se těší - civilizace Gurroa.“

Na konci dopisu byl rukou připsán dovětek.

„P.S.: Harry, budeš mi obzvláště vítán. Nezapomeň si vzít reportérské nádobí, tahle mise se nebude opakovat. Ta cesta tě snad odškodní za zklamání z planety Gurr.

Pavel Ligaid

- Gurroa.“

„Vítej, Harry,“ ozvalo se, jakmile Harry Ross na zvláštní pozvání kapitána vstoupil do řídicí kabiny hvězdné lodi.

„Malý Gurroa!“ rozzářil se reportér. „Kde máš tátu?“

„Nemusí být snad u všeho,“ řekl s úsměvem chlapec.

Bylo mu teď deset let, ale naprosto suverénně se chystal řídit nadprstorový letoun se stovkou významných osob Velké rady Galaktického společenství na palubě.

„A co Agríši? Už přiznali vinu?“

„Ti z flotil ještě ne - visí v naprosté beznaději, ale ne a ne uznat, že nejsou v právu!“ pozemsky se zamračil chlapec a k tomu aigursky nakrčil svůj veliký plochý nos.

„A kam vlastně poletíme, když oni trvají na svém?“

„Přímo doprostřed samého centra jejich oblasti,“ trochu se rozjasnil Gurroa.

„Počkej - jaký to má smysl?“

„Obrovský!“

Harry se na něho díval chvíli dost nechápavě.

„Vidím, že tě to nesmírně zajímá,“ řekl Gurroa. „Bude to jistě zajímat všechny, tím jsem si jist. Uděláme proto hned zkraje pro všechny účastníky mise přednášku o říši Glug. Jak sis jistě povšiml, v každé kabině lodi je nevelká obrazovka, nahrazující okno. Mohu na ni promítat cokoli, třeba vnitřek řídicí kabiny. Uděláme to tak: budeš mi klást otázky, já ti na ně budu odpovídat a všichni ostatní budou poslouchat. Na závěr dáme možnost položit otázky i ostatním, pokud si někdo bude myslet, že mu ještě něco chybí k úplnosti. Souhlasíš?“

Harry přikývl. Gurroa pokynul rukou a ve velitelské kabině se naplno rozsvítila světla. Pak se obrátil několika slovy ke svým posluchačům, aby je seznámil s tímto úmyslem.

„Oblast Galaxie, kterou zabírá říše Glug, je mnohem větší než oblast Galaktického společenství,“ pokračoval po krátkém úvodu. „Podíváte-li se na Galaxii, uvidíte zeleně vybarvenou oblast Společenství a žlutou říši Glug.“

Zelená skvrna zaujímala jen malou plochu jedné spirály, tvořící

okrajovou oblast Galaxie. Několik zelených bodů bylo v sousedním rameni, ale ty skoro nebyly znát. To byla Aigura a světy objevené nedávno. Žlutá naproti tomu zaujímal větší oblast. Na jedné straně se dotýkala hranic Společenství, na druhé straně sahala až k jádru Galaxie. Neomezovala se na jediné rameno, byla rozprostřená přes tři sousední spirály.

„Jak sami vidíte, území, obývané říší Glug, je větší než území našeho Společenství. Právě v poslední době, kdy došlo k prvním kontaktům mezi námi, zaujímají tolik světů, že naše oblast se s jejich nemůže poměřovat. Plochý obraz navíc ani nemůže postihnout hloubku jejich oblasti.

Podívejme se však na ně podrobněji. Jejich území je skoro pětkrát větší ve všech rozměrech, což znamená více než sto pětadvacetkrát co do objemu, ale je řidčeji osídleno. Zhruba dva tisíce jejich světů je jen padesátinásobek našich. Kromě toho nemají všechny světy propojeny pomocí mimoprostorových stanic, podobných vjosuzgu. Objevili už sice něco podobného, ale dosud to nezavedli ani na všech planetách. O tom jste si ostatně mohli přečíst už před dvěma lety v časopise Galaxie a my i v dalších, které reportáž o nich převzaly.

Oblast jejich světů si proto můžeme pro odlišení rozdělit zhruba na tři zóny.

První se nachází uprostřed.

Světy v této zóně jsou propojeny stanicemi, které se tak trochu podobají našim stanicím vjosuzgu. Znamená to, že tu je poměrně volný pohyb obyvatel, zboží i informací, tak jako v našem Společenství. Díky tomu jsou i tyto světy na značné technické úrovni, glugruzi zde již dávno žijí v relativním přepychu, ale všechny planety mají již osídlené a další pro ně nejsou k dispozici. Tito obyvatelé se naučili i udržovat stav své populace na přijatelné úrovni, neznají války ani válečné stroje a řekl bych, že se s nimi můžeme domluvit.

Centrální zóna se pomalu rozrůstá do všech stran. Malé hvězdolety totiž neustále rozvážejí další stanice toho typu na okolní planety, až dosud spojené jen rádiem. Tento proces je ale příliš pomalý, protože je uskutečňován podsvětelnými letadly - právě tak, jako tomu bylo v nedávných dobách, kdy jedinými letadly Průzkumu byly rovněž podsvětelné stroje z planety Bardžá.

Druhá zóna je rozprostřena kolem první.

Tady jsou světy spolu spojeny jen rádiem a pouze občas si vymě-

ňují navzájem návštěvy, opět na podsvětelných letadlech. To je ovšem pro nějaké obchodování naprosto bezvýznamné, jen informace, rady a zkušenosti si mohou předávat. I tato zóna je již zcela nasycena obyvateli, takže se tu glugruzi museli naučit kontrolovat přírůstky obyvatelstva a nemají potřebu osídlovat další a další světy. I s těmito bychom se nejspíš dohodli, ale zdá se mi, že tady bude třeba větší opatrnosti, neboť se zde pořád pěstují hrdinské tradice a vzpomínky na doby, kdy glugruzi tuto oblast vesmíru kolonizovali - právě tak krutě a nemilosrdně, jako jsme už poznali i my.

Třetí zóna jsou okraje.

Ty jsou obývány nemilosrdnými dobyvateli. Jejich lodi, seskupené do flotil, roznášejí do okolních světů přebytek obyvatelstva - a přinášejí přitom zkázu okolním bytostem. Potřebují k tomu neustále další a další světy. Zvykli si zabírat i osídlené planety a původní obyvatele bez slitování vyvražďovat. Považují to za zcela samozřejmou věc a zásadně nevyjednávají s bytostmi, na které kde narazí. Tady to bude zaručeně nejtěžší. Já se ale domnívám, že právě při jednání s těmito barbary nám pomohou civilizovanější a přístupnější glugruzi z centrálních oblastí. Oni totiž zásadně mezi sebou neválčí, vždycky se dohodnou v míru, bez krveprolití, i když oni vlastně pravou krev nemají. Ať už se s barbary dohodneme nebo ne, budeme muset jejich postup zastavit, neboť jejich flotily ohrožují další civilizace, které leží v cestě jejich postupu. Není ale třeba, abyste se jich obávali - já už mám možnosti, jak je zneškodnit, aniž bych je musel zabít.

Teď ještě, jak se budeme s těmi bytostmi domlouvat. Přímou rozhodně nepůjde. Glugruzi vůbec nevydávají zvuky. Nejsou hluší, zvuky jim slouží k orientaci ve vnějším prostředí. Podle šumu vědí o vodě, rozeznávají hluk padajících kamenů, ale sami k dorozumívání zvuk nepotřebují.

K objasnění toho bylo třeba zjistit aspoň něco málo údajů z jejich anatomie. Glugruzi vypadají jako hmyz, ale nejsou přímo příbuzní s hmyzem, známým z našich světů. Nemají žádný orgán, kterým by vydávali zvuky. Místo toho se dorozumívají prostřednictvím svých tykadel. Ta obsahují elektromagnetický orgán, který produkuje a přijímá radiové vlny. My je můžeme zachytit například obyčejným radiopřijímačem. Vysílání není moc silné, přesto prochází různými materiály lépe než zvuk. Glugruzi během vývoje své civilizace dávno přišli na to, jak radiové signály zesílit, převést do jiných vlnových délek a

jak se domlouvat i na dálku. Na rozdíl od pozemského hmyzu i ostatních živočichů jim byla vynikající metoda dorozumění dána od samého počátku.

Každý z nás bude k jednání vybaven kapesním překládacím počítačem. Zvuk a radiové vlny si navzájem nepřekážejí, do přístroje proto můžete mluvit, aniž byste se starali o to, zda stihne překládat.

Jen prosím aspoň pro začátek všechny členy naší delegace, aby si zachovávali od těchto hmyzích bytostí odstup. Mají ve srovnání s námi nesmírnou fyzickou sílu, kterou si možná ani samy nebudou uvědomovat.

Pokud nebudete nic namítat, povedu jednání zpočátku jenom já, Gurroa. Je třeba si uvědomit, že glugruzi z centrální oblasti jsou civilizovaní a sami s barbary z okrajů nebudou souhlasit, pokud se týká vraždění jiných myslících bytostí. Naším úkolem je především sjednat mír. Domnívám se, že nám sami glugruzi z centra pomohou přesvědčit barbary, abychom tak mohli sjednat mír se všemi.

Tolik na úvod. Kdo má nějaký dotaz, ať stiskne tlačítko pod obrazovkou. Až na něho přijde řada, to znamená až jeho obrazovka zčervená, může mluvit. Pořadí určuje automat, kdo se přihlásí dřív, toho dotaz bude dřív na pořadí. Nejprve se ale zeptám našeho známého reportéra Harryho Rosse, který je právě v řídicí kabině. Kterou otázku bys položil ty?“

„Mám jich víc a rád bych je slyšel popořadě,“ řekl Harry. „První moje otázka zní: Kam teď doopravdy letíme? Odpověď, že někam do oblasti je - nezlob se - příliš nepřesná.“

„Letíme na jednu z centrálních planet,“ odpověděl Gurroa. Současně se na obrazovku opět promítl obraz Galaxie, žlutě zde byla vybarvena oblast Agříšů a uprostřed červeně blikal bod, označující polohu planety.

„Vzhledem k tomu, že řeč glugruzi nemá zvuky, nemůžeme některá jména ani vyslovit. Já si je převádím jako několik našich slov. Pak se ovšem planeta, na kterou letíme, nazývá Dlouhá-modrá-tráva.“

„Jak si představuješ zahájení rozhovorů? Neobáváš se, že se nás někdo pokusí sežhnout?“

„Na této planetě už náš hvězdolet očekávají. Mohu všechny ujistit že není důvod k obavám. Předběžná jednání už vlastně začala a první podmínkou byla nedotknutelnost vyjednávačů.“

„Jaké jsou vlastně výsledky předběžných jednání?“

„Glugruzi z centrálních planet uznali, že vyvražďování jiných civilizací je barbarství a zločin a upřímně litovali toho, že je sami před mnoha tisíci lety také páchali. Mají před námi pocit viny za své předky, ale na druhou stranu nám tvrdí, že jde o dávnou věc, o níž už nemá cenu jednat.

Já jsem se je snažil přesvědčit, že skutečnou lítost teď mohou projevit tím, že nám pomohou pacifikovat své barbarské krajany z okrajových oblastí. Oni s tím předběžně souhlasí, ovšem argumentovali, že s okrajovými oblastmi nemají spojení kromě radiového, což by trvalo více než tisíc let. Nabízel jsem jim dopravní loď, aby se tam mohli dopravit v rozumně krátké době. Mohl bych jim nabídnout mimoprostorové stanice podobné našim vjosuzgu, ovšem odlišného typu, které nemohou komunikovat se stanicemi Galaktického společenství, takže by se vyloučila především možnost jejich invaze na naše světy - tak stoprocentně jim zase nevěřím.

Jim se moje nabídka zdá velice lákavá. Umožnila by jim ve velmi krátké době spojit všechny planety. Oni už vědí, jaké výhody má možnost spojení všech planet do jediné říše a moje nabídka jim připadá tak lákavá, že zatím souhlasili i s mým požadavkem zastavit expanzi mimo hranice současné oblasti jejich rozšíření.“

„Moje zatím poslední otázka: můžeme jim důvěřovat?“

„Absolutní důvěřivost by asi byla totéž jako absolutní hloupost,“ usmál se Gurroa. „Snad bychom mohli trochu věřit těm centrálním, rozhodně nesmíme věřit barbarským. Ti první v nás snad vidí rozumné bytosti, z nichž by případně mohli mít užitek, kdežto ti druzí v nás budou vidět jenom překážku v jejich expanzi do vesmíru. Doufám, že první se s druhými dohodnou, otázka je, kdo koho přesvědčí.“

Chvilí bylo ticho, všichni uvažovali.

„Má za těchto okolností cenu snažit se o mír?“ zeptal se po chvíli Robert Rendall, zástupce Země. „Mír s bytostmi, kterým nemohu důvěřovat, nemá valné ceny.“

„Podle mě to cenu má,“ řekl Gurroa. „Já je teď sice umím zastavit, mohl bych kolem nich vytvořit neprostupnou hranici a zabránit bych jim v expanzi násilím, ale oni by se pak jen neustále snažili tuto hranici překročit. Ale pokud se s nimi domluvíme po dobrém a podaří se nám přesvědčit je, aby se na této hranici zastavili sami, bude to mnohem jednodušší. Oni by ovšem mohli tuto dohodu porušit. Pak je zastavíme silou, ale tuhle možnost našťěstí máme pořád a můžeme jim

to dát najevo. Myslím si však, že i oni budou raději, když s nimi budeme vycházet v míru.“

„V čem si můžeme být navzájem užiteční?“ zeptal se Lurx z planety Esteio.

„My jim pomůžeme spojit všechny jejich světy stanicemi vjosuzgu, což oni pochopitelně uvítají. Kromě toho - já už umím z některých neobyvatelných planet udělat planety celkem příjemné a to by byl pro ně vyložený dar, zejména v jejich centrální zóně, kde už jsou obyvatelné planety obsazené, ale kde je ještě obrovské množství takových, které by bylo možné na obyvatelné upravit. Čím by oni mohli pomoci nám, to sice zatím nevím, ale nemyslím, že by tak starodávné civilizace, starší než Bardzá, neměly nic, co by nemohly nabídnout. Ale nám by mohlo stačit, když místo sverepých nepřátel získáme dobré sousedy.“

„A co bude s jejich flotilami, pokud odmítnou tento mír a rozhodnou se pokračovat v cestě?“

„Podle předběžné dohody je přenesu do centrální zóny. Jim pak nezbude než uchýlit se na nejbližší planetu. A tam by je už jistě přesvědčili, že další let nepřichází v úvahu. Mohli by jim pak pomoci - nejspíš tím, že by jim dovolili usadit se kdekoliv na území Říše. Od té doby, co znají dálkovou dopravu, se všichni volně pohybují jak se jim zachce po celé propojené oblasti.“

„Mají proti nám zřejmě výhodu, že jsou všichni stejného druhu, stejné rasy,“ povzdychl si kdosi. „Těm se to potom cestuje, když jsou všichni stejní!“

„To přece není pravda,“ zarazil se malý Gurroa. „Ale jak si uvědomuji, ještě jsem nikomu nevysvětloval, jak vlastně se glugruzi rozmnožují. Ví to někdo?“

Nikdo se nepřihlásil.

„To je ovšem moje chyba,“ řekl Gurroa. „Já to vím už od začátku, ale vás jsem asi zapomněl informovat. Nu což, hned to napravím: Když jsem tvrdil, že glugruzi jsou hmyz, asi jste si všichni představovali něco podobného stonožkám nebo broukům. To znamená, očekávali jste existenci dvou víceméně podobných pohlaví, tak jako je tomu u většiny živočichů. Oni to však mají složitější. Teď budou asi ve výhodě pozemšťané, protože právě na Zemi se nacházejí mnohé druhy hmyzu jejichž rozmnožování se tomuto podobá.“

Glugruzi se dělí na tři naprosto odlišná pohlaví.

Samečci mají nepatrné rozměry, podobají se červům velkým jako prst a žijí celý svůj poměrně krátký život, snad kolem tří pozemských let, uvnitř těla samic. Nemají inteligenci a vlastně jen tak vegetují. Obvykle jich uvnitř samičky žije několik a ty si je navzájem pěstují a posílají.

Samičky jsou obrovská stvoření, velikostí srovnatelná s pozemskými velrybami. Také ony žijí ve vodě, která nadnáší jejich těla. Kromě snášení vajíček se starají i o bezvadný chod celého společenství. Rozhodují o tom, co se bude dělat, kdo to bude dělat a všichni jsou jí podřízeni - matriarchát jako podle učebnic. Samičky ovšem mají velikou inteligenční kapacitu; mají obrovský mozek, složený z několika menších. Kromě toho jsem pochopil, že samičky žijí nejdelší život - přes dva tisíce let.

A pak jsou tu bezpohlavní glugruzi, což by asi odpovídalo dělníkům u pozemských včel. Ti žijí asi sto let, přesně to nevím. Dozvěděl jsem se, že poté co se vylámu z kukly, musí každý několik let sloužit: starat se o samičku, o její larvy a kukly, u barbarů se pak stává každý vojákem, ale po této službě, kterou musí projít všichni, jsou propuštěni a pak už si žije každý v podstatě na vlastní pěst.

Všichni se líhnou z vajíček a procházejí stadiem larev. Kromě samečků, kteří už tak zůstávají, se ostatní zakuklují a vylámu se už jako dospělí jedinci.

V jejich bitevních lodích jsou také samičky, obklopené několika tisíci služebníky. Jak jsem už řekl, samička žije ve vodě, a to i na lodi, kde má veliký bazén. Proto jsme je během války přehlédli - považovali jsme jejich vodní obydlí za pouhé nádrže na vodu. Její služebníci se sice také mohou pohybovat ve vodě, ale obvykle žijí na suchu. Každé jejich bitevní lodi patřilo kolem dvou set jednomístných letadel. Později každá loď přistane na dobyté planetě a stává se z ní provizorní palác pro samičku. Služebníci a propuštěnci si staví domky jako úkryt před nepohodou. Zpočátku mívají plno práce, neboť při kolonizování planety se vždy líhne velké množství larev.

Na centrálních planetách má každá samička už jenom kolem stovky sloužících a díky automatům je i taková služba velice snadná. Ostatní pak žijí samostatně.

Na jedné planetě bývá až tři sta samic. Každá má určité nevelké území, zbytek je k dispozici všem. Obvykle na jedné planetě žije kolem miliardy glugruzi.

Jednat budeme vždycky prostřednictvím sluhů, protože se k žádné samičce nesmí přiblížit nikdo cizí. Na druhé straně ale budeme jednat právě se samičkami, protože nikdo ze sluhů ani z propuštěných nemůže jednat za nikoho jiného, než za sebe. Pokud budeme jednat se sluhy, pak ti budou zastupovat Radu samiček, která vládne každé planetě a které se tu nikdo neodváží odporovat.“

„A jak cestují mezi světy - ty samičky?“

„Dokud jsou mladé, mohou cestovat,“ vysvětloval Gurroa. „Tady vidím další odlišnost proti obyčejnému hmyzu. Sluhové mají vnější kostru jako náš hmyz a proto nerostou. Samičky se z kukel vylamují zhruba ve stejné velikosti, ale postupně se zvětšují. Dvěšleté jsou v plné velikosti - a to už jen těžko mohou cestovat, ještě tak v těch velkých hvězdoletech. Ale nabídl jsem jim, že postavím takové stanice vjosuzgu, aby jimi mohly cestovat i ony. Mám dojem, že jim to připadlo jako velmi lákavé.“

„Dobrá - ale co budeme moci na jednáních ovlivnit? Zdá se mi, že tam letíme na jakýsi zajímavý výlet, ale budeme tam mít jenom roli diváků,“ zabručel Gašpluin Špln z planety Ux. „Nebo se mýlím?“

„Mýlíte,“ usmál se Gurroa. „Budete moci zasahovat i do našich jednání - ovšem jen když přijdete s něčím závažným. Dosud jsem s nimi jednal já sám, ale pokud se má jednání týkat zájmů Společenství, je třeba, abyste u toho byli aspoň v takovéto reprezentační skupině.“

„Jen by mě ještě zajímalo - jak se s nimi vůbec jedná? Jsou přístupní, nebo si zachovávají odstup?“

„Začátek byl opravdu těžký,“ řekl Gurroa. „Dost dlouho jim trvalo, než mě vůbec začali brát vážně. Zlom nastal, když konečně uznali, že i někdo jiný než oni může mít rozum - pak to najednou šlo. Ale předtím dlouho nemohli pochopit, že by snad měli vyjednávat s někým bez tykadel, kdo nemůže mluvit radiovými vlnami přímo, bez přístrojů.“

„A teď?“

„Když konečně pochopili, že ve vesmíru mohou být bytosti jiné než oni, ale přesto inteligentní, byl to pro ně trochu šok. Ale teď už přijali myšlenku, že inteligentních bytostí je ve vesmíru více druhů. Myslím si, že nás už vážně berou. V tom jsem je nenechal na pochybách.“

„Já mám ještě jednu otázku,“ přihlásil se opět Harry. „Jak dlouho nám potrvá let?“

„Velice důležitá otázka,“ pousmál se Gurroa. „Jak jste si jistě všichni všimli, v tomto letadle není beztlákový stav, ale umělá gravitace. Pokud si někteří z vás myslí, že jsme pořád na planetě, mají sice pravdu, ale jenom částečně. Náš letoun totiž opravdu stojí na pevné zemi, ale ne na planetě Bardžá, ale na Dlouhé-modré-trávě.“

Pohybem ruky malý Gurroa přepnul obrazovky v kabinách a všichni užasli. Kolem letounu se tyčily obrovské pyramidy. Na prostranství před nimi se pohybovaly tisícihlavé skupinky stonožkovitých glugruzi, zřejmě očekávajících návštěvníky. Středem rozsáhlé pláně vydlážděné velikými kamennými deskami přicházelo k hvězdoletu sotva čtyřleté dítě. Hned vedle něho kráčelo osm stonožek. Každá byla mnohem větší než dítě, ale přesto si od něho všechny zachovávaly odstup.

„Kdo je to?“ otázal se Harry Ross.

„Tohle je Marcel, také člen naší civilizace,“ vysvětloval Gurroa. „Víte přece, že já s těmi bytostmi vedu jednání už delší dobu.“

„Ale přece jenom - poslat dítě vyjednávat s Agríši?“

„Vždyť je to jedno - oni mají strašnou sílu i ve srovnání s dospělými lidmi. Musím je naučit jednat i s nejslabšími tvory, jako se to kdysi dávno museli naučit obyvatelé Uxu, když se setkali s lidmi z Bardžá.“

Gurroa na dálku otevřel východ z letadla. Marcel vstoupil dovnitř jako první, stonožkovité bytosti v zástupu za ním.

„V letadle je jedna větší místnost, kam je teď zavedu,“ řekl Gurroa. „Všichni se potom budete moci vystřídat, kdo budete chtít poznat naše dosavadní nepřátele zblízka. Jen vás prosím, nepodávejte jim ani ruce, ani chapadla. Jejich klepeta jsou strašně silná, mohli byste přijít o prsty.“

„Ty jsi o ně nepřišel?“ usmál se Harry Ross.

„Než jsem se s nimi dohodovl, přišel jsem o čtyři děti,“ zachmuřil se Gurroa. „Stálo mě to víc, než si myslíte. Dnes už mohu pozvat k jednání i ostatní bytosti Společenství aniž bych se musel strachovat o jejich životy, ale zpočátku tomu tak nebylo.“

„Promiň,“ zvažněl Harry.

„Dobrá, pojď se mnou,“ vybídl ho Gurroa. „Bát se nemusíš, oni vědí co by se stalo, kdyby nedodrželi dohody.“

„A co by se jim stalo?“

„Ujistil jsem je, že kdyby kohokoliv z této naší delegace napadli,

popadnu jejich planetu a hodím ji přímo do hvězdy. Nejdřív mi nevěřili, ale něco jsem jim předvedl. Od té doby mají ke mně respekt.“

„Tys jim nějakou planetu hodil do hvězdy?“

„Proboha, to ne! Jen jsem jim něco předvedl, ačkoliv to nedělám rád. Měli tady planetu, podobnou Jupiteru v soustavě Slunce. Byla asi stejně velká a její atmosféru tvořil čpavek a metan, byla tedy naprosto neužitečná. Sevřel jsem ji před jejich dalekohledy do Géja-pole, trochu stiskl - a zmenšil asi tak na velikost Země. Bylo to míněno jenom jako ukázka, co všechno generátory Géja-pole dovedou.“

„Takže jsi jim vlastně - vyrobil použitelnou planetu?“

„To bohužel ne,“ pozemsky zavrtěl hlavou Gurroa. „Když se stiskne planeta s čpavko-metanovou atmosférou, potom většina atmosféry zreaguje dohromady, zpolymeruje - a povrch planety se pokryje desetikilometrovou vrstvou podobnou bakelitu. Pak se s ní nedá nic dělat, je úplně zničená. Jenže planety typu Jupitera jsou pro naše civilizace nepoužitelné tak jako tak, proto jsem ji slisoval pro výstrahu. Viděli to a od té doby už mi věří.“

„To bylo trochu jako vydírání...“

„Bylo. Ale bylo to nutné. Do té chvíle se mnou nejednali a teprve pak pochopili, že nejsou jediní inteligentní tvorové ve vesmíru. Jakmile projeví ochotu k jednání, ihned jsem je ujistil, že jim podobné nebezpečí nehrozí a hned jsem jim dokázal, že s nimi chci jednat v dobrém. Měli tu i ledovou planetu, také tak nepoužitelnou. Přemístil jsem ji ke hvězdě a daroval jejich civilizaci k osídlení, jen co na ní trochu roztají ledy. To bylo pro změnu velice přátelské gesto, nebo jsi jiného názoru? Myslím, že oni sami to tak ocenili.“

Sestoupili spojovací šachtou do dolní části letounu. Malý Gurroa šel vpředu; jako první otevřel dveře a vstoupil do spodní přechodové komory. Harry tam vkročil hned za ním.

A tak proti sobě stáli a dívali se jedni na druhé. Harry tentokrát snímal kamerou jen jako mimochodem, dlouho nemohl odtrhnout oči od bývalých nepřátel - i když ti, které si teď prohlížel, nikdy s lidmi v nepřátelství nebyli. A uvědomoval si, že jednání s těmito bytostmi bude velice obtížné.

„Vítám vás na palubě našeho letadla,“ řekl malý Gurroa do překladače.

„Bud'te vítáni na našem světě,“ ozvala se z překládacího strojků odpověď, pronesená strojovým hlasem.

„Přáli jste si vidět též jiné bytosti,“ řekl malý Gurroa. „Mám tedy čest seznámit vás s lidmi Země.“

„Tvrdili jste, že jsou mezi vámi odrůdy značně odlišné, ale tady vidíme jediný rozdíl, ve velikosti.“

„Na všechny se dostane,“ pokrčil rameny Gurroa.

Do místnosti postupně přicházeli další. Jako první přišli Uxané, kteří už svým chobotnicovitým vzhledem přesvědčili Agríše, že Gurroa nemluvil naplano. Další bytosti potom jen dotvrzovaly, že v Galaktickém společenství jsou vskutku dost odlišní obyvatelé. Byli tu klokanovití Askarisané s červenou kůží, malí černí kočkovití Nontové, vysocí, snědí Bardžané, dva Kelénci s netopýřími křídly. Ti si s netajenou nedůvěrou prohlíželi protivníky, kteří na Keléné zahubili přes padesát milionů jejich krajanů. Zdálo se, že se dnes Agríši setkali s tolika odlišnými bytostmi, jako nikdy doposud.

Harry stál celou dobu v koutku a příčinlivě filmoval.

Konečně skončilo představování a bylo možné zahájit samo jednání. To už byli všichni ve svých kabinách, takže hovory se vedly prostřednictvím televizních obrazovek a mikrofونů palubní sítě hvězdoletu.

Větší část rozhovorů ovšem vedl Gurroa s Marcelem, děti civilizace, která Agríše porazila.

Nejprve byla uzavřena snad nejdůležitější dohoda. Podle ní měli glugruzi z Centrální zóny za úkol přemluvit všechny ostatní, především však barbary z okrajových částí Říše, aby okamžitě zastavili lety za hranice říše Glug. Tyto hranice byly stanoveny jako spojnice nejkrajnějších planet, dosud osídlených Agríši. Za ně už neměla odletět žádná loď.

Výměnou za toto omezení civilizace Gurroa přislíbila, že v Centrální zóně i v ostatních pásmech říše Glug přesune postupně několik desítek neobývatelných, ledových planet do pásma života jejich hvězd a umožní tak získat planety matkám z lodí, které nemají jiný domov. Časem by bylo možné tímto způsobem umožnit i rozšiřování rodu Glug, ovšem opět pouze uvnitř dohodnutých hranic.

Vzhledem k tomu, že v současné době nemají glugruzi žádné spojení z Centrální oblasti do Okrajů, je třeba je urychleně vytvořit. Civilizace Gurroa tedy poskytne říši Glug veškeré potřebné podklady pro stavbu vlastních stanic typu vjosuzgu. Gurroa musel na tomto místě opět ujistit přítomné zástupce Společenství, že tyto stanice nebudou

nijak slučitelné se stanicemi vjosuzgu, používanými ve Společenství, aby nebylo umožněno zneužít je k případné invazi.

Na každou planetu říše Glug bude proto třeba dopravit a nainstalovat nejméně jednu tuto stanici - ostatní si budou moci montovat glugruzi podle potřeby sami. Dopravu těchto prvotních stanic zajistí svými mimoprostorovými letadly buď civilizace Gurroa, nebo Galaktické společenství. Říše Glug taková letadla vlastnit nebude a zastaví i mezihvězdné lety na podsvětelných strojích. Tím bude zabezpečeno, že nebude ohrožovat nikoho ve svém sousedství.

Společenství a rovněž civilizace Gurroa musí naproti tomu slíbit, že nebudou zasahovat na území Říše, pokud nepůjde o předem oběma stranami dohodnuté akce, jako například právě teď při rozmísťování stanic.

Pro spojení Galaktického společenství s říší Glug bude na jedné z planet ve Společenství postavena jedna stanice typu, shodného s Říší. Civilizace Gurroa slíbila upravit pro toto použití vhodnou planetu. Říše Glug prozkoumá nabídku světů Galaktického společenství ke vzájemnému obchodu a výměně zboží a naopak sestaví nabídku svoji.

Galaktické společenství a Říše si vymění vyslance, aby domlouvali další spolupráci. Vyslanci Říše budou sídlit na planetě Bardžá v centru Galaktického společenství a budou se účastnit zasedání Velké rady (zatím bez hlasovacích práv). Vyslanci Galaktického společenství budou sídlit na planetě, která bude k tomu právě určena, neboť planety Říše Glug se při řízení střídají.

Pak se projednávaly některé podrobnosti. Dalších jednání se účastnily děti Gurroa jen jako nezúčastnění pozorovatelé. Teď dostali slovo zástupci Galaktického společenství.

Jednání trvala dvacet pět dní. Občas byla přerušována, protože zástupci Říše se museli radit mimo stěny hvězdoletu, které nepropouštěly jejich radiové vlny, bytosti zastupující Společenství potřebovaly také vzájemnou koordinaci a spánek.

Nakonec byly všechny dohody uzavřeny a hvězdolet se začal chystat na zpáteční cestu. Před odletem si malý Gurroa ještě jednou zavolal Harryho Rosse.

„Mám pro tebe jako pro reportéra velice zajímavý návrh,“ řekl mu hned ve dveřích. „Máš s sebou nějakou malou, opravdu přenosnou kameru?“

„Snad bys mě tak krutě nepodcenil?“ usmíval se Harry.

„Dobrá, vezmi si ji a půjdeme,“ zvedl se Gurroa.

„Kam?“ zajímal se Harry.

„Dostal jsem pozvání k návštěvě, jaké jsem nečekal,“ řekl Gurroa. „Původně bylo jen pro mě, ale podařilo se mi získat je i pro tebe. Je to něco nečekaného. Půjdeme navštívit samu matku. K té nesmí nikdo cizí, jen její vlastní garda, což je jen malá část jejích sluhů. Jedna ze zdejších matek je totiž na cizí inteligentní bytosti tak moc zvědavá, že se rozhodla porušit i tisíciletý zákon.“

„Matky snad mohou všechno, ne?“

„Všechno ne,“ zavrtěl hlavou Gurroa. „Ale tahle věří, že to těm ostatním nějak vysvětlí.“

Vyšli z hvězdoletu. Stráž se jich ihned ujala a vedla je stranou, mezi pyramidovité stavby. Kráčeli nejprve po pláni z kamenných desek, pak vstoupili do široké chodby, přičemž se svažující dolů.

„Tady opatrně,“ upozorňoval Harryho Gurroa. „Glugruzi zde nemají schody, jenom takovéhle rampy. Povrch je dost drsný, abychom nesklouzli, ale kdyby ses začal kutálet, zastavíš se až dole o stěnu.“

„Ty už jsi tu byl?“

„Jednak tu byl Marcel,“ odtušil Gurroa, „za druhé mám kus odtud na pustém měsíci základnu s uxiony. O těch nikdo neví, zato já mohu zkoumat, cokoli se mi tu zlíbí. Uxiony dovolí sledovat prakticky všechno i v nejtajnějších místech.“

„Takže víš, kam jdeme?“

„Zatím jdeme stejně jako do velké haly kde jsem jednal,“ přikývl Gurroa. „Ale pak půjdeme tam, kam se dosud nedostal nikdo kromě Gardy.“

Prošli rampou dlouhou několik set metrů a dostali se tak hluboko pod povrch planety. Na konci odbočovaly z chodby do stran další široké chodby. Denní světlo sem nepronikalo, ale ze stěn vyzařovalo jiné, podivně žluté.

„Obyčejné sodíkové lampy,“ usmál se Gurroa, když Harry starostlivě testoval, co se v tomhle světle podaří natočit. „Neboj se, v místnostech mají osvětlení lepší.“

Zabočili napravo. Tam asi po dvaceti metrech odbočovala další rampa dolů. Stráž se tu zastavily. Zdola vypochovoval jiný oddíl a převzal návštěvníky pod svoji ochranu.

„Tady už jsem prve nebyl,“ podotkl Gurroa.

Tato rampa byla sice kratší, ale po ní následoval hotový labyrint chodeb, krátkých ramp, které stoupaly i klesaly. Harry se brzy přiznal, že by odtud sám nikdy nevýšel.

„Nic se neboj, pořád vím, kde jsme,“ řekl Gurroa klidně a kráčel dál.

Sešli další dlouhou rampou. Tady opět čekal čerstvý oddíl stráží a obřadně vystřídal dosavadní.

„Tohle už je Garda,“ řekl Gurroa. „Matka není daleko.“

Tentokrát sešli dolů jen asi padesát metrů. Pak museli chvíli čekat, než se před nimi otevřely nezvykle masivní dveře. Celá část zdi odjela stranou, než mohli vstoupit.

Chodba za těmito dveřmi byla kupodivu krátká. Dveře se však za nimi zavřely s hlučným nárazem.

„A jsme v pasti,“ prohlásil Harry. Hned ho však poněkud zamrazilo, jakmile si uvědomil, že to vůbec nemusí být žert, ale nepříjemně nebezpečná pravda.

Gurroa na to neodpověděl, jen se usmíval.

Další dveře se otevřely stejným způsobem. A také tyto se za nimi zavřely s velkým rachotem. Než však k tomu došlo, ještě jednou se vystřídal stráž.

Za třetími dveřmi byla veliká, jasně osvětlená hala. Ale nebyla to hala, byl to obrovský kruhový bazén, aspoň dvě stě metrů v průměru. Kolem dokola byl nepřilíši široký ochoz, na němž na několika místech stáli sluhové. Gurroa i Harry se postavili na ochoz a podívali se dolů. Bazén byl prázdný, voda v něm byla čistá, bylo vidět až na dno.

Najednou však zpozorovali, jak se naproti pod vodou kus stěny odsunul stranou - a dovnitř vplouvalo cosi obrovského. Vířící voda znemožňovala vidět detaily, jen nejasně v ní byl vidět jakýsi černožlutě pruhovaný kolos, který pomalu vplul dovnitř. Plul přímo k oběma návštěvníkům a těsně před nimi se zvedl vzhůru...

Z vody se vynořilo cosi velikého. Harry spatřil obrovské složené hmyzí oči a aspoň šestimetrové končetiny, které oba objaly - ale přitom se jich ani nedotkly.

„Vítám vás,“ ozval se najednou hlas, který by mohl patřit malému dítěti. Harrymu, který se ocitl na dosah obrovských, skoro metrových kusadel, se zježily vlasy. To promluvila ta hmyzí nestvůra - jazykem Bar, kterým se mluví na planetách Galaktického společenství!

„Nedalo mi to - ještě nikdy v těchto místech nebyl nikdo cizí - ale

co se dá dělat, poslouchat popis a vidět obrázky je něco jiného než potom vidět takové zvláštní bytosti na vlastní oči... Tak mi tu buďte vítáni!“

„Vy nám rozumíte?“ podivil se Harry.

„Jen já,“ odpověděla matka. „Nikdo jiný nemá schopnost rozumět vaší řeči. Já mám přece jen větší možnosti, než moje děti glugruzi.“

„Máme i překládací strojky,“ nadhodil Gurroa.

„Ovšem, vím,“ řekla matka. „Pro dorozumění s mými dětmi je potřebujete. Ale já vám rozumím i tak.“

„Jak jste se mohli naučit naši řeč?“ zeptal se Harry.

„Věnoval jsem jim překladač,“ vysvětloval Gurroa. „Když mluvili jejich elektrickým jazykem, překládal to do jazyku Bar. Jde jen o to se za tak krátkou dobu Bar naučit.“

„To nebylo těžké,“ řekla matka. „Vaše řeč je jednoduchá. Nepochopím, jak je možné, že bytosti s tak prostinkou řečí porazily voje našich barbarů.“

„Asi máme jiné přednosti,“ řekl Gurroa.

„Nejspíš,“ souhlasila obluda. „Viděli jsme - panujete nad mohutnými silami, když umíte pohazovat s planetami. Přitom jste tak malí, tak slaboučcí! Kdybyste se v přírodě setkali beze zbraní s našimi sotva vylihnutými larvami, řekla bych, že byste jim podlehli. Zvlášť tady ten maličký!“

„To je možné,“ přikývl Gurroa. „Ale my jsme přežili proti mnohem silnějším zvířatům naší planety ne proto, že bychom byli silnější fyzicky.“

„To chápu,“ souhlasila. „Vy jste museli soupeře porazit inteligencí, ne svýma měkkoučkýma končetinama! Jinak byste byli bezmocnější než naše larvy!“

„A zatím - právě tenhle slaboučký tvor je z civilizace, která odstranila od našich hranic vaše flotily,“ řekl Harry.

„Aspoň vím, komu máme být vděční,“ řekla nestvůra uznale.

„Vděční?“ nechápal Harry.

„Já to nemyslím ironicky. My jsme se vskutku obávali, co s námi bude, až jednou narazíme na silnějšího protivníka. Představovali jsme si, že nás jednou začnou jiné bytosti buď požídat, nebo aspoň vybíjet. Ale že narazíme na někoho, kdo nám místo zkázy nabídne mír, k tomu několik planet darem, to nás nenapadlo,“ řekla uznale obluda. „A navíc - že se tak stane poté, co spálíme obyvatele jedné jeho planety...“

„My jsme předtím žili v míru,“ řekl Gurroa. „Proto nám dlouho trvalo, než jsme pochopili, že tady už nemůžeme uspět s vyjednáváním a že se budeme muset bránit.“

„Řeknu to krátce - měli jsme štěstí,“ trvala obluda na svém. „Můžeme být vděční osudu za takového protivníka.“

„Nemusíme být přece protivníky,“ řekl na to Gurroa. „My jsme se dokázali domluvit s mnoha různými tvory. Kdo přijme zásady, kterými se řídíme, může s námi žít v míru.“

„...dokud nenarazíte na někoho, kdo vás chce sníst, že?“

„...nebo spálit na prach, aby se zmocnil našeho domova,“ přikývl Gurroa. „Což je zbytečné. Kdo přijde v dobrém, může takový svět získat i bez zkázy a bezhlavého ničení. Víte, že dokážeme upravit nepoužitelnou planetu do podoby, aby byla příznivá pro osídlení. Jistě víte, že ledových planet je ve vesmíru mnohem více než těch příhodných.“

„Vy jste opravdu zvláštní tvorové,“ řekla nestvůra. „Ale přiznám se, líbíte se mi. Nemyslím tím váš vzhled - asi bych se štitila kousnout do něčeho tak odporného - ale zdá se mi, že vaše inteligence je zřejmě mnohem větší, než inteligence průměrných glugruzi. My matky jsme v našem světě nesmírně osamělé. Nemůže nás být na planetě příliš mnoho - to by ani nešlo - a s obyčejnými glugruzi je jen málo zábavy. My matky se spolu můžeme bavit na dálku, ale to je zdoluhavé. Naši poddaní jsou na tom mnohem lépe. Jejich zábavy jsou prostší, jim to ale stačí. A pokud si někdo z nich chce poklábosit s jiným, má ho ne-daleko sebe. My ne. Není to jednoduché, být bytostí s inteligencí o třídu vyšší než většina kolem.“

„Já vás chápu,“ řekl Gurroa tišším hlasem. „Ale potom mi není jasné, proč v kosmických letadlech, rozsévajících smrt miliardám rozumných bytostí, byly též matky.“

„Protože v takových lodích jsou vždycky ty mladé,“ řekla. „Až budeš žít tisíc let jako já, nakonec přijdeš na to, že ničení není to nejlepší, jak se ve vesmíru uplatnit.“

„To je pravda,“ přikývl Harry. „Dokud lidé žili méně než sto let, byly i u nás války běžné. Ale teď, kdy lidé žijí až desetkrát déle než dřív, války nejsou, ačkoli s prodlouženým věkem náš počet prudce stoupl a museli jsme hledat a osídlit další světy.“

„Vy jste nikdy žádný cizí svět nevyvražдили?“ zeptala se vyčkávavě.

„Dokud jsme toho byli schopní, nemohli jsme našťestí do vesmíru,“ řekl Harry. „Teď tam můžeme, ale mezitím jsme se naučili vážit si života v něm.“

„My se to také naučíme, věřte mi,“ řekla matka. „Teď jen bychom měli tu dálkovou dopravu od vás - přiznám se, že se těším na chvíli, kdy se budeme moci domluvit mezi světy osobně, ne jen prostřednictvím sluhů.“

„Doprava bude,“ řekl Gurroa. „A kromě toho naše stanice umožňují i dálkový přenos informací. Vaše rádio potom bude fungovat nejen po planetě, jako dosud, ale i mezi světy.“

„Máme vskutku štěstí,“ opakovala obluda. „Nu což, pak ať se i vám daří ve všem!“

Sklouzla pozadu do vody, rychle se prohnula a odplula.

Stráže je pak opět obklopily a vedly je ven.

Teprve na denním světle si Harry naplno oddechl.

„Mám vám vyřídit vřelé pozdravení od matky,“ řekl jim pomocí překládacího strojek na rozloučenou velitel stráží. „Nevěřil jsem, že se od ní vrátíte živí, ale když ona sama tak rozhodla, její rozkaz je nad zákon!“

Vstoupili do letadla. Harry se ihned staral, jak dopadl obrazový záznam - a velice se potěšil, když zjistil, že všechno dopadlo výborně a obraz je ostrý a správně barevný.

„Obával jsem se abych nezkazil příležitost, jaká se třeba nemusí opakovat,“ řekl Harry. „Jestli teď uvažuji správně, takové snímky se v dohledné době nepodaří získat nikomu dalšímu.“

„Jako reportér jsi tentokrát využil svou životní šanci,“ souhlasil malý Gurroa potichu. „Nejenom těmi snímky - i když si také myslím, že podobná příležitost se nebude v dohledné době opakovat. Stal ses svědkem událostí, jaké se nestávají často. Naše vyjednávání na téhle planetě skončilo. V jednom ale musím s tou matkou Agříšů souhlasit. Díky za protivníky, kteří přijmou mír tak ochotně!“

„Já si myslím, že k tomu byli donuceni,“ namítl Harry. „Vždyť oni tím mírem vlastně získali! A kromě toho - mohou všechna jednání a úmluvy porušit, kdykoliv se jim zachce!“

„Myslíš?“ usmál se Gurroa. „Já cítím, že oni svá slova myslí vážně! Že se teď všechny matky dohodnou, tomu můžeme věřit. Ale já si myslím, že se dohodnou dodržet uzavřený mír natrvalo. Mám prostě takové tušení, ale moje tušení bývají obvykle pravdivá. Já jsem o to-

mhle pořádně přemýšlel - a to u mě něco znamená, věř mi.“

„Nemám důvod ti nevěřit,“ řekl Harry potichu. „Také jsem měl takové tušení, když jsem poslouchal tu matku Agríšťů. Ona má několik mozků, její inteligence je určitě obrovská - ale se svými vlastními dětmi si nemůže popovídat, protože řadový glugruzi jejímu intelektu nestačí. Jedině dvě takové bytosti mohou spolu komunikovat na úrovni. A těch je tu velice málo, snad tři sta na jednu planetu...“

„Ona přece svým dětem rozumí,“ řekl Gurroa zamyšleně.

„Já vím, ona je pro ně zákonem, ji všichni uctívají, ona jim většinou ponechává svobodnou vůli - jenomže k tomu, aby si popovídala, potřebuje někoho na své vlastní úrovni.“

„Je jich tři sta na každé planetě,“ řekl Gurroa. „A navíc - zavedením dopravy vjosuzgu a přenosu rádia se dokonale spojí dva tisíce planet. Mám pocit, že právě tuhle možnost vítají víc, než získání nových planet.“

„To je možné, v tom s tebou souhlasím - jenže mě napadlo ještě něco,“ zamyslel se Harry. „Jak tak přemýšlím, pořád se mi víc a víc zdá, že ty sám s tou svou telepatickou rodinou jsi také takovou bytostí, jako matky Agríšťů. Možná máš nás obyčejné lidi rád - tak jako Agríšské matky mají rády své děti. Ale už si s námi nemůžeš popovídat na úrovni. Já dobře vím, že jsi nad námi s intelektem spojené telepatické sítě také alespoň o třídu výš.“

Gurroa neodpověděl.

„Jenomže ty to máš horší, než Agríšské matky,“ pokračoval Harry. „Protože ty nemáš v celém známém vesmíru nikoho, kdo by byl na tvé úrovni...“

Do místnosti vstoupil muž, oblečený ve střízlivém šedivém obleku, s béžovým pláštěm přes ruku a s šedivým kloboukem v ruce. Jeho snědý obličej zdobený krátkým knírkem vzbuzoval svými hladce oholenými tvářemi a pečlivě učesanými černými vlasy příjemný dojem. Jen do očí nebylo neznámému vidět, protože navzdory umělému osvětlení ani na okamžik neodložil své tmavé brýle.

„Dobrý den - to jsem rád, že je někdo doma!“ zahlaholil ode dveří, když v místnosti spatřil dítě.

Místnost byla téměř prázdná. Na bílých stěnách nevisely žádné obrazy a malé dětské lůžko s rozestlanou peřinkou, nízký stůl a dětská otáčecí židle ji nestačila zaplnit. Na stole stál stolní počítač a u něho sedělo asi tříleté dítě pozemského vzhledu, oblečené do zelené kombinézy bez ozdob, s hnědými botičkami. Na dítěti nebylo na první pohled nic nápadného. Bledá pleť Evropana, krátké světlé vlásky, modré oči. Trochu nápadnější byl obsah obrazovky počítače - tak složité vzorce se jen málo hodily k děcku teprve tříletému.

„Dobrý den,“ pozdravilo způsobně dítě.

„Kdo jsi ty?“ zeptal se ho přichozí.

„Já jsem Robert, pane doktore,“ odpovědělo vážně dítě.

„Ty mě znáš? Vlastně - proč se ptám, když přece vím, že jsi také Ligaid, vid’? Máš tu někde tátu?“ otázal se muž.

„Přijde hned,“ řeklo dítě. „Chceš kávu, čaj nebo raději pemogu?“

„Nedám si nic, ale hlavně ať je tu táta co nejdřív,“ řekl muž netrpělivě. „Myslím Pavla Ligaida osobně, aby nedošlo k nějakému omylu. Však ty mi rozumíš!“

„Já vím,“ řeklo dítě. „Musíš ale chvílku počkat.“

„Poslyš, na mě neušiješ žádnou habad’uru,“ řekl muž. „Moc dobře vím, že se s ním právě teď domlouváš.“

„Abys to zrovna ty nevěděl!“ podotklo dítě. „Ale táta byl opravdu daleko, jenomže už tu bude, moment!“

V té chvíli se za dítětem otevřely další dveře a vstoupil Pavel Ligaid. Byl oblečený do ušpiněné šedé kombinézy, ještě si utíral do kapsníku ruce, umaštěné od jakéhosi oleje.

„Tak tě tu vítám doktore Briryan!“ usmál se na návštěvu. „Pojď dál, tady není ani pořádná židle!“

Doktor Briryan jen odhodil plášť na postýlku a následoval Pavla Ligaida do sousední místnosti. Byla to kuchyně, aspoň podle kuchyňské linky a spousty špinavého nádobí. Kromě toho tu stál stůl a šest pořádných židlí.

„Posaď se u nás!“ vybídl Pavel hosta.

„Zdá se, jako bys čekal právě na mě,“ usmál se příchozí a posadil se na krajní židli.

„Taky že čekám - už kolik let!“

„Docela slušně ses tu zařídil,“ začal muž. „Ale kdo tě má hledat po kdejakých planetách? Zvlášť Yllina je pěkně pustá a Stará pevnost, to je hotové bludiště! Žiješ tu jako medvěd ve svém brlohu! A to tu máš všechny ty děti?“

„Tady? Tady už jsem skoro skončil,“ pokrčil rameny Pavel a také se posadil. „Tady už mám jen tuhle zapomenutou vartu, kde očekávám ty, kdo mě chtějí navštívit a neznají přímou linku.“

„Kde vlastně jsi, když ne tady?“ zeptal se muž. „Máš prý nějakou novou planetu, ale nikdo neví kde!“

„Je dost daleko odtud,“ řekl Pavel vyhýbavě. „Ale to snad není důležité. Zato s tebou bych si už dlouho chtěl pořádně popovídat.“

„Já s tebou také,“ odpálil Briryan.

„Tím lépe. Normálně nechávám jako první mluvit hosty, ale ty jsi jiný případ. Tebe bych se chtěl na něco zeptat. Moc bych se potřeboval něco dozvědět.“

„Chceš se ptát na fern, že? Tedy - tak tomu říkám já, ty to asi budeš nazývat telepatie, nemýlím se?“

„Nemýlíš,“ přikývl Pavel. „Protože jestli se mohu vůbec někoho zeptat, jsi to ty.“

„A já se mohu, bohužel, zeptat také jenom tebe,“ řekl muž trochu kysele.

„Ty jsi ten tvůj fern naplánoval úmyslně, vid’? Proč jsi nám o tom nic neřekl? A proč ses aspoň nepřihlásil dřív?“

„Protože jsem si myslel, že jsem udělal nějakou chybu!“ vybuchl příchozí. „Z Lékařských zpráv jsem hned věděl, že ty s tou holkou z Aigury máte děcka, ale o fernu, který jediný mě zajímal, ani zmínka! Kdybys ty blázne věděl, co jsem pak musel udělat pokusů - a všechny byly neúspěšné! Proč jsi mi zatajil, že právě ve tvém případě jsem

úspěch měl?“

„Domluvili jsme se přece, že se přihlásíš,“ namítl Pavel. „Nezpomínáš si? Přece jsi chtěl náš případ publikovat, měl jsi dokonce předem naše svolení.“

„Ale mně čerta záleželo na tom, jestli vy dva můžete mít spolu nějaké fakany, nebo ne,“ odsekl muž. „Mně nešlo o nic jiného nežli o fern! Nikdy už jsem potom nesehnal ochotnější materiál než vás dva! Copak jsem mohl vědět, že právě vy dva mě tak vypečete?“

„Ty jsi ovšem věděl, co se s námi stane, vid’?“

„Bodejt’, však mi to dalo nějakou práci! A zvláště potom, než jsem přišel na to, co všechno jsem zvrzal,“ mávl rukou. „Ale kdybych věděl, že právě u tebe to funguje...“

„Já přece vím, že jsi to zkoušel dál,“ povzdychl si Pavel smutně. „Já jsem si s Yl-lou pořídil čtyři děti - a na tom bychom skončili, i tak jsme měli výjimku...“

„A já, starý mezek, jsem ti zatím dodával další a další mozky! A jak dlouho mi trvalo, než mi to došlo!“

„A vůbec, co ti to vlastně nevyšlo?“ zajímal se Pavel.

„Fern jsem měl naplánovaný dobře,“ řekl doktor Briryan. „Ale vždycky se mi pokazil. U všech objektů stejně. Vytvořil se pod hypofýzou, napojil se na správná místa mozku - a bác, začal odumírat. Já to měl pojištěné, fern se znovu a znovu pokoušel regenerovat - a vždycky se zase zarazil. Pak teprv jsem se dozvěděl, že děti mých objektů jsou nějaké podivné, některé z nich dokonce zmizely. To už jsem něco začal tušit a držel jsem se od nich stranou. Jedno z těch dětí se mi pak díky jednomu nastrčenému doktorovi povedlo vyšetřit. Zjistil jsem, že fern je u něj už delší dobu aktivní. A teprve tehdy mi to došlo.“

„Co vlastně byla příčina toho odumírání?“

„Tebe nenapadlo, že je trochu divné, když se ti připojují další a další děti - a nikdy žádný dospělý?“

„To mi divné bylo,“ přisvědčil Pavel. „Já jsem všechny rodiče těch dětí zkoušel kontaktovat, ale bezvýsledně. Nikdo o ničem nevěděl - a dokonce to vypadalo, že ani nechtějí nic dalšího vědět.“

„Tak já ti to tedy povím, ty chudinko,“ ušklíbl se doktor Briryan. „K tobě se připojovaly jenom děti, vid’? A to dlouho předtím, než se narodily. Takové děti totiž nemají vlastní vůli, vlastní EGO, rozumíš? Vždycky se jen připojily k tobě, ale tím také provždy ztratily možnost získat své vlastní JÁ. Všechny jsou teď tvojí součástí, jenom zvětšují

tvou původní osobnost, rozumíš? Bez tebe by nebyly ničím, protože samy už svou vlastní osobnost nemají a nemohou ji ani získat. Jsou ti podřízeny a vždycky už budou. Všimni si, že se cítíš jako jediná osobnost - ta původní? Žádný z podřízených objektů se ti nevzepře, ať jim dáš jakýkoliv příkaz - je to dáno tím, že nemají vlastní osobnost, vlastní JÁ!“

„No, máš možná částečně pravdu,“ zahučel Pavel.

„Ale to víš, že mám pravdu!“ vybuchl doktor. „Povím ti ještě něco! Když se k tobě pokusil připojit někdo dospělý, někdo, kdo v té chvíli měl své vlastní EGO, nastal mezi ním a tebou konflikt vůlí, který žádný osamělý fern nevydržel. Jeho neurony to přetížilo tak, že skoro okamžitě odumíraly. Jsi technik, přiblížím ti to jako technikovi. Když je třeba v elektrárně připojit turbogenerátor k běžící elektrické síti, nesmíš prostě zapnout kontakty. Mohlo by se ti totiž stát, že generátor připojíš právě když vytváří proud opačné fáze. A to by vlastně pracoval proti všem ostatním, což by se projevilo obrovským zkratovým proudem a něco by při tom nutně shořelo, v nejlepším případě pojistky, v horším třeba i ten generátor. V elektrárnách to vědí a proto připojují generátor jen tehdy, když se otáčí shodně s ostatními. Říká se tomu sfázování a ty to jistě znáš. Jenže generátor to má jednoduché. Musí mít stejnou frekvenci i fázi a k tomu stačí dosáhnout stejných otáček a v konečné fázi to trochu hlídat. Lidské mozky se však k žádné síti takhle jednoduše připojit nedají. To by připojovaný mozek musel myslet naprosto stejně jako celá síť a jistě uznáš, že to je spolehlivě vyloučeno. Pokaždé nutně nastane konflikt vůlí a chová se samozřejmě jako parádní elektrický zkrat, kde má chudák fern jenom roli pojistek. Na tom přirovnání je i něco reálného, neboť kvůli telepatii fern produkuje elektřinu, asi tak jako elektrické ryby. Konflikt vůlí někdy vypadá nevině, dotýcného prostě náhle rozbolí hlava, ale i když takový záchvat trvá krátce, někteří při něm omdlévají bolestí. Několika takovým objektům jsem musel dodatečně fern v hlavě odstínit, jinak by mě ti lidé snad ukamenovali, ale jejich děti se k tobě připojily bez nejmenších problémů. Tak jsem vlastně přišel na to, že se žádný člověk s vlastní vůlí nemůže připojit k fungující telepatické síti. Nikdo z lidí nedokáže potlačit své EGO ani na okamžik, natož natrvalo. Z původního projektu dokonalého mimosmyslového spojení mezi lidmi jsi zůstal jen ty. Jedna jediná telepatická superbytosť. Není to málo, ale není to, co jsem původně chtěl.“

„Já jsem nikdy žádný konflikt nepozoroval,“ namítl Pavel. „Ne že by mě nebolela hlava, ale nikdy ne tak, jak říkáš.“

„Protože ty jsi představoval už celou síť, i v tom prvním konfliktu jsi měl, pokud vím, tři prvky - sebe a své starší děti. Na vás se to rozložilo tak rovnoměrně, že sis toho ani nevšiml. Čím jsi rozsáhlejší, tím to je pro tebe slabší.“

„To je sice zajímavé - ale co teď s tím?“ nadhodil Pavel. „Původně to tedy měl být prostředek ke spojení více lidí? Na způsob rádia?“

„Částečně také - bylo by to snad krásné, kdyby se všichni lidé mohli domlouvat, ne? Ale něco jsem na tom zvrzal, takže selhala možnost podle své vůle se odpojit. Komu v hlavě fern začne fungovat, připojí se, ale nemá možnost takové spojení zrušit. Zkoušel jsi to někdy?“

„Po pravdě řečeno - nevím jak,“ přiznal Pavel.

„Mělo to být jednoduché - ale nějak mi to nevyšlo,“ řekl kysele doktor. „Problém je navíc v tom, že tvoje děti teď vůbec nemají vlastní osobnost. I kdyby ses od nich přece jen odpojil, asi by zůstaly stát, bezradné jako idioti.“

„To se mi nezdá,“ odvětil Pavel. „Jak jistě víš, každý člověk musí spát. Necítím se nijak podřadněji, když některé mé tělo, zvláště to původní, spí. Zdá se mi, že jsem po celé své síti rovnoměrně rozprostřený.“

„Takže funguje i můj druhý předpoklad!“ vzkřikl Briryan. „Celá osobnost se může podle potřeby přelévat. Vždycky než usneš, přelege se celé tvé EGO do jiného mozku. Tak to mělo fungovat podle mého pozdějšího projektu.“

„Obávám se, že to není přesně tak,“ oponoval Pavel.

„Ale je, nezapírej! Musí to tak být! A kdyby se stalo, že by tvoje původní tělo ve spánku zemřelo, nemohl by ses už do něj vrátit - ale zůstal bys v tom druhém. Stačilo by, aby si každý telepat rezervoval nějaké vhodné tělo bez vlastního EGO, nějaké dítě, které může ovládnout úplně a bezpodmínečně - a mohl by žít věčně. Stačí, aby ve vhodné chvíli, když je přestěhovaný, svoje původní tělo zabil. To měla být vůbec ta nejdůležitější funkce fernu! Plně kontrolovaná reinkarnace bez ztráty vědomí, ono báječné stěhování duší, o jakém marně snily tisíce generací přede mnou! Ty o téhle možnosti určitě víš, neříkej mi, že ne! Posílal jsi přece své děti do války proti Agríšům a víš, jak chutná jejich smrt! Jenomže jsi mi tím obsadil celý telepatický

nadprostor!“

„Telepaticky využitelných nadprostorů je přece víc!“

„Neznám jiné nadprostory, vhodné pro fern,“ řekl doktor Briryan. „Ty nějaké znáš, já vím, přehrával jsem si všechny záznamy z Rady, když jsi vyjednával o vyklizení nadprostoru Evsej. Předpokládám, že aspoň víš, který z těch nadprostorů ti slouží k telepatii.“

„Samozřejmě,“ přikývl Pavel.

„A snad také víš, jaké má vlastnosti!“ vyhrkl Briryan.

Pavel na okamžik zaváhal.

„Ty je neznáš?“ podivil se Briryan.

„Ale ovšem že znám,“ přikývl Pavel. „Ale nevím, k čemu by byly dobré tobě.“

„Mně? Já jsem je znal dávno, dříve než jsem se dal zapsat na lékařskou univerzitu v Cokrezu!“ vykřikl Briryan uraženě. „Já jsem původně fyzik, chtěl jsem fern vytvořit na bázi mikročipu, naprojektoval jsem jej tak, aby byl právě v tomto nadprostoru schopen komunikace! Jenomže mi několik objektů zemřelo, nesnesli se s implantátem. Abych se mohl dát cestou biočipů, musel jsem vystudovat na Bardžá. Strávil jsem sice celých deset let v Cokrezu, ale stálo to za to! Biolog může s dědičností pracovat stejně přesně, jako fyzik na plátku křemíku, jenomže nemá problémy s imunitou a navíc má možnost zařídit samočinnou regeneraci v případě poškození tkání. Jen mi nedošlo, že telespojení bude tak důkladné. Původně mělo být plně kontrolované vůlí. Každý by se mohl podle libosti připojit i odpojit, ale pak se mi zdálo výhodnější připojit všechny ferny trvale, aby nikdo nemohl přeslechnout výzvu. Původně měla být na můj křemíkový mikročip připojena centra sluchu a řeči a spojení mělo být přesně stejné, jako řečí. Tenkrát mě ovládala idea dorozumívacího prostředku, ale když jsem se na univerzitě dozvěděl o mozku mnohem více, napadlo mě tyto možnosti rozšířit. Nakonec jsem propojil všechno co propojit šlo a dokonalost mé snahy snad můžeš posoudit. Jenomže jsem včas neodhadl nebezpečí konfliktu vůlí. Co se dá dělat, nikdo nemůže být dokonalý. První aktivní fern mi tedy celý nadprostor dokonale zablokoval pro všechny ostatní vysílačky. Když jsem si to pak za dlouhých bezesných nocí rozebíral, došlo mi, že jsem vlastně vynalezl něco mnohem lepšího, než jenom pouhý telepatický prostředek dorozumívání mezi lidmi. Až tehdy jsem si uvědomil, co to ve skutečnosti znamená. Při propojení se místo pouhých informací přesunuje celá vůle.

Pak už byl jen krůček k myšlence stěhování duší. Že je to krásné, být telepatem? Jako kdybys byl na padesáti místech najednou! Můžeš současně jednat s více lidmi a pokud jedno tvoje tělo spí, můžeš být dál vzhůru v jiném a přitom se neustále cítíš svěží a odpočatý. Když potřebuješ na něčem soustředěně přemýšlet, máš k dispozici nesmírnou mozkovou kapacitu své telepatické sítě - to se ti to pak vynalézá! Dnes máš desítky a možná stovky ideálních sluhů; ideálních, protože ti dávají všechno, svá těla i svůj rozum. Nikdy se nevzbouří, nikdy nezareptají - ani tehdy ne, kdybys je hnal do jisté záhuby! Přitom tvoje JÁ i v tomto krajním případě zůstane nedotčeno a v naprostém bezpečí! Tak vlastně vznikla ona slavná civilizace Gurroa, která se mohla směle postavit i Agříšským flotilám! Ale nikdo neví, že jsem tě stvořil já, doktor Briryan - i když ani tohle jméno není pravé, jak sis asi domyslel. Dnes bych chtěl mít také takovou telepatickou síť, jenomže už to nejde.“

„Dobrá - máš v mnohém pravdu,“ připustil Pavel. „Není to sice přesně tak jak si představuješ, ale téměř jsi vystihl jádro pudla. Asi bych ti měl být vděčný - a já jsem, nač to zapírat. Ale - vždyť jsi mohl začít u sebe! Proč jsi se sám nezměnil v toho prvního telepata? Všechno by teď bylo tvoje! Hrome - já bych pak ani nevěděl, že naše děti...“

„No, přiznám se, nebyl jsem si stoprocentně jistý, zda to nedopadne špatně,“ ušklíbl se doktor. „Když jsem pracoval na křemíku, pár objektů mi zemřelo. Měl jsem pak plno starostí jak z toho vyklouznout. Proto jsem své biočipy potřeboval vyzkoušet na někom, kdo se mi úplně a bez velkých otázek svěří. A to jsi byl ty - a tvoje Aiguřanka. Nezlob se, ale byli jste krásně zakoukaní jeden do druhého - jako dvě ovce! A oba byste jeden pro druhého udělali cokoli, že?“

„Udělali,“ přikývl Pavel. „Ani se mi nezdá, že bychom se za to měli stydět. Ale od tebe to bylo tak trochu zbabělé, nemyslíš? No - co se dá dělat, už se stalo! Ale nemysli si, není tak jednoduché být složitou bytostí. Já teď cítím dost velkou zodpovědnost - nejenom za všechny ty děti, ale i za ostatní lidi, za celé Galaktické společenství.“

„Kdyby ses na tu zodpovědnost radši vykašlal,“ odplivl si Briryan. „Pověz mi - co je tobě do lidí? Kdybys nechtěl, s nikým by ses nemusel dohadovat, stejně by ti brzy lidé nesahali ani po kotníky! Vím jenom jedno - že ses nepokusil proniknout do biologie, aspoň v tomhle oboru mám ještě nad tebou vrch. Ale ve fyzice? Objevil jsem nadprostor, vhodný pro přenos - a ten jsem ti neuváženě předal. Vymyslel

jsem největší zázrak biologie, fern - a nejenže jsem ti ho dal za směšnou cenu, ještě jsem ti přihráł více než stovku mozků! Ty by sis je sám neudělal dřívě než za sto let, protože bys asi postupoval přísně podle zákonů pitomého Společenství, které beztak jednou bez milosti převálcuje první schopnější a dravější civilizace! Ty bys bez mé pomoci měl jenom sebe a čtyři mrňata! S tím bys toho moc neudělal a tvé Galaktické společenství by bylo touhle dobou zničené agresivním hmyzem! Vždyť ty jsi vlastně dokázal, že tomu, kdo se příliš ohlíží na druhé, není taková vymoženost k ničemu! Já bych takového daru mohl jinak využít! Do pěti let by mi celé Společenství jen čistilo boty a na nic víc by se už nezmohlo!“

„Máš trochu divné názory!“ řekl Pavel smutně.

„Nemůžeš aspoň tvrdit, že nemám své vlastní. Jen v jednom případě jsi mě potěšil,“ ušklíbl se Briryan. „S tou děvkou Gertrudou, co se opovážila moje vlastní dítě zabít a hodit do popelnice, s tou jsi zatočil parádně! Ani já bych ji tak nádherně nezlikvidoval! Strašit do konce života! To tě tedy napadlo skvěle - já bych ji jenom uškrtil, aby sama věděla, jak to chutná!“

„Přiznám se, že mě pořádně nadzvedla,“ řekl Pavel. „Víš, já jsem to cítil, jako by škrtila mě samotného.“

„Však já jí ještě s Gerdou ukážu, zač je toho loket!“

„Obávám se, že to nepůjde,“ řekl Pavel. „Gerdu jsem sice před smrtí zachránil, ale připojila se už ke mně, tobě nikdy patřit nebude.“

„Podívej se, co bychom si povídali,“ řekl doktor Briryan dobrácky. „Když jsme si krásně vyjasnili, že celý nadprostor může ovládat jen jedna bytost, je nám snad jasné, že si už o něj nemůžeme hodit partičku. Já mám v hlavě fern také, jen momentálně odstíněný, aby se mi nespálil, protože to by se stalo, kdybych se naráz připojil k tobě. Zrušit to odstínění však není nijak těžké. Na to stačí okamžik - a agisar.“

Doktor Briryan sáhl do kapsy a vytáhl agisar. Pak si jeho chapadlo přiložil ke krční tepně a chvíli je tam jemně přidržel.

„Tak vidíš - během dvaceti sekund budu mít aktivovaný svůj fern, mnohem výkonnější, než máš ty,“ ušklíbl se.

„Prosím tě, k čemu ti bude?“ vyskočil Pavel. „Vždyť jsi říkal, že se ke mně nemůžeš připojit, že by ti mohl shořet! Nebo si myslíš, že tvůj silnější fern může mých sto dvacet slabších přehlasovat?“

„Já neříkám, že se budu připojovat k tobě,“ řekl doktor Briryan

klidně. „Vůbec nemíním překřikovat tvůj fern, já si jen klidně převezmu tvoji telepatickou síť, kterou jsem tak dlouho za tebe vytvářel. Nevzepře se mi, není vůbec zvyklá odporovat a ty - ty mi v tom překážet nebudeš!“

S těmi slovy vytáhl z kapsy černý předmět - a Pavel měl na krátký okamžik pocit, že se dívá do zmenšeného emitoru pozemského bojového fotometu... Teprve teď pochopil, nač asi doktor Briryan potřebuje tmavé brýle.

Bylo však už pozdě. Vyletěl blesk - a hlava Pavla Ligaida se změnila v krvavou, spálenou skvrnu na nejbližší zdi, zatímco bezhlavé tělo se zhroutilo k zemi. Krev vystříkla až na doktora Briryana, ačkoliv ten ihned po výstřelu uskočil dozadu.

Z vedlejší místnosti se ozval přidušený dětský výkřik, plný bolesti. Vzápětí odtud vrávoravě přiběhlo dítě, co tam předtím sedělo u počítače.

„Doktore - co jsi to provedl?“ vykřiklo.

„Ty teď budeš poslouchat mě, prcku, rozumíš?“ vykřikl vítězně Briryan. „Tvůj pán se za tak krátký okamžik nestihl nikam přelít, takže je definitivně mrtvý! A já teď budu na jeho místě!“

V té chvíli si obě ruce prudce přitiskl k hlavě, vykřikl bolestí a zapotácel se. Jeho telepatický orgán fern se na krátký okamžik připojil k síti, do této chvíle patřící Pavlu Ligaidovi, jehož bezhlavé tělo tu leželo na podlaze ve velké kaluži krve. Telepatická síť, byť otřesená touto smrtí, se však Briryanově vůli nepodřídila, jak on tak jistě očekával. Namísto toho vyslala mimoděk do jeho mozku svoji vůli, což představovalo úder, pod jehož nápořem rázem odumřely všechny přetížené neurony jeho fernu, jakkoliv byly silnější, než neurony kteréhokoliv osamoceného fernu sítě. To bylo v této chvíli dokonce nevýhodné, protože v elektrické křeči strhly s sebou do zkázy i několik tisíc mozkových buněk okolo, až doktor Briryan ztratil vědomí a pomalu se sesunul k zemi. Vzpamatoval se sice poměrně brzy, nedokázal však už potlačit zaskučení, které mu vylétlo z úst.

„To bylo zbytečné, doktore,“ řeklo dítě. „Moje síť vůbec nezávisí na jednom jediném těle. Měl jsem ti snad hned říci, že tvoje představy o telepatii jsou v jednom bodě naprosto mylné. Představuješ si mě jako jediného otrokáře se stovkou otroků bez vlastní vůle. Tak to není. Nevydávám své příkazy podřízeným sluhům, protože jsem jedna bytost, i když poněkud složitější než ostatní lidé. Každá má součást je

rovnocenná s ostatními. Nepřelévám své JÁ, jsem v celé síti rozptýlený rovnoměrně! Moji síť si tedy nemůžeš vzít, neboť tento celek svou vlastní vůli má. My dva se ovšem nedohodneme. Jsem rád, že nadprostor Mluch svou existencí blokuji proti lumpům jako jsi ty. Nepočítej ani s tím, že bych ti něco řekl o dalších nadprostorech. Když si představím, že bys ty se svými vlčími názory měl možnosti jako mám já, je mi z tebe nanic!“

„Já se také brzy stanu tím, čím jsi ty!“ zaječel Briryan a pokusil se vstát. „Jenomže já budu mocnější! Ty jsi stejná ovce jako Bardžané! Každý z nich raději umře, než by ublížil někomu jinému! Budeš mi stát v cestě? Zničím tě!“

Doktoru Briryanovi se konečně podařilo postavit na nohy. Pozvedl fotomet a stiskl spoušť. Zasažené dítě vytřeštilo oči, ale křiknout už nemohlo. Krvavý otvor v jeho hrudi byl velký jako jeho hlava, krev vystříkla na doktora od pasu až dolů. Vzápětí se dětské tělíčko bezvládně sesulo k zemi.

„Však já si ten druhý mimoprostor najdu,“ zasípěl doktor. „Aspoň vím, že existuje. Neprozradíš mi ho - nevadí! Já také umím zacházet s mimoprostory! Jednou budu silnější než ty. A pak si dám tu práci, abych všechny tvé buňky zničil, pěkně jednu po druhé! Ve vesmíru může být jen jeden z nás! A ty to nebudeš!“

Dítě v té chvíli pootevřelo oči a podívalo se na doktora takovým pohledem, až se zachvěl, namířil fotomet a vystřelil potřetí. Hlavička dítěte se proměnila v krvavou skvrnu na podlaze, rozervané a spálené ostrým zářením.

„Takhle vás zničím všechny!“ zasyčel.

Pak jako štvanec vyběhl z místnosti, popadl svůj plášť a zamířil po zelených šipkách nejkratší cestou k východu.

Večeře se povedla, ačkoliv ji tentokrát pod kritickým dohledem Yl-ly připravovaly Pavlína, Gerda, Hanele a Jane, nejstarší děvčata na planetě Gurr.

„Je to zajímavé,“ prohlásila Yl-la. „Pozemšťanky - a mají stejné chutě jako naše Pavlína i jako já sama! Vysvětlete mi děvčata, jak jste mohla vůbec jíst ta hrozná jídla, jaká jste tu klohnla beze mě? Já vím, učil vás vařit Pavel, ale to je chlap, který k vaření nemá žádný vztah!“

„Jíst se to dalo vždycky,“ utěšovala maminku Gerda.

„Jako bych slyšela jeho,“ durdila se Yl-la. „Ne abyste mu to řekly, nechte si to pro sebe, ale on je strašné čuně. Ten by snědl cokoliv, co je jen trochu požitelné. Ještě že má mě, jinak by za chvilku pojídal i slupky z pangojů.“

„To není pravda,“ odporovala Pavlína. „Náhodou tátovi tvá jídla chutnají - a nám taky!“

„Dobře, dobře, časem si spolu probereme všechno potřebné, souhlasíte?“ řekla Yl-la. „Teď ochutnáme mlíčko pro mrňata a můžeme svolávat ke stolu. To nechám na vás - ať je to vaše bezdrátové spojení využité!“

Jako první přiběhly starší děti, hned za nimi mimina. Těm nejmenším starší děti pomohly, aby se co nejrychleji usadily - a nastalo roznášení. Nejprve mléko, pak kaše a až nakonec slané gibočo, uvažené pro ty nejstarší.

„Jsme všichni?“ zeptala se Yl-la. „Kde je Pavel?“

„Táta je na Yllině, ve Staré pevnosti,“ řekla nejbližší stojící, Pavlína.

„A kdy přijde?“

„Říká, že na něho nemáme čekat, ale máme mu nechat něco k jídlu. Má prý nějaké důležité jednání, přijde později,“ vysvětlovala Pavlína.

„Tak dobrá, ale vyříd' mu, ať si pospíší,“ řekla Yl-la. „No a všichni ostatní - dobrou chuť!“

„Dobrou chuť, mami,“ odpověděly všechny děti sborem.

„Tak co, jaké je to dneska?“ optala se po chvíli Yl-la, protože v jídelně bylo ticho, jako by tu ani nebyly děti.

„My už jsme to ochutnali,“ uculovala se čtyřletá Lugiar, děvčátko z Aigury, s černýma očima. „Už před půlhodinou!“

„Jak to?“ podívala se na ni Yl-la přísně.

„Víš, mami, pro nás není dost dobře možné tajit jakékoliv pocity před ostatními,“ obrátila se na ni Pavlína. „Takže když něco ochutnávám já, ochutnávají to vlastně všichni.“

„I mimina?“ podivila se Yl-la.

„Samozřejmě, i mimina,“ přikývla Pavlína. „Ta přece pije mlíčko, protože je pro ně nejlepší, ale my jim k tomu dáváme vychutnat i tvoje koláče, víš?“

„Tak vy jim dáváte vychutnat,“ usmála se Yl-la. „Nu což, na tom

opravdu nevidím nic špatného.“

Talíře se rychle vyprázdnily, právě tak hrníčky s mlékem a misky s kaší.

„Kdo uklízí?“ zeptala se pro pořádek Yl-la.

„Já!“ přihlásili se Pierre a Michal.

„A pořádně utřete stoly, jasné?“ řekla Yl-la. „Ať nejsou pobryndané od všeho možného!“

„Ale maminko, my přece vůbec nebryndáme,“ řekla shovívavě Gerda. Najednou se ale chytla za hrdlo, několik vteřin jenom třestila oči a nemohla popadnout dech. Yl-la se k ní zděšeně otočila, ale když se rozhlédla, uviděla, jak i ostatní děti ztuhly a chytaly se za krk. Několik mimin se dokonce bolestí zkroutilo a upadlo na podlahu. Pak, sotva se trochu stačily vzpamatovat, všechny děti od velkých po nejmenší zalapaly po dechu znovu, i když podruhé už to nebylo tak intenzívní.

„Co je s vámi?“ vykřikla Yl-la znepokojeně.

Na místě Pavlíny se zablýsklo a dívenka zmizela.

Skoro současně se zablýskalo i na jiných místech jídelny. Všechny starší děti rázem zmizely.

„Co se děje?“ vykřikla Yl-la. „Můžete mi to vysvětlit?“

„Mami, nesmíš se moc vyděsit,“ obrátila se k ní čtyřletá Aiguřanka Lugiár. „Někdo nám právě zabil tátu.“

„Cože?“ vytřeštila oči Yl-la - a svět se s ní zatočil jak na kolotoči. „Co se stalo, proboha?“

„My ti to vysvětlíme, ale nech nás trochu vzpamatovat se, prosím tě,“ řekla Lugiár těžce. Venku se ozvalo pět nervy drásajících zavytí, každé zakončené hromovou ranou, která všemi otrásla. Okna zadrnčela a několik skel se vysypalo.

„Co bylo tohle?“ vyjekla Yl-la a vyskočila.

„Vakuová imploze od našich křižníků - odletěly zablokovat Yllinu, aby vrah táty nemohl utéci,“ řekla Lugiár potichu a vzala Yl-lu jemně za ruku. „Mami, pojd' si raději lehnout, jsi celá bílá...“

Jídelna byla najednou prázdná. Nádobí zůstalo neuklizené.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se Yl-la Lugiár, která u ní zůstala jako jediná.

„Gurroa, Pavlína, Gerda, Gají a Pierre právě obklíčili Yllinu našimi křižníky. Kdyby tam nebyli archeologové, celou planetu bychom asi stiskli bublinou géja-pole, slisovali ji a vhodili do plamenů hvězdy,

ale to nejde, ublížili bychom nevinným. Kamil s osmnácti miminy si zapnuli časoprojektory a dívají se, kam zmizel.“

„Kdo zmizel?“ vykřikla Yl-la zdrceně.

„Vrah táty, doktor Briryan,“ řekla Lugiár smutně. „Kromě táty zastřelil i Roberta, víš? Toho jsi měla asi taky ráda, říkala jsi mu profesor.“

„Doktor Briryan? Já tam musím jít!“ vykřikla Yl-la.

„Ty nám nepomůžeš, mami,“ řekla Lugiár a jakoby se teď zaposlouchala sama do sebe. „Ostatně - už víme, že tam není. Utekl nám - odletěl na Zem.“

„Jak to víš?“ zhroutila se Yl-la zpátky na židli.

„Dostal se ke stanici vjosuzgu - tam si zapamatovali, kam jeho speciál odesílali,“ vysvětlovala rychle Lugiár.

„Co budeme dělat?“ podívala se na ni bezradně Yl-la.

„Naše křižníky už odletěly za ním. V téhle chvíli úplně zablokovaly Zemi - odtud nám neuteče!“ řekla Lugiár. „Tam to ale bude horší, bude poprask! Naše křižníky blokují veškeré meziplanetární spojení, Gají bude muset odletět vysvětlit to Velké radě Společenství - ona vypadá nejvíc jako Gurroa. Ten tam nemůže, řídí jeden křižník.“

„Můžeš mě doprovodit na Yllinu?“ řekla Yl-la tiše; hrdlo měla přitom sevřené podivnou křečí. Opět vstala, ale pomalu, ztěžka.

„Mami, nechtěj tam jít!“ prosila ji Lugiár. „Já jsem tátu už viděla, víš, očima Kamila - je to strašný pohled!“

„Já tam musím jít, holčičko moje,“ řekla Yl-la. „Táta byl přece můj muž, my dva patříme k sobě!“

„Teď už budeš mít jenom nás,“ pohladila jí Lugiár ruku.

„Já vím, vy jste mi tady zůstaly, děti moje,“ rozplakala se Yl-la. „Neboj se, já vás nikdy neopustím...“

O svolání Velké rady Galaktického společenství myslících bytostí pořádali čtyři zástupci planety Bardžá. V místnosti služby Rady kosmonautiky se ale potkali s delegací z Aigury, která rovněž přišla s požadavkem na svolání Rady. Vzápětí nato sem dorazili s tímtež návrhem i z Auraeie.

Příčina byla stejně znepokojující, jako závažná. Správa mimo-

prostorové dopravy Transgalakt náhle ztratila veškeré spojení se Zemí. Nebylo možné odesílat ani přijímat uiky, ba co hůře, nefungovalo ani spojení pro přenos zpráv. Skoro to vypadalo, jako kdyby se planeta Země znenadání vypařila.

Na všech planetách byl vyhlášen poplach a členové Velké rady se bleskově dopravovali do Centra. Jak se dalo čekat, delegáti ze Země zřejmě naléhavou výzvu neobdrželi, nikdo se proto nemohl dostavit. Planeta Země jako kdyby neexistovala. Zasedání bylo proto zahájeno bez nich - a v té chvíli došlo k další události, která by sama o sobě vyvolala dostatečnou pozornost všech.

Uprostřed sálu, u stolku pro navrhovatele, se najednou ostře fialově zablýsklo - a za stolkem stálo děvčátko.

Kamera ihned zvětšila jeho tvář na všechny obrazovky v sále - a většina bytostí pocítila zachvění. Aigurské dítě s bardžanskýma očima - dítě civilizace Gurroa. Vzhled jakoby teprve čtyřletého dítěte tentokrát nikoho nepřekvapil. Sálem se ozval povzdech úžasu. Všichni věděli, za jakých podmínek se Gurroa objevil prvně - a slíbil objevovat se pouze tehdy, když se bude dít něco vážného. Mohlo být něco závažnějšího, než zmizení celé planety?

„Dobrý den,“ pozdravilo dítě všechny bytosti ve ztichlém sále. „Patřím do civilizace Gurroa. Jak vidím, svolali jste právě mimořádné shromáždění a tuším i proč. Přišla jsem vám vysvětlit, co se děje.“

„Podle našich informací se něco stalo s planetou Zemí,“ odpověděl dítěti - a vlastně i všem přítomným - úřadující předseda Velké rady. Tentokrát jím byl obyvatel planety Ux, chobotnici podobný Malšpln Guguirr.

„Země je v pořádku - zatím,“ prohlásilo děvčátko. „Jenom jsem tam musela vyřadit všechny stanice vjosuzgu, takže není možný přenos ani hmotných předmětů, ani zpráv. Neprodyšně je Země izolována i v nadprostoru Evsej, takže náhradní spojení touto cestou rovněž není možné.“

„Chtěli bychom znát důvod k takovému opatření,“ požádal děvčátko předseda Guguirr.

„Musím za každou cenu zabránit, aby Zemi opustil jeden zločinec,“ řeklo rozhodným tónem.

„Je tak drastické opatření nutné kvůli jednomu jedinému zločinci?“ podivil se předseda Guguirr. „Není to přehnané?“

„Pane předsedo - i vy ostatní!“ děvčátko poněkud ztišilo hlas a

sklonilo svou černou kudrnatou hlavičku. „V Agríšské válce měla i civilizace Gurroa oběti na životech, ale nebylo to tak zlé jako na planetě Keléné, nebo při zkáze některého z vašich křižníků. Těžko si možná dokážete představit, že by nám mohl být jediný člověk nebezpečnější než všechny flotily Agríšů dohromady. V tomto případě však tomu tak je! Způsobil nám už velice závažné ztráty!“

„Znamená to snad, že on sám napadl civilizaci, která tak lehce přemohla Agríše?“ podivil se předseda Guguirr.

„Ano - a úspěšně,“ řeklo vážně děvčátko.

„A co Strážci Země?“

„V této chvíli už jich padlo čtrnáct,“ oznámilo děvčátko. „Pokusi-li se ho zastavit - a on všechny postřílel!“

„Jak je to možné?“

„Pane předsedo - i ostatní! Setkali jsme se s něčím, co by mohlo znamenat zkázu Galaktického společenství. Opravdu se nejedná o obyčejného zločince,“ řeklo děvčátko tiše, ale zřetelně. „Naším protivníkem je mutant, který se sám upravil tak, aby mohl ovládnout Společenství. Nejprve zkusil zničit nás, civilizaci Gurroa. Naštěstí se mu to nepodařilo. Kdyby měl úspěch, měl by teď k dispozici i všechny naše technické prostředky, včetně těch, které jsme použili proti Agríšům. A on by je nejspíš použil - jenomže proti Společenství. Stal by se v krátké době jeho pánem.“

„To je opravdu vážná zpráva,“ řekl Guguirr. „Mohli bychom vám proti takovému nebezpečí nějak pomoci?“

„Nebudu vaši pomoc potřebovat,“ ujistilo je děvčátko. „Přesněji řečeno, pomoci mi v této chvíli ani nemůžete. Jen vás chci ujistit, že zatím není důvod ke znepokojení, i když planeta Země neodpovídá. Není to katastrofa - dosud ne! Jen musím zabránit, aby ten mutant nemohl uprchnout na některou jinou planetu. Nesmím mu dovolit, aby se tam někde schoval a plně vyvinul! Opakuji - ten člověk je hromadný vrah a mohl by se stát zkázou celého Společenství.“

„Ale co bude se Zemí?“ zeptal se předseda Guguirr.

Děvčátko mu neodpovědělo. Křečovitě se zachytilo stolečku a celé se schoulilo. Trvalo to krátce, ale povšimli si toho všichni.

„Pane předsedo, děláme vše co je možné,“ řeklo po chvílce zadýchaně. „On právě zastřelil další dítě z naší civilizace - a s ním dva Strážce, policisty ze Země. On už zabil tolik naprosto nevinných lidí! A většinu jich nebude možné vrátit k životu, on je zabíjí příliš důklad-

ně!“

„Vy proti hromadnému vrahu posíláte - i děti?“ zděsil se Guguirr a s ním i většina přítomných.

„Nechtěla jsem vás znepokojovat, ale nebudu vám zatajovat ani špatné zprávy,“ řeklo děvčátko. „Civilizace Gurroa nemá už ani jednoho dospělého. Její osud, ale s ním i osud celého Galaktického společenství, mají teď ve svých rukou jen děti. Proti hromadnému vrahu stála i policie, Strážci Země. V této chvíli však jsou naprosto bezmocní. Zbývají už jen děti naší civilizace. Nejstaršímu z nás je osm let, ale kdyby to bylo nutné, vypraví se do této akce i batolata! Doufám, že k tomu nedojde. Doufám...“

Doktor Briryan se hladce dostal do Londýna, ale tam už mu štěstí nepřálo.

U meziplanetárního terminálu nastal po neobvykle dlouhém čekání nějaký zmatek. Jakýsi pozemšťan tělnaté postavy, už celý rudý v kulatém obličejí, se tam dohadoval s úředníkem, až to bylo slyšet široko daleko.

„Co to má znamenat, odložení letů na neurčito? Půjdu si stěžovat na hlavní správu Transgalaktu! To je přece skandál, co se tady děje!“

Úředník se mu marně snažil cosi vysvětlit.

„To mě nezajímá, pane! Já mám být za dvě hodiny na nutném obchodním jednání v Auraeii! Budu se s vámi soudit, jestli mi vznikne nějaká škoda! A ta mi určitě vznikne!“

Stewardka, uvádějící obvykle cestující na jejich místa do osobních uiků, se též pokoušela cosi rozezlenému cestujícímu vysvětlit, ale ten byl zřejmě v ráži a utiší se nenechal.

„No slyšíte to?“ obrátil se řečnický ke všem lidem okolo. „To je mi pěkný pořádek! Japonci si cestovat mohou, pro ně nadprostorová doprava funguje, ale když já chci do Auraeie, nejde to! Já přitom potřebuji odletět ihned, chci si dokonce zaplatit speciál, ale spokojil bych se s obyčejnou letenkou na Bardžá a další bych si koupil tam - ale oni mi tu chtějí tvrdit, že to nejde ani na Bardžá! Odkdy se nedá létat na Bardžá, do centra Společenství? Skandál!“

„Podívejte se, pane,“ ztratil nakonec trpělivost úředník, „nám také vzniká škoda, ale když říkám, že to nejde, tak to asi nejde! Jděte se podívat ven na oblohu! Celá stratosféra jiskří jako od vánočních prskavek! Jde asi o nějaký zvláštní přírodní úkaz, bohužel úplně blokuje mimoprostor. Pozemské spoje nám fungují, jenom mimozemské ne! Japonci létat mohou, protože Japonsko je na Zemi. Kdybyste chtěl teď hned třebas do Austrálie, milerád vám vyhovím!“

„Co bych dělal v Austrálii? Já chci do Auraeie! Budu si na vás stěžovat, nejsem tady proto, aby si ze mě někdo dělal legraci!“

„Víte co? Jděte si stěžovat do hvězdárny! Tam o tom možná budou vědět víc než my!“

Doktor Briryan potichu zaklel a připojil se k davu, který se vyhrnul před budovu.

Obloha skutečně jiskřila. Ne sice jako vánoční prskavky, ale ve vlahém letním vzduchu se na ní tetelily snad miliony jiskřiček. Večer se tím neočekávaně prodloužil - od zářící oblohy bylo světla tolik, že by se dalo číst, i kdyby nebyly ulice jasně osvětlené. Nad městem pomalu a tiše přeletělo letadlo, pomalované barvami Strážců.

Kdosi si nahlas pustil radiopřijímač a nastavil hlasitost tak silnou, že bylo rozumět každému slovu.

„...obyvatelstvo se vyzývá, aby zachovalo klid a zbytečně se neznepekovovalo. Těm, kdo dnes měli odletět mimo Zemi, zůstávají letenky v platnosti. Kdo bude výpadkem mezihvězdné dopravy poškozen, dostane odškodné. Transgalakt, hlavní Správa mimoprostorové dopravy se rovněž zavazuje zajistit a uhradit neplánovaný pobyt v hotelích všem, kdo měli dnes odcestovat mimo planetu Zemi. Dokladem pro ubytování i pro uplatnění náhrady bude letenka s dnešním datem. Současně Správa oznamuje, že prodej dalších letenek byl do odvolání zastaven, než se záhadný jev vysvětlí...“

„Bestie!“ zaklel nenávistně doktor Briryan. Uvědomil si, že záhadný jev nastal právě s takovým časovým zpožděním, aby se dal vysvětlit i jinak než jako přírodní úkaz. Doktor sice také přesně nevěděl oč jde, ale správné vysvětlení měl brzy po ruce. Něco takového přece mohly způsobit jediné osiřelé Ligaidovy děti - Gurroa! Nebylo dobré je podceňovat - dokáží stěhovat celé planety! Zablokovaly mimoprostor - znamená to, že si nepřejí, aby on, Briryan, opustil Zemi. Je to od nich pochopitelné. Na Zemi se jim nikam neschová, za chvíli bude mít na krku celou smečku Strážců a ti ho jako každého vraha hladce vyřídí. Pokud se ovšem dá chytit...

V davu lidí mu bylo trochu těsno, ale aspoň se nemusel bát okamžitého prozrazení. Odjel raději prastarou podzemní dráhou do centra Londýna. Na ulicích se navzdory tradiční anglické rezervovanosti místy vytvořily bouřlivě diskutující hloučky, jako kdyby byl celý Londýn jediným Hyde Parkem. Ve výkladech mnoha obchodů byly zapnuté televizory a množství lidí dychtivě sledovalo televizní zpravodajství přímo tady, na ulici. Záhadný přírodní jev se mezitím rozšířil po celém světě. Z Ameriky byla ohlášena obrovská panika, neboť tam uprostřed parného dne dočista zhaslo slunce a nastala temná noc, takže si lidé museli rozsvítit. Přestaly fungovat též všechny stacionární

satelity, zůstaly jen družice, obíhající na nízkých oběžných dráhách. Rozšířily se dokonce hlasy, že nastal po tisíce let očekávaný konec světa a lidé se začali shromažďovat, aby byli v posledních chvílích svého života se svými blízkými co nejvíc pohromadě.

Pořádková služba se pokusila vyslat automatickou sondu nad atmosféru Země, aby zjistila příčinu tohoto podivného úkazu, ale sonda se dostala sotva pár kilometrů nad vrchní vrstvy atmosféry a pak se náhle odmlčela. Hvězdáři na tomto místě spatřili jen záblesk; co sondu zničilo, netušili. Lidé však na tuto zprávu začali šílet strachem. Neseťkalo se snad Galaktické společenství s další agresivní civilizací, neměla by tentokrát být obětí Země?

Doktor Briryan pozoroval okolní lidi bez zájmu. Jestli ten jev vyvolaly Ligaidovy děti, nebude nebezpečný, uškíbl se. Lidem Země nebezpečí nehrozí - kromě něho.

Najednou sebou trhl. Když pomalu kráčel po Oxford street, spatřil na jedné obrazovce - svou vlastní tvář! Ano, stál tam on sám - široce rozkročený nad bezhlavou mrtvolou Pavla Ligaida ve Staré pevnosti na Yllině a ruce si tiskl k hlavě, v pravačce fotomet z doby Svaté války.

„...jak vidíte, pachatel je velmi dobře ozbrojen a nebude ochoten vzdát se dobrovolně...“

„Syťáci!“ zavrčel doktor. „Tušil jsem, že na mě poštvete Strážce! Ale nebude vám to nic platné, mě nepřevežete!“

Došel nepříliš rychlým krokem až k Marble Arch a zabočil k Hyde parku. Přistoupil k přivolávací taxíků a vytřukal na klávesnici svůj požadavek. Několik minut nato nastupoval do volného aerotaxi a gryul se s ním vznesl do výšky.

„Tam už jsem nebyl, ani nepamatuji!“ začal taxíkář asi po deseti minutách letu. Podle vzhledu i přízvuku to musel být původem Ital, pravý Angličan by nejspíš celou cestu mlčel.

„Dnes je krásná noc,“ řekl taxíkář po chvilce ticha, když se nedočkal odpovědi na svůj první pokus. „V rádiu říkali, že to světlo nahoře není škodlivé. Jenom jestli se tomu dá věřit, ostatně - nechcete pustit rádio?“

„Ani ne, bolí mě hlava,“ odmítl nabručeně doktor.

„To je možné,“ souhlasil taxíkář. „Pak ovšem chápu, že se radši chcete trmácet vzduchem. Mně se v uiku také někdy dělá špatně. A tohle je vlastně kousek.“

Gryul tiše svištěl nočním nebem nad kanálem La Manche. Jiskřeni vysoko ve stratosféře zalévalo moře strašidelným nafialovělým světlem. Dole pod nimi pomalu plula slavnostně osvětlená výletní loď. Dnes už jenom romantika udržovala při životě poslední zbytky lodí toho druhu. Jejich nákladní družky byly už dávno roztaveny a použity jako železný šrot.

Nad pevninou doktor požádal taxíkáře, aby sletěl níž. Chvíli se tak-tak míhali nad terénem a letoun se sám vyhýbal překážkám. Na panelu autopilota stále blikalo upozornění, že výška letu neodpovídá a je nutné přejít na letovou hladinu o tisíc metrů vyšší. Další červený nápis varoval pilota, že nefunguje družicová navigace; ale v pamětech navigačního japanu byla zřejmě dostatečná oblast, takže mapa i za těchto podmínek neustále ukazovala přesnou polohu letounu.

„Prosím, přistaňte tam u toho stavení,“ ukázal najednou doktor taxíkáři na tmavou budovu na okraji lesa.

Gryul měkce dosedl.

„Pomůžete mi něco naložit?“ zeptal se doktor.

„Prosím, beze všeho,“ přikývl taxíkář a vystoupil. Zavřel dvířka a následoval doktora až do přítmí u stěny stodoly.

A pak se najednou chytil za srdce a obě jeho ruce sevřely - nůž, který mu trčel z hrudi!

„Co to...“ vykřikl přidušeně. Vytrhl nůž z rány, krev ale vystříkla proudem a vzápětí taxíkář bezvládně padl k zemi.

„Berane!“ zavrčel doktor. „Kdybys mlčel, byl bys naživu! Já potřebuji ticho jako v hrobě - kam brzy půjdeš.“

Za několik okamžiků se opět ozvalo slabé svištění gryulu. Taxík rychle stoupal do výše - s jedinou postavou uvnitř.

Deset minut poté však doktor poznal, že taxíkáře zabíjel naprosto zbytečně. Znenadání na něho nalétla ze tří stran tři letadla Strážců - a čtvrté se ho pokusilo nadletět.

Doktor si beze spěchu nasadil tmavé brýle, vytáhl fotomet a zamířil na gryul, který byl ve výšce proti světélkující obloze vidět nejlépe.

Ostrý záblesk - a vzápětí už letadlo ve spršce žhavých jisker padalo jako kámen vedle doktorova taxíku k zemi.

Záření fotometu sice sklem proletělo, ale sklo přece jen nebylo dostatečně čiré, aby propustilo veškerou energii beze zbytku. Teď v něm byla díra jako pěst a zbytek jeho plochy se rázem pokryl hustou

sítí prasklinek, aby se poté sesypal na doktora jako déšť skleněných střípků. Doktor jen zaklel. Kabinou zavířila vichřice - gryul letěl rychlostí dobrých tří set kilometrů v hodině. Briryan musel prudce zpomalit, ale nezastavilo ho ani to. Další blesk zatancoval na gryulu vpředu a ten vzplanul a začal padat k zemi. Zbylé dva gryuly Strážců se pokusily o ústup, ale doktor jim nedal nejmenší šanci. Další dva záblesky znamenaly pád i těchto strojů.

„Však ona vás ta legrace přejde!“ ušklíbl se doktor.

Prudce změnil směr letu a zamířil tentokrát přímo na jih, do horského pásma Alp. Mezi horami bude mít všechny výhody na své straně, pokud se nezastaví. Uvědomoval si, že ho teď jistě sledují počítače - a ty ho z dohledu nepustí. Proti nim měl jen jednu výhodu, zato velice důležitou. Tři minuty, o které byl před časoprojektory napřed. A Briryan to věděl.

Horským pásmem proklíčkoval beze škod a zamířil k městu, do nížiny. Sklouzl podél úbočí a přistál mezi nevysoké domy na předměstí. Zaklel, když nad sebou spatřil další gryul Strážců, ale nevyvedlo ho to z míry. Namířil na ně fotomet a opět stiskl spoušť. Letoun na okamžik zazářil jako maják a vzápětí začal padat. Dvě postavičky vypadly ven do změti ohnivých jisker a doktor s potěšením sledoval jejich pád. Tak si všiml, že obě těsně nad zemí zabrzdily a snesly se mezi domky jen pozvolným klesáním. Strážci zřejmě na sobě měli vznášecí sygyty; počítali tedy s možností, že je někdo sestřelí. Poučili se rychle!

„To vám bude málo platné,“ ušklíbl se Briryan. „Mně teď nebezpeční nebudete!“

Vyskočil z poškozeného gryulu a doběhl ke dveřím domu. Vytáhl klíče, odemkl a vstoupil. Seběhl až do sklepa, odemkl další dveře, rozsvítil světlo a pokračoval vlhkou, ale dobře osvětlenou chodbou. Byla delší než padesát metrů, přitom stále klesala, takže musela končit úplně mimo dům. Na jejím konci byly těžké, kovové dveře.

Naposledy odemkl a ocitl se ve veliké podzemní místnosti. Stál tu veliký kulovitý letoun, doktor nastoupil a zavřel za sebou kovové dveře. Několik minut potom pečlivě kontroloval všechny agregáty letounu. Ušklíbl se. S tímhle strojem by se dalo odletět i na opačný konec Galaktického společenství, bude-li to nutné. Jenže letoun už dlouho nebyl používán, čas by se na něm mohl podepsat.

Počítačem podporované testy však skončily úspěšně. Doktor se

spokojeně usmál.

„Tak - a můžete mi tu být všichni ukradení,“ zavrčel.

Vzápětí se zablesklo - a letoun za ohlušujícího rachotu zmizel. V tom okamžiku se zhroutil strop místnosti a všechno bylo naráz zavaleno vrstvou hlíny, kamení a cihelné suti. Tuhle základnu už Briryan stejně nemohl používat. Strážci o ní budou vědět - jenomže teď budou chvíli leda udiveně koukat a než se vzpamatují, bude Briryan mimo jejich dosah. Jako jeden z mála lidí věděl, jak může Strážcům uniknout. Už jednou přece takhle prchal před zákonem a dobře věděl, že mimo Euklidův prostor jsou časoprojektory bezmocné. Na tom byl postaven i jeho nynější plán útěku. Jediná cesta k úniku byla hyperprostorem, kde ho nikdo nemohl sledovat. Byla to jen otázka vědět co a jak - a peněz, protože nadprostorové letadlo pochopitelně nebylo zadarmo.

Letadlo teď odstartovalo z podzemí přímo do hyperprostoru Ev-seje - ale v té chvíli doktor Briryan zesinal.

Kolem jeho stroje nebyla známá zelená evsejová mlha, ale podivná, oranžovým světlem jiskřící plocha, které se letadlo málem dotýkalo. Doktor zapnul motory na malý tah a pomalu nasměroval letoun proti obklopující ho bublině. Ukázalo se, že opatrnost byla namístě. Bublina se ani neprohnula; místo toho se ozvalo zlověstné zaskřípění deformovaného pláště a letoun se zastavil. Bublina neblokovala jen nadprostorové stanice, ale také Evsej - a byla pevnější, než se zdálo!

„Bestie - povedlo se vám to líp než jsem čekal,“ zasyčel Briryan. „Ale ještě jste mě nedostali!“

Vypnul igidhig - a objevil se nedaleko od Země. Zamířil na noční stranu Země. Orientoval se podle osvětlených měst, do atmosféry vletěl maximální rychlostí, při níž by mu ještě nehrozilo, že by třením o vzduch shořel. Stranou bylo město - a právě k němu doktor zamířil.

Vypadalo to, že na něho nikdo nečekal. Prudkým přesunem nadprostorem unikl na nějaký čas i časoprojektorům Strážců. Ovšem tady na Zemi byli proti němu alarmováni všichni a to by asi nebyl rovný souboj. Bylo třeba opustit za každou cenu tuhle část vesmíru a skrýt se na nějakou dobu jinde, kde Strážci dosud nemají takový vliv; nejlépe na planetách, kde žijí Bardžané, kteří nikdy Strážce nepotřebovali! Strážci přece také nejsou neomylní!

Letoun se prudce snesl k zemi a v přízemní výšce zamířil k městu. Zakrátko bylo na dohled a brzy Briryan přelétával přes střechy

prvních domů. Konečně spatřil něco, co mu opět vyloudilo na tváři úšklebek.

Mezihvězdný letoun se propadl dolů a prudce přistál na dětském hřišti poblíž velké budovy, nepochybně školy.

„Na tohle mi musíte naletět, citlivky,“ zavrčel Briryan, když vyběhl z otevřeného otvoru dveří přímo do vstupní haly školní budovy...

Zpráva o tom, že hledaný zločinec obsadil místní školu, obletěla město jako blesk.

Krátce poté, co děti přišly tohoto temného jitra bez svítání do školy, hlas ve školním rozhlase je vyzval, aby se všichni shromáždili ve školní tělocvičně. Tam je očekával neznámý muž, všechny prohlásil za rukojmí a aby svým slovům dodal váhu, zastřelil před jejich očima nejprve staříckého ředitele a krátce poté ty, kdo se v panice pokoušeli utéci. Zdařilo se to jen jednomu staršímu chlapci, který se schoval do kabinetu a pak v nestřežené chvíli vyklouzl oknem ven do šera. Na jeho upozornění se pokusili do školy proniknout místní Strážci, ale bezvýsledně.

Šest zastřelených dětí, malých školáků ve věku od deseti do patnácti let, dvě učitelky, také rozstřílené k nepoznání, ředitele školy, jakož i osm Strážců, kteří se pokoušeli zločince překvapit, ale zaplatili tento pokus životem, byly dostatečné důkazy, že je třeba brát šílence vážně. Zvláště když se v jeho moci nacházelo skoro osmdesát dětí a hrozilo jim, že přijdou o život na samém jeho počátku. Obyvatelé města byli šokováni, ale v podstatě nemohli dělat nic víc než Strážci - bezmocně přihlížet.

Jednu mladou učitelku Briryan propustil s podmínkou, že donese místním Strážcům jeho dopis. Uposlechla ho s děsem, vždyť před jejím očima zabil tolik nevinných dětí! Nemohla ale jeho žádost odmítnout a spěchala jak mohla. Vyhrožoval, že po jejím odchodu každou hodinu zastřelí jedno dítě a bude v masakru pokračovat, dokud s ním někdo nezačne vyjednávat.

Jeden z místních Strážců brzy opatrně přišel ke vchodu školy a s bílým kapesníkem v ruce došel do vstupní haly. Tam mu vystrašené dítě předalo další dopis a kromě toho i čistý papír a pero.

Policista si přečetl dopis a na podaný kus papíru napsal odpověď.

Tu dal do rukou dítěti, pak se obrátil a opět vyšel z budovy. Víc už ostatně udělat nemohl.

Za nejbližším rohem na něho čekali jeho kolegové.

„Co ten blázen chce?“ ptali se dychtivě.

„Požaduje volný odlet ze Země,“ řekl policista zamyšleně. „Ale dál tomu nerozumím. Máme prý ihned dojít na tuto adresu a předat dopis s jeho podmínkami nějakému dítěti, které tam má bydlet.“

„To nedává smysl, nebo ano?“ nechápali.

„Jenže on za necelou hodinu zastřelí další dítě, jestli tu jeho fantazmagorii nesplníme,“ připomněl Strážce.

Strážci vzlétli ve služebním gryulu a maximální rychlostí zmizeli za nejbližšími střechami. Venku byly vidět další přilétající gryuly, pomalované barvami Strážců, ale o nich už věděli z policejního rádia. Příkaz z Centra Strážců zněl, vyhovět šílenci a získat tak čas. Brzy přistáli na označeném místě, před nevelkou vilkou na kraji města. Byla stále ještě tma, ačkoliv už dávno mělo svítat. Navigační a informační systém hlásil poruchu, ale pracoval spolehlivě jako vždycky a i bez družicové spolupráce zavedl policisty před dveře nevelké, čistě upravené vilky.

„Co si přejete, pánové?“ zeptala se jich nepřívětivě mladá žena, která otevřela na jejich naléhavé zvonění.

„Máte dítě jménem Ivan?“ zeptal se jí rychle Strážce.

„Zjistěte si to - vy prý víte všechno!“ odsekla nevlídně a chystala se jim zabouchnout dveře před obličejem.

„Ale mami - nech je, tohle bude opravdu vážné,“ vyšel za ní do chodby chlapec asi pětiletý. „Já jsem Ivan!“

„Já tomu už vůbec nerozumím,“ podivil se Strážce. „Máme nějakému Ivanovi předat dopis. Ale tenhle klouček přece ani nemůže umět číst!“

„Dejte to sem,“ natáhl chlapec ruku. Téměř vytrhl Strážci dopis z rukou, rozbalil jej a k údivu všech pod světlem nad vchodem rychle očima přelétl řádky.

„Ten grázl!“ vyhrkl.

„Ivánku - takhle se mluví?“ okřikla ho matka. „Kde bereš tak ošklivá slova? Kdo je u tebe - já to snad ani vyslovit nemohu?“

„Doktor Briryan!“ vybuchl chlapec. „Drží ve škole jako rukojmí sedmdesát osm dětí a vyhrožuje, že je začne jedno po druhém střílet. Každou hodinu zabije jedno, jestli mu Gurroa ihned neodoblokuje Ze-

mi!“

„Proboha!“ vykřikla žena. „To je ale grázl! Ale kdo je to vlastně - ten Gurroa?“

„Vy nevíte, paní?“ podivil se policista. „Gurroa je přece jméno civilizace, která porazila Agříše!“

„Ale jak jí to máme sdělit?“ chytla se žena za hlavu. „Kdo vůbec ví, kde ta civilizace je?“

„Už se stalo, mami,“ řeklo dítě potichu. „Ani nevíš, že jsem také Gurroa.“

„Probůh!“ vydechl policista.

„Iváнку!“ vykřikla matka. „Co to povídáš?“

„Gurroa je telepatická civilizace, mami,“ řeklo dítě. „Já patřím k ní - a proto se teď musím postarat o ty nevinné děti ve škole.“

„Kdo - ty?“ vytřeštila oči matka.

„Ano - já,“ přikývl Ivánek. „Mohl bych tam sám, ale snad bude lépe, když mě tam zavezete,“ obrátil se na policisty.

„To nemyslíš vážně!“ vykřikla matka.

„Myslím, mami,“ odvětil Ivánek klidně. „Ty děti by určitě zemřely.“

„A co ty? Ty se nebojíš?“

„Já mu ten nadprostor odblokuji,“ řekl Ivánek zamračeně. „Najdu si jinou příležitost.“

Nedbal více na chabé protesty své matky a nastoupil spolu s policisty do letadla. Jeho matka se vzpamatovala teprve na poslední chvíli.

„Poletím tam také!“ rozhodla se.

„Počkej doma, mami!“ řekl Ivánek tiše. „Obávám se, že to bude příliš nebezpečné.“

„Tím spíš!“ opáčila.

Gryul přistál za rohem ulice. Policisté vyskočili první a počkali, až vystoupí i malý Ivánek a jeho matka.

„Půjdeme tam s tebou!“ nabídli se dva z nich.

„Já tu zůstanu s tvou mámou,“ slíbil třetí.

„Já jsem Gurroa,“ řekl Ivánek. „Tohle je moje záležitost, nechci, abyste se toho účastnili. Bude to nebezpečné. Mohli byste přijít o život, ten chlap je hromadný vrah!“

„My jsme Strážci, a máme to v popisu práce,“ odpověděl na to ostře policista. „Nemůžeme dopustit, abys tam šel sám, tím spíš když víme, že máš pravdu.“

Dvojice policistů a malý chlapec pomalu vyšli zpoza rohu a zamířili ke škole.

„Stůjte!“ ozvalo se jim v ústrety. „Ani krok dál!“

Všichni tři se zastavili. Stáli přímo pod jasným světlem pouliční lucerny, kdežto v tmavé škole nebylo vidět nic.

„Tak co bude s tím Evsejem?“ ozval se opět hlas.

„Já ti ho odblokují, doktore,“ vykřikl Ivánek. „Ale musíš pustit ty děti!“

„Poslyš, Ligaide, já ty děti nepustím, nevěřím ti ani za nehet! Já vím, že by ses mohl klidně objevit i těsně za mémi zády - ať tě to ani nenapadne! Uvědom si, mám stále pár těch dětí po ruce, stačí mi jen málo a střílím. Sedm jednou ranou - a nepochybuji, že to stihnu! Vezmu si jich pár s sebou i do letadla, aby ses mě nepokoušel sestřelit. Když zpozoruji, že mě třeba i z dálky sleduješ, začnu jednomu dítěti po druhém kroutit krčky, rozumíš?“

„O tom nepochybuji,“ vykřikl Ivánek. „Vím, že jsi schopen všeho! Ale nemysli si, vraždění tě nezachrání. Tebe nespasí nic na světě, rozumíš? Máš jedinou naději, jak zůstat vůbec naživu. Vyjdi beze zbraně a s rukama nad hlavou. Žádný soud na Zemi tě nemůže odsoudit k smrti, ale pokud unikneš zdejší spravedlnosti, setkáš se se mnou - a to bude horší!“

„To se uvidí,“ křikl posměšně Briryan. „Já si z tebe nic nedělám, prcku, ani ze zdejších Strážců, rozumíš?“

V té chvíli z okna ve druhém patře školy vyšlehly tři blesky. Ivánek i oba policisté padli k zemi - všichni hlavy useknuté a rozprášené zářením fotometu.

„Ty vrahouně!“ vykřikla zoufalým hlasem Ivánkova matka. Vytřhla se Strážci a vyběhla zpoza rohu ulice. „Co ti moje dítě udělalo, ty zvíře?“

Další záblesk. Hlava ženy se změnila v krvavou skvrnu, právě tak rozprášenou na několika metrech ulice.

„Kdo se tu objeví, dostane to samé!“ křikl doktor Briryan k dalším schovaným policistům.

Najednou se znenadání rozsvítilo. Slunce stálo vysoko nad obzorem a zalilo překvapené město plným denním jasnem. Svět uličních luceren ve srovnání s ním náraz poklesl.

Policisté byli překvapeni tak jako ostatní. Ale navzdory plnému dennímu světlu vzápětí jen bezmocně sledovali, jak ze školy vychází

skupinka asi dvaceti velice vystrašených dětí, držících se křečovitě za ruce. Někde mezi nimi byl jistě i doktor, ale jen čarostřelec by ho mohl zasáhnout, aniž by spolu s ním nezabil i několik dětí okolo.

Celá skupinka došla nerušeně až k letadlu - a pak děti stále ještě v houfu pomalu zmizely ve vstupních dveřích. Ty se za nimi zavřely jako vrata vězení, vzápětí se zablýsklo, ozvala se hromová rána, vzduchem zavířil prach, střepy skla i střešní krytina z okolních domů - a letoun byl pryč. Všemi zacloumala silná tlaková vlna, nezvyklá především tím, že náraz přišel ne směrem ven, ale naopak do středu výbuchu. Jediné okno široko daleko po tomhle nezůstalo celé.

Policisté ze všech stran rychle utíkali k budově, někteří vběhli i dovnitř. Až ve sklepě tam objevili skoro padesát nesmírně vyděšených dětí. Ležely na zemi, tiskly se jedno ke druhému a dlouho neodpovídaly na všechny dotazy, ať Strážců, učitelů a po chvíli dokonce i vlastních rodičů, kteří sem byli spěšně sezváni, jinak než nezadržitelným pláčem...

Salto mortale

Briryanův mimoprostorový letoun se bez jediného záchvěvu řítíl zelenou mlhou Evseje. Kolem ubíhaly vzdálenosti, na které světlo potřebuje ne jen celé roky, ale celá staletí. Podivná stěna kolem Země zmizela a letoun teď byl dál než tisíc světelných let od ní.

Ve dvou kabinách bylo namačkáno přes dvacet dětí ve věku od deseti do patnácti let. Dveře byly zvenku zamčené, uvnitř letounu byl beztlížný stav - a ticho. Pláč těch nejmenších dávno utichl, děti se teď jen němě přidržovaly všeho, čeho se mohly zachytit.

Najednou se v kabině fialově blýsklo, až si všechny děti prudce zaclonily oči. Uprostřed nich se náhle vznášelo dítě, které mezi nimi ještě před okamžikem nebylo. Byla to teprve šestiletá pozemská dívka, Evropanka jako všechny ostatní děti, s dlouhými černými vlasy, staženými dozadu, aby jí v beztlíží nevlály do všech stran. Oblečená byla ve stříbrné kombinézce a byla kupodivu ze všech nejklidnější.

„Ahoj, děcka,“ oslovila všechny děti přitlumeným hlasem. „Pšt, ticho, nekřičte!“

„Kdo jsi? A kde se tu bereš?“ zeptal se udiveně jeden ze starších chlapců.

„Jmenuji se Hanele Weisová. Nedejte se splést, že vypadám mladší než vy,“ vysvětlovala rychle dívka. „Patřím totiž do civilizace Gurroa. Ví někdo z vás, co to znamená?“

„Já vím - vy jste přece rozprášili Agríše, vid’?“ osmělil se jeden chlapec s tváří plnou nelíčeného údivu.

„Ano, je tomu tak,“ přikývla. „Vidím, že jsi chytrý kluk. Musím vás dostat ze zajetí šílence Briryna, rozumíte? Jenže musíte být potichu, aby si ničeho nevšiml. Jasně?“

Děti nadšeně, ale našťěstí potichu souhlasily.

„Nejprve vám řeknu, jak to uděláme,“ pokračovala dívka. „My děti civilizace Gurroa umíme létat i bez letadel, ale vy tuhle možnost nemáte. Přesto to zkusíme a vezmeme vás mezi sebe. Ale je tu jeden háček. Na okamžik musíte vydržet pobyt v mimoprostoru. Dá se to snést, i když tam není vzduch. My si to ale ulehčíme. Každý z vás dostane průhledný sáček. Ten si navlékne přes hlavu, uváže šňůrkou

kolem krku a co nejvíc jej nafoukne. My ho pak popadneme a odnese. U nás si sáček okamžitě sundá, jinak by se mohl udusit. Rozuměli jste?“

„Rozuměli,“ přikývly děti.

„Připravte se, začneme!“

Uprostřed místnosti se fialově zablýsklo. Naráz se tu objevily dvě další děti, ještě mladší, asi tříletá batolata. Jedno z nich podalo nejbližšímu chlapci sáček z plastické fólie, pomohlo mu jej rychle nasadit a uvázat.

„Vydýchni - a jedeme!“ poručila dívka.

Obě batolata chlapce objala, zablýsklo se - a všichni tři byli pryč. Chvilí se nic nedělo a všechny děti visely očima na dívence Hanele.

„Dopadlo to výborně - takže mohou další!“ pochválila si konečně. „To víte, ještě nikdy jsme takhle nezkoušeli létat s lidmi, jen s neživými věcmi, ale jak vidět, jde to! A Míša vám vzkazuje, že to nic není!“

A pak už to šlo ráz naráz. Batolata s nezvykle vážnými tvářemi, oblečená ve stříbřitých kombinézách, se za záblesků nafialovělého světla objevovala a mizela s dalšími a dalšími dětmi. Děvčátko dirigovalo jejich pohyb a občas i pomáhalo.

„Sáček na hlavu - uvázat - vydechnout - jedeme!“

„Teď ty. Sáček na hlavu - uvázat - vydechnout - jedeme!“

„Neboj se Marcelky! Já vím, vypadá jako prasátko, ale je to docela prima kamarádka, uvidíš! Tak honem sáček - uvázat - vydechnout - jedeme!“

Kabina se pomalu vyprázdnila.

„Ten se ale bude divit, až nás nenajde!“ podotkl starší, asi patnáctiletý chlapec, který tu zůstal jako poslední.

„To tedy bude!“ zašklebila se dívka.

„Ale ve vedlejší kabině jsou zamčeni další!“ upozorňoval ji, když s ní zůstal sám.

„O ty se neboj,“ usmála se na něho vlídně. „Ti jsou dávno pryč. Tam to synchronizovala Gerda a bylo jich méně.“

Blýsklo se a objevily se další dvě malé, tříleté děti.

„Tak sáček na hlavu - uvázat...“

„A co ty?“ vyhrkl rychle chlapec. „Já myslel, že když už jsem poslední, tak poletím s tebou. Přece tu nezůstaneš sama s tím šilencem?“

„Já to musím dokončit, víš?“ usmívala se dívka. „Neboj se, ne-

ublíží mi. Já už jsem se dívala zblízka i do fotometů Agříšských bitevních lodí!“

Už tedy neprotestoval. Uvázal si rychle plastický sáček, vydechnutím jej naplnil vzduchem - a vzápětí pocítil objetí dvou malých děvčátek - a pekelné trhnutí. Plastický sáček mu před očima praskl, na okamžik spatřil miliony hvězd, poté jakousi ohnivou explozi - ale to už byl ve velké místnosti, kde ho čekali ostatní. Ucítil pořádný úder do tváře - ovšem jenom vzduchu, kterého se ihned nedočkavě nadechl.

„Saša je tu - jsme všichni!“ uslyšel vítězný jásot svých kamarádů a kamarádek. Všichni tady měli trochu začervenalé obličejy - asi dostali stejnou facku, pomyslel si. No, dalo se to vydržet, mohlo to být i horší.

„Vítejte u nás,“ oslovilo je děvče, jemuž mohlo být sotva osm let. „Jmenuji se Lída a budu se teď o vás chvíli starat. Nacházíme se přímo v sídle naší civilizace, na planetě Gurr, o které už jste, jak vím, slyšeli. Jistě se vám u nás bude líbit, i když tu budete jen na malou chvíli. Kdo má hlad?“

Přihlásili se všichni. Kdo by odolal pozvání k hostině na daleké planetě - a k tomu na návštěvě u přemožitelů Agříšů? Zvlášť když tu byly jen samé malé děti!

„My si tu dnes vaříme sami,“ oznámila Lída. „Nemáme tady nikoho z dospělých. Také naši nejstarší kamarádi jsou právě v kosmu, takže se budeme muset trochu o sebe postarat. Dáme si teď svačinu spolu s našimi nejmenšími kamarády. Máme jich tu hodně a někteří z nich jsou opravdu malí, překážet nám ale nebudou, už se umějí krmit sami, však uvidíte.“

Naplnit dvacet misek bylo dílem okamžiku. Pak se otevřely dveře a do místnosti se nahrnulo několik desítek batolat, i úplně malých miminek. Batolata roznášela hrníčky s mlíčkem a talířky s kaší.

Pozemské děti se chvíli divily, jak tak malé děti samy a způsobně jedí, ale pobízet se nedaly. Zakrátko byly misky, hrníčky i talíře prázdné. Mimina se poté jedno po druhém vytratila a v místnosti zůstalo jen pár větších dětí.

„Když teď maličko počkáte, dočkáte se strašně dobrého ovoce,“ slibovala hostům Lída. „Už bude natrháno.“

Dvakrát se ostře zablýsklo. V jídelně se objevili čtyři chlapci ve věku kolem pěti let. Vždy dva a dva nesli velký košík, převázaný tuhou plachtou.

„Berte si,“ pobídlí návštěvníky, jakmile sundali plachty s košíků a pod nimi se objevilo nevidané červené, žluté, modré a zelené ovoce. „Natrhali jsme to pro vás až na daleké planetě Yllině.“

„Páni, tohle nám nikdo nebude věřit,“ prohlásil nadšeně Míša, který jako první vyzkoušel cestu mimoprostorem. „Já si tu připadám jako v pohádce! Opravdu tu nejsou dospěláci?“

V té chvíli se blýsklo a kousek stranou se objevila dívka Hanele Weisová. Ta, která se mezi dětmi objevila první.

„Sláva - už jsem se o tebe bál!“ oddechl si chlapec Saša, který opouštěl hvězdnou loď poslední. Přitom si všiml jedné pozoruhodné věci. Hanele neměla tvář po nadprostorovém letu zčervenalou, jako jeho kamarádi a nejspíš i on sám.

„Líbí se mi, Sašo, že se bojíš o jiné,“ usmála se na něho Hanele. „Ale už jsem ti říkala, že si určitě poradím.“

„A co se stalo s tím...“

„Nedělám takové věci ráda,“ zachmuřila se Hanele. „Ale nechat takovou zrůdu běhat na svobodě by byla strašná chyba, věř mi. Kdybych ho nechala utéci, zabíjel by dál.“

„Ty jsi ho - zabila?“ zděsil se chlapec.

„Ne, není mrtvý,“ řekla rychle Hanele. „Ale nikdy nikomu už neuškodí. To ti mohu zaručit.“

„Zabil mi dva kamarády,“ řekl Saša. „Nelitoval bych ho ani trochu. Ale nechtěl jsem, abys zrovna ty... Takové akce snad mají patřit chlapům, víš?“

„Já vím,“ usmívala se Hanele. „Však tam teď zůstal jako poslední náš nejstarší, Gurroa. Toho znáte, jednal s Velkou radou. Ale ani o něho se bát nemusíte! Briryan už nikomu neublíží!“

Doktor Briryan vedl letoun pozorně podle hyperprostorové hvězdné mapy. Evsej byl zcela prázdný, ať se rozhlížel jak chtěl, nic podezřelého neviděl. Už předem měl rozmyšleno kam poletí. Nejspíš na planetu Lyngartha. Žijí tam Bardžané, ale kolonizovali ji před necelými šesti sty lety, takže je na ní spousta ostrovů a džunglí a dá se tam velmi dlouho žít zcela inkognito. Postupně se z ní bude odvažovat na jiné planety, ale to už bude jiná historie. Stačí vydržet osm let. Po

této době vyblednou spirály času natolik, že už ho nikdo nebude moci identifikovat. A kdoví, snad by tam mohl začít vytvářet i nový fern, tentokrát pro sebe. Je lékař, jistě si zavede slušnou klientelu a bude mít dost materiálu pro své pokusy. Ligaid mu zablokoval jeden telepatický nadprostor, budiž, ten je tedy pro něho uzavřený. Ale současně mu prozradil, že takových nadprostorů je víc a to by v tom byl čert, aby ho on, Briryan, neobjevil také!

Lehkého trhnutí hvězdoletu si všiml okamžitě. Současně mu ale z obrazovek zmizela zelená mlha Evseje a kolem lodi byla náhle černá tma, tma skoro všude - až na bílý disk na levé boční obrazovce. Na pravé zadní obrazovce se vzápětí objevil obličej, při jehož spatření doktor Briryan zesinal. Byla to kulatá tvář aigurského dítěte s typickým plochým nosem, ale s pozemským očima. Gurroa Ligaid - osobně!

„Tak jsi definitivně prohrál, doktore Briryan - nebo jak se vlastně jmenuješ,“ usmál se Gurroa trochu smutně.

„Ty parchante!“ vykřikl Briryan. „Ty už jsi zapomněl, co jsem ti slíbil, jestli mě budeš sledovat?“

„Nezapomněl, doktore,“ usmál se Gurroa. „Samozřejmě jsem musel brát ohled především na ty děti, ale teď, když už jsou všechny v bezpečí, bychom si mohli trochu popovídat.“

Briryan zaklel. Odepnul popruhy, fotomet uchopil do ruky a odrazil se ke dveřím. Prolétl spojovací šachtou hvězdoletu jako puma a pak odemkl první kabinku.

Uvnitř nebyl nikdo. Dvanáct dětí opustilo zamčenou kajutu aniž po nich zůstala jediná stopa. Během letu nadprostorem! I druhá kabina byla prázdná. Doktor vztekle zaklel a obrátil se nazpátek, do velína.

„Tak ses přesvědčil?“ zeptal se ho trochu jízlivě Gurroa z obrazovky. „Nikomu nebudeš kroutit krčkem, na to ti dávám slovo. Teď už můžeš ubližovat jenom sobě.“

„Jak jsi to dokázal?“ vybuchl doktor.

„Kočka obvykle myším nevykládá, jak je chytala, ale tobě tu laskavost prokáži,“ řekl Gurroa. „Stejně nemáš nejmenší šanci, proč ne? Ty jsi jako na smrt zapomněl na jeden efekt, doktore. Anebo jsi nevěděl, že se umím kosmickým prostorem pohybovat nejen jako ostatní lidé, ale i bez letadel?“

„O tom jsem věděl - ale nevěděl jsem, že mi můžeš vlézt do letadla, letícího nadprostorem. A že během letu dostaneš ven ty parchan-

ty. Kdybych to věděl, držel bych si tu po ruce pár rukojmí pořád. Ani ve snu by mě nenapadlo, že tak můžeš přenášet i jiné.“

„To jsem nevěděl ani já,“ ani nemrkl Gurroa. „Napadlo mě to až dnes. Už dávno jsem vyzkoušel přenášet hyperprostorem různé předměty, ale některé z nich byly během letu poškozené vakuem a proto jsem se dosud neodvážil touto cestou přenášet lidi. Mně samotnému vakuum nevadí, vždycky se kolem vytváří chráněná oblast, jakýsi kokon, z něhož se vzduch nerozptýlí, ale co vyčnívalo ven, bylo vždy vystaveno vakuu, byť i jen nakrátko. Neumíš si ani představit, jak mi bylo, když jsem zkoušel transportovat prvního kluka! Neměl jsem však jinou možnost - musel jsem to risknout. Naštěstí se ukázalo, že to jde. Jakmile byly děti pryč, přišel jsi na řadu ty. Nastal čas zúčtování!“

„Škoda, že jsem si včas neuvedomil, že tvoje telepatická síť může existovat bez původního Pavla Ligaida,“ zaškaredil se Briryan.

Zdálo se, že porážku přijal klidně, skoro by se dalo říci sportovně.

„Měl jsem raději přijmout tvou nabídku a vytvořit si fern pro jiný nadprostor. Mohl bych v něm existovat, ty bys byl v tomhle a nemuseli bychom ani jeden druhému překážet. Jenže já jsem nechtěl tak dlouho čekat - a tak se to nakonec celé zvirtlo proti mně.“

„Podívej, doktore, pohádky mi vykládat nemusíš,“ zamračil se Gurroa. „Nevěřím ti ani slovo. Dobře vím, co jsi vztekle křičel nad mrtvým Pavlem a rozstříleným malým Robertem. Ten totiž v té chvíli ještě mrtvý nebyl a jeho ušima jsem slyšel všechno. Kromě toho, jestli ti to nedošlo, mám také vlastní časoprojektory. Zbytečně se mě pokoušíš obalamutit. Myslím si sice o sobě, že jsem dobrák, ale všechno má své meze. Jak jsi správně odhadl, my dva bychom se nikdy neshodli. Jsem rád, že to dopadlo právě takhle.“

„Bodejt’ - vítěz obvykle nemá důvod tak upřímně litovat, jako poražený,“ vyprskl Briryan kyselým smíchem. „Ale musíš přiznat, že jsem ti pořádně zatopil! Kdybych si uvědomil, že mě můžeš zaskočit i v mém vlastním letadle, dopadlo by to určitě jinak.“

„Ty jsi neměl šanci od samého začátku,“ ledově se usmíval Gurroa. „Nemusíš se utěšovat, že bys mi dokázal zničit jedno dítě po druhém, nebo že bych tě nechal po tom všem uniknout. Postavil ses proti větší síle, než sis sám uvědomil. Ale na druhou stranu - jsem docela rád, že ses projevil jako takový padouch už teď. Měl jsem tu-

šení, že to s tebou není docela v pořádku. Proto bych ti neprozradil podrobnosti o dalších mimoprostorech vhodných pro přenos telepatie, jenže ty bys na ně možná přišel sám.“

„To si piš, že bych na ně přišel!“ prskl Briryan.

„Kdybys mi včas neukázal svou pravou tvář, snad bych tě nechal vytvořit si vlastní telepatickou síť a možná bych ti s ní i pomohl. Nakonec bychom se spolu určitě utkali. Máš pravdu, považoval bych za svou povinnost bránit ostatní lidi před tvou zvůlí. Jenže ty bys už byl silnější než teď a naše střetnutí by bylo ničivější - zejména pro ostatní.“

„Tebe ta tvoje telepatie nevarovala?“ ušklíbl se doktor posměšně.

„Přece dobře víš, že číst cizí myšlenky neumím, ačkoliv jsem telepat a přenos myšlenek je základem mé existence,“ ani nehnul brvou Gurroa. „Dlouho jsem tě považoval za génia, Briryan. Příliš pozdě jsem zjistil, že jsi jenom obyčejný lump a zločinec s poněkud lepším inteligenčním kvocientem. S morální zrůdou se ale člověk po dobrém domlouvat nemůže! Než jsem dospěl k tomuto poznání, zabil jsi mi Pavla Ligaida a malého Roberta - jenže přitom jsi přede mnou odhalil svoje plány na ovládnutí Společenství a to pro mě byla nesmírně cenná informace!“

„Když se umíš tak lehce pohybovat nadprostorem, proč tě nenašlo zmizet mi hned na Yllině?“

„Myslíš, že jsem měl Roberta přenést do bezpečí krátce poté, co jsi mi zavraždil Pavla? Mohl jsem - ale to jsem si pořád bláhově myslel, že se s tebou domluvím po dobrém. V té chvíli jsem měl proti tobě nevýhodu, jakou má proti grázlům většina slušných lidí - berou totiž ohledy na někoho, kdo sám žádné ohledy nemá. Ale když jsi prohlásil, že neustaneš, dokud mě nezničíš, pochopil jsem, že pokusy o smír skončily. Dál už nemá cenu vyjednávat, musím tě zkrátka zneškodnit!“

„Co chceš se mnou udělat?“ zachvěl se doktor.

„Já? Nic, já už jsem s tebou skončil,“ usmíval se Gurroa mrazivě.

„Teď už tě nechám na pokoji, to ti slibuji.“

„Počkej! Proč jsi neutekl třeba s tím... Ivanem? Toho jsi mi nastrčil do rány, ani ses nepokusil s ním zmizet. Až jsem se sám divil jak málo důvtipu vynakládáš, aby ses přede mnou chránil. Kdybys mi tak snadno nabízel i další příležitosti, možná bych tě dostal! Proč ses choval tak - nemožně?“

„Protože jsem v té chvíli musel za jakoukoliv cenu odvést tvou pozornost od tvého letadla,“ ušklíbl se Gurroa. „Kdyby tvá zruďná chtivost po zničení mých dětí nebyla tak velká, nestaral by ses jenom o to, jak přesně zamířit a mohl by sis všimnout, že v téže chvíli jiné moje dítě vstoupilo do tvého hvězdoletu. Když hraješ šachy s velmistrem a ten ti zdánlivě zadarmo dává pěšce, je nejvyšší čas usilovně přemýšlet, kde je v tom nějaká past. Až na to, že to nebyla šachová partie, tady šlo o život. Ovšem - nemusel jsi střílet ani policisty, ani moji matku.“

„Proč? To bylo přece jasné!“ ušklíbl se Briryan kysele. „Musel jsem ti dát jasně najevo, že se tě nebojím a myslím to naprosto vážně! Ale proč jsi jednal tak složitě ty? Když se můžeš propašovat i do letícího letadla, proč jsi zbytečně odváděl mou pozornost - když jsi věděl, že budu asi střílet? Mohl jsi to dítě přenést přímo dovnitř - nebo ne?“

„Jedno dítě bych tam ovšem přenést mohl, mohl bych jich tam dostat i víc, ale musel jsem je tam dostat už na Zemi. Během letu nadprostorem by to už nešlo. Především bych tam nedostal synchronizátor. Létání bez aparátů není jednoduché. Fyzikální zákony platí pro mě stejně jako pro jiného. Mám na planetě Gurr, kterou jsem upravil pro svoji potřebu a jejíž polohu jsem zatím nikomu neprozradil a neprozradím, dokonalé stroje, teleporty. Ty dokáží na velké vzdálenosti přenášet nejen různé předměty, ale i živé lidi. Problém je jedině se zaměřováním. Teleporty mohou přenášet jen to, co bezpečně identifikují. Ten tvůj fern je naštěstí dokonalý maják, díky němu mohou moje děti létat bez přístrojů. Na všechno ostatní potřebuji buďto jasně zaměřené pevné místo na planetě, anebo třítunový synchronizátor.“

„Neříkej, že by jediné tvé dítě uneslo tři tuny!“

„Proč by je mělo nosit?“ Gurroa se na Briryana požíval, jako by plácl kdovíjakou hloupost - což ostatně byla pravda. „Stačilo, aby ten přístroj strkalo před sebou. Ty tři tuny vyvažoval jeden nevelký sygyt.“

„A s ním jsi pak odnesl ta děcka?“ pochopil Briryan.

„S jeho pomocí jsem si ve tvém letadle mohl dělat cokoli mě napadlo. Mohl jsem odtud odnést jakýkoliv předmět, naopak tam jiné nanosit bez ohledu na to, jestli ses právě nacházel v Evseji nebo v Euklidu. Nejprve jsem ovšem zachránil děti, ty jsem musel dostat do bezpečí ze všeho nejdříve. Pak jsem zas naopak do tvého letadla navozil nějaké zásoby, ty jsi tu neměl skoro nic!“

„Na co zásoby?“ zarazil se Briryan.

„To poznáš brzy,“ pokrčil rameny Gurroa. „Taky jsem si sem dovezl tuhle kameru, díky které mě teď vidíš i slyšíš, ale nemůžeš mi uškodit - ačkoliv jsem pořád uvnitř tvé lodi. Ale i kdybys teď nákrásně objevil můj úkryt, pochybuji, že bys to stihl dost rychle. Na to, abych zmizel, totiž žádný synchronizátor nepotřebuji. Ten už tu ostatně ani není.“

„A co dál?“

„Něco jsem si z tvé lodi zase naopak odnesl. A potom jsem tvou loď přenesl nadprostorem. Daleko od cíle tvého letu, ať jsi měl zaměřeno kamkoliv. Přesně tak jsem přenášel Agríše. Podíváš-li se na levou obrazovku, uvidíš na ní nepravidelný svítící kotouč. Dobře si ho prohlédni, je to velice zajímavý pohled. Nikdo z lidí ještě nic takového neviděl, jenom já a teď i ty. Je to naše Galaxie - je ovšem poněkud vzdálená, jinak bys ji takhle vcelku ani vidět nemohl.“

„Jak je daleko?“ zachvěl se Briryan.

„Přibližně šest set tisíc parseků - neboli dva miliony světelných let,“ řekl Gurroa. „Nejbližší osamělá hvězda je trochu blíž, čtyřicet tisíc světelných let. Nemám strach, že by se ti tam podařilo doletět a i kdyby - není u ní žádná planeta. Ale ty tam nedoletíš, vymontoval jsem ti z letadla nadprostorový konvertor. Bez igidhigu se nedostaneš nikam.“

„Zmrazím se, nebo to přeletím v zimním spánku!“

„Zimní spánek? Na to zapomeň, to by ti trvalo pár miliónů let, na to obyčejný zimní spánek nestačí. A když se zmrazíš, kdo tě probudí? Navíc je v tom případě velice pravděpodobné, že se cestou s něčím srazíš. Teď kolem tebe sice není hmoty nadbytek, skoro bych řekl, že je tu vzácnější než jinde, ale kdyby se ti přece jen podařilo doletět k nejbližším hvězdám, tam už jí bude dost na to, aby byl neřízený a neovladatelný letoun zničen prvním meteorickým rojem, se kterým se potká. Zkusit to ale můžeš, v tom ti bránit nebudu. Dělej, jak umíš - ale je to jen škoda energie.“

„Ty vrahu!“ zaječel Briryan. Domyslel si co to znamená a ztratil poslední zbytky sebeovládání. „Vždyť je to horší než rychlá smrt!“

„Vrah jsi ty,“ usmál se trpce Gurroa. „Mám ti vypočítat, kolik lidí jsi za poslední dny svévolně a zbytečně zabil? Já mám velice dobré důvody, abych tě nenechal naživu - a přesto ještě nejsi po smrti. Můžeš tu vydržet celé roky, když budeš trochu šetřit energií. No, moc jí

tu také nemáš, ale nabíjet ti ještě baterie, to už považuji za zbytečnou ztrátu času. Jestli se ti rychlá smrt líbí víc, to už nechám na tobě, máš k tomu dost příležitostí. Můžeš si vybrat, máš fotomet, také v akumulátorech je zatím dost napětí, stačí uchopit kontakty a je to. Nebo stačí otevřít vnější dveře do vakua, ale jistě přijdeš i na jiné způsoby. A pokud se ti taková smrt zdá moc bolestivá, agisar by ti přece mohl vytvořit nějakou smrtící, ale nesmírně příjemnou drogu - jak libo!“

„Parchante! Já jsem tě stvořil!“

„To nepopírám. Ale uvažuji - stvořil jsi jenom mě, kolika bytostem jsi však život vzal? Tohle skóre svědčí přesvědčivě ve tvůj neprospěch. A kdybych tě nechal na svobodě, byl bys možná stvořil ještě jednu takovou telepatickou bytost, sebe, ale kolik jiných by to stálo život? Tak vidíš, já nemám moc volnosti v rozhodování, co s tebou. Každá lidská společnost se za všech věků musela chránit, aby jí zločinci jako jsi ty nemohli škodit. Primitivní civilizace to řešily nemilosrdnou smrtí, dnes stačí zločince izolovat. Někdy jenom pevnou zdí s mřížemi a strážemi, ale já nemám chuť pořád tě hlídat. Stačí mi milióny světelných let prázdna. Nu což - popovídali jsme si, je čas se rozloučit! To víš - budu teď mít spoustu jiných starostí, nemohu se věčně zdržovat jen s tebou. Budu muset znovu uspořádat svou civilizaci. Nebude to lehké, když nemám ani jednoho dospělého. Jako Pavel Ligaid jsem mnohé zařizoval jak na Zemi, tak na Aiguře. Všude jsem měl spoustu přátel a známých; nevím, s kolika z nich se opět spřátelím, když mám teď jen dětská těla. Lidé ze Země i z Aigury raději jednají s někým, koho považují za sobě rovného. Mých dětí se většina lidí buď bojí, nebo se jich štítí jako nenormálních. Co se dá dělat, zabíj jsi mi Pavla, budu se muset obejít bez něho. Vlastně jsi mi naráz vyřešil obrovský problém. Příliš jsem sice nepřemýšlel o tom, co se stane s mou telepatickou sítí až zemřu, ale přece jen jsem měl obavy, co s mými dětmi bude. Ukázalo se, že žiju i po své smrti a došlo mi, že budu žít tak dlouho, dokud bude naživu byt' jen jediná součást mé telepatické sítě. Všechny mé vzpomínky, vědomosti, zážitky, ať pocházejí od Pavla, nebo od jiného mého člena, žijí dál. Telepatická síť se - nejspíš podvědomě - sama stará, aby se všechno důležité pamatovalo na více místech. Když na něco nového přijde třeba i některé mé mimino, okamžitě to mohu používat kdekoli ve vesmíru. Jedno dítě si teď dám zapsat na univerzitu v Cokrezu - musím se už konečně naučit zacházet s agisary, budu to potřebovat jako sůl. Ale tady nevidím pro-

blém. Bardžané se nebudou příliš pozastavovat nad tím, že bude jejich univerzitu navštěvovat dítě. Dostal jsem totiž lepší nápad, než je tvůj fern. Ten blokuje celý nadprostor mluch, takže v něm může být jenom jediná složená bytost jako jsem já. Mě napadlo vytvořit jiný typ fernu, aby jich mohlo v téže nadprostoru fungovat více současně. Podobně, jako vedle sebe mohou vysílat různé rádiové stanice. Pak by mohlo existovat i více složených bytostí, víš? Vytvořím jich více, kolik jen bude možné. Ostatně - v téhle chvíli už mám i těch nadprostorů několik - a ty telepatické se stejně pro nic jiného nehodí.“

„Snad by to bylo možné - ale beze mě nic nedokážeš!“

„Jsi si tím tak jistý? Myslíš si, že jenom ty můžeš dělat zázraky? Dovedeš si přece představit co se stane, když na takový problém zaměřím synchronizovaně deset, dvacet nebo i sto mozků najednou? Když jsem začal studovat vlastnosti géja-pole, měl jsem na to šest mozků, z toho pět mimin. To mi stačilo na to, abych postavil první generátory, schopné přemístit i planetu. Takže se neutěšuj, že bez stovky tvých dalších pokusů bych neporazil Agríše - dokázal bych to i jen se svými vlastními dětmi.“

Briryan mlčel.

„Ztráta jednoho těla mi vlastně ani příliš neublížila,“ řekl Gurroa. „Trochu jsi mi uškodil, pravda, ale ne tak abys mě zničil. Bude mi možná nějakou dobu vadit, že žádné další tělo z těch, co teď mám, není fyzicky dost silné. Ale síla se dá nahradit, to už umím. Jestli mi něco vadí, tak se to spíše týká ostatních. Děti, které jsi zbytečně rozstřílel na Zemi, mě mrzí víc než moje vlastní. Trápí mě, že Yl-la po mé smrti ztratila chuť k životu, já ji mám pořád rád, víš?“

„No to je pikantní,“ ušklíbl se Briryan. „Taková to byla láska - a ty teď budeš jen malinký chlapeček! Z manželky se ti stala matkou - já bych se snad umlátil smíchy!“

„Jen se směj, však on tě ten smích brzy přejde!“ zamračil se Gurroa. „Já si myslím, že Yl-la mě má opravdu ráda. Možná jí ani nebude vadit, když mě bude mít v jiné podobě. Já mám teď tolik různých podob, že si bude moci vybrat.“

„Jen aby si nenašla někoho úplně jiného!“ vyprskl Briryan zlým smíchem. „Každá žena potřebuje jen pořádného chlapa!“

„Myslíš? Neposuzuj ostatní lidi jenom podle sebe, všichni nejsou jako ty. Ostatně - nemysli si, že budu pořád malým chlapečkem, už za deset let budu mít i několik dospělých.“

„A i kdyby si počkala - stejně se s ní za pár let nebudeš mít o čem bavit.“

„Kdoví?“ usmál se Gurroa. „Co když už za takových deset let, až se naučím ovládat agisar, nebo i později - času na to budu mít dost - z ní udělám stejnou telepatickou bytost jako jsem sám? Myslím si, že ona nejvíce ze všech lidí zná výhody telepatie. Když jí nabídnu, aby se stala tím, co jsem já, myslíš, že odmítne? Já si myslím, že ne. Yl-la určitě udělá všechno, aby se mi zase přiblížila!“

„Výhody telepatie jsem nejvíce poznal já!“ zaječel Briryan vztekle. „Já jsem to vymyslel, rozumíš? A může mě vzít čert, když vidím, jak se o můj největší vynález chceš dělit s tou svou prasečí kráskou! Na to nemáš právo!“

„Jestli tě vezme čert, nevím,“ zamračil se Gurroa. „Je to málo pravděpodobné. Já jsem se s žádným nesetkal - a to mám propátranou už skoro setinu Galaxie - jestli ti vůbec došlo, co to obnáší. A co se týče tvého vynálezu? Ještě že jsi byl zbabělý a potřeboval jsi ho nejprve na někom vyzkoušet! Věřím ti, ty by ses o něj nedělil - rozhodně bys ho nepoužil tak, aby byl k užítku také ostatním. Galaktické společenství by ti brzy muselo čistit boty - to je celý tvůj vztah k lidem! Jenže co neslouží všem, je vlastně k ničemu. Žádné tajemství svého vynálezu jsi mi přece nedal! Na mně jsi to vyzkoušel, ale nic jsi mi neprozradil a neprozradíš. Takže nemáš právo něco mi nařizovat nebo zakazovat. Já budu muset všechno znovu od začátku objevovat - je to skoro totéž, jako když my vynalézáme něco, co uměli už staří Egyptané. Pamatuj si - Ameriku objevil Kolumbus, který svůj objev dal všem - a ne Vikingové, kteří tam možná byli dřív, ale nikomu svůj objev neprozradili a svá tajemství si vzali s sebou do hrobu. Tady přece nejde o slávu objevitele a vynálezce jako o to, k čemu se vynález použije! Nemyslím si, že nemám právo se rozdělit, naopak! Bylo by sobecké, kdybych si všechno nechal pro sebe. Musím se snažit, aby z tvého vynálezu mělo užitek co nejvíce lidí. Těžko by šlo udělat takovou bytost z každého, ale tím víc mě to zavazuje pomáhat ostatním. A pokud si myslíš, že mi nějak záleží na tvaru nosu, jsi také vedle. Já jsem si na prasečí obličej Aiguřanů už docela zvykl. Nejprve u Yl-ly, tu mám opravdu rád, takže se mi zdá docela hezká. Ostatně - i já mám teď stejný obličej, takže o co vlastně jde? Na vnějším těle, jak jsi mě náznorně přesvědčil, tolik nezáleží. Mnohem důležitější je, jaký je člověk uvnitř. Ty jsi sice na povrchu krasavec - alespoň podle pozemských

měříték - ale ve skutečnosti jsi psychická zrůda. Není to vidět, ale o to víc jsi mi odporný.“

Gurroa zmizel, obrazovka zhasla. Teď na ní byla jen černá kosmická tma, jako na ostatních. Jen na levé boční obrazovce majestátně svítila svými nesčíslnými milióny sluncí Galaxie, v této chvíli od Briryanovy hvězdné lodi, ochromené ztrátou nadprostorových strojů, nepředstavitelně, děsivě vzdálená. Doktor Briryan se na ni několik hodin díval. Dobře věděl, že žádný smrtelník dosud takový obraz Galaxie neviděl, kromě něho a Pavla Ligaida, kterého zabil, ale který žije ve svých dětech dál.

Několik dní uvažoval, co by mohl dělat. Měl tu přece svůj agisar, se kterým už dokázal pravé zázraky! Ale přes milióny světelných let bez nadprostorového konvertoru? Ne, to bylo příliš daleko. Horečnatě týden pátral ve své paměti, jestli přece jen neobjeví nějakou šanci, vedoucí k záchraně. Zimní spánek? Ne, to nebylo reálné. Pravděpodobnost úspěchu byla nejspíš nulová, Gurroa dobře věděl, co říká. Když se zmrazí, kdo ho probudí? Jeho cesta by trvala jistě miliardy let, než by se dostal k nejbližším hvězdám. Jedině kdyby ho cestou někdo vylovil a probudil - ale kdo by hledal osamělý letoun statisíce světelných let od všech hvězd?

Prohlédl své zásoby. Bylo jich tu opravdu na několik let. Ale jednou dojdou a potom...

Pak se přistihl, jak si prohlíží fotomet. Přitahoval ho jako magnet, jako jediné, co ho odtud může vysvobodit...

Přelouč 1966, Praha 1991